

ព្រះ
ព្រៀតបិដកច្បាប់
និង
សេចក្តីប្រជាការសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
អង្គក្នុងនិកាយ បញ្ចកនិច្ចាត
ធម្មនាគ
៤៥

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុតន្ទាមហាសង្ឃរាជាធិបតី ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃកណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

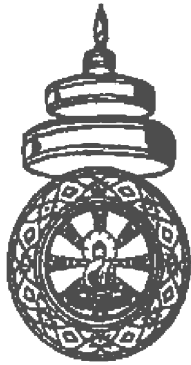
SUTTANTAPIṬAKA

AṄGUTTARANIKĀYA

PAÑCAKANIPĀTA

CHAṬṬHABHĀGA

45

សម្តេចព្រះអភិសិរសុគន្ធាមហាសឡក្រខាតិចគី ចូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសឡក្រខាតិចគី នៃគណៈបច្ចេកទេសនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំមួយ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធ ចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្តាលយំជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈ ក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ន នេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេស ម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើប យើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុប មិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាភិយោភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធី. ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

 ប្រ.ត្រី

Printed and donated for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.
Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415
Email: overseas@budaedu.org
Website: <http://www.budaedu.org>
This book is strictly for free distribution, it is not for sale.
សំរាប់ចែកចាយឥតគិតថ្លៃ

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយត្រូវទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី: តសុស គឺ តស្ស ។

២) ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាតន្ត្រាណោ (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣) ចំពោះ សន្និក្រាបពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិមិត

ឆដ្ឋភាគ

៤៥

ព. ស. ២៤៧៦

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គក្កនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឆដ្ឋោ ភាគោ

តតិយបណ្ណាសកោ

ជាសុវិហារវគ្គោ

[១] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ សេក្ខវេសារដ្ឋករណោ ធម្មា ។
 កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សទ្ធា ហោតិ
 សីលវា ហោតិ ពហុស្សតោ ហោតិ អារទ្ធវិយោ
 ហោតិ បញ្ញវា ហោតិ ។ យំ ខោ ភិក្ខុវេ អស្សន្ធស្ស
 សារដ្ឋំ ហោតិ សទ្ធស្ស តំ សារដ្ឋំ ន ហោតិ ។
 តស្មាយំ ធម្មោ សេក្ខវេសារដ្ឋករណោ ។ យំ ភិក្ខុវេ
 ទុស្សីលស្ស សារដ្ឋំ ហោតិ សីលវតោ តំ សារដ្ឋំ
 ន ហោតិ ។ តស្មាយំ ធម្មោ សេក្ខវេសារដ្ឋករណោ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ឆដ្ឋភាគ

តតិយបណ្ណាសក

ជាសុវិហារវគ្គ

[១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំងឡាយជាគ្រឿងធ្វើឲ្យភ្ញើរក្លារបស់សេក្ខបុគ្គលនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា ១ មានសីល ១ បានស្តាប់ច្រើន ១ ប្រារព្ធព្យាយាម ១ មានប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកមិនមានសទ្ធា មានសេចក្តីអៀនអន់ឯណា ភិក្ខុអ្នកមានសទ្ធា ឥតមានសេចក្តីអៀនអន់នោះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌នេះ ឈ្មោះថា ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យភ្ញើរក្លារបស់សេក្ខបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកទ្រុស្តសីល មានសេចក្តីអៀនអន់ឯណា ភិក្ខុអ្នកមានសីល ឥតមានសេចក្តីអៀនអន់នោះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ ធម៌នេះ ឈ្មោះថា ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យភ្ញើរក្លារបស់សេក្ខបុគ្គល ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យំ ភិក្ខុវេ អប្បស្សតស្ស សារជ្ជំ ហោតិ ពហុស្សតស្ស
តំ សារជ្ជំ ន ហោតិ ។ តស្មាយំ ធម្មោ សេក្ខវេ-
សារជ្ជករណោ ។ យំ ភិក្ខុវេ កុសីតស្ស សារជ្ជំ
ហោតិ អារទ្ធវិយស្ស តំ សារជ្ជំ ន ហោតិ ។
តស្មាយំ ធម្មោ សេក្ខវេសារជ្ជករណោ ។ យំ ភិក្ខុវេ
ទុប្បញ្ញស្ស សារជ្ជំ ហោតិ បញ្ញាវតោ តំ សារជ្ជំ
ន ហោតិ ។ តស្មាយំ ធម្មោ សេក្ខវេសារជ្ជករណោ ។
ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច សេក្ខវេសារជ្ជករណោ
ធម្មាតិ ។

[២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មហិ សមដ្ឋាតតោ ភិក្ខុ
ឧស្សង្គិភវិសង្កតោ ហោតិ ចាបភិក្ខុតិ អបិ អកុ-
ប្បធម្មោ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
វេសិយតោចរោ វា ហោតិ វិធរាតោចរោ វា ហោតិ មុល្ល-
កុមារីតោចរោ វា ហោតិ បណ្ឌិតតោចរោ វា ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចេះដឹងតិច មានសេចក្តីអៀនអន់ឯណា
ភិក្ខុអ្នកចេះដឹងច្រើន ឥតមានសេចក្តីអៀនអន់នោះទេ ។ ព្រោះហេតុ
នោះ ធម៌នេះ ឈ្មោះថា ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យភ្ញៀវភ្ញារបស់សេក្ខបុគ្គល ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកខ្ជិលច្រអូស មានសេចក្តីអៀនអន់ឯណា
ភិក្ខុអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ឥតមានសេចក្តីអៀនអន់នោះទេ ។ ព្រោះហេតុ
នោះ ធម៌នេះ ឈ្មោះថា ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យភ្ញៀវភ្ញារបស់សេក្ខបុគ្គល ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកឥតប្រាជ្ញា មានសេចក្តីអៀនអន់ឯណា
ភិក្ខុអ្នកមានប្រាជ្ញា ឥតមានសេចក្តីអៀនអន់នោះទេ ។ ព្រោះហេតុនោះ
ធម៌នេះ ឈ្មោះថា ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យភ្ញៀវភ្ញារបស់សេក្ខបុគ្គល ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ជាគ្រឿងធ្វើឲ្យភ្ញៀវភ្ញារបស់សេក្ខបុគ្គលមាន ៥ យ៉ាង
នេះឯង ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
សូម្បីតែលោកអ្នកមានធម៌មិនកម្រើក (ព្រះខីណាស្រ្រៈ) ក៏រមែង
ត្រូវគេរង្វៀសសង្ស័យថាជាភិក្ខុអាក្រក់ដែរ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកត្រេចទៅកាន់
សំណាក់ស្រីពេស្យា ១ ត្រេចទៅកាន់សំណាក់ស្រីមេម៉ាយ ១ ត្រេចទៅ
កាន់សំណាក់ស្រីក្រមុំចាស់ ១ ត្រេចទៅកាន់សំណាក់មនុស្សខ្ចើយ ១

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

ភិក្ខុជីកោចរោ វា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ ឧស្ស័យ្ហិកបរិ-
សង្កតោ ហោតិ ចាបភិក្ខុតិ អបិ អកុប្បធម្មោតិ ។

[៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតោ មហា-
ចោរោ សន្តិបិ ធិន្ទតិ និល្លោបំបិ ហរតិ ឯកាការិកំបិ
ករោតិ បរិបន្តេបិ តិដ្ឋតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
ឥធម ភិក្ខុវេ មហាចោរោ វិសមនិស្សិតោ ច ហោតិ
កហាននិស្សិតោ ច ពលវនិស្សិតោ ច កោតចាតី ច
ឯកចារី ច ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ មហាចោរោ វិស-
មនិស្សិតោ ហោតិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ មហាចោរោ
នទីវិទុក្កំ វា និស្សិតោ ហោតិ បព្វតវិសមំ វា ឯវំ
ខោ ភិក្ខុវេ មហាចោរោ វិសមនិស្សិតោ ហោតិ ។
កថញ្ច ភិក្ខុវេ មហាចោរោ កហាននិស្សិតោ ហោតិ ។
ឥធម ភិក្ខុវេ មហាចោរោ តិណាកហានំ វា និស្សិតោ
ហោតិ រុក្ខកហានំ វា រោទំ វា មហាវនសណ្ឋំ វា ឯវំ
ខោ ភិក្ខុវេ មហាចោរោ កហាននិស្សិតោ ហោតិ ។

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

ត្រេចទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុនី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែល
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង សូម្បីតែលោកអ្នកមានធម៌មិនកម្រើក
(ព្រះខីណាស្រព) ក៏រមែងត្រូវគេរង្សៀសសង្ស័យថា ជាភិក្ខុអាក្រក់
មិនខានដែរ ។

[៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង
រមែងកាត់ទីតខ្លះ បួនដំខ្លះ បួនផ្ទះ ១ ខ្លះ ឈរចាំស្នាក់អ្នកដំណើរតាម
ផ្លូវខ្លះ ។ អង្គ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរក្នុង
លោកនេះ ជាអ្នកអាស្រ័យនូវទីមិនស្មើ ១ អាស្រ័យព្រៃស្អាត ១ អាស្រ័យ
ជនអ្នកមានកម្លាំង ១ ជាអ្នកស្តុកទ្រព្យ ១ ជាអ្នកត្រេចទៅម្នាក់ឯង ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមហាចោរ អ្នកអាស្រ័យនូវទីមិនស្មើ
តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរក្នុងលោកនេះ
ជាអ្នកអាស្រ័យនូវជង្គុកស្ទឹង ឬអាស្រ័យនូវភ្នំដែលមិនរាបស្មើ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរអ្នកអាស្រ័យនូវទីមិនស្មើយ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមហាចោរអ្នកអាស្រ័យព្រៃស្អាត តើដូច
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរក្នុងលោកនេះ អាស្រ័យ
នូវស្អាតស្មៅខ្លះ ស្អាតឈើខ្លះ ឆ្នេរស្ទឹងខ្លះ ដងព្រៃធំខ្លះ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរអ្នកអាស្រ័យនូវព្រៃស្អាតយ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ មហាចោរោ ពលវេនិស្សិតោ ហោតិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ មហាចោរោ រាជានំ វា រាជមហាមត្តានំ
 វា និស្សិតោ ហោតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ សចេ មំ
 កោចិ កិញ្ចំ វក្ខតិ ឥមេ រាជានោ វា រាជមហាមត្តា
 វា បរិយោជាយ អត្ថំ ភណិស្សន្តិតិ សចេ នំ កោចិ
 កិញ្ចំ អាហា ត្សស្ស រាជានោ វា រាជមហាមត្តា វា
 បរិយោជាយ អត្ថំ ភណិន្តិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មហា-
 ចោរោ ពលវេនិស្សិតោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 មហាចោរោ ភោតចាភី ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ មហា-
 ចោរោ អឡោ ហោតិ មហាទ្ធលោ មហាកោតោ តស្ស ឯវំ
 ហោតិ សចេ មំ កោចិ កិញ្ចំ វក្ខតិ ឥតោ ភោតេន
 បដិសន្ធិស្សមីតិ សចេ នំ កោចិ កិញ្ចំ អាហា តតោ
 ភោតេន បដិសន្ធិតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មហាចោរោ ភោ-
 តចាភី ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ មហាចោរោ ឯកចារី
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ មហាចោរោ ឯកកោ
 និក្ខហណានិ កត្តា ហោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមហាចោរអាស្រ័យជនអ្នកមានកម្លាំង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរក្នុងលោកនេះ អាស្រ័យព្រះរាជាខ្លះ អាស្រ័យរាជមហាមាត្យខ្លះ មហាចោរនោះតែងអាន់ យ៉ាងនេះថា បើនរណាប្តឹងអ្វី ។ ពីអញ ពួកស្តេចឬរាជមហាមាត្យទាំងនេះ មុខជាកាត់សេចក្តីបង្រៀបចោល បើនរណាមួយប្តឹងអ្វី ។ ពីចោរនោះ ពួកស្តេច ឬរាជមហាមាត្យទាំងនោះ ក៏កាត់សេចក្តីបង្រៀបឲ្យចោរនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរអ្នកអាស្រ័យជនមានកម្លាំងយ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមហាចោរ ស្តុកដោយទ្រព្យ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកស្តុកស្តម្ភមានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើន មហាចោរនោះតែងអាន់ យ៉ាងនេះថា បើនរណាមួយប្តឹងអ្វី ។ ពីអញ អញ (នឹងយក) ភោគៈអំពីទ្រព្យនេះទៅស្តុក បើនរណាមួយប្តឹងអ្វី ។ អំពីចោរនោះ ចោរនោះ (ក៏យក) ភោគៈអំពីទ្រព្យនោះទៅស្តុក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរអ្នកស្តុកដោយភោគៈយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមហាចោរ អ្នកត្រេចទៅតែម្នាក់ឯង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរក្នុងលោកនេះ តែងធ្វើការសង្កត់សង្កិនតែម្នាក់ឯង ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

មា មេ កុយ្ហមន្តា ពហិទ្ធា សម្មេទំ អកម៌ស្វតិ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ មហាចោរោ ឯកចារី ហោតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហដ្ឋេហិ សមន្តាកតោ
 មហាចោរោ សន្តិបិ និទ្ធាតិ និល្លោបំបិ ហោតិ ឯកា-
 ការិកំបិ ករោតិ បរិបន្តេបិ តិដ្ឋតិ ។ ឯវមេវ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្តាកតោ ចាបភិក្ខុ
 ខតំ ឧបហតំ អត្តានំ បរិហោតិ សារវដ្ឋោ ច ហោតិ
 សានុវដ្ឋោ វិញ្ញំ ពហុញ្ច អបុញ្ញំ បសវតិ ។ កត-
 មេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ វិសមនិស្សិតោ
 ច ហោតិ កហាននិស្សិតោ ច ពលវនិស្សិតោ ច
 កោតចាតី ច ឯកចារី ច ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 ចាបភិក្ខុ វិសមនិស្សិតោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ចាបភិក្ខុ វិសមេន កាយកម្មេន សមន្តាកតោ
 ហោតិ វិសមេន វចីកម្មេន សមន្តាកតោ ហោតិ
 វិសមេន មនោកម្មេន សមន្តាកតោ ហោតិ ឯវំ ខោ
 ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ វិសមនិស្សិតោ ហោតិ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ កហាននិស្សិតោ ហោតិ ។

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

ព្រោះមហាចោរនោះគិតថា អាចកំបាំងរបស់អញ កុំខ្លខ្លាយទៅក្រៅ
 ឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរជាអ្នកត្រេចទៅតែម្នាក់ឯង
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរប្រកបដោយអង្គ ៥
 យ៉ាងនេះឯង រមែងកាត់នូវទីតខ្លះ បួនជំខ្លះ បួនផ្ទះ ១ ខ្លះ ចាំស្តាត់អ្នក
 ដំណើរខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបដែលប្រកបដោយធម៌ ៥
 យ៉ាង រមែងរក្សាខ្លួនដែលគាស់រំលើង បំផ្លាញគុណធម៌ចោលផង ប្រកប
 ដោយទោសផង គួរជាទីតិះដៀលនៃអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយផង ទទួលនូវ
 បាបដ៏ច្រើនផង ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបក្នុងសាសនានេះ អាស្រ័យកិរិយាមិន
 ស្មើ ១ អាស្រ័យសេចក្តីយល់សំញាំ ១ អាស្រ័យជនមានកម្លាំង ១
 ស្លូកដោយទ្រព្យ ១ ត្រេចទៅតែម្នាក់ឯង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះ
 ភិក្ខុបាបអាស្រ័យកិរិយាមិនស្មើ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុបាបក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយកាយកម្មមិនស្មើ ប្រកបដោយ
 វចីកម្មមិនស្មើ ប្រកបដោយមនោកម្មមិនស្មើ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុបាប អាស្រ័យកិរិយាមិនស្មើយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចុះភិក្ខុបាប អាស្រ័យសេចក្តីយល់សំញាំ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ ហោតិ អន្តក្កាហិ-
 កាយ ទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ
 កហានទិស្សិតោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ
 ពលវេទិស្សិតោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ
 រាជានំ វា រាជមហាមត្តានំ វា ទិស្សិតោ ហោតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ សចេ មំ កោចិ កិញ្ចំ វក្ខតិ
 ឥមេ រាជានោ វា រាជមហាមត្តា វា បរិយោធាយ
 អត្ថំ កណ្ឌិស្សន្តិតិ សចេ នំ កោចិ កិញ្ចំ អាហា
 ត្យស្ស រាជានោ វា រាជមហាមត្តា វា បរិយោធាយ អត្ថំ
 កណ្ឌិតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ ពលវេទិស្សិតោ
 ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ ភោគចាតិ
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ លាភិ ហោតិ ចីវរ-
 បិ ណ្ហា ចាតសេនាសនតិ លានប្បច្ច យភេសជ្ជ បរិក្ខា រាជំ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ សចេ មំ កោចិ កិញ្ចំ វក្ខតិ
 ឥតោ លាភេន បដិសន្ធិវិស្សាមីតិ សចេ នំ កោចិ
 កិញ្ចំ អាហា តតោ លាភេន បដិសន្ធិវតិ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ ភោគចាតិ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបក្នុងសាសនានេះយល់ខុស ប្រកបដោយ
អន្តគ្គាហិកាទិដ្ឋិ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបអាស្រ័យសេចក្តីយល់
សាំញ៉ាំយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុបាបអាស្រ័យ
ជនមានកម្លាំង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបក្នុង
សាសនានេះ អាស្រ័យពួកស្តេច ឬពួករាជមហាមាត្យ ភិក្ខុបាបនោះ
តែងអាងយ៉ាងនេះថា បើនរណាមួយចោទអ្វី ។ អំពីអញ ពួកស្តេច
ឬពួករាជមហាមាត្យទាំងនោះ គង់នឹងជម្រះសេចក្តីបង្រួបឲ្យ បើនរណា
មួយចោទអ្វី ។ អំពីភិក្ខុនោះ ពួកស្តេច ឬពួករាជមហាមាត្យទាំងនោះ
ក៏ជម្រះសេចក្តីបង្រួបឲ្យភិក្ខុនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាប អាស្រ័យ
ជនមានកម្លាំងយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុបាបអ្នក
ស្លូតដោយទ្រព្យ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបក្នុង
សាសនានេះ ជាអ្នកសម្បូរចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិងគិលានប្បច្ចយ-
ភេសជ្ជបរិក្ខារ ភិក្ខុនោះ តែងអាង យ៉ាងនេះថា បើនរណាមួយចោទ
អ្វី ។ អំពីអញ អញនឹងយកលាក់អំពីបច្ច័យនេះទៅស្លូត បើនរណា
មួយចោទអ្វី ។ អំពីភិក្ខុនោះ ភិក្ខុនោះ ក៏យកលាក់អំពីបច្ច័យនោះទៅ
ស្លូត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបអ្នកស្លូតដោយទ្រព្យយ៉ាងនេះឯង ។

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

កថញ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ ឯកចារី ហោតិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ ឯកកោ បច្ចន្តិមេសុ ជនបទេសុ
 និវាសំ កប្បេតិ សោ តត្ថ កុលានិ ឧបសង្កមន្តោ
 លាភំ លភតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ចាបភិក្ខុ ឯកចារី
 ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ចាបភិក្ខុ ខតំ ឧបហតំ អត្តានំ
 បរិហារតិ សារវន្តោ ច ហោតិ សានុវន្តោ វិញ្ញនំ
 ពហុញ អបុញ្ញំ បសវតីតិ ។

[៤] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 សមណេសុ សមណេសុខុមាលោ ហោតិ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យាចិតោវ ពហុលំ ចីវរំ
 បរិកុញ្ញតិ អប្បំ អយាចិតោ យាចិតោវ ពហុលំ បិណ្ណា-
 ចាតំ បរិកុញ្ញតិ អប្បំ អយាចិតោ យាចិតោវ ពហុលំ
 សេនាសនំ បរិកុញ្ញតិ អប្បំ អយាចិតោ យាចិតោវ
 ពហុលំ តិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ការំ បរិកុញ្ញតិ អប្បំ
 អយាចិតោ យេហិ ខោ បន សព្វហិហិ សទ្ធិ វិហារតិ

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុបាបត្រេចទៅម្នាក់ឯង តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាបក្នុងសាសនានេះ តែម្នាក់ឯង សម្រេចការ
នៅក្នុងជនបទទាំងឡាយជាទីបំផុតដែរ ភិក្ខុនោះចូលទៅរកត្រកូលទាំង-
ឡាយក្នុងជនបទនោះ រមែងបានលាភ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាប
ត្រេចទៅម្នាក់ឯង យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបាប
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងរក្សាខ្លួនដែលគាត់រំលើងបំផ្លាញ
គុណធម៌ចោលផង ប្រកបដោយទោសផង គួរអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ
តិះដៀលផង ទទួលបាបច្រើនផង ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ឈ្មោះ
ថាជាសមណសុខុមាលក្នុងពួកសមណៈ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បើគេអង្វរក៏ប្រើប្រាស់ចីវរច្រើន
បើគេមិនអង្វរក៏ប្រើប្រាស់តិច គេអង្វរក៏បរិភោគបិណ្ឌបាតច្រើន គេមិន
អង្វរក៏បរិភោគតិច គេអង្វរក៏ប្រើប្រាស់សេនាសនៈច្រើន គេមិនអង្វរក៏
ប្រើប្រាស់តិច គេអង្វរក៏បរិភោគគិលានប្បច្ចយកេសជួបរិក្ខារច្រើន គេ
មិនអង្វរក៏បរិភោគតិច ១ ភិក្ខុនោះនៅជាមួយនឹងពួកសព្វហ្មចារីណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ត្យស្ស មនាបេនេវ ពហុលំ កាយកម្មេន សមុ-
 នាចរន្តិ អប្បំ អមនាបេន មនាបេនេវ ពហុលំ
 វចីកម្មេន សមុនាចរន្តិ អប្បំ អមនាបេន មនាបេនេវ
 ពហុលំ មនោកម្មេន សមុនាចរន្តិ អប្បំ អមនាបេន
 មនាបំយេវ ឧបហារំ ឧបហារន្តិ អប្បំ អមនាបំ
 យានិ ខោ បន តានិ វេទយិតានិ បិត្តសមុជ្ជា-
 នានិ វា សេម្ហសមុជ្ជានានិ វា វាតសមុជ្ជានានិ វា
 សន្និទាតិកានិ វា ឧតុបរិណាមនានិ វា វិសមបរិ-
 ហារនានិ វា ឱបក្កមិកានិ វា កម្មវិចាកនានិ វា
 តានិស្ស ន ពហុនេវ ឧប្បជ្ជន្តិ អប្បាពាណោ ហោតិ
 ចតុន្នំ ណាណំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហា-
 រានំ ជិកាមលាភី ហោតិ អតិច្ចលាភី អកសិរលាភី
 អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ពួកសព្វហ្មចារីនោះ តែងរាប់រកភិក្ខុនោះដោយកាយកម្មជាទីគាប់ចិត្ត
 ច្រើន មិនគាប់ចិត្ត (នោះ) តិច តែងរាប់រកដោយវចីកម្មជាទីគាប់ចិត្ត
 ច្រើន មិនគាប់ចិត្តតិច តែងរាប់រកដោយមនោកម្មជាទីគាប់ចិត្តច្រើន
 មិនគាប់ចិត្តតិច នាំចូលទៅជិតតែរបស់ដែលគួរនាំចូលទៅជិតជាទីគាប់ចិត្ត
 មិនគាប់ចិត្តតិច ១ ជំងឺដែលតាំងឡើងអំពីប្រមាត់ក្តី តាំងឡើងអំពីស្មេស្មក្តី
 តាំងឡើងអំពីខ្យល់ក្តី កើតអំពីធាតុប្រជុំក្តី កើតអំពីរដូវប្រែប្រួលក្តី កើត
 អំពីរក្សាឥរិយាបថមិនស្មើក្តី កើតអំពីសេចក្តីព្យាយាម (របស់គេមានវាយ
 ចងជាដើម) ក្តី កើតអំពីផលនៃកម្មក្តី ជំងឺទាំងឡាយនោះ មិនកើតឡើង
 ដល់ភិក្ខុនោះច្រើនទេ ជាអ្នកមានអាពាធតិច ១ ជាអ្នកបានតាមសេចក្តី
 ប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានមិនក្រនួវឈានទាំង ២ ដែលអាស្រ័យ
 ដោយចិត្តដ៏ក្រៃលែង ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ចូលដល់
 ចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំង-
 ឡាយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែង ខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្តាភតោ
 ភិក្ខុ សមណោសុ សមណោសុខុមាលោ ហោតិ ។
 យំ ហិ តំ ភិក្ខុវេ សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ
 សមណោសុ សមណោសុខុមាលោតិ មមេវ តំ ភិក្ខុវេ
 សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ សមណោសុ សមណោ-
 សុខុមាលោតិ ។ អហំ ហិ ភិក្ខុវេ យាចិតោវ
 ពហុលំ ចីវរំ បរិកុញ្ញាមិ អប្បំ អយាចិតោ យាចិតោវ
 ពហុលំ បិណ្ឌាចាតំ បរិកុញ្ញាមិ អប្បំ អយាចិតោ
 យាចិតោវ ពហុលំ សេនាសនំ បរិកុញ្ញាមិ អប្បំ
 អយាចិតោ យាចិតោវ ពហុលំ តិលានប្បច្ចយកេសជ្ជ-
 បរិក្ខារំ បរិកុញ្ញាមិ អប្បំ អយាចិតោ យេហិ ខោ
 បន ភិក្ខុហិ សទ្ធិ វិហារមិ តេ មំ មនាបេនេវ
 ពហុលំ កាយកម្មេន សមុទាចរន្តិ អប្បំ អមនាបេន
 មនាបេនេវ ពហុលំ វេទិកម្មេន សមុទាចរន្តិ អប្បំ អម-
 នាបេន មនាបេនេវ ពហុលំ មនោកម្មេន សមុទាចរន្តិ
 អប្បំ អមនាបេន មនាបំយេវ ឧបហារំ ឧបហារន្តិ

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាសមណ-
សុខុមាលក្នុងពួកសមណៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើគេ
ពោលសរសើរសមណៈណាថា ជាសមណសុខុមាល ក្នុងពួកសមណៈ
ដូច្នោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គួរគេពោលសរសើរតថាគតថា ជាសមណ-
សុខុមាលក្នុងពួកសមណៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា តថាគត
បើគេអង្វរក៏ប្រើប្រាស់ចីវរច្រើន បើគេមិនអង្វរក៏ប្រើប្រាស់តិច បើគេ
អង្វរក៏បរិភោគបិណ្ឌាបាតច្រើន បើគេមិនអង្វរក៏បរិភោគតិច បើគេអង្វរ
ក៏ប្រើប្រាស់សេនាសនៈច្រើន បើគេមិនអង្វរក៏ប្រើប្រាស់តិច បើគេ
អង្វរក៏បរិភោគគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារច្រើន បើគេមិនអង្វរក៏បរិ-
ភោគតិច មួយទៀត តថាគតនៅជាមួយនឹងពួកភិក្ខុណា ពួកភិក្ខុ
នោះ តែងគប់រកតថាគតដោយកាយកម្មជាទីគាប់ចិត្តច្រើន មិនគាប់
ចិត្ត (នោះ) តិច តែងគប់រកដោយវចីកម្មជាទីគាប់ចិត្តច្រើន មិនគាប់ចិត្ត
តិច តែងគប់រកដោយមនោកម្មជាទីគាប់ចិត្តច្រើន ដែលមិនគាប់ចិត្តតិច
តែងនាំចូលទៅជិតនូវរបស់ដែលគួរនាំចូលទៅជិត ជាទីគាប់ចិត្តច្រើន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អប្បំ អមធាបំ យានិ ខោ បន តានិ វេទយិ-
តានិ បិត្តសមុដ្ឋានានិ វា សេម្ហសមុដ្ឋានានិ វា
វាតសមុដ្ឋានានិ វា សន្និចាតិកានិ វា ឧតុបរិណា-
មដានិ វា វិសមបរិហារដានិ វា ឱបក្កមិកានិ វា
កម្មវិចាកដានិ វា តានិ មេ ន ពហុទេវ ឧប្បជ្ជន្តិ
អប្បាពាដោហមស្មិ ចតុន្នំ ឈានានំ អាកិចេតសិ-
កានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី អកិច្ច-
លាភី អកសិរលាភី អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ចិ-
កត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារមិ ។ យំ ហិ តំ ភិក្ខុវេ
សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ សមណោសុ សមណោសុខុ-
មាលោតិ មមេវ តំ ភិក្ខុវេ សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ
សមណោសុ សមណោសុខុមាលោតិ ។

[៥] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ជាសុវិហារា ។ កតមេ បញ្ច ។
ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ មេត្តំ កាយកម្មំ បច្ចុបដ្ឋិតំ
ហោតិ សព្វហ្មចារីសុ អារិ ចេវ រហោ ច មេត្តំ វេចិកម្មំ
បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ សព្វហ្មចារីសុ អារិ ចេវ រហោ ច

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ដែលមិនគាប់ចិត្តតិច មួយទៀត ជំងឺដែលកើតអំពីប្រមាត់ក្តី កើតអំពី
 ស្មៅស្មាត្តី កើតអំពីខ្យល់ក្តី កើតអំពីធាតុដែលប្រជុំគ្នាក្តី កើតអំពីរដូវ
 ប្រែប្រួលក្តី កើតអំពីរក្សាវិយាបថមិនស្មើក្តី កើតអំពីសេចក្តីព្យាយាម
 (របស់គេ មានវាយចងជាដើម) ក្តី កើតអំពីផលនៃកម្មក្តី ជំងឺទាំង
 នោះមិនកើតដល់តថាគតច្រើនទេ តថាគតក៏ឈ្មោះថា ជាអ្នកមាន
 អាពាធតិច ជាអ្នកបានតាមសេចក្តីប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានមិនក្រ
 នូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យដោយចិត្តដ៏ក្រៃលែង ជាគ្រឿងនៅ
 ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ចូលដល់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ
 ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើបុគ្គលពោលសរសើរ
 សមណៈណាថា ជាសមណសុខុមាលក្នុងពួកសមណៈដូច្នោះនោះ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ គួរគេពោលសរសើរតថាគតថា ជាសមណសុខុមាល
 ក្នុងពួកសមណៈដូច្នោះ ។

[៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនៅសប្បាយនេះ មាន ៥
 យ៉ាង ។ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
 នេះ តាំងទុកនូវកាយកម្មប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងសព្វហូចារីទាំងឡាយ
 ក្នុងទីចំពោះមុខនិងទីកំបាំងមុខ ១ ភិក្ខុតាំងទុកនូវវចីកម្មប្រកបដោយ
 មេត្តាក្នុងសព្វហូចារីទាំងឡាយ ក្នុងទីចំពោះមុខនិងទីកំបាំងមុខ ១

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

មេត្តំ មនោកម្មំ បច្ចុប្បដ្ឋិតំ ហោតិ សព្វប្បចារីសុ
 អារិ ចេវ រហោ ច យានិ តានិ សីលានិ
 អខណ្ឌានិ អច្ឆិទ្ធានិ អសពលានិ អកម្មាសានិ ភុជិ-
 ស្សានិ វិញ្ញាប្បសត្តានិ អបរាមជ្ជានិ សមាធិសំវត្តនិកានិ
 តថារូបេហិ សីលេហិ សីលសាមញ្ញកតោ វិហារតិ
 សព្វប្បចារីហិ អារិ ចេវ រហោ ច យាយំ ទិដ្ឋិ
 អរិយា និយ្យានិកា និយ្យាតិ តក្កវស្ស សម្មា-
 ទុក្ខក្ខយាយ តថារូចាយ ទិដ្ឋិយា ទិដ្ឋិសាមញ្ញកតោ
 វិហារតិ សព្វប្បចារីហិ អារិ ចេវ រហោ ច ។ ឥម
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ជាសុវិហារាតិ ។

[៦] ឯកំ សមយំ ភក្កវា កោសម្ព័យំ វិហារតិ
 យោសិតារាមេ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន
 ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា
 អានន្ទោ ភក្កវន្តំ ឯតទវោច កិត្តាវតា នុ ខោ
 ភន្តេ ភិក្ខុសង្ឃោ វិហារន្តោ ជាសុំ វិហារេយ្យាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

ភិក្ខុទាំងទុកនូវមនោកម្មប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងសព្វហូចារីទាំងឡាយ
 ក្នុងទីចំពោះមុខនិងទីកំបាំងមុខ ១ ជាភិក្ខុប្រកបដោយសីលស្មើគ្នា នឹង
 សព្វហូចារីទាំងឡាយ ដោយសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល
 មិនពព្រុស ជាសីលរបស់អ្នកជា ជាសីលដែលអ្នកប្រាជ្ញសរសើរ ជា
 សីលដែលតណ្ហានិងទិដ្ឋិមិនប៉ះពាល់ ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ
 ទាំងក្នុងទីចំពោះមុខនិងទីកំបាំងមុខ ១ ប្រកបដោយសេចក្តីយល់ស្មើគ្នា
 នឹងសព្វហូចារីទាំងឡាយ ដោយសេចក្តីយល់ដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿង
 ចេញចាកទុក្ខ នាំជនអ្នកធ្វើតាមសេចក្តីយល់នោះឲ្យអស់ទុក្ខដោយប្រពៃ
 បានទាំងក្នុងទីចំពោះមុខនិងទីកំបាំងមុខ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯង
 ឈ្មោះថា ការនៅសប្បាយ ៥ យ៉ាង ។

[៦] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងឃោសិតារាម
 ទៀបក្រុងកោសម្ពី ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 រួចគង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុគង់ក្នុងទីសមគួរហើយ
 បានក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃគួរនៅសប្បាយបាន ដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាងហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យតោ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុ អត្តនា សីលសម្មន្នោ ហោតិ
 នោ បរំ អធិសីលេ សម្មវត្តា ឯត្តាវតាបិ ខោ អានន្ទ
 ភិក្ខុសង្ឃោ វិហារន្តោ ផាសុំ វិហារេយ្យាតិ ។ សិយា
 បន ភន្តេ អញ្ញាបិ បរិយាយោ យថា ភិក្ខុសង្ឃោ
 វិហារន្តោ ផាសុំ វិហារេយ្យាតិ ។ សិយា អានន្ទាតិ
 ភក្កវា អវោច យតោ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុ អត្តនា
 ច សីលសម្មន្នោ ហោតិ នោ បរំ អធិសីលេ
 សម្មវត្តា អត្តានុបេត្តិ ច ហោតិ នោ បរានុបេត្តិ ។
 ឯត្តាវតាបិ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុសង្ឃោ វិហារន្តោ
 ផាសុំ វិហារេយ្យាតិ ។ សិយា បន ភន្តេ អញ្ញាបិ
 បរិយាយោ យថា ភិក្ខុសង្ឃោ វិហារន្តោ ផាសុំ
 វិហារេយ្យាតិ ។ សិយា អានន្ទាតិ ភក្កវា អវោច
 យតោ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុ អត្តនា ច សីលសម្មន្នោ
 ហោតិ នោ បរំ អធិសីលេ សម្មវត្តា អត្តានុបេត្តិ
 ច ហោតិ នោ បរានុបេត្តិ អប្បញ្ញាតោ ច
 ហោតិ តេន អប្បញ្ញាតិកេន នោ បរិតស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ កាលណាកិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសីលខ្លួនឯង មិនតិះដៀលកិក្ខុ
 ដទៃ ព្រោះតែអធិសីល ម្នាលអានន្ទ កិក្ខុសង្ឃដែលគួរនៅសប្បាយ
 ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កិក្ខុសង្ឃគួរនៅ
 សប្បាយបាន ដោយបរិយាយដទៃទៀត តើមានដែរឬទេ ។ ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ មានដែរ ម្នាលអានន្ទ
 កាលដែលកិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសីលខ្លួនឯង មិនតិះដៀលកិក្ខុដទៃ ព្រោះ
 តែអធិសីលផង ជាអ្នកពិនិត្យតែខ្លួនឯង មិនពិនិត្យកិក្ខុដទៃផង ។ ម្នាល
 អានន្ទ កិក្ខុសង្ឃគួរនៅសប្បាយដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កិក្ខុសង្ឃគួរនៅសប្បាយដោយបរិយាយដទៃ
 ទៀត មានដែរឬទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
 អានន្ទ នៅមានទៀត ម្នាលអានន្ទ កាលដែលកិក្ខុបរិបូណ៌ដោយ
 សីលខ្លួនឯង មិនតិះដៀលកិក្ខុដទៃ ព្រោះតែអធិសីលផង ពិនិត្យ
 តែខ្លួនឯង មិនពិនិត្យកិក្ខុដទៃផង ទោះជាអ្នកមិនល្បីឈ្មោះ គឺមាន
 បុណ្យតិច ក៏មិនរន្ធត់ ព្រោះតែខ្លួនមិនល្បីឈ្មោះនោះផង ។

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

ឯត្តារតាបិ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុសង្ឃោ វិហារន្តោ ជាសុំ
 វិហារេយ្យាតិ ។ សិយា បន ភន្តេ អញ្ញាបិ បរិយាយោ
 យថា ភិក្ខុសង្ឃោ វិហារន្តោ ជាសុំ វិហារេយ្យាតិ ។
 សិយា អានន្ទាតិ ភក្កវា អវោច យតោ ខោ អានន្ទ
 ភិក្ខុ អត្តនា ច សីលសម្មន្តោ ហោតិ នោ បរំ អធិ-
 សីលេ សម្មវត្តា អត្តានុបេត្តិ ច ហោតិ នោ បរាណុ-
 បេត្តិ អប្បញ្ញាតោ ច ហោតិ តេន អប្បញ្ញាតិកេន
 នោ បរិតស្សតិ ចតុន្ទញ្ច ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ
 ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី ហោតិ អតិច្ច-
 លាភី អកសិរលាភី ។ ឯត្តារតា ខោ អានន្ទ ភិក្ខុ-
 សង្ឃោ វិហារន្តោ ជាសុំ វិហារេយ្យាតិ ។ សិយា បន
 ភន្តេ អញ្ញាបិ បរិយាយោ យថា ភិក្ខុសង្ឃោ វិហារន្តោ
 ជាសុំ វិហារេយ្យាតិ ។ សិយា អានន្ទាតិ ភក្កវា អវោច

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុសង្ឃគួរនៅសប្បាយដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃគួរនៅសប្បាយដោយបរិយាយដទៃទៀត មានដែរ
ឬទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ នៅមានទៀត
ម្នាលអានន្ទ កាលដែលភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសីលខ្លួនឯង មិនតិះដៀលភិក្ខុ
ដទៃ ព្រោះតែអធិសីលផង ពិនិត្យតែខ្លួនឯង មិនពិនិត្យភិក្ខុដទៃផង ទោះ
ជាអ្នកមិនល្បីឈ្មោះ ក៏មិនរន្ធត់ ព្រោះតែខ្លួនមិនល្បីឈ្មោះនោះផង ជាអ្នក
បានតាមសេចក្តីប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានមិនក្រ រូរវណ្ណទាំង ៤
ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ក្រៃលែង ជាគ្រឿងនៅសប្បាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។
ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុសង្ឃគួរនៅសប្បាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុសង្ឃគួរនៅសប្បាយដោយបរិយាយដទៃទៀត មាន
ដែរឬទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលអានន្ទ នៅមានទៀត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យតោ ខោ អានន្ទ ភិក្ខុ អត្តនា ច សីលសម្បជ្ជោ
 ហោតិ នោ បរំ អធិសីលេ សម្បវត្តា អត្តានុបេក្ខិ
 ច ហោតិ នោ បរានុបេក្ខិ អប្បញ្ញាតោ ច ហោតិ
 តេន អប្បញ្ញាតិកេន នោ បរិតស្សតិ ចតុន្ទព្វ
 ណាណំ អាកិចេតសិកាណំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារាណំ
 និកាមលាភី ហោតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី
 អាសវានព្វ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ។ ឯត្តាវតា ខោ អានន្ទ ភិក្ខុសង្ឃោ
 វិហារន្តោ ជាសុំ វិហារេយ្យ ។ ឥមម្ហា ចាហំ អានន្ទ
 ជាសុវិហារា អញ្ញោ ជាសុវិហារោ ឧត្តរិតោ វា
 បណ្ឌិតតោ វា នត្ថិតិ វនាមិតិ ។

[៧] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មហិ សមន្មាគតោ
 ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ចាហុនេយ្យោ ទត្ថិណេយ្យោ
 អញ្ញលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញកេត្តំ លោកស្ស ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលសម្បជ្ជោ
 ហោតិ សមាធិសម្បជ្ជោ ហោតិ បញ្ញាសម្បជ្ជោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ កាលដែលភិក្ខុអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីលខ្លួនឯង មិនតិះដៀល
ភិក្ខុដទៃ ព្រោះតែអធិសីលផង ពិនិត្យតែខ្លួនឯង មិនពិនិត្យភិក្ខុដទៃផង
ទោះជាអ្នកមិនឈឺឈ្មោះ ក៏មិនរន្ធត់ផង ជាអ្នកបានតាមសេចក្តីប្រាថ្នា បាន
មិនលំបាក បានមិនក្រ រូរវាយានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ក្រៃលែង
ជាគ្រឿងនៅសប្បាយក្នុងបច្ចុប្បន្នផង បានដល់ចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ
ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែងដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ។ ម្នាលអានន្ទ
ភិក្ខុសង្ឃ គួរនៅសប្បាយ ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ
តថាគតពោលថា ធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយឯទៀត ជាធម៌លើសលុប
ជាង ឬថ្លៃថ្នាជាងធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយនេះគ្មានទេ ។

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
ជាអ្នកគួរទទួលគ្រឿងបូជា គួរទទួលអាគន្តកទាន គួរទទួលទក្ខិណាទាន
គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ធម៌ ៥
យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នក
បរិបូណ៌ដោយសីល ១ បរិបូណ៌ដោយសមាធិ ១ បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា ១

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

វិមុត្តិសម្បជ្ជោ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនសម្បជ្ជោ
 ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមដ្ឋាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ចាហុនេ-
 យ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ចុលិកវណិយោ អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៨] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ ភិក្ខុ
 អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ
 លោកស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អសេក្ខេន សីលក្ខេន សមដ្ឋាគតោ ហោតិ
 អសេក្ខេន សមាធិក្ខេន សមដ្ឋាគតោ ហោតិ
 អសេក្ខេន បញ្ញាខន្ធន សមដ្ឋាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន
 វិមុត្តិក្ខេន សមដ្ឋាគតោ ហោតិ អសេក្ខេន វិមុត្តិញ្ញា-
 ណាទស្សនក្ខេន សមដ្ឋាគតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ ភិក្ខុ
 អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ
 លោកស្សាតិ ។

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

បរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិ ១ បរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរទទួល
គ្រឿងបូជា គួរទទួលអាគន្ធកទាន គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរដល់
អញ្ញាលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។

[៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ជាអ្នក
គួរទទួលគ្រឿងបូជា ។ លេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។
ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នក
ប្រកបដោយសីលក្ខន្ធជាអសេក្ខ ១ ប្រកបដោយសមាធិក្ខន្ធជាអសេក្ខ ១
ប្រកបដោយបញ្ញាខន្ធជាអសេក្ខ ១ ប្រកបដោយវិមុត្តិក្ខន្ធជាអសេក្ខ ១
ប្រកបដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនក្ខន្ធជាអសេក្ខ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរទទួលគ្រឿងបូជា ។ លេ ។
ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[៩] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ភិក្ខុ
 ចាតុទ្ធិសោ ហោតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ចាតិមោក្ខសំរសំរុតោ វិហារតិ
 អាចារកោចរសម្បជ្ជោ អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សវី
 សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ
 សុតទរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យាណា
 មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្តំ
 សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធ�ំ ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ
 តថារុចាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធាតា វចសា
 បរិចិតា មនសានុបេត្តិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា
 សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន ចីវរបិណ្ឌាចាតសេនាសន-
 តិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារេន ចតុន្នំ ឈានានំ អាកិ-
 ចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ជិកាមលាភី ហោតិ
 អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី អាសវានំ ខយា អនាសវំ
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា
 សន្និកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ភិក្ខុ ចាតុទ្ធិ-
 សោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ជាអ្នក
ត្រេចទៅបានក្នុងទិសទាំង ៤ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខ-
សំរវៈ ប្រកបដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ
ទោះមានប្រមាណតិច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១
អ្នកស្តាប់ច្រើន ចាំរឿងដែលស្តាប់ហើយ ចាំមិនភ្លេចនូវរឿងដែល
ស្តាប់ហើយ ពួកធម៌ណាពីរោះខាងដើម ពីរោះកណ្តាល ពីរោះខាងចុង
ប្រកាសព្រហ្មចរិយៈ ព្រមទាំងអត្តទាំងព្យញ្ជនៈ បរិសុទ្ធពេញលេញ
អស់ជើង ភិក្ខុនោះបានស្តាប់ធម៌មានសភាពយ៉ាងនោះច្រើន ចាំស្អាត
រត់មាត់ យល់ច្បាស់ដោយចិត្ត ចាក់ធ្លុះល្អដោយប្រាជ្ញា ១ ជាអ្នកសន្តោស
ដោយចីរវ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ការ
តាមមានតាមបាន ១ ជាអ្នកបានតាមសេចក្តីប្រាថ្នា បានមិនលំបាក
បានមិនក្រនូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ក្រៃលែង ជាគ្រឿង
នៅសប្បាយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ជាអ្នកបានដល់ចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ
ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះក្ស័យទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ធ្វើឲ្យជាក់
ច្បាស់ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែងខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ នេះឯង ទើបឈ្មោះថាជាអ្នកត្រេចទៅ
បានក្នុងទិសទាំង ៤ ។

តតិយបណ្ណាសកេ ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ

[១០] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាភតោ
 ភិក្ខុ អលំ អរញ្ញវនបត្តានិ បន្តានិ សេនាសនានិ
 បដិសេវិតុំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ
 សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា
 សុប្បដិវិទ្ធា អារទ្ធវិយោ វិហារតិ ។ បេ ។ ថាមវា
 ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខិត្តុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 ចតុន្នំ ឈានានំ អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ
 និកាមលាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី
 អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្តាភតោ ភិក្ខុ អលំ អរញ្ញវនបត្តានិ បន្តានិ
 សេនាសនានិ បដិសេវិតុន្តិ ។

ជាសុវិហារវគ្គោ បឋមោ ។

តតិយបណ្ណាសក ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១

[១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ទើប
 គួរអាស្រ័យសេនាសនៈ ស្ងាត់ ជាព្រៃដែលមិនមែនជាទីឧបចារៈ របស់
 មនុស្ស ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
 នេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១
 ជាពហុស្សូត ។ បេ ។ ចាក់ធ្លុះល្អដោយប្រាជ្ញា ១ ជាអ្នកប្រារព្ធព្យា-
 យាម ។ បេ ។ មានកម្លាំងប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំង មិនបោះបង់ធុរៈក្នុង
 កុសលធម៌ទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកបានតាមសេចក្តីប្រាថ្នា បានមិនលំបាក
 បានមិនក្រ រូរឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យចិត្តដ៏ក្រៃលែង ជាគ្រឿង
 នៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ជាអ្នកបានចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិន
 មានអាសវៈ ព្រោះក្ស័យទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ដោយ
 ប្រាជ្ញាដ៏ក្រៃលែងខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប
 ដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរអាស្រ័យសេនាសនៈស្ងាត់ ជាព្រៃ
 ដែលមិនមែនជាទីឧបចារៈរបស់មនុស្ស ។

ចប់ ជាសុវិហារវគ្គ ទី ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តិស្សុទ្ធានំ

សារជ្ជំ សង្កតោ ចោរោ

សុខុមាលជាសុបញ្ចម

អានន្ទសីលសេខិយា

ចាតុទ្ធិសោ អរញ្ញោន ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ឧទ្ទាននៃជាសុវិហារវគ្គនោះគឺ

ធម៌ធ្វើឲ្យអៀនអន់ ១ ភិក្ខុដែលគេរង្វៀស ១ ចោរ ១
 សមណសុខុមាល ១ ជាគម្រប់ ៥ នឹងភិក្ខុនៅសប្បាយ
 ព្រះអានន្ទ ១ ភិក្ខុប្រកបដោយសីលជាដើម ១ ភិក្ខុប្រកប
 ដោយសីលជាអសេក្ខៈជាដើម ១ ភិក្ខុត្រេចទៅបានក្នុងទិស
 ទាំងបួន ១ ភិក្ខុនៅក្នុងព្រៃ ១ ។

អន្តរវិទ្យាវគ្គោ ទុតិយោ

[១១] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
 កុលុបកោ ភិក្ខុ កុលេសុ អប្បិយោ ច ហោតិ
 អមនាទោ ច អកុ ច អការដិយោ ច ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ អសន្តវិស្សាសី ច ហោតិ អនិស្សវិ-
 កប្បី ច ព្យត្ថបសេវី^(១) ច ឧបកណ្ណកជប្បី ច
 អតិយាចនកោ ច ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ កុលុបកោ ភិក្ខុ កុលេសុ
 អប្បិយោ ច ហោតិ អមនាទោ ច អកុ ច
 អការដិយោ ច ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ
 សមដ្ឋាគតោ កុលុបកោ ភិក្ខុ កុលេសុ បិយោ
 ច ហោតិ មនាទោ ច កុ ច ការដិយោ ច ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ន អសន្តវិស្សាសី ច
 ហោតិ ន អនិស្សវិកប្បី ច ន ព្យត្ថបសេវី ច
 ន ឧបកណ្ណកជប្បី ច ន អតិយាចនកោ ច ។

១ ឱ. ព្យត្ថបសេវី ច ។ ម. វិសដ្ឋបសេវី ច ។

អន្តកវិន្ទវគ្គ ទី ២

[១១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ត្រកូលទាំងឡាយ រមែងមិនស្រឡាញ់ផង មិនពេញចិត្តផង មិនគោរពផង មិនសរសើរផង ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកស្មិទ្ធស្មាលចំពោះត្រកូល ដែលមិនមានសេចក្តីរាប់អានខ្លួន ១ ខ្លួនមិនមែនជាឥស្សរៈ តែលើកខ្លួនជាឥស្សរៈ ១ ជាអ្នកចូលទៅរាប់រកដើម្បីផ្សះផ្សាត្រកូលដែលបែកបាក់គ្នា ១ ជាអ្នកច្រើនឱ្យបដិសេធច្រឡៃអ្នកឯទៀត ១ ជាអ្នកសូមគេបែប ។ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង នេះឯង ត្រកូលទាំងឡាយ រមែងមិនស្រឡាញ់ផង មិនពេញចិត្តផង មិនគោរពផង មិនសរសើរផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ដែលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ត្រកូលទាំងឡាយ រមែងស្រឡាញ់ផង ពេញចិត្តផង គោរពផង សរសើរផង ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកមិនស្មិទ្ធស្មាលចំពោះត្រកូល ដែលមិនមានសេចក្តីរាប់អានខ្លួន ១ ខ្លួនមិនមែនជាឥស្សរៈក៏មិនលើកខ្លួនជាឥស្សរៈ ១ ជាអ្នកមិនចូលទៅរាប់រកដើម្បីផ្សះផ្សាត្រកូលដែលបែកបាក់គ្នា ១ ជាអ្នកមិនឱ្យបដិសេធច្រឡៃអ្នកឯទៀត ១ ជាអ្នកមិនសូមគេបែប ។ ។ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
កុលុបកោ ភិក្ខុ កុលេសុ បិយោ ច ហោតិ
មនាថោ ច កុ ច ការដិយោ ចាតិ ។

[១២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
បច្ឆាសមណោ ន អាទាតញោ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
អតិទូរេ វា កច្ចតិ អច្ចាសន្នេ វា បត្តបរិយាបន្នំ ន
កណ្ណាតិ អាបត្តិសាមន្តា កណាមាណំ ន និវាវេតិ
កណាមាណស្ស អន្តរន្តរា កថំ ឱចាតេតិ ទុប្បញ្ញោ
ហោតិ ជន្នោ វេជ្ជមូកោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ បច្ឆាសមណោ ន
អាទាតញោ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
បច្ឆាសមណោ អាទាតញោ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
នាតិទូរេ កច្ចតិ នាច្ចាសន្នេ បត្តបរិយាបន្នំ កណ្ណាតិ
អាបត្តិសាមន្តា កណាមាណំ និវាវេតិ កណាមាណស្ស ន
អន្តរន្តរា កថំ ឱចាតេតិ បញ្ញាវា ហោតិ អជន្នោ
អនេជ្ជមូកោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ បច្ឆាសមណោ អាទាតញោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ដែលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ត្រកូលទាំងឡាយ រមែងស្រឡាញ់ផង ពេញចិត្តផង គោរពផង សរសើរផង ។

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង មិនគួរយកជាបច្ឆាសមណៈឡើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុដើរឆ្ងាយពេកឬជិតពេក ១ មិនទទួលយកបាត្រ ឬវត្ថុដែលនៅក្នុងបាត្រ ១ មិនហាមឃាត់ព្រះថេរៈដែលនិយាយជិតត្រូវ អាបត្តិ ១ កាលព្រះថេរៈកំពុងនិយាយ ក៏និយាយពាក្យ កាត់ត្រង់ ចន្លោះ ។ ១ ជាអ្នកអប្បឥតប្រាជ្ញា ល្ងង់ ខ្មៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរយកជាបច្ឆាសមណៈឡើយ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរយកជា បច្ឆាសមណៈបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុ មិនដើរឆ្ងាយពេក មិនជិតពេក ១ ទទួលយកបាត្រ ឬ វត្ថុដែលនៅក្នុង បាត្រ ១ ហាមឃាត់ព្រះថេរៈដែលនិយាយជិតត្រូវអាបត្តិ ១ កាលព្រះ ថេរៈកំពុងនិយាយ មិននិយាយពាក្យ កាត់ត្រង់ចន្លោះ ។ ១ ជាអ្នកមាន ប្រាជ្ញា មិនល្ងង់ មិនខ្មៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរយកជាបច្ឆាសមណៈបាន ។

តតិយបណ្ណាសកេ អន្តកវិន្ទវគ្គោ ទុតិយោ

[១៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 ភិក្ខុ អភព្វោ សម្មាសមាធិ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ
 ហោតិ រូចានំ អក្ខមោ សន្នានំ អក្ខមោ កន្នានំ
 អក្ខមោ រសានំ អក្ខមោ ដោជ្ជព្វានំ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 អភព្វោ សម្មាសមាធិ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។ បញ្ចហិ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ សម្មា-
 សមាធិ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រូចានំ
 ខមោ សន្នានំ ខមោ កន្នានំ ខមោ រសានំ ខមោ
 ដោជ្ជព្វានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ភព្វោ សម្មាសមាធិ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារិតុន្តិ ។

[១៤] ឯកំ សមយំ ភកវា មគទេសុ វិហា-
 រតិ អន្ធកវិន្ទោ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្តោ

តតិយបណ្ណាសក អន្តកវិន្ទវគ្គ ទី ២

[១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង មិនគួរនឹងចូលកាន់សម្មាសមាធិបានឡើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងរូប ១ មិនអត់ធន់នឹងសំឡេង ១ មិនអត់ធន់នឹងក្លិន ១ មិនអត់ធន់នឹងរស ១ មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរនឹងចូលកាន់សម្មាសមាធិបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរនឹងចូលកាន់សម្មាសមាធិបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកអត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់នឹងក្លិន ១ អត់ធន់នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរចូលកាន់សម្មាសមាធិបាន ។

[១៤] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអន្តកវិន្ទុគ្រាមក្នុងដែនមគធៈ ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្តដ៏មានអាយុ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្នំ
 ខោ អាយស្មន្តំ អានន្តំ ភក្កវា ឯតទរោច យេ តេ
 អានន្ត ភិក្ខុ នវា អចិរយ្យព្វជិតា អធុណតតា ឥមំ
 ធម្មវិនយំ តេ វោ អានន្ត ភិក្ខុ បញ្ចសុ ធម្មេសុ
 សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិជ្ជាបេតព្វា ។
 កតមេសុ បញ្ចសុ ។ ឯថ តុម្ភេ អារុសោ សីលវា
 ហោថ ចាតិមោក្ខសំវរសំវតា វិហារថ អាចារកោចរ-
 សម្បជ្ជា អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សារិណោ សមា-
 ទាយ សិក្ខថ សិក្ខាបទេស្មតិ ឥតិ ចាតិមោក្ខសំវរេ
 សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិជ្ជាបេតព្វា ឯថ
 តុម្ភេ អារុសោ ឥន្ទ្រិយេសុ កុត្តទ្វារា វិហារថ
 អារក្ខសតិណោ និបកសតិណោ សារក្ខិតមាទសា
 សតារក្ខេន ចេតសា សមជ្ជាកតាតិ ឥតិ ឥន្ទ្រិយ-
 សំវរេ សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិជ្ជាបេតព្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយ
 បង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់
 ដូច្នោះថា ម្ចាស់អានន្ទ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ទើបតែនឹងបួសថ្មី មកកាន់
 ធម៌វិន័យនេះ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ម្ចាស់អានន្ទ ភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវអ្នក
 រាល់គ្នាឲ្យសមាទាន ឲ្យនៅអាស្រ័យ ឲ្យតាំងនៅស៊ប់ក្នុងធម៌ ៥ យ៉ាង ។
 ក្នុងធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺឲ្យសមាទាន ឲ្យនៅអាស្រ័យ
 ឲ្យតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងបាតិមោក្ខសំរវសីល ដោយពាក្យថា ម្ចាស់អារុសោ
 ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរមក ចូរជាអ្នកមានសីល សង្រួម ក្នុង
 បាតិមោក្ខសំរវៈ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញនូវភ័យក្នុងទោស
 បន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយដូច្នោះ ១ ឲ្យសមាទាន
 ឲ្យនៅអាស្រ័យ ឲ្យតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងឥន្ទ្រិយសំរវៈដោយពាក្យថា ម្ចាស់
 អារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមក ចូរជាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្វារក្នុង
 ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ តាំងស្មារតីរក្សា (ទ្វារ) តាំងស្មារតីប្រកបដោយ
 ញាណ ជាអ្នកមានចិត្តរក្សាស្មារតី ប្រកបដោយចិត្តរក្សាស្មារតីដូច្នោះ ១

តតិយបណ្ណាសកេ អន្តកវិន្ទវគ្គោ ទុតិយោ

ឯថ តុម្ភេ អារុសោ អប្បកស្សា ហោថ កស្សបរិ-
 យន្តការិណោតិ ឥតិ កស្សបរិយន្តេ សមាទបេតព្វា
 និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ឯថ តុម្ភេ អារុសោ
 អារញ្ញកា ហោថ អារញ្ញនបត្តានិ បត្តានិ សេនា-
 សនានិ បដិសេវថាតិ ឥតិ កាយរូបកាសេ^(១) សមា-
 ទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ឯថ តុម្ភេ
 អារុសោ សម្មាទិដ្ឋិកា ហោថ សម្មាទស្សនេន
 សមដ្ឋាកតាតិ ឥតិ សម្មាទស្សនេ សមាទបេតព្វា
 និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វា ។ យេ តេ អានន្ទ
 ភិក្ខុ នវា អចិរប្បព្វជិតា អនុនាកតា ឥមំ ធម្មវិនយំ
 តេ វោ អានន្ទ ភិក្ខុ ឥមេសុ បញ្ចសុ ធម្មេសុ
 សមាទបេតព្វា និវេសេតព្វា បតិដ្ឋាបេតព្វាតិ ។

[១៥] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតា ភិក្ខុជី
 យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 អារាសមច្ឆរិជី ហោតិ កុលមច្ឆរិជី ហោតិ លាក-
 មច្ឆរិជី ហោតិ វណ្ណមច្ឆរិជី ហោតិ ធម្មមច្ឆរិជី ហោតិ ។

១ ឱ. កាយរូបកដ្ឋេ ។

តតិយបណ្ណាសក អន្តកវិន្ទវគ្គ ទី ២

ឲ្យសមាទាន ឲ្យនៅអាស្រ័យ ឲ្យតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងពាក្យសម្តី ឲ្យមាន
 ទីបំផុត ដោយពាក្យថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរមក ចូរជាអ្នកមានពាក្យសម្តីតិច ធ្វើពាក្យសម្តីឲ្យមានទីបំផុតដូច្នោះ ១
 ឲ្យសមាទាន ឲ្យនៅអាស្រ័យ ឲ្យតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងសេចក្តីស្ងប់កាយ
 ដោយពាក្យថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមក
 ចូរជាអ្នក នៅក្នុងព្រៃជាន់ត្ត គប់រកសេនាសនៈដ៏ស្ងាត់ គឺព្រៃតូចព្រៃ
 ធំដូច្នោះ ១ ឲ្យសមាទាន ឲ្យនៅអាស្រ័យ ឲ្យតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងការយល់
 ឃើញត្រូវ ដោយពាក្យថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរមក ចូរជាអ្នកយល់ត្រូវ ប្រកបដោយការយល់ឃើញត្រូវដូច្នោះ ១ ។
 ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ទើបនឹងបួសថ្មី មកកាន់ធម៌វិន័យនេះ
 ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវអ្នករាល់គ្នា ឲ្យ
 សមាទាន ឲ្យនៅអាស្រ័យ ឲ្យតាំងនៅស៊ប់ ក្នុងធម៌ទាំង ៥ នេះឯង ។

[១៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនីកំណាញ់អាវាស ១ កំណាញ់
 ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១ កំណាញ់ធម៌ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា
 ភិក្ខុនី យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ និរយេ ។ បញ្ចហិ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុនី យថាកតំ
 និក្ខិត្តា ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ន អាវាសមច្ឆរិដិ ហោតិ ន កុលមច្ឆរិដិ ហោតិ
 ន លាកមច្ឆរិដិ ហោតិ ន វណ្ណមច្ឆរិដិ ហោតិ ន
 ធម្មមច្ឆរិដិ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុនី យថាកតំ និក្ខិត្តា
 ឯវំ សក្កេតិ ។

[១៦] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុនី
 យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 អននុវិច្ឆ អបរិយោកាហោត្វា អវណ្ណារហស្ស វណ្ណ
 កាសតិ អននុវិច្ឆ អបរិយោកាហោត្វា វណ្ណារហស្ស
 អវណ្ណ កាសតិ អននុវិច្ឆ អបរិយោកាហោត្វា អប្បសា-
 ទនីយេ ហានេ បសាទំ ឧបទំសេតិ អននុវិច្ឆ អបរិយោកា-
 ហោត្វា បសាទនីយេ ហានេ អប្បសាទំ ឧបទំសេតិ
 សទ្ធាទេយ្យំ វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង នឹងធ្លាក់
 ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង នឹងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ដូចជាគេនាំយក
 ទៅតម្កល់ទុក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី
 មិនកំណាញ់អាវាស ១ មិនកំណាញ់ត្រកូល ១ មិនកំណាញ់លាភ ១
 មិនកំណាញ់គុណ ១ មិនកំណាញ់ធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនីប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង នឹងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជា
 គេនាំយកទៅតម្កល់ទុក ។

[១៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនីមិនពិចារណា មិនបានស្ទាប
 ស្ទង់មើល ហើយសរសើរ បុគ្គលដែលមិនគួរសរសើរ ១ មិនបាន
 ពិចារណា មិនបានស្ទាបស្ទង់មើល ហើយតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរ
 សរសើរ ១ មិនបានពិចារណា មិនបានស្ទាបស្ទង់មើល ហើយសម្តែងនូវ
 សេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងទីដែលមិនគួរជ្រះថ្លា ១ មិនបានពិចារណា មិនបាន
 ស្ទាបស្ទង់មើល ហើយសម្តែងនូវសេចក្តីមិនជ្រះថ្លាក្នុងទីដែលគួរជ្រះថ្លា ១
 ធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ដោយធម៌នេះឯង ។ លេ ។

តតិយបណ្ណាសកេ អន្ធកវិន្ទវគ្គោ ទុតិយោ

បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុនី យថា-
 ភតំ និក្ខិត្តា វរំ សក្កេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារហស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ
 អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា វណ្ណារហស្ស វណ្ណំ ភាសតិ
 អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា អប្បសាទនីយេ ហានេ
 អប្បសាទំ ឧបទំសេតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា បសា-
 ទនីយេ ហានេ បសាទំ ឧបទំសេតិ សទ្ធាធម្យំ ន
 វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

[១៧] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុនី
 យថាភតំ និក្ខិត្តា វរំ និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ច-
 ហិ ។ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារហស្ស
 វណ្ណំ ភាសតិ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា វណ្ណា-
 រហស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ឥស្សុតិទី ច ហោតិ មច្ឆវិទី
 ច សទ្ធាធម្យញ្ច វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុនី
 យថាភតំ និក្ខិត្តា វរំ សក្កេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។

តតិយបណ្ណាសក អន្តកវិន្ទវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីប្រកបព្រមដោយធម៌ ៥ យ៉ាង នឹងទៅកើត
 ក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេ នាំយកទៅតម្កល់ទុក ។ ប្រកបដោយធម៌
 ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី បានពិចារណាស្នាបស្នង់មើលរួច
 ទើបតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរតិះដៀល ១ បានពិចារណា ស្នាបស្នង់មើលរួច
 ទើបសរសើរ បុគ្គលដែលគួរសរសើរ ១ បានពិចារណា ស្នាបស្នង់មើលរួច
 ទើបសម្តែងនូវសេចក្តីមិនជ្រះថ្លាក្នុងទី ដែលមិនគួរជ្រះថ្លា ១ បានពិចារ-
 ណាស្នាបស្នង់មើលរួច ទើបសម្តែងនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ក្នុងទីដែលគួរជ្រះ-
 ថ្លា ១ មិនធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។

[១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេ នាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី មិនបានពិចារណា មិនបាន
 ស្នាបស្នង់មើល ហើយសរសើរ បុគ្គលដែលមិនគួរសរសើរ ១ មិន
 បានពិចារណា មិនបានស្នាបស្នង់មើល ហើយតិះដៀល បុគ្គលដែល
 គួរសរសើរ ១ ជាអ្នកច្រណែន ១ កំណាញ់ ១ ធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុ
 ឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុនី ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង នឹងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេ
 នាំយកទៅតម្កល់ទុក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា អវល្លារហស្ស អវល្លំ ភាសតិ
 អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា វល្លារហស្ស វល្លំ ភាសតិ
 អនិស្សកិដី ច ហោតិ អមច្ឆរិដី ច សទ្ធាទេយ្យញ្ច
 ន វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

[១៨] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុដី
 យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា អវល្លារហស្ស វល្លំ ភា-
 សតិ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា វល្លារហស្ស អវល្លំ
 ភាសតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិកា ច ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បា ច សទ្ធា-
 ទេយ្យញ្ច វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។ បញ្ចហិ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតា ភិក្ខុដី យថាកតំ និក្ខិត្តា
 ឯវំ សត្តេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ បរិយោកា-
 ហេត្វា អវល្លារហស្ស អវល្លំ ភាសតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកា-
 ហេត្វា វល្លារហស្ស វល្លំ ភាសតិ សម្មាទិដ្ឋិកា
 ច ហោតិ សម្មាសង្កប្បា ច សទ្ធាទេយ្យញ្ច ន
 វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

គឺភិក្ខុនី បានពិចារណា ស្ទាបស្ទង់មើលរួច ទើបតិះដៀល បុគ្គលដែល
គួរតិះដៀល ១ បានពិចារណាស្ទាបស្ទង់មើលរួច ទើបសរសើរ បុគ្គល
ដែលគួរសរសើរ ១ ជាអ្នកមិនប្រណែន ១ មិនកំណាញ់ ១ មិនធ្វើ
សទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។

[១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេ នាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី មិនបានពិចារណា មិនបាន
ស្ទាបស្ទង់មើល ហើយសរសើរ បុគ្គលដែលមិនគួរសរសើរ ១ មិនបាន
ពិចារណា មិនបានស្ទាបស្ទង់មើល ហើយតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរ
សរសើរ ១ ជាអ្នកមានសេចក្តីយល់ខុស ១ មានសេចក្តីត្រិះរិះខុស ១
ធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនឹងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌
ដូចជាគេ នាំយកទៅតម្កល់ទុក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី បានពិចារណា ស្ទាបស្ទង់មើលរួច
ទើបតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរតិះដៀល ១ បានពិចារណាស្ទាបស្ទង់
មើលរួច ទើបសរសើរ បុគ្គលដែលគួរសរសើរ ១ ជាអ្នកមានសេចក្តី
យល់ឃើញត្រូវ ១ មានសេចក្តីត្រិះរិះត្រូវ ១ មិនធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុ
ឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។

តតិយបណ្ណាសកេ អន្តកវិន្ទវគ្គោ ទុតិយោ

[១៩] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតា
ភិក្ខុនី យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារហស្ស
វណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា វណ្ណា-
រហស្ស អវណ្ណំ កាសតិ មិច្ឆាវាចា ច ហោតិ
មិច្ឆាកម្មន្តា ច សទ្ធាទេយ្យញ្ច វិនិចាតេតិ ។
ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ
សមន្នាគតា ភិក្ខុនី យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ សក្កេ ។
កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា
អវណ្ណារហស្ស អវណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា
វណ្ណារហស្ស វណ្ណំ កាសតិ សម្មាវាចា ច ហោតិ
សម្មាកម្មន្តា ច សទ្ធាទេយ្យញ្ច ន វិនិចាតេតិ ។
ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

តតិយបណ្ណាសក អន្តកវិន្ទវគ្គ ទី ២

[១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនឹង
ធ្លាក់ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេ នាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥
យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី មិនបានពិចារណា មិនបានស្ទាបស្ទង់
មើល ហើយសរសើរ បុគ្គលដែលមិនគួរសរសើរ ១ មិនបានពិចារណា
មិនបានស្ទាបស្ទង់មើល ហើយតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរសរសើរ ១ ជា
អ្នកមានវាចាខុស ១ មានការងារខុស ១ ធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។
ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាងនឹងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេ នាំយកទៅតម្កល់ទុក ។
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី បានពិចារណា
ស្ទាបស្ទង់មើលរួច ទើបតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរតិះដៀល ១ បាន
ពិចារណាស្ទាបស្ទង់មើលរួច ទើបសរសើរ បុគ្គលដែលគួរសរសើរ ១
មានវាចាត្រូវ ១ មានការងារត្រូវ ១ មិនធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។
ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[២០] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតា
ភិក្ខុនី យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារ-
ហស្ស វណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា
វណ្ណារហសុស អវណ្ណំ កាសតិ មិច្ឆាវាយាមា ច ហោតិ
មិច្ឆាសតិ ច សទ្ធាទេយ្យញ្ច វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ
ខោ ។ បេ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតា
ភិក្ខុនី យថាកតំ និក្ខិត្តា ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារហស្ស
អវណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា វណ្ណា-
រហស្ស វណ្ណំ កាសតិ សម្មាវាយាមា ច ហោតិ
សម្មាសតិ ច សទ្ធាទេយ្យញ្ច ន វិនិចាតេតិ ។
ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

អន្តកវិន្ធវគ្គោ ទុតិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[២០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនឹងធ្លាក់
 ទៅក្នុងនរក ដូចជាគេ នាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី មិនបានពិចារណា មិនបានស្ទាបស្ទង់មើល
 ហើយសរសើរ បុគ្គលដែលមិនគួរសរសើរ ១ មិនបានពិចារណា មិនបាន
 ស្ទាបស្ទង់មើល ហើយតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរសរសើរ ១ មានព្យាយាម
 ខុស ១ មានសតិខុស ១ ធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ដោយ
 ធម៌នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី ប្រកបដោយធម៌
 ៥ យ៉ាង នឹងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេ នាំយកទៅតម្កល់ទុក ។
 ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុនី បានពិចារណា
 ស្ទាបស្ទង់មើលរួច ទើបតិះដៀល បុគ្គលដែលគួរតិះដៀល ១ បាន
 ពិចារណាស្ទាបស្ទង់មើលរួច ទើបសរសើរ បុគ្គលដែលគួរសរសើរ ១
 មានព្យាយាមត្រូវ ១ មានសតិត្រូវ ១ មិនធ្វើសទ្ធាទេយ្យវត្ថុឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។
 ដោយធម៌នេះឯង ។ បេ ។

ចប់ អន្តកវិន្ទវគ្គ ទី ២ ។

តតិយបណ្ណាសកេ អន្តកវិន្ទវគ្គោ ទុតិយោ

តិស្សុទ្ធានំ

កុលុបកោ បច្ឆាសមណោ

សមាធិ អន្តកវិន្ទុំ

មច្ឆវី វណ្ណោនា ឥស្សរា

ជិដ្ឋិ វាចាយ វាយមោតិ ។

តតិយបណ្ណាសក អន្ធកវិន្ទុវគ្គ ទី ២

ឧទ្ទាននៃអន្ធកវិន្ទុវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីភិក្ខុ ចូលទៅកាន់ត្រកូល ១ អំពីភិក្ខុជាបច្ច្រាសមណៈ ១ អំពីភិក្ខុ មិនគួរចូលកាន់សម្មាសមាធិ ១ អំពីព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ក្នុងអន្ធកវិន្ទុគ្រាម ១ អំពីសេចក្តីកំណាញ់ ១ អំពីសេចក្តីសរសើរ ១ អំពីភិក្ខុនី មានសេចក្តីច្រណែន ១ អំពីសេចក្តីយល់ខុស ១ អំពីវាចា ១ អំពីព្យាយាម ១ ។

គិលានវគ្គោ តតិយោ

[២១] ឯកំ សមយំ ភកវា វេសាលិយំ វិហារតិ
មហារនេ ក្សជាតារសាលាយំ ។ អថខោ ភកវា សា-
យណ្ណាសមយំ បដិសណ្ឋានា វុដ្ឋិតោ យេន គិលាន-
សាលា តេនុបសង្កមិ ។ អន្ធិសា ខោ ភកវា អញ្ញតវំ
ភិក្ខុំ ទុព្វលំ គិលានកំ ទិស្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ
និសីទិ ។ និសង្ក ខោ ភកវា ភិក្ខុំ អាមន្តេសិ
យង្គញំ ភិក្ខុវេ ទុព្វលំ គិលានកំ បញ្ច ធម្មា ន
វិជហន្តិ តស្សេតំ ចាជិកង្គំ នចិរស្សេវ អាសវានំ
ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារិស្សតិ ។
កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ អសុភានុបស្សិ
កាយេ វិហារតិ អាហារេ បដិក្ខុលសញ្ញំ សព្វលោកេ
អនកិរតសញ្ញំ សព្វសង្ខារេសុ អនិច្ចានុបស្សិ មរណា-
សញ្ញា ខោ បនស្ស អដ្ឋតំ សុប្បដ្ឋិតា ហោតិ ។

គិលានវគ្គ ទី ៣

[២១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងកូដាគារ-
សាលា នាមហារ័នជិតក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់ចេញអំពីទីសម្ងំក្នុងសាយណ្តាសម័យ ចូលទៅ ឯគិលានសាលា
(មន្ទីរព្យាបាលជំងឺ) ។ ព្រះអង្គបានឃើញភិក្ខុ ១ រូប មានជំងឺកម្លាំង
ជាប លុះឃើញហើយក៏គង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ។ លុះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ស៊ប់ហើយ ទើបត្រាស់ទៅ នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) ធម៌ ៥ យ៉ាង មិនលះបង់នូវបុគ្គលណាមួយ
ដែលមានជំងឺកម្លាំងជាបទេ គុណវិសេសនុ៎ះ នឹងកើតប្រាកដដល់បុគ្គល
នោះ គឺបុគ្គលនោះ មិនយូរប៉ុន្មាន នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចនូវ
ចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈ
ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូច
ម្តេចខ្លះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណា
ឃើញរឿយ ។ ក្នុងកាយថា មិនស្អាត ១ ជាអ្នកសម្គាល់ក្នុងអាហារថា
ជារបស់បដិកូល ១ ជាអ្នកសម្គាល់ក្នុងលោកទាំងអស់ថាជាសភាពមិនគួរ
ត្រេកអរ ១ ជាអ្នកពិចារណាឃើញរឿយ ។ ក្នុងសង្ខារទាំងពួងថា មិន
ទៀង ១ ទាំងមរណសញ្ញារបស់បុគ្គលនោះ ក៏តាំងនៅស៊ប់ក្នុងសន្តាន ១ ។

តតិយបណ្ណាសកេ គិលានវគ្គោ តតិយោ

យដ្ឋញ្ចំ ភិក្ខុវេ ទុព្វលំ គិលានកំ ឥមេ បញ្ច ធម្មា
ន វិជហន្តិ តស្សេតំ ចាជិកដ្ឋំ នចិរស្សេវ អាសវានំ
ខយា ។ បេ ។ សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរិស្សតីតិ ។

[២២] យោ ហិ កោចិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វា ភិក្ខុនិ
វា បញ្ច ធម្មេ ភាវេតិ បញ្ច ធម្មេ ពហុលីករោតិ
តស្ស ទ្ធិន្តំ ផលានំ អញ្ញតវំ ផលំ ចាជិកដ្ឋំ ទិដ្ឋេវ
ធម្មេ អញ្ញា សតិ វា ឧចាទិសេសេ អនាតាមិតា ។
កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ អជ្ឈត្តញ្ញេវ
សតិ ឧបដ្ឋិតា^(១) ហោតិ ធម្មានំ ឧទយត្តកាមិនិយា
បញ្ញាយ អសុភានុបស្សី កាយេ វិហរតិ អាហារេ
បដិក្ខុលសញ្ញំ សព្វលោកេ អនភិរតសញ្ញំ សព្វ-
សង្ខារេសុ អនិច្ចានុបស្សី ។ យោ ហិ កោចិ ភិក្ខុវេ

១ ឱ. ម. សតិ សុប្បដ្ឋិតា ។

តតិយបណ្ណាសក គិលានវគ្គ ទី ៣

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) ធម៌ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ មិនលះបង់បុគ្គលណាមួយ ដែលមានជំងឺកម្លាំងជាបទេ គុណវិសេសនុ៎ះ នឹងកើតប្រាកដដល់បុគ្គលនោះ គឺបុគ្គលនោះ មិនយូរប៉ុន្មាន នឹងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេច ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈ ។

[២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើបុគ្គលណាមួយ ទោះភិក្ខុក្តីភិក្ខុនីក្តី ចម្រើននូវធម៌ ៥ យ៉ាង ធ្វើឲ្យច្រើននូវធម៌ ៥ យ៉ាង បណ្តាផលទាំង ២ ប្រការ ផលណាមួយនឹងកើតប្រាកដដល់បុគ្គលនោះ គឺថានឹងបានអរហត្តផល ឬកាលបើ ឧបាទាននៅមានសល់ ក៏គង់នឹងបាននូវភាពជាអនាគាមិបុគ្គល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានតម្កល់ស្មារតី ក្នុងសន្តាន ១ ជាអ្នកពិចារណាយើញរឿយ ។ ក្នុងកាយថា មិនស្អាត ដោយបញ្ញាជាគ្រឿងកំណត់ដឹងនូវការកើត និងការរលត់នៃធម៌ទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកសម្គាល់ក្នុងអាហារថា ជារបស់បដិកូល ១ ជាអ្នកសម្គាល់ ក្នុងលោកទាំងអស់ថា មិនគួរត្រេកអរ ១ ជាអ្នកសម្គាល់ ក្នុងសង្ខារទាំងពួងថា មិនទៀង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើបុគ្គលណាមួយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ភិក្ខុ វា ភិក្ខុនី វា ឥមេ បញ្ច ធម្មេ ភាវេតិ
ឥមេ បញ្ច ធម្មេ ពហុលីកោភិ តស្ស ទ្ធិន្នំ ផលានំ
អញ្ញាតំ ផលំ ចាជិក្ខំ ទិដ្ឋេ ធម្មេ អញ្ញា សតិ
វា ឧចាទិសេសេ អនាគាមិតាតិ ។

[២៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
តិលាដោ ទុប្បដ្ឋាកោ ហោតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
អសប្បាយការី ហោតិ សប្បាយេ មត្តំ ន ជាតាតិ
កេសន្នំ ន បទិសេវិតា ហោតិ អត្តកាមស្ស តិលានុ-
បដ្ឋាកស្ស ន យថាក្ខតំ អាពាធំ អារិកត្តា ហោតិ
អភិក្កមន្តំ វា អភិក្កមតីតិ បទិក្កមន្តំ វា បទិក្កមតីតិ
បិតំ វា បិតោតិ ឧប្បន្នានំ សារីកានំ វេទនានំ ទុក្ខានំ
តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ អមនាចានំ
ចាលាហារានំ អនទិវាសកជាតិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ
ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ តិលាដោ
ទុប្បដ្ឋាកោ ហោតិ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ តិលាដោ សុបដ្ឋាកោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ទោះភិក្ខុក្តី ភិក្ខុនីក្តី ចម្រើននូវធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ ធ្វើឲ្យច្រើននូវធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ បណ្តាផលទាំង ២ ប្រការ ផលណាមួយនឹងកើតប្រាកដដល់បុគ្គលនោះ គឺនឹងបានអរហត្តផល ឬកាលបើ ឧបាទាននៅមានសល់ ក៏គង់នឹងបាន នូវភាពជាអនាគាមិបុគ្គល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

[២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកជំងឺប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ជាបុគ្គលលំបាកបម្រើ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកមិនចេះធ្វើខ្លួនឲ្យសប្បាយ ១ មិនដឹងប្រមាណក្នុងការសប្បាយ ១ ជាអ្នកមិនរានថ្នាំ ១ មិនប្រាប់ជំងឺតាមពិត ដល់អ្នកបម្រើជំងឺដែលប្រាថ្នា នូវសេចក្តីចម្រើន ឬជំងឺដែលចម្រើនឡើងមិនប្រាប់ថាចម្រើនឡើង ឬជំងឺដែល ធ្ងរថយ មិនប្រាប់ថាធ្ងរថយ ឬក៏ជំងឺដែលនៅនឹង មិនប្រាប់ថានៅនឹង ១ ជាអ្នកមិនចេះអត់ធន់ចំពោះវេទនាប្រជុំក្នុងសរីរៈ ជាទុក្ខ ដ៏ក្លា ខ្លាំង ខ្លោចផ្សា មិនស្រួល មិនជាទីពេញចិត្ត ជាវេទនា អាចនាំយកជីវិត បានដែលកើតហើយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកជំងឺប្រកប ដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាបុគ្គលលំបាកបម្រើ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ អ្នកជំងឺប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ជាបុគ្គលងាយបម្រើ ។

តតិយបណ្ណាសកេ គីលានវគ្គោ តតិយោ

កតមេហិ បញ្ចហិ ។ សប្បាយការី ហោតិ សប្បាយេ
មត្តំ ជានាតិ ភេសដ្ឋំ បដិសេវិតា ហោតិ អត្តកាមស្ស
តិលានុបដ្ឋាកស្ស យថាភូតំ អាពាធំ អារិកត្តា
ហោតិ អភិក្កមន្តំ វា អភិក្កមតីតិ បដិក្កមន្តំ វា
បដិក្កមតីតិ បិតំ វា បិតោតិ ឧប្បន្នានំ សារីកានំ
វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ
អសាតានំ អមនាចានំ ចាលាហារានំ អធិវាសកជា-
តិកោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
ធម្មេហិ សមន្នាគតោ តិលានោ សុបដ្ឋាកោ
ហោតីតិ ។

[២៤] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
តិលានុបដ្ឋាកោ ជានំ តិលានំ ឧបដ្ឋាតុំ ។
កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ន បដិពលោ ហោតិ
ភេសដ្ឋំ សំវិទាតុំ សប្បាយាសប្បាយំ ន ជានាតិ
អសប្បាយំ ឧបនាមេតិ សប្បាយំ អបនាមេតិ
អាមិសន្តរោ តិលានំ ឧបដ្ឋាតិ នោ មេត្តចិត្តោ

តតិយបណ្ណាសក គិលានវគ្គ ទី ៣

ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកចេះធ្វើខ្លួនឲ្យសប្បាយ ១
 ដឹងប្រមាណ ក្នុងការសប្បាយ ១ ជាអ្នករានថ្នាំ ១ ប្រាប់ដំនីតាមពិត
 ដល់អ្នកបម្រើដំនី ដែលប្រាថ្នានូវសេចក្តីចម្រើន ឬដំនីដែលចម្រើនឡើង
 ប្រាប់ថា ចម្រើនឡើង ឬដំនីធូរថយប្រាប់ថា ធូរថយ ឬក៏ដំនីនៅនឹង
 ប្រាប់ថានៅនឹង ១ ជាអ្នកអត់ធន់ចំពោះវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរៈ ជាទុក្ខ
 ដ៏ក្លា ខ្លាំង ខ្លោចផ្សា មិនស្រួល មិនជាទីពេញចិត្ត ជាវេទនា អាចនាំ
 យកនូវជីវិតបានដែលកើតហើយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកដំនី
 ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាបុគ្គលងាយបម្រើ ។

[២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកបម្រើដំនីប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 មិនគួរនឹងបម្រើដំនីទេ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជា
 អ្នកមិនប្រសប់ចាត់ចែងថ្នាំ ១ មិនស្គាល់នូវការសប្បាយនឹងមិនសប្បាយ ១
 ធ្វើអ្នកដំនីឲ្យឈមទៅរកការមិនសប្បាយ ទាំងមិននាំសេចក្តីសប្បាយចូល
 មក ១ បម្រើដំនីដោយចង់បានអាមិស មិនបម្រើដោយមេត្តចិត្ត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ជេតុច្ឆិ ហោតិ ឧច្ចារំ វា បស្សារំ វា វន្តំ វា ខេទ្យំ
 វា ជីហារិតំ ន បដិពលោ ហោតិ តិលានំ កាលេន
 កាលំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេតុំ សមាទបេតុំ
 សមុត្តេជេតុំ សម្បហំសេតុំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ តិលានុបដ្ឋាកោ
 ណលំ តិលានំ ឧបដ្ឋាតុំ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ តិលានុបដ្ឋាកោ អលំ តិលានំ
 ឧបដ្ឋាតុំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ បដិពលោ
 ហោតិ ភេសជ្ជំ សំវិធាតុំ សប្បាយាសប្បាយំ ជាណាតិ
 អសប្បាយំ អបណាមេតិ សប្បាយំ ឧបណាមេតិ
 មេត្តចិត្តោ តិលានំ ឧបដ្ឋាតិ រោ អាមិសន្តរោ
 អជេតុច្ឆិ ហោតិ ឧច្ចារំ វា បស្សារំ វា វន្តំ វា
 ខេទ្យំ វា ជីហារិតុំ បដិពលោ ហោតិ តិលានំ
 កាលេន កាលំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេតុំ
 សមាទបេតុំ សមុត្តេជេតុំ សម្បហំសេតុំ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ តិលានុបដ្ឋាកោ
 អលំ តិលានំ ឧបដ្ឋាតុនិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជាអ្នកខ្លើមចំពោះការនាំយកឧច្ចារៈបស្សាវៈ កម្ពុត ឬទឹកមាត់ទៅចោល ១
 ជាអ្នកមិនប្រសប់ធ្វើអ្នកជំងឺឲ្យយល់ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យភ្លៀវភ្លា ឲ្យរីក-
 រាយ ដោយធម្មិកថាតាមកាលគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកបម្រើ
 ជំងឺប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរនឹងបម្រើជំងឺបានឡើយ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកបម្រើជំងឺប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ទើបគួរនឹង
 បម្រើជំងឺបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកប្រសប់
 ចាត់ចែងថ្នាំ ១ ស្គាល់នូវការសប្បាយនិងមិនសប្បាយ ១ នាំចេញនូវ
 សេចក្តីមិនសប្បាយធ្វើអ្នកជំងឺឲ្យឈមទៅរកការសប្បាយ ១ បម្រើជំងឺ
 ដោយមេត្តចិត្ត មិនបម្រើដោយចង់បានអាមិស ទាំងមិនខ្លើមចំពោះការនាំ
 យកឧច្ចារៈបស្សាវៈ កម្ពុត ឬទឹកមាត់ទៅចោល ១ ជាអ្នកប្រសប់ធ្វើអ្នក
 ជំងឺឲ្យយល់ឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យភ្លៀវភ្លា ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា
 តាមកាលគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកបម្រើជំងឺប្រកបដោយធម៌ ៥
 យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរនឹងបម្រើជំងឺបាន ។

តតិយបណ្ណាសកេ គិលានវគ្គោ តតិយោ

[២៥] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា អនាយុស្សា ។ កតមេ
 បញ្ច ។ អសប្បាយការី ហោតិ សប្បាយេ មត្តំ ន
 ជានាតិ អបរិណាតកោដិ ច ហោតិ អកាលចារី ច
 អព្រហ្មចារី ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា អនា-
 យុស្សា ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា អាយុស្សា ។ កតមេ
 បញ្ច ។ សប្បាយការី ហោតិ សប្បាយេ មត្តំ ជានាតិ
 បរិណាតកោដិ ច ហោតិ កាលចារី ច ព្រហ្មចារី
 ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា អាយុស្សាតិ ។

[២៦] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា អនាយុស្សា ។ កតមេ
 បញ្ច ។ អសប្បាយការី ហោតិ សប្បាយេ មត្តំ ន
 ជានាតិ អបរិណាតកោដិ ច ហោតិ ទុស្សីលោ ច
 ចាបមិត្តោ ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា
 អនាយុស្សា ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា អាយុស្សា ។

តតិយបណ្ណាសក គិលានវគ្គ ទី ៣

[២៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនាយុស្សធម៌ (ធម៌ធ្វើឲ្យអាយុថយ) នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកមិនចេះធ្វើខ្លួនឲ្យសប្បាយ ១ មិនដឹងប្រមាណក្នុងការសប្បាយ ១ ជាអ្នកបរិភោគអាហារមិនរលួយ ១ ជាអ្នកត្រេចទៅមិនត្រូវតាមកាល ១ ជាអ្នកមិនប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនាយុស្សធម៌ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយុស្សធម៌ (ធម៌ធ្វើឲ្យចម្រើនអាយុ) នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកចេះធ្វើខ្លួនឲ្យសប្បាយ ១ ដឹងប្រមាណក្នុងការសប្បាយ ១ ជាអ្នកបរិភោគអាហាររលួយ ១ ជាអ្នកត្រេចទៅត្រូវតាមកាល ១ ប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយុស្សធម៌ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[២៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនាយុស្សធម៌ (ធម៌ធ្វើឲ្យអាយុថយ) នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកមិនចេះធ្វើខ្លួនឲ្យសប្បាយ ១ មិនដឹងប្រមាណក្នុងការសប្បាយ ១ ជាអ្នកបរិភោគអាហារមិនរលួយ ១ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ១ ជាអ្នកមានមិត្តអាក្រក់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនាយុស្សធម៌ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយុស្សធម៌ (ធម៌ធ្វើឲ្យចម្រើនអាយុ) នេះមាន ៥ យ៉ាង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កតមេ បញ្ច ។ សប្បាយការី ហោតិ សប្បាយេ
មត្តំ ជានាតិ បរិណាតកោដិ ច ហោតិ សីលវា ច
កល្យាណមិត្តោ ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
ធម្មា អាយុស្សាតិ ។

[២៧] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ភិក្ខុ ទាលំ សង្ឃម្ហារបកាសិតំ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អសន្តុដ្ឋោ ហោតិ
ឥតវីតវេន ចីវវេន អសន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន
បិណ្ឌាចារតេន អសន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន សេនា-
សនេន អសន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន កិលានប្បច្ច-
យភេសន្តបរិក្ខារេន កាមសង្កប្បពហុលោ ច វិហារតិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ភិក្ខុ ទាលំ សង្ឃម្ហារបកាសិតំ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ
ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ សង្ឃម្ហារបកា-
សិតំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន ចីវវេន សន្តុដ្ឋោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកចេះធ្វើខ្លួនឲ្យសប្បាយ ១ ដឹង
ប្រមាណក្នុងការសប្បាយ ១ ជាអ្នកបរិភោគអាហាររលួយ ១ ជាអ្នក
មានសីល ១ ជាអ្នកមានកល្យាណមិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អាយុស្សធម៌ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង មិន
គួរនឹងចេញចាកសង្ឃ^១ (ទៅនៅតែម្នាក់ឯង) ទេ ។ ប្រកបដោយធម៌
៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
ជាអ្នកមិនសន្តោសដោយចីវរ តាមមានតាមបាន ១ មិនសន្តោសដោយ
បិណ្ឌបាត តាមមានតាមបាន ១ មិនសន្តោសដោយសេនាសនៈ តាម
មានតាមបាន ១ មិនសន្តោសដោយគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាម
មានតាមបាន ១ ជាអ្នកក្រាស់ដោយសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងកាម ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរនឹងចេញ
ចាកសង្ឃ (ទៅនៅតែម្នាក់ឯង) ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប
ដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ទើបគួរចេញចាកសង្ឃ (ទៅនៅតែម្នាក់ឯង) បាន ។
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកសន្តោសដោយចីវរ តាមមានតាមបាន ១

១ ឬមិនគួរនៅក្នុងកណ្តាលសង្ឃ ។ អដ្ឋកថា ។

តតិយបណ្ណាសកេ គិលានវគ្គោ តតិយោ

ឥតវីតវេន បិណ្ឌាចារេន សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន
 សេនាសនេន សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន គិលា-
 នប្បច្ចយភេសន្តបរិក្ខារេន នេក្ខម្មសន្តប្បពហុលោ ច
 វិហារតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ សង្ឃម្ហាវបកាសិតុន្តិ ។
 [២៨] បញ្ចិមាជិ ភិក្ខុវេ សមណាទុក្ខាជិ ។
 កតមាជិ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អសន្តុដ្ឋោ
 ហោតិ ឥតវីតវេន ចីវរេន អសន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន
 បិណ្ឌាចារេន អសន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន សេនា-
 សនេន អសន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន គិលានប្បច្ច-
 យភេសន្តបរិក្ខារេន អនភិរតោ ច ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ។
 ឥមាជិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច សមណាទុក្ខាជិ ។ បញ្ចិមាជិ
 ភិក្ខុវេ សមណាសុខាជិ ។ កតមាជិ បញ្ច ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន
 ចីវរេន សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន បិណ្ឌាចារេន
 សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវីតវេន សេនាសនេន សន្តុដ្ឋោ
 ហោតិ ឥតវីតវេន គិលានប្បច្ចយភេសន្តបរិក្ខារេន

តតិយបណ្ណាសក គិលានវគ្គ ទី ៣

សន្តោសដោយបិណ្ឌបាត តាមមានតាមបាន ១ សន្តោសដោយសេនា-
សនៈ តាមមានតាមបាន ១ សន្តោសដោយគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ
តាមមានតាមបាន ១ ជាអ្នកក្រាស់ដោយសេចក្តីត្រិះរិះ ក្នុងការចេញ
ចាកកាម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
នេះឯង ទើបគួរចេញចាកសង្ឃ (ទៅនៅតែម្នាក់ឯង) បាន ។

[២៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណទុក្ខ (ទុក្ខរបស់សមណៈ)
នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ទុក្ខ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនសន្តោសដោយចីវរ តាមមានតាមបាន ១
មិនសន្តោសដោយបិណ្ឌបាត តាមមានតាមបាន ១ មិនសន្តោសដោយ
សេនាសនៈ តាមមានតាមបាន ១ មិនសន្តោសដោយគិលានប្បច្ចយ-
ភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមានតាមបាន ១ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ទាំងមិន
ត្រេកអរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណទុក្ខមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សមណសុខ (សុខរបស់សមណៈ) មាន ៥ យ៉ាង ។
សុខ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាស-
នានេះ ជាអ្នកសន្តោសដោយចីវរ តាមមានតាមបាន ១ សន្តោសដោយ
បិណ្ឌបាត តាមមានតាមបាន ១ សន្តោសដោយសេនាសនៈ តាមមានតាម
បាន ១ សន្តោសដោយគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តាមមានតាមបាន ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អភិរតោ ច ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ។ ឥមាជិ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ច សមណសុខានីតិ ។

[២៩] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាចាយិកា នេរយិកា
បរិកុប្បា អតេកិច្ចា ។ កតមេ បញ្ច ។ មាតា^(២)
ដីរិតា វោរោមិតា ហោតិ មិតា^(២) ដីរិតា វោរោមិតោ
ហោតិ អរហា^(៣) ដីរិតា វោរោមិតោ ហោតិ តថាគតស្ស
ទុដ្ឋេន ចិត្តេន លោហិតំ ឧប្បាទិតំ ហោតិ សដ្ឋេន
ភិក្ខោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាចា-
យិកា នេរយិកា បរិកុប្បា អតេកិច្ចាតិ ។

[៣០] បញ្ចមាជិ ភិក្ខុវេ ព្យសនាជិ ។
កតមាជិ បញ្ច ។ ញាតិព្យសនំ កោតព្យសនំ
រោតព្យសនំ សីលព្យសនំ ទិដ្ឋិព្យសនំ ។ ន ភិក្ខុវេ
សត្តា ញាតិព្យសនហោតុ វា កោតព្យសនហោតុ
វា រោតព្យសនហោតុ វា កាយស្ស ភេទា
បរម្មរណា អចាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបដ្ឋន្តិ

១ ម. មាតរំ ។ ២ ម. ចិតរំ ។ ៣ ឱ. អរហំ ។ ម. អរហន្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈដោយសេចក្តីត្រេកអរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
សមណសុខ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[២៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ ជាអ្នកទៅកាន់
អបាយ ទៅកាន់នរក មានសភាពកម្រើក ជាបុគ្គលកែប្រែមិនបាន ។
បុគ្គល ៥ ពួក តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គលផ្តាច់ជីវិតមាតា ១ បុគ្គលផ្តាច់
ជីវិតបិតា ១ បុគ្គលផ្តាច់ជីវិតព្រះអរហន្ត ១ បុគ្គលធ្វើលោហិតរបស់
ព្រះតថាគតឲ្យពុរពងឡើងដោយចិត្តប្រទូស្ត ១ បុគ្គលបំបែកសង្ឃ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំង ៥ ពួកនេះឯង ជាអ្នកទៅកាន់អបាយ
ទៅកាន់នរក មានសភាពកម្រើក ជាបុគ្គលកែប្រែមិនបាន ។

[៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីវិនាសនេះ មាន ៥
យ៉ាង ។ សេចក្តីវិនាស ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺវិនាស
ញាតិ ១ វិនាសទ្រព្យ ១ វិនាសព្រោះរោគ ១ វិនាសសីល ១ វិនាស
ទិដ្ឋិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់
ទៅ រមែងទៅកើតឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុវិនាស
ញាតិ ឬព្រោះហេតុវិនាសទ្រព្យ ឬក៏ហេតុតែវិនាសព្រោះរោគក៏ទេ

តតិយបណ្ណាសកេ គិលានវគ្គោ តតិយោ

សីលព្យសនហេតុ វា ភិក្ខុវេ សត្តា ទិដ្ឋិព្យសនហេតុ
 វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អនាយំ ទុក្ខតី
 វិនិចាតំ និរយំ ឧបបទ្គន្តិ ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច ព្យសនាទិ ។ បញ្ចមា ភិក្ខុវេ សម្មទា ។
 កតមា បញ្ច ។ ញាតិសម្មទា ភោគសម្មទា
 អាហារក្យសម្មទា សីលសម្មទា ទិដ្ឋិសម្មទា ។
 ន ភិក្ខុវេ សត្តា ញាតិសម្មទាហេតុ វា ភោគ-
 សម្មទាហេតុ វា អាហារក្យសម្មទាហេតុ វា កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា សុកតី សក្កំ លោកំ ឧបបទ្គន្តិ
 សីលសម្មទាហេតុ វា ភិក្ខុវេ សត្តា ទិដ្ឋិសម្ម-
 ទាហេតុ វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតី
 សក្កំ លោកំ ឧបបទ្គន្តិ ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច សម្មទាតិ ។

គិលានវគ្គោ តតិយោ ។

តតិយបណ្ណាសក គិលានវគ្គ ទី ៣

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វបៃកជ្វាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើត
 ឯអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ព្រោះហេតុវិនាសសីល ឬព្រោះហេតុ
 វិនាសទិដ្ឋិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីវិនាស មាន ៥ យ៉ាងនេះ
 ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការបរិបូណ៌នេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ ការ
 បរិបូណ៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបរិបូណ៌ដោយញាតិ ១ បរិបូណ៌
 ដោយទ្រព្យ ១ បរិបូណ៌ដោយការមិនមានរោគ ១ បរិបូណ៌ដោយសីល ១
 បរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វបៃកជ្វាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ ទៅកើតឯសុគតិស្នូត៍ទេវលោក ព្រោះហេតុបរិបូណ៌ដោយ
 ញាតិ ឬព្រោះហេតុតែបរិបូណ៌ដោយទ្រព្យ ឬក៏ព្រោះហេតុតែបរិបូណ៌
 ដោយការមិនមានរោគក៏ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វបៃកជ្វាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតឯសុគតិស្នូត៍ទេវលោក ព្រោះហេតុបរិបូណ៌
 ដោយសីល ឬព្រោះហេតុបរិបូណ៌ដោយទិដ្ឋិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ការបរិបូណ៌មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ គិលានវគ្គ ទី ៣ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តិស្សុទ្ធានំ

តិលាណោ សតិប្បដ្ឋានំ

ទ្វេបដ្ឋានោ ទុវាយុសា

អវប្បកាសទុក្ខានិ

បរិកុប្បោ ច សម្មទាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ឧទ្ទាននៃគិលានវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីភិក្ខុមានជំងឺ ១ អំពីតម្កល់ស្មារតី ១ អំពីបុគ្គល
 បម្រើជំងឺ ២ លើក អំពីអាយុ ២ លើក អំពីបុគ្គលមិនគួរ
 ចេញចាកសង្ឃ ១ អំពីទុក្ខ ១ អំពីបុគ្គលជាអ្នកកម្រើក ១
 អំពីការបរិបូណ៌ ១ ។

រាជវគ្គោ ចតុគ្គោ

[៣១] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមន្តាកតោ
 រាជា ចក្កវត្តិ ធម្មនេវ ចក្កំ បវត្តេតិ តំ ហោតិ
 ចក្កំ អប្បដិវត្តិយំ កេនចិ មនុស្សក្ខតេន បច្ចត្តិកេន
 ចាណិណា ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 រាជា ចក្កវត្តិ អត្តញ្ញ ច ហោតិ ធម្មញ្ញ ច
 មត្តញ្ញ ច កាលញ្ញ ច បរិសញ្ញ ច ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ អង្កេហិ សមន្តាកតោ រាជា
 ចក្កវត្តិ ធម្មនេវ ចក្កំ បវត្តេតិ តំ ហោតិ ចក្កំ
 អប្បដិវត្តិយំ កេនចិ មនុស្សក្ខតេន បច្ចត្តិកេន
 ចាណិណា ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មហិ
 សមន្តាកតោ តថាកតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ធម្មនេវ
 អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បវត្តេតិ តំ ហោតិ ចក្កំ អប្ប-
 ដិវត្តិយំ សមណោន វា ព្រាហ្មណោន វា ទេវេន វា
 មារេន វា ព្រហ្មណា វា កេនចិ វា លោកស្មី ។

រាជវគ្គ ទី ៤

[៣១] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាចក្រពត្តិប្រកបដោយ
អង្គ ៥ យ៉ាង រមែងញ៉ាំងអាណាចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយកុសលធម៌
អាណាចក្រនោះ សត្វជាសត្រូវមានជាតិជាមនុស្សណាមួយ មិនអាចឲ្យ
ប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាចក្រពត្តិក្នុងលោកនេះ ទ្រង់ឈ្នួលយល់
នូវប្រយោជន៍ (នៃរាជការ) ១ ទ្រង់ចាំនូវប្រវេណីធម៌ ១ ទ្រង់ស្គាល់
ប្រមាណក្នុងអាជ្ញាប្បត្រៀងបូជា ១ ទ្រង់ស្គាល់កាល ១^(១) ទ្រង់ស្គាល់
បរិសទ្យ ១^(២) ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាចក្រពត្តិប្រកប
ដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងញ៉ាំងព្រះរាជអាណាចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ
ដោយធម៌ អាណាចក្រនោះ សត្វជាសត្រូវមានជាតិជាមនុស្សណាមួយ
មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថា-
គត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ប្រកបដោយធម៌ ៥ ប្រការដូច្នោះដែរ ទើប
ញ៉ាំងធម្មចក្រដ៏ប្រសើរ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយធម៌បាន ធម្មចក្រនោះឯង
ទោះបីសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ទេវតាក្តី មារក្តី ព្រហ្មក្តី ឬ
បុគ្គលណាមួយ ក្នុងលោក មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។

១ ស្គាល់ថា កាលនេះ ជាកាលគួរសោយសុខក្នុងរាជ្យ កាលនេះ ជាកាលគួរវិនិច្ឆ័យ
ជាកាលគួរទៅកាន់ជនបទ ។ ២ ស្គាល់ថា អ្នកនេះ ជាក្សត្រិយ៍ ជាព្រាហ្មណ៍ ជាវេស្សៈ
ជាសុទ្រៈ ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ
 អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា អត្តញ្ញំ ធម្មញ្ញំ មត្តញ្ញំ កា-
 លញ្ញំ បរិសញ្ញំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ តថាគតោ អរហំ សម្មាសម្ពុ-
 ទ្ធា ធម្មេនេវ អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បរត្ថេតិ តំ ហោតិ
 ចក្កំ^(១) អប្បដិវត្តិយំ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា
 ទេវេន វា មារេន វា ព្រហ្មណ វា កេនចិ វា
 លោកស្មិន្តិ ។

[៣២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតោ
 រញ្ញោ ចក្កវត្តិស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ បិតវា បរត្តិតំ
 ចក្កំ ធម្មេនេវ អនុប្បរត្ថេតិ តំ ហោតិ ចក្កំ អប្បដិ-
 វត្តិយំ កេនចិ មនុស្សភូតេន បច្ចត្តិកេន ចាណិណា ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ចក្ក-
 វត្តិស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ អត្តញ្ញំ ច ហោតិ ធម្មញ្ញំ
 ច មត្តញ្ញំ ច កាលញ្ញំ ច បរិសញ្ញំ ច ។

១ ម. ធម្មចក្កំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះ
តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធក្នុងលោកនេះជាអ្នកដឹងអត្ថ ១ ដឹងធម៌ ១
ដឹងប្រមាណ ១^(១) ដឹងកាល ១^(២) ដឹងបរិសទ្យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
នេះឯង រមែងញ៉ាំងធម្មចក្រដ៏ប្រសើរ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយធម៌បាន
ធម្មចក្រនោះឯង ទោះបីសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ទេវតាក្តី មារក្តី ព្រហ្មក្តី
ឬបុគ្គលណាមួយ ក្នុងលោក មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។

[៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជបុត្រច្បង របស់ព្រះរាជា
ចក្រពត្តិប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង រមែងញ៉ាំងអាណាចក្រដែលបិតាធ្លាប់
ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅតាមលំដាប់ដោយធម៌បាន អាណាចក្រនោះ
សត្វជាសត្រូវមានជាតិជាមនុស្សណាមួយ មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន
ឡើយ ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ព្រះរាជបុត្រច្បងរបស់ស្តេចចក្រពត្តិ ក្នុងលោកនេះ ទ្រង់ឈ្នួលយល់នូវ
ប្រយោជន៍ (នៃរាជការ) ១ ទ្រង់ចាំនូវប្រវេណីធម៌ ១ ទ្រង់ស្គាល់ប្រមាណ
ក្នុងអាជ្ញាឬគ្រឿងបូជា ១ ទ្រង់ស្គាល់កាល ១ ទ្រង់ស្គាល់បរិសទ្យ ១ ។

១ ប្រមាណក្នុងការទទួលនិងការប្រើប្រាស់បច្ច័យ ៤ ។ ២ ដឹងថា កាលនេះជាកាលគួរពូន
សម្ល កាលនេះគួរចូលសមាបត្តិ កាលនេះគួរសម្តែងធម៌ កាលនេះគួរចេញទៅកាន់ជនបទ ។

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ អដ្ឋេហិ សមន្នា-
 កតោ រញ្ញោ ចក្កវត្តិស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ បិតរា
 បវត្តិតំ ចក្កំ ធម្មនេវ អនុប្បវត្តេតិ តំ ហោតិ
 ចក្កំ អប្បដិវត្តិយំ កេនចិ មនុស្សភូតេន បច្ចត្តិ-
 កេន ចាណិណ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាកតោ សារីបុត្តោ តថាកតេន
 អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បវត្តិតំ សម្មនេវ អនុប្បវត្តេតិ តំ
 ហោតិ ចក្កំ អប្បដិវត្តិយំ សមណោ វា ព្រាហ្ម-
 ណោន វា ទេវេន វា មារេន វា ព្រហ្មណ វា
 កេនចិ វា លោកស្មី ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ សារីបុត្តោ អត្តញ្ញំ ធម្មញ្ញំ មត្តញ្ញំ
 កាលញ្ញំ បរិសញ្ញំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាកតោ សារីបុត្តោ តថាក-
 តេន អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បវត្តិតំ សម្មនេវ អនុប្បវត្តេតិ
 តំ ហោតិ ចក្កំ អប្បដិវត្តិយំ សមណោ វា
 ព្រាហ្មណោន វា ទេវេន វា មារេន វា ព្រហ្មណ
 វា កេនចិ វា លោកស្មិន្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជបុត្រច្បងរបស់ព្រះរាជាចក្រពត្តិប្រកបដោយ
អង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងញ៉ាំងអាណាចក្រដែលបិតាធ្លាប់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ
ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅតាមលំដាប់ដោយធម៌ អាណាចក្រនោះ សត្វជាសត្រូវ
មានជាតិជាមនុស្ស មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ សារីបុត្រប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងដូច្នោះដែរ ទើបញ៉ាំង
ធម្មចក្រដ៏ប្រសើរ ដែលព្រះតថាគតធ្លាប់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ
តាមលំដាប់ ដោយប្រពៃបាន ធម្មចក្រនោះ ទោះបីសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍
ក្តី ទេវតាក្តី មារក្តី ព្រហ្មក្តី ឬបុគ្គលណាមួយ ក្នុងលោក មិនអាចឲ្យ
ប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ សារីបុត្រជាអ្នកដឹងអត្ថ ១ ដឹង
ធម៌ ១ ដឹងប្រមាណ ១ ដឹងកាល ១ ដឹងបរិសទ្យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
សារីបុត្រប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបញ៉ាំងធម្មចក្រដ៏ប្រសើរ
ដែលព្រះតថាគតធ្លាប់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅតាមលំដាប់ ដោយ
ប្រពៃបាន ធម្មចក្រនោះ ទោះបីសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ទេវតាក្តី
មារក្តី ព្រហ្មក្តី ឬបុគ្គលណាមួយក្នុងលោក មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ
បានឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[៣៣] យោមិ ខោ ភិក្ខុវេ រាជា ចក្កវត្តិ
 ធម្មិកោ ធម្មរាជា សោមិ ន អរាជកំ ចក្កំ
 បរត្ថេតីតិ ។ ឃំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ
 ឯតទរោច កោ បន ភន្តេ រញ្ញោ ចក្កវត្តិស្ស
 ធម្មិកស្ស ធម្មរញ្ញោ រាជាតិ ។ ធម្មោ ភិក្ខុតិ
 ភកវា អរោច ឥធម ភិក្ខុ រាជា ចក្កវត្តិ ធម្មិកោ
 ធម្មរាជា ធម្មញ្ញោ និស្សាយ ធម្មំ សក្ករោន្តោ
 ធម្មំ ករុករោន្តោ ធម្មំ អបចាយមាណោ ធម្មទ្ធជោ
 ធម្មកេតុ ធម្មាធិបតេយ្យោ ធម្មិកំ រក្ខារវណកុត្តិ
 សំវិទហតិ អន្តោជនស្មី ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ
 រាជា ចក្កវត្តិ ធម្មិកោ ធម្មរាជា ។ បេ ។ ធម្មា-
 ធិបតេយ្យោ ធម្មិកំ រក្ខារវណកុត្តិ សំវិទហតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[៣៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាចក្រពត្តិណា ប្រកបដោយធម៌ ជាស្តេចទ្រង់ធម៌ ព្រះរាជានោះឯងមិនញ៉ាំងអាណាចក្រដែលមិនជារបស់ព្រះរាជាឲ្យប្រព្រឹត្តទៅឡើយ^(១) ។ កាលព្រះដ៏មានបុណ្យទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះ ភិក្ខុមួយរូប បានក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះអ្នកណា ជាស្តេចរបស់ព្រះរាជាចក្រពត្តិដែលប្រកបដោយធម៌ ជាស្តេចទ្រង់ធម៌ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ព្រះធម៌ (ជាស្តេច) ដូច្នោះហើយ ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ព្រះរាជាចក្រពត្តិ ក្នុងលោកនេះ ប្រកបដោយធម៌ ជាស្តេចទ្រង់ធម៌ ទ្រង់ទីពឹងនូវធម៌តែមួយយ៉ាង ហើយធ្វើសក្ការៈចំពោះធម៌ គោរពធម៌ កោតក្រែងធម៌ យកធម៌ជាទង់ជ័យ យកធម៌ជាទង់យកធម៌ជាធំ ចាត់ចែងនូវការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយធម៌ ចំពោះអន្តោជន គឺអគ្គមហេសី បុត្តជីតា ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត ព្រះរាជាចក្រពត្តិប្រកបដោយធម៌ ជាស្តេចទ្រង់ធម៌ ។ បេ ។ យកធម៌ជាធំ ចាត់ចែងនូវការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយធម៌

១ ទំនៀមស្តេចចក្រពត្តិដែលផ្សាយអាណាចក្រ តែងផ្សាយដោយច្បាប់ដ៏ត្រឹមត្រូវតាមគន្លងធម៌ ហេតុនោះត្រង់ពាក្យថា មិនញ៉ាំងអាណាចក្រដែលមិនជារបស់ព្រះរាជាឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដូច្នោះនោះ បានសេចក្តីថា មិនផ្សាយអាណាចក្រដោយឥតទសពិធរាជធម៌ទេ ។

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

ខត្តិយេសុ អនុយន្តេសុ ពលកាយស្មី ព្រាហ្មណាក-
 ហាបតិកេសុ នេកមជាធិបទេសុ សមណព្រាហ្មណេសុ
 មិត្តបក្ខិសុ ។ ស ខោ សោ ភិក្ខុ រាជា ចក្កវត្តិ ធម្មិ-
 កោ ធម្មរាជា ។ បេ ។ ធម្មាធិបតេយ្យោ ធម្មិកំ រក្ខារ-
 ណាតុត្តិ សំវិទហិត្វា អន្តោជនស្មី ធម្មិកំ រក្ខារណាតុត្តិ
 សំវិទហិត្វា ខត្តិយេសុ អនុយន្តេសុ ពលកាយស្មី
 ព្រាហ្មណាកហាបតិកេសុ នេកមជាធិបទេសុ សមណ-
 ព្រាហ្មណេសុ មិត្តបក្ខិសុ ធម្មេនេវ ចក្កំ បវត្តេតិ
 តំ ហោតិ ចក្កំ អប្បជិវត្តិយំ កេនចិ មនុស្សភូតេន
 បច្ចុត្តិកេន ចាណិណា ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុ
 តថាគតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ធម្មិកោ ធម្មរាជា
 ធម្មញ្ញេវ និស្សាយ ធម្មំ សក្កហោន្តោ ធម្មំ ករុក-
 ហោន្តោ ធម្មំ អបចាយមាណោ ធម្មទ្ធជោ ធម្មកេតុ
 ធម្មាធិបតេយ្យោ ធម្មិកំ រក្ខារណាតុត្តិ សំវិទហិតិ
 ភិក្ខុសុ ឯវរូបំ កាយកម្មំ សេវិតព្វំ ឯវរូបំ
 កាយកម្មំ ន សេវិតព្វំ ឯវរូបំ វចីកម្មំ សេវិតព្វំ
 ឯវរូបំ វចីកម្មំ ន សេវិតព្វំ ឯវរូបំ មនោកម្មំ

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ចំពោះពួកក្សត្រិយ៍ (ដែលបានមុខ្វាភិសេក) ចំពោះពួកក្សត្រិយ៍ ដែល
 ចុះចូល ចំពោះពួកពល ចំពោះព្រាហ្មណ៍ គហបតី ចំពោះអ្នកនិគម
 អ្នកជនបទ ចំពោះសមណព្រាហ្មណ៍ ចំពោះម្រឹគ បក្សី ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ព្រះរាជាចក្រពត្តិនោះឯង ប្រកបដោយធម៌ ជាស្តេចទ្រង់ធម៌ ។ បេ ។
 យកធម៌ជាធំ លុះចាត់ចែងនូវការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយធម៌
 ចំពោះអន្តោជន លុះចាត់ចែងនូវការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយ
 ធម៌ ចំពោះពួកក្សត្រិយ៍ ចំពោះពួកក្សត្រិយ៍ដែលចុះចូល ចំពោះពួក
 ពល ចំពោះព្រាហ្មណ៍ គហបតី ចំពោះអ្នកនិគម អ្នកជនបទ ចំពោះ
 សមណព្រាហ្មណ៍ ចំពោះពួកម្រឹគ បក្សីរួចហើយ ទើបញ្ចាំងអាណា-
 ចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយធម៌តែមួយយ៉ាង អាណាចក្រនោះឯង សត្វជា
 សត្រូវមានជាតិជាមនុស្សណាមួយ មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។
 ម្នាលភិក្ខុ ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាធម្មិកធម្មរាជក៏យ៉ាងនោះ
 ដែរ តែងទីពឹងនូវធម៌តែមួយយ៉ាង ហើយធ្វើសក្ការៈចំពោះធម៌ គោរពធម៌
 កោតក្រែងធម៌ យកធម៌ជាទង់ជ័យ យកធម៌ជាទង់ យកធម៌ជាធំ ចាត់ចែង
 នូវការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយធម៌ ចំពោះភិក្ខុទាំងឡាយថា
 កាយកម្មបែបនេះ ត្រូវសេព កាយកម្មបែបនេះ មិនត្រូវសេពទេ វចីកម្ម
 បែបនេះ ត្រូវសេព វចីកម្មបែបនេះ មិនត្រូវសេពទេ មនោកម្មបែបនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សេរីតព្វំ ឯវរូបំ មនោកម្មំ ន សេរីតព្វំ ឯវរូចោ
អាដីវោ សេរីតព្វោ ឯវរូចោ អាដីវោ ន សេរីតព្វោ
ឯវរូចោ កាមនិកមោ សេរីតព្វោ ឯវរូចោ កាមនិកមោ
ន សេរីតព្វោតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុ តថាគតោ អរហំ
សម្មាសម្ពុទ្ធា ធម្មិកោ ធម្មរាជា ។ បេ ។ ធម្មាធិប-
តេយ្យោ ធម្មិកំ រក្ខារវណាកុត្តិ សំវិទហិតិ ភិក្ខុដីសុ...
ឧទាសកេសុ... ឧទាសិកាសុ ឯវរូបំ កាយកម្មំ
សេរីតព្វំ ឯវរូបំ កាយកម្មំ ន សេរីតព្វំ ។ បេ ។
ឯវរូចោ កាមនិកមោ សេរីតព្វោ ឯវរូចោ កាមនិកមោ
ន សេរីតព្វោតិ ។ ស ខោ សោ ភិក្ខុ តថាគតោ
អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ធម្មិកោ ធម្មរាជា ។ បេ ។
ធម្មាធិបតេយ្យោ ធម្មិកំ រក្ខារវណាកុត្តិ សំវិទហិត្វា
ភិក្ខុសុ ធម្មិកំ រក្ខារវណាកុត្តិ សំវិទហិត្វា ភិក្ខុដីសុ...
ឧទាសកេសុ... ឧទាសិកាសុ ធម្មនេវ អនុត្តរំ
ធម្មចក្កំ បរត្ថេតិ តំ ហោតិ ចក្កំ អប្បដិវត្តិយំ
សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ទេវេន វា មារេន
វា ព្រហ្មា វា កេនចិ វា លោកស្មិន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ត្រូវសេព មនោកម្មបែបនេះ មិនត្រូវសេពទេ ការចិញ្ចឹមជីវិតបែបនេះ
ត្រូវសេព ការចិញ្ចឹមជីវិតបែបនេះ មិនត្រូវសេពទេ ស្រុកនិគមបែបនេះ
ត្រូវសេព ស្រុកនិគមបែបនេះ មិនត្រូវសេពគប់ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មួយទៀត
ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធជាធម្មិកធម្មរាជ ។ លេ ។ យកធម៌ជាធំ
ចាត់ចែងនូវការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយធម៌ ចំពោះភិក្ខុនី...
ចំពោះឧបាសក... ចំពោះឧបាសិកាថា កាយកម្មបែបនេះ ត្រូវសេព
កាយកម្មបែបនេះ មិនត្រូវសេពទេ ។ លេ ។ ស្រុកនិគមបែបនេះ ត្រូវសេព
ស្រុកនិគមបែបនេះ មិនត្រូវសេពទេ ។ ម្នាលភិក្ខុ ព្រះតថាគត ជាអរហន្ត
សម្មាសម្ពុទ្ធជាធម្មិកធម្មរាជនោះឯង ។ លេ ។ យកធម៌ជាធំ លុះចាត់ចែងនូវ
ការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយធម៌ ចំពោះភិក្ខុ ចាត់ចែងនូវ
ការរក្សា ការពារ គ្រប់គ្រងប្រកបដោយធម៌ ចំពោះភិក្ខុនី... ចំពោះ
ឧបាសក... ចំពោះឧបាសិការួចហើយ ទើបញ្ចាំងធម្មចក្រដ៏ប្រសើរ
ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយធម៌តែមួយយ៉ាង ធម្មចក្រនោះ ទោះបីសមណៈក្តី
ព្រាហ្មណ៍ក្តី ទេវតាក្តី មារក្តី ព្រហ្មក្តី ឬបុគ្គលណាមួយ ក្នុងលោក
មិនអាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានឡើយ ។

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

[៣៤] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមន្នាកតោ
 រាជា ខត្តិយោ មុទ្ធាភិសិក្ខោ យស្សំ យស្សំ ទិសាយំ
 វិហារតិ សកស្មីយេវ វិជិតេ វិហារតិ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រាជា ខត្តិយោ មុទ្ធាភិសិក្ខោ
 ឧភតោ សុជាតោ ហោតិ មាតិកោ ច បិតិកោ ច
 សំសុទ្ធកហាលិកោ យាវ សត្តមា បិតាមហាយុកា
 អក្ខិតោ អនុបកុដ្ឋោ ជាតិវាទេន អង្គោ ហោតិ
 មហាទ្ធតោ មហាកោតោ បរិបុណ្ណកោសកោដ្ឋាការោ
 ពលវា ខោ បន ហោតិ ចតុវដ្តិយោ សេនាយ
 សមន្នាកតោ អស្សវាយ ឱវាទប្បដិការាយ បរិណ-
 យកោ ខោ បនស្ស ហោតិ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី
 បដិពលោ អតីតាណកតប្បច្ចុប្បន្នោ អត្ថេ ចិន្តេតុំ តស្សិ-
 មេ ចត្តារោ ធម្មា យសំ បរិចារចន្តិ ។ សោ ឥមិណ
 យសបញ្ចមេន ធម្មេន សមន្នាកតោ យស្សំ យស្សំ
 ទិសាយំ វិហារតិ សកស្មីយេវ វិជិតេ វិហារតិ ។

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

[៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាជាក្សត្រិយ៍ដែលបាន មុន្នាកិសេកហើយ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង ទ្រង់ប្រថាប់ក្នុងទិស ឯណា ។ ក៏រមែងប្រថាប់តែក្នុងដែនរបស់ព្រះអង្គដដែល ។ ប្រកប ដោយអង្គ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាជា ក្សត្រិយ៍ដែលបានមុន្នាកិសេកហើយ ក្នុងលោកនេះ ទ្រង់មានព្រះជាតិ ដ៏ល្អទាំងពីរចំណែក គឺខាងព្រះមាតានិងព្រះបិតា ប្រសូតចាកព្រះគភ៌ ដ៏បរិសុទ្ធ អំពីដំណនៃអយ្យកោនិងអយ្យិកា ជាគម្រប់ ៧ មិនមាន អ្នកណារិះគន់ តិះដៀល ដោយពោលដល់ព្រះជាតិបាន ១ ព្រះអង្គ ជាស្តេចស្តុកស្តម្ភ មានព្រះរាជទ្រព្យច្រើន មានភោគសម្បទ្រើន មានឃ្នាំងនិងជង្រុកដ៏បរិបូណ៌ ១ ព្រះអង្គមានរេហ៍ពល ប្រកបដោយ ចតុរង្គសេនា ដែលអាចស្តាប់បង្គាប់ធ្វើតាមព្រះរាជឱវាទ ១ បរិនាយក- រតន៍នៃព្រះអង្គ ជាអ្នកប្រាជ្ញវាងវៃ មានប្រាជ្ញា អង្គអាច តែងគិត ឃើញប្រយោជន៍ដែលជាអតីត អនាគតនិងបច្ចុប្បន្ន ១ ធម៌ទាំង ៤ យ៉ាង នេះឯង រមែងញ៉ាំងយសបរិវារ របស់ក្សត្រិយ៍នោះឲ្យចាស់ក្លា ។ ព្រះ រាជានោះ ប្រកបដោយធម៌ ដែលមានយសបរិវារជាគម្រប់ ៥ នេះ ទ្រង់ ប្រថាប់ក្នុងទិសឯណា ។ រមែងប្រថាប់តែក្នុងដែនរបស់ព្រះអង្គដដែល ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តំ កិស្ស ហោតុ ។ ឯវញ្ញតំ ភិក្ខុវេ ហោតិ
 វិធិតារីនំ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មហិ
 សមន្នាគតោ ភិក្ខុ យស្សំ យស្សំ ទិសាយំ
 វិហារតិ វិមុត្តចិត្តោវ វិហារតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។ សិក្ខុតិ
 សិក្ខាបទេសុ រាជារ ខត្តិយោ មុទ្ធាភិសិក្ខោ ជាតិ-
 សម្បន្នោ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា
 សុប្បដិវិទ្ធា រាជារ ខត្តិយោ មុទ្ធាភិសិក្ខោ អន្លោ
 មហាន្ទនោ មហាកោតោ បរិបុណ្ណកោសកោដ្ឋាការោ
 អារទ្ធវិរិយោ វិហារតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
 កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទទ្ធិប-
 រក្ខមោ អនិក្ខិត្តុដុវោ កុសលេសុ ធម្មេសុ រាជារ
 ខត្តិយោ មុទ្ធាភិសិក្ខោ ពលសម្បន្នោ បញ្ញាវា ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ដំណើរ
 នុ៎ះឯង ជាទំនៀមរបស់បុគ្គលទាំងឡាយដែលមានជ័យជម្នះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងក៏ដូច្នោះដែរ ស្ថិតនៅក្នុងទិស
 ឯណា ។ រមែងស្ថិតនៅដោយវិមុត្តិចិត្តតែមួយយ៉ាង ។ ប្រកបដោយធម៌
 ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជា
 អ្នកមានសីល ។ បេ ។ សិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដូចជាព្រះរាជាជា
 ក្សត្រិយ៍ដែលបានមុន្នាកិសេកហើយ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយព្រះជាតិ ១ ជា
 អ្នកចេះដឹងច្រើន ។ បេ ។ ជាអ្នកមុតធ្លុះដោយទិដ្ឋិដូចព្រះរាជាជាក្សត្រិយ៍
 ដែលបានមុន្នាកិសេកហើយ ជាស្តេចស្តុកស្តម្ភ មានព្រះរាជទ្រព្យច្រើន
 មានភោគសម្បទ័ច្រើន មានឃ្នាំងនិងជង្រ្តកបរិបូណ៌ ១ មានសេចក្តីព្យា-
 យាមប្រារព្ធដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដើម្បីញ៉ាំងកុសល-
 ធម៌ឲ្យកើតឡើង ជាអ្នកមានកម្លាំងចិត្ត មានសេចក្តីខ្ជិលឃ្នាតដ៏មាំ មិនដាក់
 ធុរៈចោល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដូចជាព្រះរាជាជាក្សត្រិយ៍ដែលបាន
 មុន្នាកិសេកហើយ ព្រះអង្គបរិបូណ៌ដោយកម្លាំង ១ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

ឧទយត្តកាមិជិយា បញ្ញាយ សមដ្ឋាកតោ អរិយាយ
 ជិព្វេជិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិជិយា រាជារ
 ខត្តិយោ មុទ្ធាភិសិត្តោ បរិណាយកសម្បន្នោ តស្សិមេ
 ចត្តារោ ធម្មា វិមុត្តិ បរិចារចន្តិ ។ សោ ឥមិណ
 វិមុត្តិបញ្ចមេន ធម្មេន សមដ្ឋាកតោ យស្សំ យស្សំ
 ទិសាយំ វិហារតិ វិមុត្តចិត្តោវ វិហារតិ ។ តំ
 កិស្ស ហេតុ ។ ឯវញ្ញោតំ ភិក្ខុវេ ហោតិ វិមុត្ត-
 ចិត្តានន្តិ ។

[៣៥] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតោ
 រញ្ញោ ខត្តិយស្ស មុទ្ធាភិសិត្តស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ រដ្ឋំ
 បត្តេតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ រញ្ញោ
 ខត្តិយស្ស មុទ្ធាភិសិត្តស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ ឧភតោ
 សុជាតោ ហោតិ មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធ-
 កហណិកោ យាវ សត្តមា បិតាមហាយុកា
 អក្ខិត្តោ អនុបក្កុដ្ឋោ ជាតិវាទេន អភិរូចោ ហោតិ

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាគ្រឿងកំណត់ដឹង នូវការកើតនិងការរលត់ ជា
 ប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ អាចទម្ងន់ទម្ងាយ (នូវគំនរនៃលោកៈជាដើម) ជាប្រាជ្ញា
 ធ្វើកងទុក្ខឲ្យដល់នូវការអស់ទៅដោយប្រពៃ ដូចជាព្រះរាជា ជាក្សត្រិយ៍
 ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយបរិនាយករតនៈ ១
 ធម៌ទាំង ២ យ៉ាងនេះឯង រមែងញ៉ាំងវិមុត្តិរបស់ភិក្ខុនោះឲ្យចាស់ក្លា ១ ។
 ភិក្ខុនោះប្រកបដោយធម៌ មានវិមុត្តិជាគម្រប់ ៥ នេះ នៅក្នុងទិសឯណា ។
 រមែងស្ថិតនៅដោយវិមុត្តិចិត្តតែមួយយ៉ាង ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា ដំណើរនេះឯងជាទំនៀមរបស់ភិក្ខុដែល
 មានចិត្តរួចស្រឡះចាកកិលេស ។

[៣៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជបុត្រច្បងរបស់ព្រះខត្តិយ-
 រាជដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ជាព្រះរាជកុមារ ប្រកបដោយអង្គ ៥
 យ៉ាង តែងប្រាថ្នានូវរាជ្យ ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច
 ខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ ព្រះរាជបុត្រច្បងរបស់
 ព្រះខត្តិយរាជដែលបានមុទ្ធាភិសេក ជាព្រះរាជកុមារ មានព្រះជាតិដ៏
 ល្អទាំងពីរចំណែក គឺខាងព្រះមាតានិងព្រះបិតា ប្រសូតចាកព្រះគភ៌ដ៏
 បរិសុទ្ធអំពីតំណនៃអយ្យកោនិងអយ្យិកាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណារិះគន់
 តិះដៀល ដោយពោលដល់ព្រះជាតិបាន ១ ព្រះអង្គមានព្រះរូបល្អ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ទស្សនីយោ ចាសាទិកោ បរមាយ វណ្ណចោក្ខុរតាយ
 សមន្នាគតោ មាតាបិតុនំ បិយោ ហោតិ មនាចោ នេក-
 មជានបទស្ស បិយោ ហោតិ មនាចោ យានិ តានិ
 វញ្ញំ ខត្តិយានំ មុទ្ធាភិសិត្តានំ សិប្បដ្ឋានានិ ហត្ថិស្មី
 វា អស្សស្មី វា រថស្មី វា ធនុស្មី វា តត្ថ សិក្ខិតោ ហោតិ
 អនរយោ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោម្ហិ ឧភតោ
 សុជាតោ មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធកហណិកោ
 យាវ សត្តមា បិតាមហាយុកា អក្ខិតោ អនុបកុដ្ឋោ
 ជាតិវានេន កស្មាហំ វជ្ជំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ
 អភិរូចោ ទស្សនីយោ ចាសាទិកោ បរមាយ វណ្ណចោ-
 ក្ខុរតាយ សមន្នាគតោ កស្មាហំ វជ្ជំ ន បត្តេយ្យំ
 អហំ ខោម្ហិ មាតាបិតុនំ បិយោ មនាចោ កស្មាហំ
 វជ្ជំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ នេកមជានបទស្ស
 បិយោ មនាចោ កស្មាហំ វជ្ជំ ន បត្តេយ្យំ អហំ
 ខោម្ហិ យានិ តានិ វញ្ញំ ខត្តិយានំ មុទ្ធាភិសិត្តានំ
 សិប្បដ្ឋានានិ ហត្ថិស្មី វា អស្សស្មី វា រថស្មី វា ធនុស្មី វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

គួរមើលមើល គួរជ្រះថ្លា ប្រកបដោយព្រះធីវណ្ណល្អក្រៃលែង ១
 ព្រះអង្គជាទីស្រឡាញ់សព្វព្រះរាជហឫទ័យនៃព្រះមាតាព្រះបិតា ១ ជាទី
 ស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្តរបស់អ្នកនិគមអ្នកជនបទ ១ ហេតុជាទីកើតនៃ
 សិល្បសាស្ត្រឯណា សម្រាប់ខត្តិយរាជទាំងឡាយដែលបានមុទ្ធាភិសេក
 ហើយ ទោះជាសិល្បៈខាងដំរីក្តី សេះក្តី រថក្តី ជូក្តី ព្រះអង្គជា
 អ្នកសិក្សាឥតមានទើសទាល់ក្នុងសិល្បសាស្ត្រនោះ ១ ។ ព្រះរាជបុត្រ
 ច្បងនោះ តែងមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ខ្លួនអញហ្នឹងឯង មាន
 ជាតិដ៏ល្អទាំងពីរចំណែកគឺខាងព្រះមាតានិងព្រះបិតា ប្រសូតចេញចាក
 ព្រះគភ៌ ដ៏បរិសុទ្ធអំពីតំណនៃអយ្យកោនិងអយ្យិកាជាគម្រប់ ៧ មិនមាន
 អ្នកណារិះគន់តិះដៀលដោយពោលដល់ជាតិបាន ព្រោះហេតុអ្វី អញ
 នឹងមិនប្រាថ្នានូវរាជ្យ អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកមានរូបល្អ គួរមើល
 មើល គួរជ្រះថ្លា ប្រកបដោយសម្បុរល្អក្រៃលែង ព្រោះហេតុអ្វី
 អញមិនប្រាថ្នានូវរាជ្យ អញជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនៃព្រះមាតានិង
 ព្រះបិតា ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវរាជ្យ អញជាទីស្រឡាញ់
 ជាទីគាប់ចិត្តនៃអ្នកនិគមអ្នកជនបទ ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវរាជ្យ
 ហេតុជាទីកើតនៃសិល្បសាស្ត្រឯណា សម្រាប់ខត្តិយរាជទាំងឡាយ
 ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ទោះជាសិល្បៈខាងដំរីក្តី សេះក្តី រថក្តី ជូក្តី

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

តត្ថ សិក្ខិតោ អនវយោ កស្មាហំ រដ្ឋំ ន បត្តេ-
 យ្យន្តិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ អង្កេហិ សម-
 ដ្ឋាកតោ រញ្ញោ ខត្តិយស្ស មុទ្ធាភិសិក្ខុស្ស ជេដ្ឋោ
 បុត្តោ រដ្ឋំ បត្តេតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បត្តេតិ ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្នោ
 ហោតិ សទ្ធិហតិ តថាកតស្ស ពោធិ ឥតិបិ សោ
 ភកវា ។ បេ ។ ពុទ្ធា ភកវាតិ អប្បាពាណោ ហោតិ
 អប្បាតដ្ឋោ សមវេចាកិណិយា កហណិយា សមដ្ឋា-
 កតោ ណតិសីតាយ ណច្ចុណ្ណាយ មជ្ឈិមាយ បណ-
 នក្ខមាយ អសហោ ហោតិ អមាយារី យថាក្ខតំ អត្តានំ
 អារិកត្តា សត្តរិ វា វិញ្ញុសុ វា សព្រហ្មចារីសុ អារទ្ធវិ-
 យោ វិហារតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
 កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា
 ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខត្តុតុហោ កុសលេសុ ធម្មេសុ

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

អញ្ញជាអ្នកសិក្សាឥតមានទើសទាល់ ក្នុងសិល្បសាស្ត្រនោះ ព្រោះ
 ហេតុអ្វី អញ្ញមិនប្រាថ្នានូវរាជ្យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជបុត្រ
 ច្បងរបស់ព្រះខត្តិយរាជ ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ជាព្រះរាជកុមារ
 ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងប្រាថ្នានូវរាជ្យ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ក៏ដូច្នោះដែរ តែងប្រាថ្នា
 នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នក
 មានសទ្ធា ជឿពោធិញ្ញាណរបស់តថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គ
 នោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវចតុរារិយសច្ច ព្រះអង្គលែងវិលមក
 កាន់ត្រៃភពទៀត ១ ជាអ្នកមានអាពាធតិច មានទុក្ខតិច ប្រកប
 ដោយតេជោធាតុចាស់ល្មម មិនត្រជាក់ពេក មិនក្តៅពេក យ៉ាង
 កណ្តាល គួរដល់សេចក្តីព្យាយាម ១ មិនជាអ្នកលេងបោកប្រាស
 មិនមានមាយា ជាអ្នកធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវខ្លួន គួរតាមសេចក្តីពិត
 ក្នុងសំណាក់សាស្តា ឬក្នុងសំណាក់នៃសព្វហ្មចារីទាំងឡាយដែលជា
 អ្នកចេះដឹង ១ ជាបុគ្គលប្រារព្ធព្យាយាមដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ទាំង
 ឡាយ ដើម្បីញ៉ាំងកុសលធម៌ឲ្យដុះដាលឡើង ជាបុគ្គលមានកម្លាំងចិត្ត
 មានសេចក្តីសង្វាតដ៏មាំ មិនដាក់ជុរៈចោល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្ថតាមិទិយា បញ្ញាយ សមដ្ឋា-
 កតោ អរិយាយ និព្វេទិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិ-
 ទិយា ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោម្ហិ សន្នោ
 សទ្ធិហាមិ តថាកតស្ស ពោធិ ឥតិបិ សោ ភកវា
 ។ មេ ។ ពុទ្ធា ភកវាតិ កស្មាហំ អាសវានំ ខយំ
 ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ អប្បាពាដោ អប្បាតដ្ឋោ
 សមវេទាកិទិយា កហណិយា សមដ្ឋាកតោ ជាតិសី-
 តាយ នាច្ចុណ្ណាយ មជ្ឈិមាយ បដានក្ខមាយ
 កស្មាហំ អាសវានំ ខយំ ន បត្តេយ្យំ អហំ
 ខោម្ហិ អសហោ អមាយារី យថាក្ខតំ អត្តានំ
 អារិកត្តា សត្តិ វា វិញ្ញសុ វា សព្រហ្មចារីសុ
 កស្មាហំ អាសវានំ ខយំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ
 អារទ្ធវិរិយោ វិហារមិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហា-
 នាយ ។ មេ ។ អនិក្ខិត្តុដុហោ កុសលេសុ ធម្មេសុ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ដែលអាចកំណត់ដឹងនូវសេចក្តី
 កើតនិងការរលត់បាន ជាប្រាជ្ញាដ៏បរិសុទ្ធ អាចទម្ងន់ទម្ងាយ (នូវ
 គំនរនៃលោកៈជាដើម) ជាប្រាជ្ញាធ្វើកងទុក្ខឲ្យដល់នូវការអស់ទៅដោយ
 ប្រពៃ ១ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អញហ្នឹងឯង
 ជាអ្នកមានសទ្ធា ជឿព្រះពោធិញ្ញាណរបស់ព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងចតុរិយសច្ច ព្រះអង្គ
 លែងវិលមកកាន់ត្រៃភពទៀត ព្រោះអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃ
 អាសវៈទាំងឡាយ អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកមានអាពាធិតិច មានទុក្ខ
 តិច ប្រកបដោយតេជោធាតុចាស់ល្មម មិនត្រជាក់ពេក មិនក្តៅពេក
 យ៉ាងកណ្តាល គួរដល់សេចក្តីព្យាយាម ព្រោះហេតុអ្វី អញមិន
 ប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកមិនលេង
 បោកប្រាស មិនមានមាយា ជាអ្នកធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវខ្លួន គួរតាមសេចក្តី
 ពិតក្នុងសំណាក់សាស្តា ឬក្នុងសំណាក់នៃសព្វហ្មចារីទាំងឡាយដែលជា
 អ្នកចេះដឹង ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំង-
 ឡាយ អញហ្នឹងឯង ជាបុគ្គលប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់អកុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយ ។ បេ ។ មិនជាក់ចុះចោល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្តោ

កស្មាហំ អាសវានំ ខយំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ
 បញ្ញវា ។ បេ ។ សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិជិយា កស្មាហំ
 អាសវានំ ខយំ ន បត្តេយ្យន្តិ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ អាសវានំ
 ខយំ បត្តេតីតិ ។

[៣៦] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតោ
 រញ្ញោ ខត្តិយស្ស មុទ្ធាភិសិត្តស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ ឧប-
 រដ្ឋំ បត្តេតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ ខត្តិយស្ស មុទ្ធាភិសិត្តស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ ឧភតោ
 សុជាតោ ហោតិ មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធក-
 ហណិកោ យាវ សត្តមា បិតាមហាយុតា អក្ខិត្តោ
 អនុបកុដ្ឋោ ជាតិវាទេន អភិរូទោ ហោតិ ទស្សនីយោ
 ចាសាទិកោ បរមាយ វណ្ណោទោក្ខរតាយ សមដ្ឋាកតោ
 មាតាបិតុនំ បិយោ ហោតិ មនាទោ ពលកាយស្ស
 បិយោ ហោតិ មនាទោ បណ្ឌិតោ ហោតិ ព្យត្តោ
 មេដារី បដិពលោ អតីតាណាគតប្បច្ចុប្បន្នេ អត្ថេ ចិន្តេតំ ។

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ អញ
ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ។ បេ ។ ជាប្រាជ្ញាធ្វើកងទុក្ខឲ្យដល់នូវការអស់ទៅ
ដោយប្រពៃ ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ
ទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
នេះឯង រមែងប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។

[៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជបុត្រច្បងរបស់ព្រះខត្តិយរាជ
ដែលបានមុន្នាកិសេកហើយ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង រមែងប្រាថ្នា
នូវឧបរាជ្យ (ភាពជាស្តេចបន្ទាប់) ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង
តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ ព្រះរាជបុត្រ
ច្បងរបស់ព្រះខត្តិយរាជ ដែលបានមុន្នាកិសេកហើយ ជាព្រះរាជកុមារ
មានព្រះជាតិដ៏ល្អទាំងពីរចំណែកគឺខាងព្រះមាតានិងព្រះបិតា ប្រសូតចាក
ព្រះគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធអំពីតំណៃនៃអយ្យកោនិងអយ្យិកាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នក
ណារិះគន់ តិះដៀល ដោយពោលដល់ព្រះជាតិបាន ១ មានព្រះរូបល្អ
គួរមើលមើល គួរជ្រះថ្លា ប្រកបដោយព្រះឆរីវណ្ណល្អក្រៃលែង ១ ជាទី
ស្រឡាញ់គាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមាតាព្រះបិតា ១ ជាទីស្រឡាញ់
ពេញចិត្តរបស់ពួកពល ១ ជាអ្នកប្រាជ្ញឈ្លាសវៃ មានប្រាជ្ញាអង្គអាច អាច
គិតឃើញនូវប្រយោជន៍ដែលជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោម្ហិ ឧភតោ សុជាតោ
 មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធកហាណិកោ យាវ
 សត្តមា បិតាមហាយុតា អក្ខិត្តោ អនុបកុដ្ឋោ
 ជាតិវាទេន កស្មាហំ ឧបរដ្ឋំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ
 អភិរូទោ ទស្សនីយោ ចាសាទិកោ បរមាយ វណ្ណ-
 ចោក្ខរតាយ សមដ្ឋាកតោ កស្មាហំ ឧបរដ្ឋំ ន
 បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ មាតាបិតុនំ បិយោ មនាចោ
 កស្មាហំ ឧបរដ្ឋំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ ពលកា-
 យស្ស បិយោ មនាចោ កស្មាហំ ឧបរដ្ឋំ ន
 បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី
 បដិពលោ អតីតាណាគតប្បច្ចុប្បន្នោ អត្តេ ចិន្តតំ
 កស្មាហំ ឧបរដ្ឋំ ន បត្តេយ្យន្តិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតោ វញ្ញោ ខត្តិយស្ស
 មុទ្ធាភិសិត្តស្ស ជេដ្ឋោ បុត្តោ ឧបរដ្ឋំ បត្តេតិ ។
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បត្តេតិ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ មេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ព្រះរាជបុត្រច្បងនោះ តែងមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អញហ្នឹងឯង
 ជាអ្នកមានកំណើតល្អទាំងពីរចំណែកគឺខាងព្រះមាតានិងព្រះបិតា ប្រសូត
 ចាកព្រះគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធអំពីតំណនៃអយ្យកោនិងអយ្យិកាជាគម្រប់ ៧ មិនមាន
 អ្នកណារិះគន់ តិះដៀល ដោយពោលដល់ជាតិបាន ព្រោះហេតុអ្វី
 អញមិនប្រាថ្នានូវឧបរាជ្យ អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកមានរូបល្អ គួររមិល
 មើល គួរជ្រះថ្លា ប្រកបដោយសម្បុរល្អក្រៃលែង ព្រោះហេតុអ្វី
 អញមិនប្រាថ្នានូវឧបរាជ្យ អញហ្នឹងឯង ជាទីស្រឡាញ់ គាប់ព្រះ
 ហឫទ័យនៃព្រះមាតា និងព្រះបិតា ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវ
 ឧបរាជ្យ អញហ្នឹងឯងជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនៃពួកពល ព្រោះហេតុអ្វី
 អញមិនប្រាថ្នានូវឧបរាជ្យ អញហ្នឹងឯងជាអ្នកប្រាជ្ញឃ្លាសវៃ មានប្រាជ្ញា
 អង្គអាច អាចគិតឃើញនូវប្រយោជន៍ដែលជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន
 ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវឧបរាជ្យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ព្រះរាជបុត្រច្បងរបស់ព្រះខត្តិយរាជ ដែលបានមុទ្ធាភិសេកហើយ ប្រកប
 ដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងប្រាថ្នានូវឧបរាជ្យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ក៏ដូច្នោះដែរ រមែងប្រាថ្នានូវការអស់
 ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្តោ

សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។
 ទិដ្ឋិយា សុប្បជិវិទ្ធា ចតុសុ សតិប្បដ្ឋានេសុ សុបដ្ឋិ-
 តចិត្តោ ហោតិ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ
 ធម្មានំ បហានាយ ។ បេ ។ អនិក្ខត្តុដុកោ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្តកាមិនិយា បញ្ញាយ
 សមដ្ឋាកតោ អរិយាយ និព្វេទិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខ-
 យកាមិនិយា ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោម្ហិ
 សីលវា ។ បេ ។ សិក្ខាមិ សិក្ខាបទេសុ កស្មាហំ
 អាសវានំ ខយំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ ពហុស្សុតោ
 សុតតដុកោ សុតសន្និចយោ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បជិ-
 វិទ្ធា កស្មាហំ អាសវានំ ខយំ ន បត្តេយ្យំ អហំ
 ខោម្ហិ ចតុសុ សតិប្បដ្ឋានេសុ សុបដ្ឋិតចិត្តោ កស្មាហំ
 អាសវានំ ខយំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ អារទ្ធវិយោ
 វិហារមិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ ។ បេ ។
 អនិក្ខត្តុដុកោ កុសលេសុ ធម្មេសុ កស្មាហំ អាសវានំ
 ខយំ ន បត្តេយ្យំ អហំ ខោម្ហិ បញ្ញវា ។ បេ ។

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

សិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកមានសេចក្តីចេះដឹងច្រើន ។ បេ ។

ជាអ្នកមុតធ្លុះដោយសម្មាទិដ្ឋិ ១ ជាអ្នកមានចិត្តតម្កល់ស៊ប់ ក្នុងសតិប្បដ្ឋាន

ទាំងបួន ១ ជាអ្នកប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីលះបង់អកុសលធម៌ ។ បេ ។

មិនដាក់ធុរៈចោលក្នុងកុសលធម៌ ១ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាប្រកបដោយប្រាជ្ញា

ដែលអាចកំណត់ដឹង នូវការកើតនិងការរលត់បាន ជាប្រាជ្ញាដ៏បរិសុទ្ធ

អាចទម្លុះទម្លាយ (នូវគំនរនៃលោកៈជាដើម) ជាប្រាជ្ញាធ្វើកងទុក្ខ

ឲ្យអស់ទៅដោយប្រពៃ ១ ។ ភិក្ខុនោះ តែងមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាង

នេះថា អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សិក្សាក្នុងសិក្ខាបទ

ទាំងឡាយ ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ

ទាំងឡាយ អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកមានសេចក្តីចេះដឹងច្រើន ចងចាំនូវ

សូត្រ ចាំស្នាត់នូវសូត្រ ។ បេ ។ ជាអ្នកមុតធ្លុះដោយសម្មាទិដ្ឋិ ព្រោះ

ហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ អញហ្នឹង

ឯង ជាអ្នកមានចិត្តតម្កល់ស៊ប់ក្នុងសតិប្បដ្ឋាន ២ ព្រោះហេតុអ្វី អញមិន

ប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកប្រារព្ធ

ព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ បេ ។ មិនដាក់

ធុរៈចោលក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ព្រោះហេតុអ្វី អញមិនប្រាថ្នានូវការ

អស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ អញហ្នឹងឯង ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិទិយា កស្មាហំ អាសវានំ ខយំ
 ន បត្តេយ្យន្តិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាតតោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ
 បត្តេតីតិ ។

[៣៧] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ អប្បំ រត្តិយា សុបន្តិ ពហំ
 ជក្កន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥត្ថិ ភិក្ខុវេ បុរិសា-
 ធិប្បាយា អប្បំ រត្តិយា សុបតិ ពហំ ជក្កតិ បុរិសោ
 ភិក្ខុវេ ឥត្តាធិប្បាយោ អប្បំ រត្តិយា សុបតិ ពហំ
 ជក្កតិ ចោរោ ភិក្ខុវេ អាទាណាធិប្បាយោ អប្បំ រត្តិយា
 សុបតិ ពហំ ជក្កតិ រាជា ភិក្ខុវេ រាជករណីយេសុ
 យុត្តោ អប្បំ រត្តិយា សុបតិ ពហំ ជក្កតិ ភិក្ខុ
 ភិក្ខុវេ វិសញ្ញោតាធិប្បាយោ អប្បំ រត្តិយា សុបតិ
 ពហំ ជក្កតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អប្បំ
 រត្តិយា សុបន្តិ ពហំ ជក្កន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជាប្រាជ្ញាធ្វើកងទុក្ខឲ្យដល់នូវការអស់ទៅដោយប្រពៃបាន ព្រោះហេតុអ្វី
អញមិនប្រាថ្នានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងប្រាថ្នានូវការ
អស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ។

[៣៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ជន ៥ ពួកនេះ ក្នុងវេលារាត្រី រមែង
ដេកលក់តិច ភ្ញាក់រលឹកច្រើន ។ ជន ៥ ពួក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ គឺស្រីដែលមានប្រាថ្នាចំពោះបុរស (ដោយអសទ្ធម្ម) ក្នុង
វេលារាត្រី រមែងដេកលក់តិច ភ្ញាក់រលឹកច្រើន ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុរសដែលមានប្រាថ្នាចំពោះស្រី (ដោយអសទ្ធម្ម) ក្នុងវេលារាត្រី រមែង
ដេកលក់តិច ភ្ញាក់រលឹកច្រើន ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចោរដែលប្រាថ្នា
កាន់យក (ទ្រព្យរបស់គេ) ក្នុងវេលារាត្រី ដេកលក់តិច ភ្ញាក់រលឹក
ច្រើន ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះរាជាខ្វល់ខ្វាយក្នុងរាជកិច្ច ក្នុងវេលា
រាត្រី ផ្ទុំលក់តិច ភ្ញាក់រលឹកច្រើន ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលមាន
ប្រាថ្នាដើម្បីអស់សញ្ញាជនៈ (ព្រះនិព្វាន) ក្នុងវេលារាត្រី ដេកលក់តិច
ភ្ញាក់រលឹកច្រើន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកជន ៥ ពួកនេះឯង ក្នុង
វេលារាត្រី ដេកលក់តិច ភ្ញាក់រលឹកច្រើន ។

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

[៣៨] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតោ
 រញ្ញោ ជាកោ ភត្តាទកោ ច ហោតិ ឱកាសដរ-
 ណោ ច លណ្ណាសាធជោ ច សលាកត្តាហិ ច
 រញ្ញោ ជាកោត្រូវ សង្ខំ កច្ចតិ ។ កតមេហិ បញ្ច-
 ហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ អក្ខមោ ហោតិ
 រូចានំ អក្ខមោ សទ្ធានំ អក្ខមោ កទ្ធានំ អក្ខមោ
 រសានំ អក្ខមោ ដោដ្ឋព្វានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតោ រញ្ញោ ជាកោ ភត្តា-
 ទកោ ច ហោតិ ឱកាសដរណោ ច លណ្ណាសាធជោ
 ច សលាកត្តាហិ ច រញ្ញោ ជាកោត្រូវ សង្ខំ
 កច្ចតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ ភត្តាទកោ ច ហោតិ ឱកា-
 សដរណោ ច បីបមទ្ធជោ ច សលាកត្តាហិ ច
 ភិក្ខុត្រូវ សង្ខំ កច្ចតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

[៣៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង ជាសត្វបានតែខាងស៊ីអាហារផង វាតទីឱកាសផង^(១) ជម្រះសម្អាតអាចម៍ (ត្រង់ឱកាសនោះ) ផង កាន់យកស្នាក់ផង^(២) តែដល់នូវការរាប់ថា ជាដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចដែរ ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ជាសត្វមិនអត់ធន់នឹងរូប ១ មិនអត់ធន់នឹងសំឡេង ១ មិនអត់ធន់នឹងក្លិន ១ មិនអត់ធន់នឹងរស ១ មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាសត្វបានតែខាងស៊ីអាហារផង វាតទីឱកាសផង ជម្រះសម្អាតអាចម៍ (ត្រង់ទីឱកាសនោះ) ផង ទទួលយកស្នាក់ផង តែដល់នូវការរាប់ថា ជាដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ក៏ដូច្នោះដែរ ជាអ្នកបានតែខាងបរិភោគនូវចម្អិនផង ផ្សាយនូវឱកាសផង ដុសខាត់នូវតាំងផង កាន់យកនូវស្នាក់ផង តែដល់នូវការរាប់ថាជាភិក្ខុដែរ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

១ វាតទីទុកឲ្យទូលាយត្រង់កន្លែងដែលខ្លួនឈរ ធ្វើឲ្យចង្អៀតដល់ដំរីឯទៀត ។ ២ អាចចុះបញ្ជីរាប់ចំនួនដំរីថា ដំរីប៉ុណ្ណោះប៉ុណ្ណោះ ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ រូចានំ អក្ខមោ
សទ្ធានំ អក្ខមោ កណ្ណានំ អក្ខមោ រសានំ អក្ខមោ
ដោដ្ឋព្វានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
សមន្មាគតោ ភិក្ខុ ភត្តាទកោ ច ហោតិ ឱកា-
សដរណោ ច បីបមទ្ធនោ ច សលាកត្តាហិ ច
ភិក្ខុត្រូវ សង្ខំ កច្ចតីតិ ។

[៣៧] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមន្មាគតោ
រញ្ញោ ណតោ ន រាជារហោ ហោតិ ន រាជកោត្តោ ន
រញ្ញោ អង្កេន្ទ្រេវ សង្ខំ កច្ចតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណតោ អក្ខមោ ហោតិ រូចានំ
អក្ខមោ សទ្ធានំ អក្ខមោ កណ្ណានំ អក្ខមោ រសានំ
អក្ខមោ ដោដ្ឋព្វានំ ។ កថេព្វ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណតោ
អក្ខមោ ហោតិ រូចានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណតោ
សង្កាមគតោ ហត្ថិកាយំ វា ទិស្វា អស្សកាយំ វា
ទិស្វា រថកាយំ វា ទិស្វា បត្តិកាយំ វា ទិស្វា សំសី-
ទតិ វិសីទតិ ន សន្តម្ហតិ ន សក្កោតិ សង្កាមំ ឱតវិត្តំ
ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណតោ អក្ខមោ ហោតិ រូចានំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងរូប ១
មិនអត់ធន់នឹងសំឡេង ១ មិនអត់ធន់នឹងក្លិន ១ មិនអត់ធន់នឹងរស ១
មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ប្រកបដោយធម៌
៥ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកបានតែខាងបរិភោគចង្កាន់ផង ផ្សាយឱកាសផង
ដុសខាត់នូវតាំងផង កាន់យកនូវស្នាកផង តែដល់នូវការរាប់ថា
ជាភិក្ខុដែរ ។

[៣៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចប្រកបដោយ
អង្គ ៥ យ៉ាង មិនគួរជារាជយាន មិនសមជារាជបម្រើ មិនដល់នូវការរាប់
ថា ជាអង្គរបស់ស្តេចបានឡើយ ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច
ខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ជាសត្វ
មិនអត់ធន់នឹងរូប ១ មិនអត់ធន់នឹងសំឡេង ១ មិនអត់ធន់នឹងក្លិន ១ មិន
អត់ធន់នឹងរស ១ មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏
ប្រសើររបស់ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងរូប តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម បានឃើញពួក
ពលដំរីក្តី ឃើញពួកពលសេះក្តី ឃើញពួកពលរថក្តី ឃើញពួកពល
ថ្មើរជើងក្តី ក៏ក្រាបក្រាញ មិនរុលទៅមុខ មិនហ៊ានចុះកាន់សង្រ្គាម ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងរូបយ៉ាងនេះឯង ។

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណាកោ អក្ខមោ ហោតិ
 សទ្ធានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណាកោ សង្កាមគតោ
 ហត្ថិសទ្ធិំ វា សុត្វា អស្សសទ្ធិំ វា សុត្វា រថសទ្ធិំ វា
 សុត្វា បត្តិសទ្ធិំ វា សុត្វា កេរិបណាវសទ្ធិតិណាវនិដ្ឋា-
 នសទ្ធិំ វា សុត្វា សំសីទតិ វិសីទតិ ន សទ្ធិម្ពតិ
 ន សក្កោតិ សង្កាមំ ឱតវិត្តំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ
 ណាកោ អក្ខមោ ហោតិ សទ្ធានំ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ ណាកោ អក្ខមោ ហោតិ កទ្ធានំ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណាកោ សង្កាមគតោ យេ តេ រញ្ញោ
 ណាកា អភិជាតា សង្កាមាវចរា តេសំ មុត្តករិសស្ស
 កន្ធិំ យាយិត្វា សំសីទតិ វិសីទតិ ន សទ្ធិម្ពតិ
 ន សក្កោតិ សង្កាមំ ឱតវិត្តំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ ណាកោ អក្ខមោ ហោតិ កទ្ធានំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណាកោ អក្ខមោ ហោតិ
 រសានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ណាកោ សង្កាមគតោ

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងសំឡេង
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុង
 លោកនេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម បានព្រសូរសន្ធិកដំរីក្តី ព្រសូរសន្ធិកសេះក្តី
 ព្រសូរសន្ធិករថក្តី ព្រសូរសន្ធិកពលប្រើរជើងក្តី ព្រសូរកងរំពងនៃស្តរ
 តូច ស្តរធំ ស័ង្ក ស្តរសឹកសង្រ្គាមក្តី ក៏ក្រាបក្រាញ មិនរុលទៅមុខ
 មិនហ៊ានចុះកាន់សង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់
 ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងសំឡេងយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងក្លិន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម
 បានជុំក្លិនមូត្រលាមករបស់ដំរីដែលមានជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ធ្លាប់ចុះស្នាម ក្នុង
 សង្រ្គាមរបស់ស្តេចដទៃ ក៏ក្រាបក្រាញ មិនរុលទៅមុខ មិនហ៊ាន
 ចុះកាន់សង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច
 មិនអត់ធន់នឹងក្លិន យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី
 ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងរស តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឯតិស្ស វា តិណោទកទត្តិយា វិមាជិតោ ដ្ឋិហិ
 វា តីហិ វា ចត្វហិ វា បញ្ចហិ វា តិណោទក-
 ទត្តិហិ វិមាជិតោ សំសីទតិ វិសីទតិ ន សន្តម្ពតិ
 ន សក្កោតិ សង្កាមំ ឱតិវត្ថុំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ នាតោ អក្ខមោ ហោតិ រសានំ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ នាតោ អក្ខមោ ហោតិ ដោជ្ជញ្ចានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ នាតោ សង្កាមកតោ ឯកេន វា
 សរវេកេន វិទ្ធោ ដ្ឋិហិ វា តីហិ វា ចត្វហិ វា បញ្ចហិ
 វា សរវេកេន វិទ្ធោ សំសីទតិ វិសីទតិ ន សន្តម្ពតិ ន
 សក្កោតិ សង្កាមំ ឱតិវត្ថុំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ នាតោ
 អក្ខមោ ហោតិ ដោជ្ជញ្ចានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ អង្កេហិ សមន្នាតតោ រញ្ញោ នាតោ ន
 រាជារហោ ហោតិ ន រាជកោត្តោ ន រញ្ញោ អង្កេន្ទ្រេ សង្កិ
 កច្ចតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នា-
 តតោ ភិក្ខុ ន អាហុនេយ្យោ ហោតិ ន ចាហុនេយ្យោ
 ន ទក្ខិណេយ្យោ ន អញ្ចលិករណីយោ ន អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មិនមានគេរាប់អានដោយឲ្យស្មៅនិងទឹកម្តងក្តី មិនមានគេរាប់អានដោយ
ឲ្យស្មៅនិងទឹក ២ ដងក្តី ៣ដងក្តី ៤ដងក្តី ៥ដងក្តី ក៏ក្រាបក្រាញ
មិនរុលទៅមុខ មិនហ៊ានចូលទៅកាន់សង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងរសយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ តើដូច
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ
ទៅកាន់សង្រ្គាម ត្រូវមុតដោយកម្លាំងព្រួញ ១ ក្តី ឬត្រូវមុតដោយ
កម្លាំងព្រួញ ២ ក្តី ៣ ក្តី ៤ ក្តី ៥ ក្តី ក៏ក្រាបក្រាញ មិនរុលទៅមុខ
មិនហ៊ានចុះកាន់សង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់
ស្តេច មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរជា
រាជយាន មិនសមជាវាជបម្រើ មិនដល់នូវការរាប់ថា ជាអង្គរបស់
ស្តេចបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ប្រកបដោយធម៌
៥ យ៉ាង ក៏ដូច្នោះដែរ ជាអ្នកមិនគួរទទួលនូវទានដែលគេនាំមកបូជា
មិនគួរទទួលនូវវត្ថុដែលគេរៀបដើម្បីភ្ញៀវ មិនគួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន
មិនគួរគេធ្វើអញ្ញាលិកម្ម មិនមែនជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វ-
លោកឡើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ រូចានំ អក្ខមោ
 សទ្ធានំ អក្ខមោ កម្មានំ អក្ខមោ រសានំ អក្ខមោ
 ដោដ្ឋព្វានំ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ
 រូចានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចក្កុនា រូបំ ទិស្វា
 រជនីយេ រូបេ សារដ្ឋតិ ន សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទហិតំ
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ រូចានំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ សទ្ធានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សោតេន សទ្ធិំ សុត្វា រជនីយេ
 សទ្ធិ សារដ្ឋតិ ន សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទហិតំ
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ សទ្ធានំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ កម្មានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឃានេន កម្មំ ឃាយិត្វា រជនីយេ
 កន្ធិ សារដ្ឋតិ ន សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទហិតំ
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ កម្មានំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ រសានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ជិហ្គាយ រសំ សាយិត្វា រជនីយេ
 រសេ សារដ្ឋតិ ន សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទហិតំ

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនអត់ធន់នឹងរូប ១
មិនអត់ធន់នឹងសំឡេង ១ មិនអត់ធន់នឹងក្លិន ១ មិនអត់ធន់នឹងរស ១
មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ មិនអត់ធន់
នឹងរូប តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ
បានឃើញរូបដោយភ្នែក រមែងត្រេកអរក្នុងរូបដែលគួរត្រេកអរ មិន
អាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹង
រូប យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹង
សំឡេង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ
បានឮសំឡេងដោយត្រចៀក រមែងត្រេកអរក្នុងសំឡេងដែលគួរត្រេកអរ
មិនអាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹង
សំឡេង យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹងក្លិន
តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ជុំក្លិនដោយ
ច្រមុះ រមែងត្រេកអរក្នុងក្លិនដែលគួរត្រេកអរ មិនអាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹង
បាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹងក្លិន យ៉ាងនេះឯង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹងរស តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ លិទ្ធក្បក្បរសដោយអណ្តាត រមែង
ត្រេកអរក្នុងរសដែលគួរត្រេកអរ មិនអាចដើម្បី តម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ រសានំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ ដោដ្ឋព្វានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេន ដោដ្ឋព្វំ ដុសិត្វា រជនីយេ
 ដោដ្ឋព្វេ សារដ្ឋតិ ន សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទហិតំ
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្ខមោ ហោតិ ដោដ្ឋព្វានំ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 ភិក្ខុ ន អាហុនេយ្យោ ហោតិ ន ចាហុនេយ្យោ ន
 ទក្ខិណេយ្យោ ន អញ្ញាលិករណីយោ ន អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ
 សមន្នាគតោ រញ្ញោ ឆាតោ វាជារហោ ហោតិ វាជភោក្កោ
 រញ្ញោ អង្កន្ទេវ សង្កំ កច្ឆតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ឆាតោ ខមោ ហោតិ រូចានំ ខមោ
 សទ្ធានំ ខមោ កន្ធានំ ខមោ រសានំ ខមោ ដោដ្ឋ-
 ព្វានំ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ឆាតោ ខមោ ហោតិ
 រូចានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ឆាតោ សង្កមគតោ
 ហត្ថិកាយំ វា ទិស្វា អស្សកាយំ វា ទិស្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹងរស យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ បានពាល់ត្រូវនូវផ្សព្វដោយកាយ
រមែងត្រេកអរក្នុងផ្សព្វ ដែលគួរត្រេកអរ មិនអាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ មិនអត់ធន់នឹងផ្សព្វ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរទទួលនូវទាន
ដែលគេនាំមកបូជា មិនគួរទទួលនូវវត្ថុ ដែលគេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ មិន
គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន មិនគួរគេធ្វើអញ្ញាលិកម្ម មិនមែនជាបុញ្ញក្ខេត្ត
ដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោកឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើរ
របស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង ទើបគួរជារាជយាន គួរជារាជបម្រើ
ដល់នូវការរាប់ថា ជាអង្គរបស់ស្តេចបាន ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង
តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច
ក្នុងលោកនេះ ជាសត្វអត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់
នឹងក្លិន ១ អត់ធន់នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ អត់ធន់នឹងរូប តើដូច
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោក
នេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម បានឃើញពួកពលដំរីក្តី ឃើញពួកពលសេះក្តី

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

រថកាយំ វា ទិស្វា បត្តិកាយំ វា ទិស្វា ន សំសីទតិ
 ន វិសីទតិ សន្តម្ហតិ សក្កោតិ សដ្ឋាមំ ឱតវិត្តំ ឃំ ខោ
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ ខមោ ហោតិ រូបាជំ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ ខមោ ហោតិ សទ្ធាជំ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ ធាតោ សដ្ឋាមគតោ ហត្ថិសទ្ធិំ វា សុត្វា អស្ស-
 សទ្ធិំ វា សុត្វា រថសទ្ធិំ វា សុត្វា បត្តិសទ្ធិំ វា សុត្វា
 កេរិបណាវសទ្ធិតិណាវនិដ្ឋានសទ្ធិំ វា សុត្វា ន សំសីទតិ
 ន វិសីទតិ សន្តម្ហតិ សក្កោតិ សដ្ឋាមំ ឱតវិត្តំ ឃំ
 ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ ខមោ ហោតិ សទ្ធាជំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ ខមោ ហោតិ កណ្ណាជំ ។
 ឥធម ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ សដ្ឋាមគតោ យេ តេ រញ្ញោ
 ធាតោ អភិជាតា សដ្ឋាមាវចរោ តេសំ មុត្តកវីសស្ស
 កន្ធិំ យាយិត្វា ន សំសីទតិ ន វិសីទតិ សន្តម្ហតិ
 សក្កោតិ សដ្ឋាមំ ឱតវិត្តំ ឃំ ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ
 ខមោ ហោតិ កណ្ណាជំ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ
 ខមោ ហោតិ រសាជំ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ធាតោ

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ឃើញពួកពលរថក្តី ឃើញពួកពលថ្មើរជើងក្តី ក៏មិនក្រាប មិនក្រាញ
 រមែងរុលទៅមុខ អាចហ៊ានចុះកាន់សង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី
 ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹងរូប យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹងសំឡេង តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់
 សង្រ្គាម បានពុស្សរសន្ធិកដំរីក្តី ពុស្សរសន្ធិកសេះក្តី ពុស្សរសន្ធិករថក្តី ពុ
 ស្សរសន្ធិកពលថ្មើរជើងក្តី ឬ ពុស្សរគីកកងរំពងស្តរតូច ស្តរធំ ស័ង្វ័ ស្តរ
 សឹកសង្រ្គាមក្តី មិនក្រាប មិនក្រាញ រមែងរុលទៅមុខ អាចហ៊ានចុះ
 កាន់សង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹង
 សំឡេង យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់
 ស្តេច អត់ធន់នឹងក្លិន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើរ
 របស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម ជុំក្លិនមូត្រលាមកជា
 របស់ដំរីដែលមានជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ធ្លាប់ចុះស្នាមសង្រ្គាមរបស់ស្តេច ក៏មិន
 ក្រាប មិនក្រាញ រមែងរុលទៅមុខ អាចហ៊ានចុះកាន់សង្រ្គាម ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹងក្លិន យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹងរស តើដូច
 ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សង្កាមកតោ ឯកិស្សា វា តិណោទកទត្តិយា វិមា-
 និតោ ទ្វីហិ វា តីហិ វា ចត្វហិ វា បញ្ចហិ វា តិណោ-
 ទកទត្តិហិ វិមាណិតោ ន សំសីទតិ ន វិសីទតិ សន្ត-
 ម្ពតិ សក្កោតិ សង្កាមំ ឱតវិតុំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ នាតោ ខមោ ហោតិ រសានំ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ នាតោ ខមោ ហោតិ ដោដ្ឋព្វានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ នាតោ សង្កាមកតោ ឯកេន
 វា សរវេគេន វិទ្ធោ ទ្វីហិ វា តីហិ វា ចត្វហិ
 វា បញ្ចហិ វា សរវេគេហិ វិទ្ធោ ន សំសីទតិ ន វិសី-
 ទតិ សន្តម្ពតិ សក្កោតិ សង្កាមំ ឱតវិតុំ ឯវំ ខោ
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ នាតោ ខមោ ហោតិ ដោដ្ឋព្វានំ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ អង្កេហិ សមន្នា-
 កតោ រញ្ញោ នាតោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោក្កោ
 រញ្ញោ អង្កន្ទេវ សង្កំ កច្ចតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាកតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ
 ហោតិ ចាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ចសិករណីយោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ទៅកាន់សង្រ្គាម មិនមានគេរាប់អានដោយឲ្យទឹកនិងស្មៅម្តងក្តី មិនមាន
 គេរាប់អានដោយឲ្យស្មៅនិងទឹក ២ ដងក្តី ៣ ដងក្តី ៤ ដងក្តី ៥ ដងក្តី
 ក៏មិនក្រាប មិនក្រាញ រមែងរុលទៅមុខ អាចហ៊ានចុះកាន់សង្រ្គាម
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹងរស យ៉ាងនេះ
 ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹង
 ផ្សព្វ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច
 ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម ត្រូវមុតដោយកម្លាំងព្រួញ ១ ក្តី ឬ
 ត្រូវមុតដោយកម្លាំងព្រួញ ២ ក្តី ៣ ក្តី ៤ ក្តី ៥ ក្តី ក៏មិនក្រាប មិនក្រាញ
 រមែងរុលទៅមុខ អាចហ៊ានចុះកាន់សង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច អត់ធន់នឹងផ្សព្វ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្កត ៥ យ៉ាងនេះឯង
 ទើបគួរជាវាជយាន សមជាវាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថា ជាអង្គរបស់ស្តេច
 បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ក៏ដូច្នោះ
 ដែរ ទើបគួរទទួលនូវទានដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវវត្ថុដែល
 គេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរគេធ្វើអញ្ជូលិកម្ម

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្តោ

អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រូចានំ ខមោ សទ្ធានំ
 ខមោ កន្ធានំ ខមោ រសានំ ខមោ ដោដ្ឋព្វានំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រូចានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចក្កុនា រូបំ ទិស្វា រជនីយេ
 រូបេ ន សារដ្ឋតិ សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទហិតំ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រូចានំ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ សទ្ធានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សោតេន សទ្ធិំ សុត្វា រជនីយេ សន្នេ ន សារដ្ឋតិ
 សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទហិតំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ខមោ ហោតិ សទ្ធានំ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ
 ហោតិ កន្ធានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យានេន កន្ធិ
 យាយិត្វា រជនីយេ កន្នេ ន សារដ្ឋតិ សក្កោតិ ចិត្តំ
 សមាទហិតំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ
 កន្ធានំ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ
 រសានំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ជិហ្គាយ រសំ សាយិត្វា

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នក
 អត់ធន់នឹងរូប ១ អត់ធន់នឹងសំឡេង ១ អត់ធន់នឹងក្លិន ១ អត់ធន់
 នឹងរស ១ អត់ធន់នឹងផ្សព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ
 អ្នកអត់ធន់នឹងរូប តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុង
 សាសនានេះ បានឃើញរូប ដោយភ្នែក មិនត្រេកអរ ក្នុងរូបដែលគួរ
 ត្រេកអរ អាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអត់ធន់
 នឹងរូបយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ អត់ធន់នឹងសំឡេង
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានឮនូវ
 សំឡេង ដោយត្រចៀក មិនត្រេកអរ ក្នុងសំឡេងដែលគួរត្រេកអរ
 អាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអត់ធន់នឹងសំឡេង
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ អត់ធន់នឹងក្លិន តើដូច
 ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានជុំក្លិន
 ដោយច្រមុះ មិនត្រេកអរ ក្នុងក្លិនដែលគួរត្រេកអរ អាចតម្កល់ចិត្តឲ្យ
 នឹងបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអត់ធន់នឹងក្លិន យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ អត់ធន់នឹងរស តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ លិទ្ធភ័យរសដោយអណ្តាត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

រជនីយេ រសេ ន សារជ្ជតិ សក្កោតិ ចិត្តំ សមាទ-
 ហិតំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ រសានំ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ ដោដ្ឋព្វានំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេន ដោដ្ឋព្វំ ធុសិត្វា
 រជនីយេ ដោដ្ឋព្វេ ន សារជ្ជតិ សក្កោតិ ចិត្តំ
 សមាទហិតំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ
 ដោដ្ឋព្វានំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ចាហុ-
 នេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ចលិករណីយោ អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

[៤០] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមន្នាគតោ
 រញ្ញោ នាគោ រាជារហោ ហោតិ រាជកោត្តោ រញ្ញោ
 អង្កន្ទេវ សង្កំ កច្ចតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ នាគោ សោតា ច ហោតិ ហន្តា ច
 រក្ខិតា ច ខន្តា ច កន្តា ច ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ នាគោ សោតា ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ
 នាគោ យមេនំ ហត្ថិទម្មសារថិ ការណំ ការេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មិនត្រេកអរ ក្នុងរសដែលគួរត្រេកអរ អាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអត់ធន់នឹងរស យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ចុះភិក្ខុជាអ្នកអត់ធន់នឹងផ្សព្វ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពាល់ត្រូវនូវផ្សព្វ ដោយកាយ មិនត្រេកអរ ក្នុង
 ផ្សព្វដែលគួរត្រេកអរ អាចតម្កល់ចិត្តឲ្យនឹងបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុអត់ធន់នឹងផ្សព្វ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប
 ដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរទទួលនូវទានដែលគេនាំមកបូជា គួរ
 ទទួលនូវវត្ថុដែលគេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរគេ
 ធ្វើអញ្ញាលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។

[២០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ប្រកបដោយ
 អង្គ ៥ យ៉ាង គួរជាវាជយាន សមជាវាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់
 ព្រះរាជាបាន ។ ប្រកបដោយអង្គ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចក្នុងលោកនេះ ជាសត្វប្រសប់ខាងការ
 ស្តាប់ពាក្យ ១ សម្លាប់ (សត្រូវ) ១ រក្សាខ្លួន ១ អត់ធន់ ១ ទៅកាន់ទិស ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វ (ប្រសប់) ខាង
 ការស្តាប់ពាក្យ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់
 ស្តេចក្នុងលោកនេះ កាលបើសារថី អ្នកបង្ហាត់ដំរី ប្រើឲ្យធ្វើការណ៍ណា

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

យទិ វា កតបុព្វំ យទិ វា អកតបុព្វំ តំ អដ្ឋិកត្វា
 មនសិកត្វា សព្វំ ចេតសា សមន្ទាហរិត្វា ឱហិ-
 តសោតោ សុណាតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ
 សោតា ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ
 ហន្តា ហោតិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ សដ្ឋាម-
 កតោ ហត្ថិម្បិ ហនតិ ហត្តារូហម្បិ ហនតិ អស្សម្បិ
 ហនតិ អស្សរូហម្បិ ហនតិ រថម្បិ ហនតិ រថិកម្បិ^(១)
 ហនតិ បត្តិកម្បិ ហនតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ
 ជាកោ ហន្តា ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ
 រក្ខិតា ហោតិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ
 សដ្ឋាមកតោ រក្ខិតិ បុរិមំ កាយំ រក្ខិតិ បច្ឆិមំ
 កាយំ រក្ខិតិ បុរិមេ ចារទេ រក្ខិតិ បច្ឆិមេ ចារទេ
 រក្ខិតិ សីសំ រក្ខិតិ កណ្ណោ រក្ខិតិ ទន្តេ រក្ខិតិ
 សោណ្ឌំ រក្ខិតិ វាលដី រក្ខិតិ ហត្តារូហំ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ រក្ខិតា ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ជាកោ ខន្តា ហោតិ ។

១ ឱ. រថរូហម្បិ ។ ម. រថានិកម្បិ ។

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

ទោះបីខ្លួនធ្លាប់ធ្វើក្តី មិនធ្លាប់ធ្វើក្តី ក៏ខំផ្ចិតផ្ចង់យកចិត្តទុកដាក់នឹងការណ៍
 នោះ ប្រមូលការណ៍ទាំងអស់ដោយចិត្ត ហើយផ្សេងត្រចៀកស្តាប់
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វ (ប្រសប់) ខាង
 ការស្តាប់ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់
 ស្តេច ជាសត្វសម្លាប់ (សត្រូវ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម រមែងសម្លាប់
 ដំរីខ្លះ សម្លាប់ទម័កដំរីខ្លះ សម្លាប់សេះខ្លះ សម្លាប់អ្នកជិះសេះខ្លះ បៀត-
 បៀនរថខ្លះ សម្លាប់អ្នកបររថខ្លះ សម្លាប់ពលថ្មើរជើងខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វសម្លាប់ (សត្រូវ) យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វចេះរក្សាខ្លួន
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេចក្នុងលោក
 នេះ ទៅកាន់សង្រ្គាម រមែងរក្សាកាយខាងមុខ រក្សាកាយខាងក្រោយ
 រក្សាជើងខាងមុខ រក្សាជើងខាងក្រោយ រក្សាក្បាល រក្សាត្រចៀក
 រក្សាក្នុង រក្សាប្រមោយ រក្សារោមកន្ទុយ រក្សាទម័ក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វចេះរក្សា យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វអត់ធន់ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ឆាលោ សង្កាមគតោ ខមោ ហោតិ
 សត្តិប្បហារាណំ^(១) ឧសុប្បហារាណំ ធរសុប្បហារាណំ
 ភេរិបណាវសង្កតិណាវនិដ្ឋានសម្មាណំ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 រញ្ញោ ឆាលោ ខន្តា ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ រញ្ញោ
 ឆាលោ កន្តា ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ឆាលោ យមេណំ
 ហត្ថិទម្មសារថិ ទិសំ មេសេតិ យទិ វា កតបុព្វំ យទិ
 វា អកតបុព្វំ តំ ទិប្បញ្ញេវ កន្តា ហោតិ ឯវំ ខោ
 ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ឆាលោ កន្តា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ អង្កេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ឆាលោ
 រាជារហោ ហោតិ រាជកោត្តោ រញ្ញោ អង្កេន្ទេវ សង្កិ
 កច្ចតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ចាហុនេ-
 យ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ចលិករណីយោ អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សោតា ច ហោតិ ហន្តា ច រក្ខិតា ច

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តវេ អសិប្បហារាណំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ ទៅកាន់
សង្រ្គាម ជាសត្វអត់ធន់នឹងការប្រហារ ដោយលំពែង ប្រហារ
ដោយព្រួញ ប្រហារ ដោយប្តូរថៅ និងសួរគឹកកង់រំពងស្តុរតូច
ស្តុរធំ ស័ង្កី ស្តុរសឹកសង្រ្គាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើរ
របស់ស្តេច ជាសត្វអត់ធន់ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ចុះដំរី ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វទៅកាន់ទិស តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ក្នុងលោកនេះ កាលបើសារថី
អ្នកបង្ហាត់ដំរី ប្រើឲ្យទៅកាន់ទិសណា ទោះបីខ្លួនធ្លាប់ទៅក្តី មិនធ្លាប់
ទៅក្តី ទៅកាន់ទិសនោះដោយចាប់រហ័សបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរី
ដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ជាសត្វទៅកាន់ (ទិស) យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ដំរីដ៏ប្រសើររបស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះឯង ទើប
ជាសត្វគួរជាវាជយាន សមជាវាជបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់
ព្រះរាជាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ក៏
ដូច្នោះដែរ ទើបគួរទទួលនូវទានដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវវត្ថុ
ដែលគេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរគេធ្វើអញ្ញាលិកម្ម
ជាបុញ្ញកេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នក
ប្រសប់ខាងការស្តាប់ ១ សម្លាប់ (អកុសលវិតក្កៈ) ១ រក្សាតម្រិយ ១

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

ខន្តា ច កន្តា ច ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សោតា
 ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តថាភតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិទយេ ទេសិយមាទេ អដ្ឋិកត្វា មនសិកត្វា
 សព្វំ ចេតសា សមន្តាហារិត្វា ឱហិតសោតោ ធម្មំ
 សុណាតិ វេ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សោតា ហោតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហន្តា ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ឧប្បន្នំ កាមវិតក្កំ ណាទិវាសេតិ បដហតិ
 វិទោទេតិ ហនតិ ព្យន្តិកោតិ អនការំ កមេតិ ឧប្បន្នំ
 ព្យាចានវិតក្កំ... ឧប្បន្នំ វិហឹសាវិតក្កំ... ឧប្បន្នុប្បន្នេ
 ចាបកេ អកុសលេ ធម្មេ ណាទិវាសេតិ បដហតិ
 វិទោទេតិ ហនតិ ព្យន្តិកោតិ អនការំ កមេតិ វេ
 ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហន្តា ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 វត្តិតា ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ចក្កុណា រូបំ ទិស្វា

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

អត់ធន់ ១ ទៅកាន់ (ទិសគឺព្រះនិព្វាន) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះ
ភិក្ខុ ជាអ្នកប្រសប់ខាងការស្តាប់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
ក្នុងសាសនានេះ ខំផ្ចិតផ្ចង់យកចិត្តទុកដាក់ក្នុងធម៌វិន័យ ដែលតថាគត
ប្រកាសហើយសម្តែងទុក ប្រមូលនូវធម៌ទាំងពួងដោយចិត្ត ហើយផ្សេង
ត្រចៀកស្តាប់ធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រសប់ខាងការស្តាប់
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ អ្នកសម្លាប់ (អកុសលវិតៈ)
តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនទទួល
ទុក លះបង់ បន្ទោបង់ សម្លាប់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតតទៅ
ទៀតនូវកាមវិតក្កៈដែលកើតហើយ នូវព្យាបាទវិតក្កៈដែលកើតហើយ...
នូវវិហឹសាវិតក្កៈដែលកើតហើយ... មិនទទួលទុក លះបង់ បន្ទោបង់
សម្លាប់ ធ្វើឲ្យវិនាស ធ្វើមិនឲ្យកើតតទៅទៀតនូវធម៌ជាបាបអកុសលដែល
កើតហើយរឿយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុសម្លាប់ (អកុសលវិតក្កៈ)
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ អ្នករក្សា (តន្រ្តិយ) តើដូច-
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ឃើញរូបដោយភ្នែក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ន និមិត្តក្កាហី ហោតិ ធានុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វាធិករ-
 ណាមេនំ ចក្កុទ្ធិយំ អសំរុតំ វិហារន្តំ អភិជ្ឈាទោមនស្សា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា អន្ធាស្សវេយ្យំ តស្ស
 សំរាយ បដិបដ្ឋតិ រក្ខតិ ចក្កុទ្ធិយំ ចក្កុទ្ធិយេ
 សំរំ អាបដ្ឋតិ សោតេន សទ្ធិំ សុត្វា... យានេន
 កន្តំ យាយិត្វា... ជិហ្គាយ រសំ សាយិត្វា... កាយេន
 ដោដ្ឋព្វំ ដុសិត្វា... មនសា ធម្មំ វិញ្ញាយ ន
 និមិត្តក្កាហី ហោតិ ធានុព្យញ្ញនក្កាហី យត្វាធិ-
 ករណាមេនំ មនិទ្ធិយំ អសំរុតំ វិហារន្តំ អភិជ្ឈាទោម-
 នស្សា ចាបកា អកុសលា ធម្មា អន្ធាស្សវេយ្យំ
 តស្ស សំរាយ បដិបដ្ឋតិ រក្ខតិ មនិទ្ធិយំ មនិទ្ធិយេ
 សំរំ អាបដ្ឋតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ រក្ខិតា ហោតិ ។
 កថញ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខន្តា ហោតិ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខមោ ហោតិ សីតស្ស ឧណ្ណាស្ស
 ជិយច្ឆាយ មិចាសាយ ខំសមកសវាតាតបសិរីសបសម្មស្សានំ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ហើយមិនក្លចកាន់នូវនិមិត្ត មិនក្លចកាន់នូវអនុព្យញ្ញនៈ អភិជ្ឈានិងទោ-
មនស្ស ជាអកុសលធម៌ដ៏លាមក គប្បីជាប់តាមបុគ្គល ដែលមិនសង្រួម
ចក្ខុន្ទ្រិយនុ៎ះ ព្រោះហេតុមិនសង្រួមចក្ខុន្ទ្រិយណា ប្រតិបត្តិដើម្បីសង្រួម
នូវចក្ខុន្ទ្រិយនោះ រក្សានូវចក្ខុន្ទ្រិយ ដល់នូវការសង្រួមក្នុងចក្ខុន្ទ្រិយ
ពួសំឡេងដោយត្រចៀក... ជុំក្លិនដោយច្រមុះ... លិទ្ធករដោយ
អណ្តាត... ពាល់ត្រូវនូវផ្សព្វដោយកាយ... ដឹងច្បាស់នូវធម្មារម្មណ៍
ដោយចិត្ត ហើយមិនក្លចកាន់នូវនិមិត្ត មិនក្លចកាន់នូវអនុព្យញ្ញនៈ អភិ-
ជ្ឈានិងទោមនស្ស ជាអកុសលធម៌ដ៏លាមក គប្បីជាប់តាមបុគ្គលដែល
មិនសង្រួមមនិទ្ធរិយនុ៎ះ ព្រោះហេតុមិនសង្រួមមនិទ្ធរិយណា ប្រតិបត្តិ
ដើម្បីសង្រួមនូវមនិទ្ធរិយនោះ រក្សាមនិទ្ធរិយ ដល់នូវការសង្រួមក្នុង
មនិទ្ធរិយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នករក្សាតន្ទ្រិយ យ៉ាងនេះឯង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ អ្នកអត់ធន់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកអត់ធន់ នឹងត្រជាក់ ក្តៅ
សេចក្តីឃ្នាន ស្រែក សម្ផស្ស រលោម មូស ខ្យល់ កម្តៅថ្ងៃ

តតិយបណ្ណាសកេ រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ

ទុរុត្តានំ ទុរាភតានំ វចនបថានំ ឧប្បន្នានំ សារីរិកានំ
 វេទនានំ ទុក្ខានំ តិព្វានំ ខរានំ កដុកានំ អសាតានំ
 អមនាថានំ ចាណាហារានំ អធិវាសកជាតិកោ ហោតិ
 ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ខន្តា ហោតិ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កន្តា ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 យា សា ទិសា អភតបុញ្ចា ឥមិណា ទីយេន
 អន្តុណា យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបទិយ្យទិ-
 ទិស្សត្តោ តណ្ហាត្តយោ វិរាតោ ទិរោទោ ទិព្វានំ
 តំ ទិយ្យញ្ញោវ កន្តា ហោតិ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ កន្តា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ
 ចាហុនេយ្យោ ទត្តិណេយ្យោ អញ្ចលិករណីយោ
 អនុត្តរំ បុញ្ញត្តេត្តំ លោកស្សាតិ ។

រាជវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តតិយបណ្ណាសក រាជវគ្គ ទី ៤

សត្វទីយជាតិនិងពាក្យពោលអាក្រក់ គួរឲ្យកើតទុក្ខ ជាអ្នកប្រកប
 ដោយជាតិចេះអត់សង្កត់នូវវេទនាដែលប្រជុំក្នុងសរីរៈ ជាទុក្ខ ដ៏ក្លាខ្លាំង
 ខ្លោចផ្សា មិនស្រួល មិនជាទីគាប់ចិត្ត ជាវេទនាគួរនាំយកនូវជីវិតដែល
 កើតឡើងហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកអត់ធន់ យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុអ្នក (ទៅកាន់ទិស) តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ទិសពោលគឺការរម្ងាប់សង្ខារទាំងអស់ ការលះចោលនូវ
 ឧបធិទាំងពួង ការអស់តណ្ហា ការប្រាសចាកតម្រេក ការរលត់
 ការមិនមានតណ្ហាជាគ្រឿងចាក់ស្រែះឯណា ដែលបុគ្គលមិនធ្លាប់
 ទៅដោយកាលយូរអង្វែងនេះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកទៅកាន់
 ទិសនោះបានដោយឆាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកទៅ (កាន់ទិស)
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 នេះឯង ទើបគួរ ទទួលនូវទានដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវវត្ថុ
 ដែលគេរៀបចំដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរគេធ្វើអញ្ញាលិកម្ម
 ជាបុញ្ញកេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។

ចប់ រាជវគ្គ ទី ៤ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តិស្សុទ្ធានំ

ចក្កានុវត្តនា រាជា

យស្សំ ទិសំ ទ្វេ ច បត្តនា

អប្បំ សុបតិ ភត្តានា

អក្ខមោ សោតវេន ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ឧទ្ទាននៃរាជវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីស្តេចចក្រពត្តិញ្ញាំងអាណាចក្រឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ១
អំពីព្រះរាជបុត្រប្រព្រឹត្តទៅតាមអាណាចក្រ ១ អំពីស្តេច
ចក្រពត្តិជាធម្មរាជ ១ អំពីស្តេចចក្រពត្តិគង់នៅក្នុងទិស ១
អំពីសេចក្តីប្រាថ្នា ២ លើក អំពីបុគ្គលដេកលក់តិច ១
អំពីជំរិស្សីនូវអាហារច្រើន ១ អំពីជំរិមិនអត់ធន់ ១ អំពីជំរិ
ជាសត្វប្រសប់ខាងការស្តាប់ ១ ។

តិកណ្ណកីរគ្រោ បញ្ចមោ

[៤១] បញ្ចមោ ភិក្ខុវេ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជ-
មាណ លោកស្មី ។ កតមេ បញ្ច ។ ទត្វា អវជានាតិ
សំវាសេន អវជានាតិ អាទេយ្យមុខោ ហោតិ លោឡោ
ហោតិ មន្តោ មោម្មហោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
បុគ្គលោ ទត្វា អវជានាតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ
បុគ្គលស្ស ទេតិ ចីវបិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ច-
យភេសន្តបរិក្ការំ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ទេមិ
អយំ បដិក្កណ្ណាតីតិ ។ តមេនំ ទត្វា អវជានាតិ ឯវំ
ខោ ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ ទត្វា អវជានាតិ ។ កថញ្ច
ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ សំវាសេន អវជានាតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
បុគ្គលោ បុគ្គលេន សទ្ធិ សំវសតិ ទ្វេ វា តីណិ
វា វស្សានិ ។ តមេនំ សំវាសេន អវជានាតិ ឯវំ
ខោ ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ សំវាសេន អវជានាតិ ។
កថញ្ច ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ អាទេយ្យមុខោ ហោតិ ។

តិកណ្ណាភិវគ្គ ទី ៥

[៤១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ រមែងមានប្រាកដ ក្នុងលោក ។ បុគ្គល ៥ ពួក ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គលឲ្យហើយត្រឡប់ មើលងាយគេវិញ ១ មើលងាយព្រោះការនៅរួមគ្នា ១ មានការកាន់ យកតាមពាក្យគេជាប្រមាណ ១ ជាអ្នកលះឡោះ ១ ជាអ្នកល្ងង់ខ្លៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលឲ្យហើយត្រឡប់មើលងាយគេវិញ តើ ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ ឲ្យនូវចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងភេសជ្ជៈបរិក្ខារជាបច្ច័យដល់អ្នកមានជំងឺ ដល់បុគ្គល (ដទៃ) ។ បុគ្គលនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មា អញរមែងឲ្យ បុគ្គលនេះរមែងទទួល ។ លុះឲ្យរួចហើយ ត្រឡប់ មើលងាយអ្នកទទួលនោះវិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលឲ្យហើយ ត្រឡប់មើលងាយគេវិញ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះ បុគ្គលមើលងាយ ព្រោះការនៅរួមគ្នា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ បុគ្គលក្នុងលោកនេះ នៅរួមជាមួយនឹងបុគ្គលអស់ ២ ឬ ៣ ឆ្នាំ ។ មើលងាយបុគ្គលនោះ ព្រោះការនៅរួមគ្នា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមើលងាយ ព្រោះការនៅរួមគ្នា យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលមានការកាន់យកតាមពាក្យគេជាប្រមាណ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ បរស្ស វណ្ណោ វា អវណ្ណោ
 វា ភាសិយមាណេ តំ ខិប្បញ្ញេវ អធិមុច្ចិតោ^(១) ហោតិ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ អាទេយ្យមុខោ ហោតិ ។ កថញ្ច
 ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ លោឡោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ឥត្តរស្សន្ទោ ហោតិ ឥត្តរភត្តិ ឥត្តរ-
 មេមោ ឥត្តរឫសាណោ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ
 លោឡោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ មន្ទោ
 មោម្មហោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ
 កុសលាកុសលេ ធម្មេ ន ជាតតិ សាវដ្ឋានវដ្ឋេ ធម្មេ
 ន ជាតតិ ហីនប្បណីតេ ធម្មេ ន ជាតតិ កណ្ណា-
 សុត្តសប្បដិកាកេ ធម្មេ ន ជាតតិ ។ ឯវំ ខោ
 ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ មន្ទោ មោម្មហោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច បុគ្គលោ សន្តោ សំវិជ្ជមាណោ លោកស្មិន្ទិ ។

[៤២] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ សន្តោ សំវិជ្ជមា-
 ណោ លោកស្មិ ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អារភតិ ច វិប្បដិសារី ច ហោតិ

១ ឱ. ម. អធិមុច្ចិតា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលគេពោលសរសើរ
 ឬតិះដៀលដល់បុគ្គលដទៃ រមែងជឿស៊ប់នូវពាក្យនោះមួយរំពេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានការកាន់យកតាមពាក្យគេជាប្រមាណ
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលលេះឡោះ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសទ្ធាតិច
 មានការសេពគប់តិច មានសេចក្តីស្រឡាញ់តិច មានសេចក្តីជ្រះថ្លា
 តិច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលេះឡោះ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលល្ងង់ខ្លៅ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មិនដឹងនូវធម៌កុសល និងធម៌អកុសល
 មិនដឹងនូវធម៌ប្រកបដោយទោស និងធម៌មិនប្រកបដោយទោស មិនដឹង
 នូវធម៌ថោកទាបនិងធម៌ដ៏ឧត្តម មិនដឹងនូវធម៌មានចំណែកប្រៀបដោយ
 ខ្មៅនិងស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលល្ងង់ខ្លៅ យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៥ ពួកនេះឯង រមែងមានប្រាកដក្នុងលោក ។

[៤២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៥ ពួកនេះ រមែងមានប្រាកដ
 ក្នុងលោក ។ បុគ្គល ៥ ពួក ដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួក
 ខ្លះ ក្នុងលោកនេះ រមែងប្រារព្ធផង មានសេចក្តីក្តៅក្រហាយផង^(១)

១ បានដល់ការប្រព្រឹត្តកន្លងអាបត្តិហើយក្តៅក្រហាយ ដោយការប្រព្រឹត្តកន្លងនោះ ។

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីវគ្គោ បញ្ចមោ

តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ
 យត្ថស្ស តេ ឧប្បន្នា ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 អបរិសេសា និរុដ្ឋន្តិ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ
 បុគ្គលោ អារកតិ ន វិប្បដិសារី ហោតិ តព្វ ចេតោ-
 វិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស
 តេ ឧប្បន្នា ចាបកា អកុសលា ធម្មា អបរិសេ-
 សា និរុដ្ឋន្តិ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ
 ន អារកតិ វិប្បដិសារី ហោតិ តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញា-
 វិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស តេ ឧប្បន្នា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា អបរិសេសា និរុដ្ឋន្តិ ។
 ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ ន អារកតិ ន
 វិប្បដិសារី ហោតិ តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ យត្ថស្ស តេ ឧប្បន្នា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា អបរិសេសា និរុដ្ឋន្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥

ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិនិងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវ
 ពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមកដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមាន
 សេសសល់ផង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ
 ក្នុងលោកនេះ រមែងប្រារព្ធ តែមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ^(១) ទាំងមិន
 ដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួក
 អកុសលធម៌ដ៏លាមកដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមានសេស
 សល់ផង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោក
 នេះ រមែងមិនប្រារព្ធ តែមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ^(២) ទាំងមិនដឹងច្បាស់
 តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួកអកុសល-
 ធម៌ដ៏លាមកដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមានសេសសល់
 ផង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 រមែងមិនប្រារព្ធ មិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ តែមិនដឹងច្បាស់តាមពិត
 នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក
 ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមានសេសសល់ផង ១ ។

១ ព្រោះត្រូវអាបត្តិហើយ បានចេញចាកអាបត្តិ ។ ២ ត្រូវអាបត្តិម្តងហើយ បាន
 ចេញចាកអាបត្តិនោះ មិនត្រូវអាបត្តិណាមួយខាងក្រោយទៀតទេ តែមិនអាចបំបាត់នូវសេចក្តី
 ក្តៅក្រហាយឡើយ ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកាច្ឆោ បុគ្គលោ ន អារកតិ ន វិប្បដិ-
 សារី ហោតិ តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថា-
 ភូតំ បជាណតិ យត្តស្ស តេ ឧប្បន្នា ចាបកា អកុ-
 សលា ធម្មា អបរិសេសា និរុដ្ឋន្តិ ។ តត្រ ភិក្ខុវេ
 យាយំ បុគ្គលោ អារកតិ ច វិប្បដិសារី ច ហោតិ តព្វ
 ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាភូតំ នប្បជាណតិ យត្តស្ស
 តេ ឧប្បន្នា ចាបកា អកុសលា ធម្មា អបរិសេសា
 និរុដ្ឋន្តិ ។ សោ ឯវមស្ស វចនីយោ អាយស្មតោ
 ខោ អារកជា អាសវា សំវិជ្ជន្តិ វិប្បដិសារជា
 អាសវា បវឌ្ឍន្តិ^(១) សាធុវតាយស្មា អារកជេ អាសវេ
 បហាយ វិប្បដិសារជេ អាសវេ បជិវិនោទេត្វា ចិត្តំ
 បញ្ញញ្ច ភាវេតុ^(២) ឯវមាយស្មា អមុណា បញ្ចមេន
 បុគ្គលេន សមសមោ ភវិស្សតីតិ ។ តត្រ ភិក្ខុវេ
 យាយំ បុគ្គលោ អារកតិ ន វិប្បដិសារី ហោតិ

១ ម. សំវឌ្ឍន្តិ ។ ២ ឱ. ភាវេតុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ រមែង
មិនប្រារព្ធ មិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ដឹងច្បាស់តាមពិត នូវ
ចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក
ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមានសេសសល់ផង ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាបុគ្គលទាំង ៥ ពួកនោះ បុគ្គលណា
រមែងប្រារព្ធផង មានសេចក្តីក្តៅក្រហាយផង មិនដឹងច្បាស់តាម
ពិត នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួកអកុសល-
ធម៌ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមានសេស
សល់ផង ។ បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា
អាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីប្រារព្ធ រមែងមាន អាសវៈ
ទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយ រមែងចម្រើនឡើង
ដល់លោកដ៏មានអាយុ ហេតុនោះ សូមលោកដ៏មានអាយុ លះ
បង់នូវអាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីប្រារព្ធ បន្ទាបបង់នូវ
អាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ហើយចម្រើននូវ
ចិត្តនិងបញ្ញាដោយល្អចុះ ធ្វើយ៉ាងនេះ ទើបលោកដ៏មានអាយុស្មើគ្នានឹង
បុគ្គលទី ៥ ឯណោះបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាបុគ្គលទាំង ៥
ពួកនោះ បុគ្គលណារមែងប្រារព្ធ តែមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីរគ្នោ បញ្ចមោ

តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ
 យត្ថស្ស តេ ឧប្បដ្ឋា ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 អបរិសេសា និរុដ្ឋន្តិ ។ សោ ឯវមស្ស រចនីយោ
 អាយស្មតោ ខោ អារកជា អាសវា សំវិជ្ជន្តិ វិប្បដិ-
 សារជា អាសវា នប្បវឌ្ឍន្តិ សាធុរតាយស្មា អារកដេ
 អាសវេ បហាយ ចិត្តំ បញ្ញញ្ច កាវេតុ ឯវមាយស្មា
 អមុនា បញ្ចមេន បុគ្គលេន សមសមោ ករិស្ស-
 តីតិ ។ តត្រ ភិក្ខុវេ យ្វាយំ បុគ្គលោ ន អារកតិ
 វិប្បដិសារី ហោតិ តព្វ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ
 យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ យត្ថស្ស តេ ឧប្បដ្ឋា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា អបរិសេសា និរុដ្ឋន្តិ ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកិវត្ត ទី ៥

មិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួក
អកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមាន
សេសសល់ ។ បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា
អាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីប្រារព្ធ រមែងមាន អាសវៈទាំង-
ឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនចម្រើនឡើងដល់លោក
ដ៏មានអាយុទេ ហេតុនោះ សូមលោកដ៏មានអាយុ លះបង់នូវអាសវៈទាំង-
ឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីប្រារព្ធ ហើយចម្រើននូវចិត្តនិងបញ្ញាដោយល្អ
ចុះ ធ្វើយ៉ាងនេះ ទើបលោកដ៏មានអាយុស្មើគ្នា នឹងបុគ្គលទី ៥ ឯណោះ
បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ណាបុគ្គលទាំង ៥ ពួកនោះ បុគ្គល
ណារមែងមិនប្រារព្ធ តែមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនដឹងច្បាស់តាម
ពិត នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួកអកុសលធម៌
ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមានសេសសល់ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សោ ឯវមស្ស រចនីយោ អាយស្មតោ ខោ អារកជា
 អាសវា ន សំវិជ្ជន្តិ វិប្បជិសារជា អាសវា បវឌ្ឍន្តិ^(១)
 សាធុរតាយស្មា វិប្បជិសារជេ អាសវេ បជិវិនោទេត្វា
 ចិត្តំ បញ្ញញ្ញោ កាវេតុ ឯវមាយស្មា អមុនា បញ្ចមេន
 បុគ្គលេន សមសមោ ភវិស្សតីតិ ។ តត្រ ភិក្ខុវេ
 យាយំ បុគ្គលោ ន អារកតិ ន វិប្បជិសារី ហោតិ
 តញ្ច ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ
 យត្ថស្ស តេ ឧប្បន្នា ចាបកា អកុសលា ធម្មា
 អបរិសេសា និរុជ្ឈន្តិ ។ សោ ឯវមស្ស រចនីយោ
 អាយស្មតោ ខោ អារកជា អាសវា ន សំវិជ្ជន្តិ
 វិប្បជិសារជា អាសវា នប្បវឌ្ឍន្តិ សាធុរតាយស្មា
 ចិត្តំ បញ្ញញ្ញោ កាវេតុ ឯវមាយស្មា អមុនា
 បញ្ចមេន បុគ្គលេន សមសមោ ភវិស្សតីតិ ។

១ ឱ. នប្បវឌ្ឍន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា អាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីប្រារព្ធ រមែងមិនមាន អាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើត អំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយ តែងចម្រើនឡើងដល់លោកដ៏មានអាយុ ហេតុ នោះ សូមលោកដ៏មានអាយុ បន្ទាបនូវអាសវៈទាំងឡាយ ដែល កើតអំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ហើយចម្រើននូវចិត្តនិងបញ្ញាដោយល្អចុះ ធ្វើយ៉ាងនេះ ទើបលោកដ៏មានអាយុស្មើគ្នា នឹងបុគ្គលទី ៥ ឯណោះ បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាបុគ្គលទាំង ៥ ពួកនោះ បុគ្គល ណា រមែងមិនប្រារព្ធ មិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនដឹងច្បាស់ តាមពិត នូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលជាធម៌ធ្វើនូវពួកអកុសល- ធម៌ដ៏លាមកដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យរលត់ទៅ ឥតមានសេសសល់ ។

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះថា អាសវៈទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីសេចក្តីប្រារព្ធ រមែងមិនមាន អាសវៈទាំងឡាយ ដែល កើតអំពីសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ក៏មិនចម្រើនឡើង ដល់លោកដ៏មានអាយុ ទេ ហេតុនោះ សូមលោកដ៏មានអាយុ ចម្រើននូវចិត្តនិងបញ្ញាដោយល្អចុះ ធ្វើយ៉ាងនេះ ទើបលោកដ៏មានអាយុស្មើគ្នានឹងបុគ្គលទី ៥ ឯណោះបាន ។

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីវគ្គោ បញ្ចមោ

ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ ឥមេ ចត្តារោ បុគ្គលា អមុនា
បញ្ចមេន បុគ្គលេន ឯវំ ឱវទិយមាណា ឯវំ អនុសា-
សិយមាណា អនុបុព្វេន អាសវានំ ខយំ ចាបុណ្ណន្តិតិ ។

[៤៣] ឯកំ សមយំ ភក្កវា វេសាលិយំ វិហារតិ
មហារេនេ ក្កជាតារសាលាយំ ។ អថខោ ភក្កវា បុព្វ-
ណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាណាយ វេសាលី
បិណ្ណាយ ចារិសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន បញ្ច-
មត្តានំ លិច្ឆវិសតានំ សារន្ធខេ ចេតិយេ សន្និសិទ្ធានំ
សន្និបតិតានំ អយមន្តរា កថា ឧទចាទិ បញ្ចន្នំ
រតនានំ ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី ។ កតមេសំ
បញ្ចន្នំ ។ ហត្ថិរតនស្ស ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោក-
ស្មី អស្សរតនស្ស ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី
មណិរតនស្ស ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី ឥត្ថិរត-
នស្ស ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី កហាបតិរតនស្ស
ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី ។ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ
រតនានំ ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មិន្តិ ។ អថខោ

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំង ៤ ពួកនេះ កាលបើអ្នកទាំងឡាយ ទូន្មានប្រៀនប្រដៅតាមបុគ្គលទី ៥ ឯណោះ យ៉ាងនេះ គង់បានដល់នូវ ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយលំដាប់ដូច្នោះឯង ។

[៤៣] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងកូដាគារសាលា នាមហារ័ន ជិតក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងបុព្វណ្ណ- សម័យ ហើយស្តេចចូលទៅកាន់ក្រុងវេសាលី ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ សម័យនោះ ពួកលិច្ឆវី មានប្រមាណ ៥០០ នាក់ បានប្រជុំសន្ទនាគ្នា ក្នុងសារន្ទទចេតិយ កើតមានអន្តរាភថានេះឡើងថា ការកើតប្រាកដ នៃកែវទាំង ៥ ជារបស់រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ។ កែវទាំង ៥ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺការកើតប្រាកដនៃដំរីកែវ រកបានដោយកម្រក្នុង លោក ១ ការកើតប្រាកដនៃសេះកែវ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ ការកើតប្រាកដនៃកែវមណី រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ ការកើត ប្រាកដនៃស្រីកែវ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ ការកើតប្រាកដ នៃគហបតីកែវ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ ។ ការកើតប្រាកដ នៃកែវទាំង ៥ នេះឯង រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ។ លំដាប់នោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តេ លិច្ឆវី មក្កេ បុរិសំ បេសេសុំ^(១) យទា
 ត្វំ អម្ពោ បុរិស បស្សេយ្យាសិ ភកវន្តំ អាភច្ឆន្តំ
 អថ អម្ពាភំ អាហេចេយ្យាសីតិ ។ អទ្ធិសា ខោ
 សោ បុរិសោ ភកវន្តំ ទ្វរតោវ អាភច្ឆន្តំ ទិស្វាន
 យេន តេ លិច្ឆវី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ
 លិច្ឆវី ឯតទរោច អយំ សោ ភកវា អាភច្ឆតិ អរហំ
 សម្មាសម្ពុទ្ធា យស្សនានិ កាលំ មញ្ញថាតិ ។ អថខោ
 តេ លិច្ឆវី យេន ភកវា តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋសុ ។ ឯកមន្តំ
 បិតា ខោ តេ លិច្ឆវី ភកវន្តំ ឯតទរោចំ សាទុ ភន្តេ
 ភកវា យេន សារន្ធានំ ចេតិយំ តេនុបសង្កមតុ អនុកម្យំ
 ឧទាទាយាតិ ។ អទិវាសេសិ ភកវា តុណ្ហិកាវេន ។
 អថខោ ភកវា យេន សារន្ធានំ ចេតិយំ តេនុប-
 សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។

១ ឱ. បេសេសុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ពួកលិច្ឆវីទាំងនោះ បញ្ជូនបុរសម្នាក់ទៅក្នុងផ្លូវថា នៃបុរស បើអ្នកឃើញ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចមក ក្នុងកាលណា អ្នកគប្បីប្រាប់យើងទាំង-
 ឡាយ ក្នុងកាលនោះ ។ បុរសនោះ បានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ស្តេចមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយ ក៏ចូលទៅរកពួកលិច្ឆវីទាំងនោះ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបពោលទៅនឹងពួកលិច្ឆវីទាំងនោះថា នុ៎ះហ្ន៎
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ កំពុងតែស្តេចមក សូមអ្នក
 ទាំងឡាយ សម្គាល់នូវកាលគួរ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។ លំដាប់
 នោះ ពួកលិច្ឆវីទាំងនោះ បាននាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយស្ថិត
 ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពួកលិច្ឆវីទាំងនោះ ស្ថិតក្នុងទីសមគួរហើយ បាន
 ក្រាបបង្គំទូល ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស
 សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចចូលទៅកាន់សារន្ទទចេតិយ ដើម្បី
 សេចក្តីអនុគ្រោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ណិភាព ។
 លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានស្តេចចូលទៅកាន់សារន្ទទចេតិយ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីរគ្គោ បញ្ចមោ

និសង្ខ ខោ ភកវា តេ លិច្ឆរី ឯតទរោច កាយនុត្ត
 លិច្ឆរី ឯតរហិ កថាយ សន្និសិដ្ឋា កា ច បន រោ
 អន្តរា កថា វិប្បកតាតិ ។ ឥធិ ភន្តេ អម្ពាកំ
 សន្និសិដ្ឋានំ សន្និបតិតានំ អយមន្តរា កថា ឧទទាទិ
 បញ្ចន្នំ រតនានំ ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី ។
 កតមេសំ បញ្ចន្នំ ។ ហត្ថិរតនស្ស ចាតុកាវោ
 ទុល្លកោ លោកស្មី អស្សរតនស្ស... មណីរត-
 នស្ស... ឥត្ថិរតនស្ស... កហបតិរតនស្ស ចាតុកាវោ
 ទុល្លកោ លោកស្មី ។ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ រតនានំ
 ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មិន្តិ ។ កាមា-
 ធិមុត្តានំ រត រោ លិច្ឆរី^(១) កាមញ្ញេវ អារព្ព
 អន្តរា កថា ឧទទាទិ ។ បញ្ចន្នំ លិច្ឆរី រតនានំ
 ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី ។ កតមេសំ
 បញ្ចន្នំ ។ តថាកតស្ស អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
 ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មី តថាកតប្បវេទិតស្ស
 ធម្មវិនយស្ស ទេសិតា បុគ្គលោ ទុល្លកោ លោកស្មី

១ ឱ. ម. ភោ លិច្ឆរីនំ ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥

លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ហើយ ទើបត្រាស់ទៅនឹងពួកលិច្ឆវីទាំង-
 នោះដូច្នោះថា ម្ចាស់លិច្ឆវីទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ អង្គុយប្រជុំសន្ទនា
 គ្នាដោយកថា ដូចម្តេចហ្ន៎ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ចុះអន្តរាកថា ដូចម្តេច
 ដែលអ្នកទាំងឡាយ និយាយគ្នាមិនទាន់ស្រេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ អង្គុយប្រជុំសន្ទនាគ្នា ក្នុងទីនេះ កើតមានអន្តរា-
 កថានេះឡើងថា ការកើតប្រាកដនៃកែវទាំង ៥ ប្រការ រកបានដោយ
 កម្រក្នុងលោក ។ កែវ ៥ ប្រការដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺការកើតប្រាកដនៃដំរីកែវ
 រកបានដោយកម្រក្នុងលោក នៃសេះកែវ... នៃកែវមណី... នៃស្រី-
 កែវ... ការកើតប្រាកដនៃគហបតីកែវ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ។
 ការកើតប្រាកដនៃកែវទាំង ៥ នេះឯង រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ។
 ម្ចាស់លិច្ឆវីទាំងឡាយ អន្តរាកថាប្រារព្ធភាម កើតឡើងដល់អ្នកទាំង-
 ឡាយ ដែលមានចិត្តជ្រប់ក្នុងកាមទៅហើយហ្ន៎ ។ ម្ចាស់លិច្ឆវីទាំងឡាយ
 ការកើតប្រាកដនៃរតនៈ ៥ ប្រការ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ។
 រតនៈ ៥ ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺការកើតប្រាកដនៃព្រះតថាគត ជាអរហន្ត-
 សម្មាសម្ពុទ្ធ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ បុគ្គលអ្នកសម្តែងនូវធម្មវិន័យ
 ដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ប្រកាសហើយ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តថាគតប្បវេទិតស្ស ធម្មវិនយស្ស^(១) វិញ្ញាតា បុគ្គលោ
 ទុល្លភោ លោកស្មី តថាគតប្បវេទិតស្ស ធម្មវិន-
 យស្ស ទេសិតស្ស វិញ្ញាតា^(២) ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ
 បុគ្គលោ ទុល្លភោ លោកស្មី កតញ្ញកតវេទី បុគ្គលោ
 ទុល្លភោ លោកស្មី ។ ឥមេសំ ខោ លិច្ឆរី បញ្ចន្តំ
 រតនានំ ចាតុភារោ ទុល្លភោ លោកស្មិន្តិ ។

[៤៤] ឯកំ សមយំ ភកវា សាកេតេ វិហារតិ
 តិកណ្ណាកិរនេ ។ តត្រ ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។
 ភកវា ឯតទវោច សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន
 កាលំ អប្បដិក្ខុលេ បដិក្ខុលសញ្ញិ វិហារេយ្យ សាធុ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ បដិក្ខុលេ អប្ប-
 ដិក្ខុលសញ្ញិ វិហារេយ្យ សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន
 កាលំ អប្បដិក្ខុលេ ច បដិក្ខុលេ ច បដិក្ខុលសញ្ញិ
 វិហារេយ្យ សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ បដិ-
 ក្ខុលេ ច អប្បដិក្ខុលេ ច អប្បដិក្ខុលសញ្ញិ វិហារេយ្យ

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តវេ ទេសិតស្សាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. វិញ្ញាតស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

បុគ្គលអ្នកដឹងនូវធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ រកបានដោយ
កម្រក្នុងលោក ១ បុគ្គលអ្នកដឹងនូវធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាស
ហើយ សម្តែងហើយ ។ ប្រតិបត្តិធម៌តាមគួរដល់ធម៌ រកបានដោយកម្រ
ក្នុងលោក ១ បុគ្គលអ្នកដឹងឧបការគុណដែលបុគ្គលដទៃធ្វើហើយ ធ្វើតប
វិញ រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ១ ។ ម្នាលលិច្ឆវិទ្ធានឡាយ ការ
កើតប្រាកដនៃរតនៈទាំង ៥ នេះឯង រកបានដោយកម្រក្នុងលោក ។

[៤៤] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងតិកណ្ណ-
កីរ៍ន (ព្រៃខ្នុរ ៣ ដើម) ជិតក្រុងសាកេត ។ ក្នុងទីនោះ ព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណា
ព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បានត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសម្គាល់ថា គួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរខ្ពើម
តាមកាលគួរ ជាការប្រពៃ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសម្គាល់ថា
មិនគួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលគួរខ្ពើម តាមកាលគួរ ជាការប្រពៃ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសម្គាល់ថា គួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរ
ខ្ពើមផង ក្នុងអារម្មណ៍គួរខ្ពើមផង តាមកាលគួរ ជាការប្រពៃ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសម្គាល់ថា មិនគួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែល
គួរខ្ពើមផង ក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរខ្ពើមផង តាមកាលគួរ ជាការប្រពៃ

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីវគ្គោ បញ្ចមោ

សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ អប្បដិក្ខុលញ្ច
 បដិក្ខុលញ្ច តនុភយំ អភិទិវដ្ឋេត្វា ឧបេក្ខកោ
 វិហារេយ្យ សតោ សម្បជានោ ។ កិញ្ច^(១) ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អត្តវសំ បដិច្ច អប្បដិក្ខុលេ បដិក្ខុលសញ្ញិ
 វិហារេយ្យ ។ មា មេ រជនីយេសុ ធម្មេសុ វាកោ
 ឧទចាទីតិ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ បដិច្ច
 អប្បដិក្ខុលេ បដិក្ខុលសញ្ញិ វិហារេយ្យ ។ កិញ្ច
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ បដិច្ច បដិក្ខុលេ អប្បដិ-
 ក្ខុលសញ្ញិ វិហារេយ្យ ។ មា មេ ទោសនីយេសុ
 ធម្មេសុ ទោសោ ឧទចាទីតិ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 អត្តវសំ បដិច្ច បដិក្ខុលេ អប្បដិក្ខុលសញ្ញិ វិហារេយ្យ ។
 កិញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ បដិច្ច អប្បដិក្ខុលេ
 ច បដិក្ខុលេ ច បដិក្ខុលសញ្ញិ វិហារេយ្យ ។

១ ឱ. ម. កថញ្ច ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួររៀនលែងនូវអារម្មណ៍ទាំងពីរនោះ គឺ
អារម្មណ៍មិនគួរខ្ពើម និងអារម្មណ៍គួរខ្ពើមចេញហើយ មានស្មារតី ដឹងខ្លួន
តាំងនៅជាកណ្តាល តាមកាលគួរ ជាការប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ចុះភិក្ខុ គប្បីសម្គាល់ថា គួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរខ្ពើម ព្រោះ
អាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បី
សម្គាល់ថា គួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរខ្ពើម ព្រោះអាស្រ័យអំណាច
ប្រយោជន៍នេះថា រាគៈកុំកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ
ជាទីតាំងនៃសេចក្តីត្រេកអរឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ
គប្បីសម្គាល់ថា មិនគួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលគួរខ្ពើម ព្រោះអាស្រ័យ
អំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីស-
ម្គាល់ថា មិនគួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលគួរខ្ពើម ព្រោះអាស្រ័យអំណាច
ប្រយោជន៍នេះថា ទោសៈកុំកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ
ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រទូស្តឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ
គប្បីសម្គាល់ថា គួរខ្ពើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរខ្ពើមផង ក្នុង
អារម្មណ៍ដែលគួរខ្ពើមផង ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

មា មេ រជនីយេសុ ធម្មេសុ រាតោ ឧទចាទិ មា មេ
 ទោសនីយេសុ ធម្មេសុ ទោសោ ឧទចាទីតិ ឥទំ ខោ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ បដិច្ច អប្បដិក្ខុលេ ច បដិក្ខុលេ
 ច បដិក្ខុលសញ្ញំ វិហារេយ្យ ។ កិញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 អត្តវសំ បដិច្ច បដិក្ខុលេ ច អប្បដិក្ខុលេ ច អប្ប-
 ដិក្ខុលសញ្ញំ វិហារេយ្យ ។ មា មេ ទោសនីយេសុ
 ធម្មេសុ ទោសោ ឧទចាទិ មា មេ រជនីយេសុ ធម្មេសុ
 រាតោ ឧទចាទីតិ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ
 បដិច្ច បដិក្ខុលេ ច អប្បដិក្ខុលេ ច អប្បដិក្ខុល-
 សញ្ញំ វិហារេយ្យ ។ កិញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ បដិច្ច
 អប្បដិក្ខុលញ្ច បដិក្ខុលញ្ច តទុកយំ អភិទិវដ្ឋេត្វា
 ឧបេក្ខាកោ វិហារេយ្យ សតោ សម្បជានោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសម្គាល់ថា គួរខ្លើមក្នុងអារម្មណ៍ដែល
មិនគួរខ្លើមផង ក្នុងអារម្មណ៍ដែលគួរខ្លើមផង ព្រោះអាស្រ័យអំណាច
ប្រយោជន៍នេះថា រាគៈកុំកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ
ជាទីតាំងនៃសេចក្តីត្រេកអរឡើយ ទោសៈកុំកើតឡើងដល់អាត្មាអញ
ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រទូស្តឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ គប្បីសម្គាល់ថា មិនគួរខ្លើមក្នុងអារម្មណ៍ដែល
គួរខ្លើមផង ក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរខ្លើមផង ព្រោះអាស្រ័យអំណាច
ប្រយោជន៍ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសម្គាល់ថា
មិនគួរខ្លើមក្នុងអារម្មណ៍ដែលគួរខ្លើមផង ក្នុងអារម្មណ៍ដែលមិនគួរខ្លើម
ផង ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍នេះថា ទោសៈកុំកើតឡើងដល់
អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រទូស្តឡើយ រាគៈ
កុំកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីត្រេកអរ
ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះភិក្ខុ គប្បីរៀនលែងនូវអារម្មណ៍ទាំង ២
នោះគឺអារម្មណ៍មិនគួរខ្លើម និងគួរខ្លើមចេញហើយ មានស្មារតីដឹង
ខ្លួនតាំងនៅជាកណ្តាល ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច ។

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីវត្តោ បញ្ចមោ

មា មេ ក្វចិជិ កត្តចិ កិញ្ចិណ រជនីយេសុ ធម្មេសុ
 រាគោ ឧទចាទិ មា មេ ក្វចិជិ កត្តចិ កិញ្ចិណ
 ទោសនីយេសុ ធម្មេសុ ទោសោ ឧទចាទិ មា មេ
 ក្វចិជិ កត្តចិ កិញ្ចិណ មោហានីយេសុ ធម្មេសុ
 មោហោ ឧទចាទីតិ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ
 បដិច្ច អប្បដិក្ខុលញ្ច បដិក្ខុលញ្ច តទុកយំ អភិជិ-
 វដ្ឋេត្វា ឧបេក្ខកោ វិហារេយ្យ សតោ សម្បជានោតិ ។

[៤៥] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ យ-
 ថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ចាលោតិចាតី ហោតិ អទិន្នាទាយី ហោតិ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារី ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្ប-
 មាទដ្ឋាយី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។
 បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ យថាកតំ
 និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវត្ត ទី ៥

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីវៀរលែងនូវអារម្មណ៍ទាំង ២ នោះ គឺ
អារម្មណ៍មិនគួរខ្ពើម និងគួរខ្ពើមចេញ មានស្មារតីដឹងខ្លួន តាំងនៅ
ជាកណ្តាល ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍នោះថា រាគៈកុំកើត
ឡើងដល់អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីត្រេកអរ
បន្តិចបន្តួច ក្នុងអារម្មណ៍នីមួយៗ ក្នុងប្រទេសណាមួយឡើយ ទោសៈ
កុំកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រទូស្ត
បន្តិចបន្តួច ក្នុងអារម្មណ៍នីមួយៗ ក្នុងប្រទេសណាមួយឡើយ មោហៈ
កុំកើតឡើងដល់អាត្មាអញ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីវង្វេង
បន្តិចបន្តួច ក្នុងអារម្មណ៍នីមួយៗ ក្នុងប្រទេសណាមួយឡើយ ។

[៤៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចជា
គេនាំទៅទម្លាក់ក្នុងនរក ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។
គឺបុគ្គលអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ លួចទ្រព្យគេ ១ ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំង-
ឡាយ ១ ពោលពាក្យកុហក ១ ប្រកបដោយហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តី
ប្រមាទគឺដឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ដូចជាគេនាំទៅទម្លាក់ក្នុងនរក ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចជាគេនាំទៅ
ដាក់ក្នុងស្ថានសួគ៌ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ចាលោតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិដ្ឋាទាណ បដិវិរតោ
 ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសា-
 វាណ បដិវិរតោ ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាណ
 បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ សក្កេតិ ។
 [៤៦] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 ភិក្ខុ មិត្តោ ន សេវិតព្វោ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 កម្មន្តំ កាហតិ អទិករណំ អាទិយតិ ចាមោក្ខេសុ
 ភិក្ខុសុ បដិវិរុទ្ធោ ហោតិ ធិយចារិកំ អវត្តានចារិកំ^(១)
 អនុយុត្តោ វិហារតិ ន បដិពលោ ហោតិ កាលេន
 កាលំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេតុំ សមាទបេតុំ
 សមុត្តេជេតុំ សម្បហំសេតុំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ មិត្តោ ន
 សេវិតព្វោ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាក-
 តោ ភិក្ខុ មិត្តោ សេវិតព្វោ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ន កម្មន្តំ កាហតិ ន អទិករណំ អាទិយតិ

១ ឱ. ម. អនវត្តចារិកំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

គឺបុគ្គលវៀរចាកការសម្លាប់សត្វ ១ វៀរចាកការលួចទ្រព្យគេ ១
វៀរចាកការប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ វៀរចាកការនិយាយ
កុហក ១ វៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទគឺដឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺ
សុរានិងមេរ័យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
នេះឯង ដូចជាគេនាំទៅដាក់ក្នុងស្ថានសួគ៌ ។

[៤៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង មិនគួរ
គប់រកយកជាមិត្តឡើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។
គឺភិក្ខុប្រើឲ្យធ្វើការងារ ១ បង្កអធិករណ៍ ១ ជាសឹកសត្រូវក្នុងពួកភិក្ខុជា
ប្រធាន ១ ត្រេចទៅក្នុងទីឆ្ងាយនិងទីមិនមានកំណត់រឿយ ។ ១ មិនអង្វរអាច
ដើម្បីពន្យល់ឲ្យកាន់តាម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថាតាម
កាលគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ
មិនគួរគប់រកយកជាមិត្តឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប
ដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរគប់រកយកជាមិត្តបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥
យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុមិនប្រើឲ្យធ្វើការងារ ១ មិនបង្កអធិករណ៍ ១

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីវត្តោ បញ្ចមោ

ន ចាមោក្ខេសុ ភិក្ខុសុ បដិវិរុទ្ធា ហោតិ ន ទីយចារិកំ
 អវត្តានចារិកំ អនុយុត្តោ វិហារតិ បដិពលោ ហោតិ
 កាលេន កាលំ ធម្មិយា កថាយ សន្នុស្សេតុំ
 សមាទបេតុំ សមុត្តេជេតុំ សម្បហំសេតុំ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 មិត្តោ សេវិតញោតិ ។

[៤៧] បញ្ចិមាទិ ភិក្ខុវេ អសប្បុរិសទាទាទិ ។
 កតមាទិ បញ្ច ។ អសក្កច្ចំ ទេតិ អចិតី កត្វា
 ទេតិ អសហត្តា ទេតិ អបរិដ្ឋំ ទេតិ អនាគមន-
 ទិដ្ឋិកោ ទេតិ ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អសប្បុរិ-
 សទាទាទិ ។ បញ្ចិមាទិ ភិក្ខុវេ សប្បុរិសទាទាទិ ។
 កតមាទិ បញ្ច ។ សក្កច្ចំ ទេតិ ចិតី កត្វា
 ទេតិ សហត្តា ទេតិ អនបរិដ្ឋំ ទេតិ អនាគមនទិដ្ឋិ-
 កោ ទេតិ ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច សប្បុរិសទា-
 ទាទាទិ ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥

មិនជាសឹកសត្រូវក្នុងពួកភិក្ខុជាប្រធាន ១ មិនត្រេចទៅក្នុងទីឆ្ងាយ និងទី
មិនមានកំណត់រឿយ ។ ១ ជាអ្នកអង្គអាចដើម្បីពន្យល់ ឲ្យកាន់តាម ឲ្យអាច
ហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថាតាមកាលគួរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរគប់រកយកជាមិត្តបាន ។

[៤៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសប្បុរិសទាននេះ មាន ៥ យ៉ាង ។
អសប្បុរិសទាន ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺឲ្យទានដោយមិនគោរព (ក្នុង
ទេយ្យធម៌) ១ ឲ្យទានដោយមិនធ្វើនូវសេចក្តីគោរព (ក្នុងបដិគ្គាហក) ១
មិនឲ្យដោយដៃខ្លួន ១ ឲ្យទានដូចជាបោះចោល ១ ឲ្យទានដោយឃើញ
ថាមិនឲ្យផល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អសប្បុរិសទាន មាន ៥ យ៉ាង
នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសទាននេះ មាន ៥ យ៉ាង ។
សប្បុរិសទាន ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺឲ្យទានដោយគោរព ១ ឲ្យដោយ
ធ្វើនូវសេចក្តីគោរព ១ ឲ្យទានដោយដៃខ្លួនឯង ១ ឲ្យទានមិនដូចជាបោះ
ចោល ១ ឲ្យទានដោយឃើញថាឲ្យផល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
សប្បុរិសទានមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[៤៨] បញ្ចំមាណិ ភិក្ខុវេ សប្បុរិសទាណិ ។
 កតមាណិ បញ្ច ។ សទ្ធាយ ទានំ ទេតិ សក្កច្ចំ ទានំ
 ទេតិ កាលេន ទានំ ទេតិ អនុត្តហិតចិត្តោ ទានំ ទេតិ
 អត្តានញ្ច បរញ្ច អនុបហាច្ច ទានំ ទេតិ ។ សទ្ធាយ
 ខោ បន ភិក្ខុវេ ទានំ ទត្វា យត្ថ យត្ថ តស្ស ទា-
 នស្ស វិចារកោ និព្វត្តតិ អឡោ ច ហោតិ មហាទ្ធលោ
 មហាកោតោ អភិរុចោ ច ហោតិ ទស្សនីយោ ចា-
 សាទិកោ បរមាយ វណ្ណោចោក្ខរតាយ សមដ្ឋាកតោ ។
 សក្កច្ចំ ខោ បន ភិក្ខុវេ ទានំ ទត្វា យត្ថ យត្ថ
 តស្ស ទានស្ស វិចារកោ និព្វត្តតិ អឡោ ច ហោតិ
 មហាទ្ធលោ មហាកោតោ យេបិស្ស តេ ហោន្តិ បុត្តាតិ
 វា ទារាតិ វា ទាសាតិ វា បេស្សាតិ វា កម្មករាតិ
 វា តេបិ សុសុស្សន្តិ^(១) សោ តំ ឱទហន្តិ
 អញ្ញាចិត្តំ ឧបដ្ឋបេន្តិ ។ កាលេន ខោ បន ភិក្ខុវេ
 ទានំ ទត្វា យត្ថ យត្ថ តស្ស ទានស្ស វិចារកោ
 និព្វត្តតិ អឡោ ច ហោតិ មហាទ្ធលោ មហាកោតោ
 កាលាភតា ចស្ស អត្តា បរិបូរា^(២) ហោន្តិ ។

១ ឱ. សុស្សន្តិ ។ ម. សុស្សន្តិ ។ ២ ឱ. ម. បច្ចរា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[៤៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសទាននេះមាន ៥ យ៉ាង ។
 សប្បុរិសទាន ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺឲ្យទានដោយសទ្ធា ១ ឲ្យទាន
 ដោយគោរព ១ ឲ្យទានតាមកាលគួរ ១ ឲ្យទានដោយចិត្តអនុគ្រោះ ១
 ឲ្យទានដោយមិនបានបៀតបៀនខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ បុគ្គលឲ្យទានដោយសទ្ធា ដោយផលទាននោះ កើតក្នុងទីណា ។
 ជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភមានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើនផង ជាបុគ្គលមាន
 រូបល្អគួររមិលមើល ជាទីជ្រះថ្លា ប្រកបដោយភាពជាអ្នកមានសម្បុរ
 ល្អដ៏ក្រៃលែងផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលឲ្យទានដោយគោរព
 ដោយផលទាននោះ កើតក្នុងទីណា ។ ជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យ
 ច្រើន មានភោគៈច្រើនផង ពួកជនណាទោះកូនក្តី ប្រពន្ធក្តី ខ្ញុំក្តី
 អ្នកបម្រើក្តី អ្នកធ្វើការងារក្តី របស់បុគ្គលនោះ ជនទាំងនោះ តែងស្តាប់
 ដោយល្អ ផ្សំស្រាវស្រាត តាំងចិត្តដើម្បីដឹងផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលឲ្យទានតាមកាលដ៏គួរ ដោយផលទាននោះ កើតក្នុងទីណា ។
 ជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភមានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើនផង ប្រយោជន៍
 គឺភោគៈដ៏ពោរពេញ រមែងមកតាមកាលដ៏គួរដល់បុគ្គលនោះផង ។

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីវគ្គោ បញ្ចមោ

អនុក្កហិតចិត្តោ ខោ បន ភិក្ខុវេ ទានំ ទត្វា យត្ត
 យត្ត តស្ស ទានស្ស វិចារកោ និព្វត្តតិ អន្លោ
 ច ហោតិ មហាទ្ធកោ មហាកោកោ ឧទ្ធហសុ ច
 បញ្ចសុ កាមគុណសុ កោកាយ ចិត្តំ នមតិ ។
 អត្តានញ្ច បញ្ច អនុបហច្ច ខោ បន ភិក្ខុវេ ទានំ
 ទត្វា យត្ត យត្ត តស្ស ទានស្ស វិចារកោ និព្វត្តតិ
 អន្លោ ច ហោតិ មហាទ្ធកោ មហាកោកោ ន
 ចស្ស កុតោចិ កោកានំ ឧបយាតោ អាភច្ចតិ
 អត្តិតោ វា ឧទកតោ វា រាជតោ វា ចោរតោ វា
 អប្បិយតោ វា ទាយាទតោ វា ។ ឥមាជិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច សប្បុរិសទានានីតិ ។

[៤៩] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស
 ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។
 កម្មារាមតា ភិស្សារាមតា និព្វារាមតា សង្កណិ-
 ការាមតា យថាវិមុត្តំ ចិត្តំ ន បច្ចវេក្ខតិ ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលឲ្យទានដោយចិត្តអនុគ្រោះ ដោយផលទាន
 នោះ កើតក្នុងទីណា ។ ជាបុគ្គលស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈ
 ច្រើនផង រមែងបង្ហោនចិត្តទៅដើម្បីបរិភោគក្នុងកាមគុណ ៥ ដ៏លើស
 លុបផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលឲ្យទានដោយមិនបានបៀតបៀន
 ខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃ ដោយផលទាននោះ កើតក្នុងទីណា ។ ជាបុគ្គល
 ស្តុកស្តម្ភ មានទ្រព្យច្រើន មានភោគៈច្រើនផង សេចក្តីអន្តរាយនៃភោគៈ
 ទាំងឡាយ មិនមានមកអំពីទីណាមួយ គឺអំពីភ្លើង អំពីទឹក អំពីស្តេច
 អំពីចោរ អំពីហេតុមិនជាទីស្រឡាញ់ និងអំពីមនុស្សជាទាយាទ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសទានមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[៤៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី
 សេចក្តីសាបសូន្យដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត^(១) ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។
 គឺត្រេកអរក្នុងការងារ ១ ត្រេកអរក្នុងការពោលតិរច្ឆានកថា ១ ត្រេកអរក្នុង
 ការដេកលក់ ១ ត្រេកអរក្នុងពួកគណៈ ១ មិនពិចារណាចិត្តតាមវិមុត្ត ១ ។

១ បានដល់ភិក្ខុដែលមានចិត្តផុតស្រឡះហើយដោយវិមុត្តជាលោកិយ ពោលគឺសមយវិមុត្ត
 ព្រោះភិក្ខុនោះ ជាអ្នកមានចិត្តផុតស្រឡះហើយចាកកិលេសទាំងឡាយ ដែលខ្លួនកម្ចាត់បង់
 បាន ក្នុងខណៈចិត្តដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនក្រៃពេក ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ
 បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា
 សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។
 កតមេ បញ្ច ។ ន កម្មារាមតា ន ភស្សារាមតា
 ន និទ្ធារាមតា ន សង្កណិការាមតា យថាវិមុត្ត
 ចិត្តំ បច្ចវេក្ខតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា
 សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិតិ ។

[៥០] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស
 ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។
 កម្មារាមតា ភស្សារាមតា និទ្ធារាមតា ឥន្ទ្រិយេសុ
 អតុត្តទ្វារតា ភោជនេ អមត្តញ្ញតា ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ បរិហា-
 នាយ សំវត្តន្តិ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សមយវិ-
 មុត្តស្ស ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ
 បញ្ច ។ ន កម្មារាមតា ន ភស្សារាមតា ន និទ្ធារាមតា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ។

ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺមិនត្រេកអរក្នុងការងារ ១ មិនត្រេកអរក្នុងការពោលតិរច្ឆានកថា ១ មិនត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ មិនត្រេកអរក្នុងពួកគណៈ ១ ពិចារណាចិត្តតាមវិមុត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ។

[៥០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺត្រេកអរក្នុងការងារ ១ ត្រេកអរក្នុងការពោលតិរច្ឆានកថា ១ ត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១ មិនបានគ្រប់គ្រងរក្សាទ្វារក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ១ មិនដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺមិនត្រេកអរក្នុងការងារ ១ មិនត្រេកអរក្នុងការពោលតិរច្ឆានកថា ១ មិនត្រេកអរក្នុងការដេកលក់ ១

តតិយបណ្ណាសកេ តិកណ្ណកីវត្តោ បញ្ចមោ

ឥន្ទ្រិយេសុ កុត្តទ្វារតា កោជនេ មត្តញ្ញតា ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា សមយវិមុត្តស្ស ភិក្ខុនោ
អបរិហាជាយ សំវត្តន្តីតិ ។

តិកណ្ណកីវត្តោ បញ្ចមោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

ទត្វា អវជានតិ អារកតិ ច
សារទ្ធនតិកណ្ណាកិណិរយេន ច
មិត្តោ អសប្បុរិសសប្បុរិសេន
សមយវិមុត្តំ អបវេ ទ្វេតិ ។

តតិយោ បណ្ណាសកោ សមត្តោ ។

តតិយបណ្ណាសក តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥

គ្រប់គ្រងរក្សាទ្វារក្នុងតន្ត្រីយទាំងឡាយ ១ ដឹងប្រមាណក្នុងភោជន ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តី
មិនសាបសូន្យ ដល់ភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ។

ចប់ តិកណ្ណកីវគ្គ ទី ៥ ។

ឧទ្ធាននៃតិកណ្ណកីវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីបុគ្គលឲ្យហើយ ត្រឡប់មើលងាយវិញ ១ អំពី
ភិក្ខុប្រារព្ធ ១ អំពីពួកលិច្ឆវីប្រជុំគ្នាក្នុងសារន្ទទេវតិយ ១
អំពីព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងតិកណ្ណកីវន ១ អំពី
ធម៌ដែលនាំឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងនរក និងនាំឲ្យទៅកើតស្ថានសួគ៌ ១
អំពីមិត្តគួរគប់រក និងមិនគួរគប់រក ១ អំពីអសប្បុរិសទាន ១
អំពីសប្បុរិសទាន ១ អំពីភិក្ខុជាសមយវិមុត្ត ២ លើក ។

ចប់ បណ្ណាសក ទី ៣ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកោ

សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

[៥១] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
 សុណាដ្ឋោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កិមិត្តំ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 កចំ បរិភោតិ កចិកំ បរិភោតិ អត្តានំ បរិភោតិ
 វិក្ខិត្តចិត្តោ ធម្មំ សុណាតិ អនេកត្តចិត្តោ អយោ-
 និសោ មនសិករោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ សុណាដ្ឋោបិ សទ្ធម្មំ
 អភព្វោ និយាមំ ឱក្កិមិត្តំ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 សម្មត្តំ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
 សុណាដ្ឋោ សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កិមិត្តំ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ ន កចំ បរិភោតិ ន កចិកំ
 បរិភោតិ ន អត្តានំ បរិភោតិ អវិក្ខិត្តចិត្តោ ធម្មំ
 សុណាតិ ឯកត្តចិត្តោ យោនិសោ មនសិករោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក

សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

[៥១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង សូម្បីស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាមគឺមគ្គ ជាសភាព ដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺមើលងាយពាក្យពោល ១ មើលងាយបុគ្គលអ្នកពោល ១ មើលងាយខ្លួនឯង ១ មានចិត្តរវើរវាយស្តាប់ធម៌ ១ មានចិត្តមិននឹងនួននៅ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គឺមិនយកចិត្តទុកដាក់ដោយឧបាយប្រាជ្ញា ១ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ សូម្បីស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ ទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង កាលស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម គួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេច ខ្លះ ។ គឺមិនមើលងាយពាក្យពោល ១ មិនមើលងាយបុគ្គលអ្នកពោល ១ មិនមើលងាយខ្លួនឯង ១ មានចិត្តមិនរវើរវាយស្តាប់ធម៌ ១ មានចិត្តនឹង- នួននៅក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គឺយកចិត្តទុកដាក់ដោយឧបាយប្រាជ្ញា ១ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
សុណាន្តោ សទ្ធម្មំ ភក្ខោ និយាមំ ឌីក្កមិត្តំ កុស-
លេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។

[៥២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
សុណាន្តោបិ សទ្ធម្មំ អភក្ខោ និយាមំ ឌីក្កមិត្តំ
កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ បញ្ច-
ហិ ។ កចំ បរិភោតិ កចិតំ បរិភោតិ អត្តានំ
បរិភោតិ ទុប្បញ្ញោ ហោតិ ជន្មោ ឯទ្ធម្មតោ អ-
នញ្ញាតេ អញ្ញាតមាជី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ សុណាន្តោបិ សទ្ធម្មំ
អភក្ខោ និយាមំ ឌីក្កមិត្តំ កុសលេសុ ធម្មេសុ
សម្មត្តំ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
សុណាន្តោ សទ្ធម្មំ ភក្ខោ និយាមំ ឌីក្កមិត្តំ កុស-
លេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
ន កចំ បរិភោតិ ន កចិតំ បរិភោតិ ន អត្តានំ
បរិភោតិ បញ្ញាវា ហោតិ អជន្មោ អនេទ្ធម្មតោ

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង កាលស្តាប់ ព្រះសទ្ធម្ម ទើបគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុង កុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។

[៥២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង សូម្បីស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូច- ម្តេចខ្លះ ។ គឺមើលងាយពាក្យពោល ១ មើលងាយបុគ្គលអ្នកពោល ១ មើលងាយខ្លួនឯង ១ អប្បឥតប្រាជ្ញាល្ងង់ខ្មៅលលា ១ សម្គាល់ថា បានដឹងក្នុងហេតុដែលខ្លួនមិនដឹង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង សូម្បីស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បី ឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង កាលស្តាប់ ព្រះសទ្ធម្ម ទើបគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុង កុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺមិនមើលងាយពាក្យពោល ១ មិនមើលងាយបុគ្គលអ្នកពោល ១ មិន មើលងាយខ្លួនឯង ១ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា មិនល្ងង់ខ្មៅ មិនលលា ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ន អនញ្ញាតេ អញ្ញាតមាជី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ សុណាដ្ឋោ
សទ្ធម្មំ ភព្វោ និយាមំ ឱក្កិមិតំ កុសលេសុ ធម្មេសុ
សម្មត្តន្តិ ។

[៥៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
សុណាដ្ឋោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កិមិតំ
កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ កតមេហិ បញ្ច-
ហិ ។ មក្ខិ ធម្មំ សុណាតិ មក្ខបរិយុដ្ឋិតោ សឧ-
ចារម្ភចិត្តោ ធម្មំ សុណាតិ រន្ធកវេសី ធម្មទេសកេ
អាហតចិត្តោ ហោតិ វិលជាតោ ទុប្បញ្ញោ ហោតិ
ជន្មោ វុឌ្ឍម្ភតោ អនញ្ញាតេ អញ្ញាតមាជី ហោតិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
សុណាដ្ឋោបិ សទ្ធម្មំ អភព្វោ និយាមំ ឱក្កិមិតំ
កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ
ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ សុណាដ្ឋោ សទ្ធម្មំ ភព្វោ
និយាមំ ឱក្កិមិតំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មិនសម្គាល់ថា បានដឹងក្នុងហេតុដែលខ្លួនមិនបានដឹង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង កាលស្តាប់
ព្រះសទ្ធម្ម ទើបគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុង
កុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។

[៥៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
សូម្បីស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាព
ដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកលុបគុណគេ មានសេចក្តីលុបគុណ គ្រប
សង្កត់ ហើយស្តាប់ធម៌ ១ មានចិត្តប្រុងសង្កត់សង្កិនស្វែងរកទោស ហើយ
ស្តាប់ធម៌ ១ ជាអ្នកមានចិត្តតក់មករំលឹករំលងរូស ក្នុងបុគ្គលអ្នកសម្តែងធម៌ ១
ជាអ្នកអប្បវត្តបញ្ញាល្ងង់ខ្លោលលា ១ ជាអ្នកសម្គាល់ថា បានដឹងក្នុងហេតុ
ដែលខ្លួនមិនបានដឹង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥
យ៉ាងនេះឯង សូម្បីស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ក៏មិនគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម
ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង កាលស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ទើបគួរដើម្បីឈាន
ចុះកាន់និយាម ជាសភាពដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អមក្ខី ធម្មំ សុណាតិ
 ន មក្ខបរិយុជ្ជិតោ អនុចារម្ពចិត្តោ ធម្មំ សុណាតិ ន
 រន្ធកវេសី ធម្មទេសកេ អនាហតចិត្តោ ហោតិ
 អទីលជាតោ បញ្ញាវា ហោតិ អជន្យោ អនេឡម្បកោ
 ន អនញ្ញាតេ អញ្ញាតមាជី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាភតោ សុណាន្តោ
 សទ្ធម្មំ ភក្ខោ និយាមំ ឱក្កមិត្តំ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 សម្មត្តន្តិ ។

[៥៤] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សទ្ធម្មស្ស សម្មោ-
 សាយ អន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។
 ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន សក្កច្ចំ ធម្មំ សុណាន្តិ ន
 សក្កច្ចំ ធម្មំ បរិយាបុណាន្តិ ន សក្កច្ចំ ធម្មំ ជារន្តិ
 ន សក្កច្ចំ ធានំ ធម្មានំ អត្តំ ឧបបរិក្ខន្តិ ន
 សក្កច្ចំ អត្តមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មំ
 បដិបដ្ឋន្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា
 សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ អន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺជាអ្នកមិនលុបគុណគេ មិន
 មានសេចក្តីលុបគុណ គ្របសង្កត់ ហើយស្តាប់ធម៌ ១ មានចិត្តមិនប្រុង
 សង្កត់សង្កិន មិនស្វែងរកទោស ហើយស្តាប់ធម៌ ១ ជាអ្នកមានចិត្តមិន
 តក់ម៉ក់ មិនរើសរើស ក្នុងបុគ្គលអ្នកសម្តែងធម៌ ១ ជាអ្នកមានបញ្ញា
 មិនល្ងង់ខ្លៅ មិនលលា ១ មិនសម្គាល់ថា បានដឹងក្នុងហេតុដែលខ្លួន
 មិនដឹង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង
 កាលស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ទើបគួរដើម្បីឈានចុះកាន់និយាម ជាសភាព
 ដ៏ប្រពៃ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយបាន ។

[៥២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូច-
 ម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ
 មិនស្តាប់ធម៌ដោយគោរព ១ មិនរៀនធម៌ដោយគោរព ១ មិនទ្រទ្រង់
 (ចាំទុក) ធម៌ដោយគោរព ១ មិនពិចារណាអត្តនៃធម៌ ដែលខ្លួន
 ទ្រទ្រង់ហើយដោយគោរព ១ ដឹងអត្ត ដឹងធម៌ហើយ មិនប្រតិបត្តិធម៌
 តាមសមគួរដល់ធម៌ដោយគោរព ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាង
 នេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អសម្មោសាយ
 អនន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សក្កច្ចំ ធម្មំ សុណាន្តិ សក្កច្ចំ ធម្មំ
 បរិយាបុណាន្តិ សក្កច្ចំ ធម្មំ ជាវេន្តិ សក្កច្ចំ ធានំ
 ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខន្តិ សក្កច្ចំ អត្តមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មំ បដិបទ្ធព្ធិន្តិ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អសម្មោ-
 សាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។

[៥៥] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សទ្ធម្មស្ស សម្មោ-
 សាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មំ ន បរិយាបុណាន្តិ សុត្តំ កេយ្យំ
 វេយ្យាករណំ កាចំ ឧទានំ ឥតិវុត្តកំ ជាតកំ អព្ភតធម្មំ
 វេទល្លំ ។ អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស
 សម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តនិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ន វិត្តាវេន
 បវេសំ ទេសេន្តិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ ធម្មោ
 សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តនិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីឲ្យព្រះសង្ឃ
 បិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ស្តាប់ធម៌ដោយ
 គោរព ១ រៀនធម៌ដោយគោរព ១ ទ្រទ្រង់ធម៌ដោយគោរព ១ ពិចារណា
 អត្តនៃធម៌ ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់ហើយដោយគោរព ១ ដឹងអត្ត ដឹងធម៌ហើយ
 ប្រតិបត្តិធម៌តាមសមគួរដល់ធម៌ដោយគោរព ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីឲ្យព្រះសង្ឃបិតថេរ មិន
 សាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។

[៥៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី
 ឲ្យព្រះសង្ឃ សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ មិនរៀនធម៌ គឺសុត្តៈ
 គេយ្យៈ វេយ្យាករណៈ តាថា ឧទានៈ ឥតិវុត្តកៈ ជាតកៈ អព្វតធម្មៈ
 វេទល្លៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ១ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី
 ឲ្យព្រះសង្ឃសាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
 ទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនសម្តែងធម៌តាមដែលបានស្តាប់មក តាមដែល
 បានរៀនមក ដល់បុគ្គលដទៃដោយពិស្តារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា
 ធម៌ទី ២ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីឲ្យព្រះសង្ឃ សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ
 ធម្មំ ន វិត្តារេន បរេសំ^(១) វាចេន្តិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ
 តតិយោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ អន្តរធានាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យថាសុតំ
 យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ន វិត្តារេន សជ្ឈាយំ ករោន្តិ ។
 អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ
 អន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ន ចេតសា អនុវិ-
 តក្កេន្តិ អនុវិចារេន្តិ មនសានុបេក្កេន្តិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចមោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ អន្តរធា-
 នាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា
 សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ អន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។
 បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អ-
 សម្មោសាយ អន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ
 បញ្ច ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មំ បរិយាបុណាន្តិ
 សុត្តំ កេយ្យំ វេយ្យាករណំ កាចំ ឧទានំ ឥតិវុត្តកំ

១ ម. បរំ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនបង្ហាញធម៌
តាមដែលបានស្តាប់មក តាមដែលបានរៀនមក ដល់បុគ្គលដទៃ
ដោយពិស្តារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៣ ដែលប្រព្រឹត្ត
ទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនធ្វើនូវការស្វាធាយ (ទន្ទេញ)
ធម៌តាមដែលបានស្តាប់មក តាមដែលបានរៀនមក ដោយពិស្តារ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម
សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ មិនត្រិះរិះរឿយ ។ មិនពិចារណារឿយ ។ ដោយចិត្ត មិន
ជញ្ជឹងរឿយ ។ ក្នុងចិត្តនូវធម៌ តាមដែលបានស្តាប់មក តាមដែលបានរៀន
មក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៥ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធាន
ទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យ
ព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង
ដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ
រៀនធម៌គឺសុត្តៈ គេយ្យៈ វេយ្យាករណៈ គាថា ឧទានៈ ឥតិវុត្តកៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ជាតកំ អព្ពតធម្មំ វេទស្គំ ។ អយំ ភិក្ខុវេ
 បបមោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អសម្មោសាយ
 អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្តារេន បវេសំ ទេ-
 សេន្តិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស
 បិតិយា អសម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ
 ធម្មំ វិត្តារេន បវេសំ វាចេន្តិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ
 ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អសម្មោសាយ អនន្តរធា-
 នាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យថាសុតំ
 យថាបរិយត្តំ ធម្មំ វិត្តារេន សជ្ឈាយំ ករោន្តិ ។
 អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស បិតិយា
 អសម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ យថាសុតំ យថាបរិយត្តំ ធម្មំ ចេតសា
 អនុវិតក្កេន្តិ អនុវិចារេន្តិ មនសានុបេក្ខេន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជាតកៈ អព្វតធម្មៈ វេទល្លៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ១ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធាន ទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ សម្តែង ធម៌ តាមដែលបានស្តាប់មក តាមដែលបានរៀនមក ដល់បុគ្គលដទៃ ដោយពិស្តារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ២ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ បង្ហាញធម៌ តាមដែលបាន ស្តាប់មក តាមដែលបានរៀនមក ដល់បុគ្គលដទៃ ដោយពិស្តារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៣ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម បិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ ធ្វើសេចក្តីស្វាធាយធម៌ តាមដែលបាន ស្តាប់មក តាមដែលបានរៀនមក ដោយពិស្តារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៤ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ត្រិះរិះរឿយ ។ ពិចារណារឿយ ។ ដោយចិត្ត ជញ្ជឹងរឿយ ។ ក្នុងចិត្តនូវធម៌ តាមដែលបានស្តាប់មក តាមដែលបានរៀនមក ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស បិតិយា
 អសម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស បិតិយា
 អសម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។

[៥៦] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស សម្មោ-
 សាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ទុក្ខហិតំ សុត្តន្តំ បរិយាបុណានិ
 ទុដ្ឋិក្ខិត្តេហិ បទព្យញ្ញនេហិ ទុដ្ឋិក្ខិត្តស្ស ភិក្ខុវេ
 បទព្យញ្ញនស្ស អត្តោបិ ទុដ្ឋយោ ហោតិ ។ អយំ
 ភិក្ខុវេ បឋមោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ
 អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ទុព្វចា ហោន្តិ នោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋា-
 កតា អក្ខមា អបទក្ខិណាក្កាហិនោ អនុសាសនី ។
 អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ
 អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៥ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម
បិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌
៥ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ
មិនអន្តរធានទៅ ។

[៥៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យ
ព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ រៀននូវព្រះសូត្រ
ដែលខ្លួនរៀនខុស ដោយបទនិងព្យញ្ជនៈ ដែលរៀបរៀងខុស ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បទនិងព្យញ្ជនៈដែលរៀបរៀងខុស រមែងយល់សេចក្តីបាន
ដោយកម្រ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ១ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
ឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
ទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាអ្នកប្រដៅបានដោយក្រ ប្រកបដោយធម៌ ដែល
ធ្វើឲ្យគេប្រដៅក្រ ជាអ្នកមិនចេះអត់ធន់ មិនទទួលពាក្យប្រៀនប្រដៅ
ខាងស្តាំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ២ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យ
ព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យេ តេ ភិក្ខុ ពហុស្សុតា អាភតាគមា ធម្មធរា
 វិនយធរា មាតិកាធរា តេ ន សក្កច្ចំ សុត្តន្តំ បរំ
 វាចេន្តិ តេសំ អច្ចយេន ឆិទ្ធម្មលកោ សុត្តន្តោ ហោតិ
 អប្បដិសរណោ ។ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ ធម្មោ
 សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ អន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ថេរា ភិក្ខុ ពហុស្សុតា ហោន្តិ
 សាថសិកា ឱក្កមនេ បុព្វដ្ឋមា បរិវេកេ ជិត្តិត្តធរា
 ន វិរិយំ អារកន្តិ អប្បត្តស្ស បត្តិយា អនធិកតស្ស
 អធិកមាយ អសច្ឆិកតស្ស សច្ឆិកិរិយាយ តេសំ
 បច្ឆិមា ជនតា ទិដ្ឋានុកតី អាបដ្ឋតិ សាមិ ហោតិ
 ពហុស្សុតា សាថសិកា ឱក្កមនេ បុព្វដ្ឋមា បរិវេកេ
 ជិត្តិត្តធរា ន វិរិយំ អារកតិ អប្បត្តស្ស បត្តិយា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ភិក្ខុទាំងឡាយណា ជាអ្នកមានសេចក្តីចេះដឹងច្រើន មានអាគមគឺនិកាយ
ដ៏ស្អាត់ ចង់ចាំនូវព្រះសូត្រ ចង់ចាំនូវវិន័យ ចង់ចាំនូវមាតិកា ភិក្ខុ
ទាំងនោះ មិនឲ្យភិក្ខុដទៃរៀនព្រះសូត្រ ដោយគោរព លុះអំណើះឥត
ពីភិក្ខុទាំងនោះទៅ ព្រះសូត្រក៏ដាច់បួស មិនប្រតិស្ឋាននៅ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៣ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ
អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរៈ
ជាអ្នកប្រតិបត្តិដើម្បីឲ្យកើតលាភច្រើន ប្រតិបត្តិបន្ទូររបន្ថយ ជាប្រធាន
ក្នុងការប្រតិបត្តិបន្ទូររបន្ថយ ដាក់ធុរៈ ក្នុងវិវេក មិនប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បី
ដល់នូវគុណវិសេសដែលខ្លួនមិនទាន់ដល់ ដើម្បីសម្រេចនូវគុណវិសេស
ដែលខ្លួនមិនទាន់បានសម្រេច ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេសដែល
ខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ប្រជុំជនដែលកើតជាខាងក្រោយ គឺ
សទ្ធិវិហារិក អន្តោវាសិក ក៏យកតម្រាប់តាមភិក្ខុជាថេរៈទាំងនោះ ប្រជុំជន
ជាខាងក្រោយទាំងនោះ ក៏ជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីឲ្យកើតលាភច្រើន ប្រតិ-
បត្តិបន្ទូររបន្ថយ ជាប្រធានក្នុងការប្រតិបត្តិបន្ទូររបន្ថយ ដាក់ធុរៈ ក្នុងវិវេក
មិនប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីដល់នូវគុណវិសេសដែលខ្លួនមិនទាន់ដល់

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

អនធិកតស្ស អធិកមាយ អសច្ចិកតស្ស សច្ចិកិរិ-
 យាយ ។ អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស
 សម្មោសាយ អន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ សង្ឃោ ភិក្ខុោ ហោតិ សង្ឃេ ខោ បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុោ អញ្ញមញ្ញំ អក្កោសា ច ហោន្តិ អញ្ញ-
 មញ្ញំ បរិភាសា ច ហោន្តិ អញ្ញមញ្ញំ បរិក្ខេបា ច
 ហោន្តិ អញ្ញមញ្ញំ បរិច្ចដា^(១) ច ហោន្តិ តត្ថ អប្ប-
 សន្នា ចេវ នប្បសីទន្តិ បសន្នានញ្ច ឯកច្ចានំ អញ្ញចត្តំ
 ហោតិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស
 សម្មោសាយ អន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា សទ្ធម្មស្ស សម្មោសាយ អន្តរ-
 ធានាយ សំវត្តន្តិ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សទ្ធម្មស្ស
 បិតិយា អសម្មោសាយ អន្តរធានាយ សំវត្តន្តិ ។
 កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុត្តហិតំ
 សុត្តន្តំ បរិយាបុណានិ សុនិក្ខិត្តេហិ បទព្យញ្ញនេហិ

១ ឱ. ម. បរិច្ចដនា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ដើម្បីសម្រេចនូវគុណវិសេស ដែលខ្លួនមិនទាន់បានសម្រេច ដើម្បីធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេស ដែលខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៤ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម
 សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត សង្ឃបែកគ្នា
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃបែកគ្នាហើយ ការដេរគ្នានឹងគ្នា ក៏មាន
 ការប្រទេចផ្តាសាគ្នានឹងគ្នា ក៏មាន ការបោះពាក្យសម្តីទៅរកគ្នានឹងគ្នា
 ក៏មាន ការលះបង់គ្នានឹងគ្នា ក៏មាន ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ក្នុងសង្ឃ
 ទាំងនោះ ក៏មិនមានសេចក្តីជ្រះថ្លា ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ក៏ងាកចិត្ត
 លែងជ្រះថ្លាវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៥ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 ឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥
 យ៉ាងនេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម សាបសូន្យ អន្តរធានទៅ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម
 បិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេច
 ខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ រៀននូវ
 ព្រះសូត្រ ដែលខ្លួនរៀនត្រូវ ដោយបទនិងព្យញ្ជនៈដែលរៀបរៀងត្រូវ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សុនិក្ខិត្តស្ស ភិក្ខុវេ បទព្យញ្ជនស្ស អត្តោបិ សុនយោ
 ហោតិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស
 បិតិយា អសម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុពចា ហោន្តិ សោវចស្ស-
 ករណេហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាភតា ខមា បទក្ខិ-
 ណាក្កាហិដោ អនុសាសនី ។ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ
 ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អសម្មោសាយ អនន្តរ-
 ធានាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ យេ តេ
 ភិក្ខុ ពហុស្សតា អាភតាភមា ធម្មជរា វិនយជរា
 មាតិកាជរា តេ សក្កច្ចំ បរំ វាចេន្តិ តេសំ
 អច្ចយេន ន និទ្ធម្មលកោ សុត្តន្តោ ហោតិ សប្បដិ-
 សរណោ ។ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស
 បិតិយា អសម្មោសាយ អនន្តរធានាយ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ថេរា ភិក្ខុ ន ពាហុស្មិកា
 ហោន្តិ ន សាថសិកា ឱក្កមនេ និក្ខិត្តជរា បរិវេកេ
 បុព្វដ្ឋំមា វិរិយំ អារកន្តិ អប្បត្តស្ស បតិយា

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បទនិងព្យញ្ជនៈដែលរៀបរៀងត្រូវ រមែងយល់
 សេចក្តីបានងាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ១ ដែលប្រព្រឹត្ត
 ទៅដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាអ្នកប្រដៅងាយ
 ប្រកបដោយធម៌ធ្វើឲ្យជាអ្នកប្រដៅងាយ ជាអ្នកចេះអត់ធន់ ទទួល
 ពាក្យប្រៀនប្រដៅខាងស្តាំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ២
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធាន
 ទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំងឡាយណា
 មានសេចក្តីចេះដឹងច្រើន មានអាគមគីនិកាយដ៏ស្អាត ចង់ចាំនូវព្រះ
 សូត្រ ចង់ចាំនូវវិន័យ ចង់ចាំនូវមាតិកា ភិក្ខុទាំងនោះ ឲ្យភិក្ខុ
 ដទៃរៀនព្រះសូត្រ ដោយគោរព លុះអំណើះតតពីភិក្ខុទាំងនោះទៅ
 ព្រះសូត្រក៏មិនបានដាច់បួសប្រតិស្ឋាននៅបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះជាធម៌ទី ៣ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ
 មិនអន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយជាថេរៈ មិនប្រតិបត្តិ ដើម្បីឲ្យកើតលាភច្រើន មិនប្រតិបត្តិបន្ទូរ
 បន្ថយ ដាក់ជុរៈ ក្នុងការប្រតិបត្តិបន្ទូរបន្ថយចេញ ជាប្រធានក្នុង
 វិវេក ប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បីដល់នូវគុណវិសេសដែលខ្លួនមិនទាន់ដល់

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

អនិកតស្ស អនិកមាយ អសច្ចិកតស្ស សច្ចិកិរិ-
យាយ តេសំ បច្ចិមា ជនតា ទិដ្ឋានុកតី អាបជ្ជតិ
សាបិ ហោតិ ន ពាហុស្វិកា ន សាថសិកា
ឱក្កមនេ និក្ខិត្តុកា បរិវេកេ បុព្វដ្ឋមា វិយំ
អារកតិ អប្បត្តស្ស បត្តិយា អនិកតស្ស អនិកមាយ
អសច្ចិកតស្ស សច្ចិកិរិយាយ ។ អយំ ភិក្ខុវេ
ចតុត្ថោ ធម្មោ សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អសម្មោសាយ
អនន្តរណាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
សង្ឃោ សមក្កោ សម្មោទមាណោ អរិវេទមាណោ
ឯកុទ្ធសោ ជាសុំ វិហារតិ សង្ឃេ ខោ បន
ភិក្ខុវេ សមក្កេ ន ចេវ អញ្ញមញ្ញំ អក្កោសា
ហោន្តិ ន ច អញ្ញមញ្ញំ បរិកាសា ហោន្តិ
ន ច អញ្ញមញ្ញំ បរិក្ខេតា ហោន្តិ ន ច
អញ្ញមញ្ញំ បរិច្ចជា ហោន្តិ តត្ថ អប្បសន្នា ចេវ
បសីទន្តិ បសន្នានព្វ ភិយ្យោភារោ ហោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ដើម្បីសម្រេចនូវគុណវិសេស ដែលខ្លួនមិនទាន់សម្រេច ដើម្បីធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់នូវគុណវិសេស ដែលខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
 ប្រជុំជនដែលកើតជាខាងក្រោយ គឺសទ្ធិវិហារិក អន្តេវាសិក ក៏យក
 តម្រាប់តាមពួកភិក្ខុជាថេរៈទាំងនោះ បច្ចិមជននោះឯង ក៏មិនជាអ្នកប្រតិបត្តិ
 ដើម្បីឲ្យកើតលាភច្រើន មិនប្រតិបត្តិបន្ទូរបន្ថយ ជាក់ផុរៈ ក្នុងការ
 ប្រតិបត្តិបន្ទូរបន្ថយចេញ ជាប្រធានក្នុងវិវេក ប្រារព្ធព្យាយាម ដើម្បី
 ដល់នូវគុណវិសេសដែលខ្លួនមិនទាន់ដល់ ដើម្បីសម្រេចនូវគុណវិសេស
 ដែលខ្លួនមិនទាន់បានសម្រេច ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវគុណវិសេស
 ដែលខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា
 ធម៌ទី ៤ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិន
 អន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត សង្ឃព្រម-
 ព្រៀងគ្នា មានសេចក្តីរីករាយរកគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នា មានឧទ្ទេសជា
 មួយគ្នា រមែងនៅជាសុខ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃព្រម-
 ព្រៀងគ្នាហើយ ការជេរគ្នានឹងគ្នា ក៏មិនមាន ការប្រទេចផ្តាសាគ្នានឹងគ្នា
 ក៏មិនមាន ការបោះពាក្យសម្តីទៅរកគ្នានឹងគ្នា ក៏មិនមាន ការលះបង់គ្នា
 នឹងគ្នា ក៏មិនមាន ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ក្នុងសង្ឃទាំងនោះ ក៏
 រមែងជ្រះថ្លាឡើង ដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ក៏រឹងរិតតែជ្រះថ្លាឡើង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ ធម្មា សទ្ធម្មស្ស បិតិយា
អសម្មោសាយ អនន្តរណាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មា សទ្ធម្មស្ស បិតិយា អសម្មោសាយ
អនន្តរណាយ សំវត្តន្តីតិ ។

[៥៧] បញ្ចន្នំ ភិក្ខុវេ បុគ្គលានំ កថា
ទុក្ខតថា បុគ្គលេ បុគ្គលំ ឧបនិធាយ ។ កតមេសំ
បញ្ចន្នំ ។ អស្សទ្ធស្ស ភិក្ខុវេ សទ្ធាកថា ទុក្ខតថា
ទុស្សីលស្ស សីលកថា ទុក្ខតថា អប្បស្សតស្ស
ពាហុសច្ចកថា ទុក្ខតថា មច្ឆរិស្ស ចាកកថា ទុក្ខតថា
ទុប្បញ្ញស្ស បញ្ញាកថា ទុក្ខតថា ។ កស្មា ច ភិក្ខុវេ
អស្សទ្ធស្ស សទ្ធាកថា ទុក្ខតថា ។ អស្សទ្ធា ភិក្ខុវេ
សទ្ធាកថាយ កច្ចមាធាយ អភិសទ្ធិតិ កុប្បតិ
ព្យាបទ្ធិតិ បតិភ្នីយតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ច-
យញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តញ្ចិ សោ
ភិក្ខុវេ សទ្ធាសម្បទំ អត្តនិ ន សមនុបស្សតិ
ន ច លភតិ តតោនិទានំ បីតិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា

សុត្តន្តបិដក អង្គគុរិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ទី ៥ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្ម
បិតថេរ មិនសាបសូន្យ មិនអន្តរធានទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥
យ៉ាងនេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យព្រះសទ្ធម្មបិតថេរ មិនសាបសូន្យ
មិនអន្តរធានទៅ ។

[៥៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កថារបស់បុគ្គល ៥ ពួក ជាកថា
អាក្រក់ ដោយការលើកយកបុគ្គលទៅប្រៀបនឹងបុគ្គល ។ កថារបស់
បុគ្គល ៥ ពួក ដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការពោលអំពី
សទ្ធារបស់បុគ្គលមិនមានសទ្ធា ជាកថាអាក្រក់ ១ ការពោលអំពីសីល
របស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល ជាកថាអាក្រក់ ១ ការពោលអំពីការចេះដឹងច្រើន
របស់បុគ្គលចេះដឹងតិច ជាកថាអាក្រក់ ១ ការពោលអំពីការលះរបស់
បុគ្គលកំណាញ់ ជាកថាអាក្រក់ ១ ការពោលអំពីប្រាជ្ញារបស់បុគ្គលឥត
ប្រាជ្ញា ជាកថាអាក្រក់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការពោលអំពីសទ្ធា
របស់បុគ្គលមិនមានសទ្ធា ជាកថាអាក្រក់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ បុគ្គលមិនមានសទ្ធា កាលបើពោលអំពីសទ្ធា រមែងរអាក់រអួល
កម្រើកញាប់ញ័រ គ្មានក្តាញ់ ធ្វើសេចក្តីក្រោធខឹង និងសេចក្តីមិនត្រេកអរ
ឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះ
ថាបុគ្គលមិនមានសទ្ធានោះ មិនឃើញច្បាស់នូវសទ្ធាសម្បទានោះក្នុងខ្លួន
មិនបាននូវបីតិនិងបាមោជ្ជៈ ព្រោះសទ្ធានោះជាហេតុផង ព្រោះហេតុនោះ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

អស្សុទ្ធស្ស សទ្ធាកថា ទុក្ខកថា ។ កស្មា ច ភិក្ខុវេ
 ទុស្សីលស្ស សីលកថា ទុក្ខកថា ។ ទុស្សីលោ ភិក្ខុវេ
 សីលកថាយ កក្កមាណាយ អភិសង្កតិ កុប្បតិ
 ព្យាបដ្ឋតិ បតិភ្និយតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ច-
 យញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ កិស្ស ហោតុ ។ តញ្ញិ
 សោ ភិក្ខុវេ សីលសម្បទំ អត្តនិ ន សមនុបស្សតិ ន
 ច លភតិ តតោនិទានំ បីតិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា ទុស្សីលស្ស
 សីលកថា ទុក្ខកថា ។ កស្មា ច ភិក្ខុវេ អប្បស្សុតស្ស
 ពាហុសច្ចកថា ទុក្ខកថា ។ អប្បស្សុតោ ភិក្ខុវេ
 ពាហុសច្ចកថាយ កក្កមាណាយ អភិសង្កតិ កុប្បតិ
 ព្យាបដ្ឋតិ បតិភ្និយតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ច-
 យញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ កិស្ស ហោតុ ។
 តញ្ញិ សោ ភិក្ខុវេ សុតសម្បទំ អត្តនិ ន សមនុ-
 បស្សតិ ន ច លភតិ តតោនិទានំ បីតិប្បាមុដ្ឋំ
 តស្មា អប្បស្សុតស្ស ពាហុសច្ចកថា ទុក្ខកថា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ការពោលអំពីសទ្ធា របស់បុគ្គលមិនមានសទ្ធា ទើបជាកថាអាក្រក់ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុគ្គលទ្រុស្តសីល ពោលអំពីសីល ជាកថា
 អាក្រក់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ្រុស្តសីល កាល
 បើពោលអំពីសីល រមែងរអាក់រអួល កម្រើកញាប់ញ័រ គ្នាន់ក្នាញ់ ធ្វើ
 សេចក្តីក្រោធខឹង និងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ
 ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា បុគ្គលទ្រុស្តសីលនោះ
 មិនឃើញច្បាស់នូវសីលសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងមិនបាននូវបីតិ និង
 បាមោជ្ជៈ ព្រោះសីលនោះជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការពោលអំពីសីល
 របស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល ទើបជាកថាអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចុះការពោលអំពីការចេះដឹងច្រើន របស់បុគ្គលចេះដឹងតិច ជាកថាអាក្រក់
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកចេះដឹងតិច កាលពោល
 អំពីការចេះដឹងច្រើន រមែងរអាក់រអួល កម្រើកញាប់ញ័រ គ្នាន់ក្នាញ់
 ធ្វើសេចក្តីក្រោធខឹង និងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ
 ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាបុគ្គលអ្នកចេះដឹងតិចនោះ
 មិនឃើញច្បាស់នូវសុតសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងមិនបាននូវបីតិ
 និងបាមោជ្ជៈ ព្រោះការចេះដឹងតិចនោះជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការ
 ពោលអំពីការចេះដឹងច្រើន របស់បុគ្គលចេះដឹងតិច ទើបជាកថាអាក្រក់ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កស្មា ច ភិក្ខុវេ មច្ឆរិស្ស ចាកកថា ទុក្ខថា ។ មច្ឆរិ
ភិក្ខុវេ ចាកកថាយ កច្ចមាឆាយ អភិសង្កតិ កុប្បតិ
ព្យាបដ្ឋតិ បតិភ្លឹយតិ កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ច-
យញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តញ្ញិ
សោ ភិក្ខុវេ ចាកសម្បទំ អត្តនិ ន សមនុបស្សតិ
ន ច លភតិ តតោនិទានំ បីតិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា
មច្ឆរិស្ស ចាកកថា ទុក្ខថា ។ កស្មា ច
ភិក្ខុវេ ទុប្បញ្ញស្ស បញ្ញាកថា ទុក្ខថា ។
ទុប្បញ្ញោ ភិក្ខុវេ បញ្ញាកថាយ កច្ចមាឆាយ
អភិសង្កតិ កុប្បតិ ព្យាបដ្ឋតិ បតិភ្លឹយតិ កោបញ្ច
ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ កិស្ស
ហេតុ ។ តញ្ញិ សោ ភិក្ខុវេ បញ្ញាសម្បទំ អត្តនិ
ន សមនុបស្សតិ ន ច លភតិ តតោនិទានំ
បីតិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា ទុប្បញ្ញស្ស បញ្ញាកថា
ទុក្ខថា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ បុគ្គលានំ
កថា ទុក្ខថា បុគ្គលេ បុគ្គលំ ឧបនិឆាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការពោលអំពីការលះ របស់បុគ្គលកំណាញ់ ជា
 កថាអាក្រក់ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកំណាញ់ កាល
 បើពោលអំពីការលះ រមែងរអាក់រអួល កម្រើកញាប់ញ័រ គ្នាន់គ្នាញ់ ធ្វើ
 សេចក្តីក្រោធខឹងនិងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ ព្រោះ
 ហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាបុគ្គលកំណាញ់នោះ មិនឃើញ
 ច្បាស់នូវចាតសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងមិនបាននូវបីតិនិងបាមោជ្ជៈ
 ព្រោះមានការលះនោះជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការពោលអំពីការលះ
 របស់បុគ្គលកំណាញ់ ទើបជាកថាអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះ
 ការពោលអំពីបញ្ញា របស់បុគ្គលឥតបញ្ញា ជាកថាអាក្រក់ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអប្បឥតបញ្ញា កាលពោលអំពីបញ្ញា រមែង
 រអាក់រអួល កម្រើកញាប់ញ័រ គ្នាន់គ្នាញ់ ធ្វើសេចក្តីក្រោធខឹង និងសេចក្តី
 មិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ព្រោះថា បុគ្គលអប្បឥតបញ្ញានោះ មិនឃើញច្បាស់នូវបញ្ញា-
 សម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងមិនបាននូវបីតិនិងបាមោជ្ជៈ ព្រោះបញ្ញា
 នោះជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការពោលអំពីបញ្ញា របស់បុគ្គលអប្បឥត
 បញ្ញា ទើបជាកថាអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កថារបស់បុគ្គលទាំង ៥
 ពួកនេះឯង ជាកថាអាក្រក់ ដោយលើកយកបុគ្គលទៅប្រៀបនឹងបុគ្គល ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

បញ្ចន្នំ ភិក្ខុវេ បុគ្គលានំ កថា សុកថា បុគ្គលេ
 បុគ្គលំ ឧបនិទាយ ។ កតមេសំ បញ្ចន្នំ ។
 សទ្ធស្ស ភិក្ខុវេ សទ្ធាកថា សុកថា សីលវតោ
 សីលកថា សុកថា ពហុស្សុតស្ស ពហុសច្ចកថា
 សុកថា ចាគវតោ ចាគកថា សុកថា បញ្ញវតោ
 បញ្ញាកថា សុកថា ។ កស្មា ច ភិក្ខុវេ សទ្ធស្ស
 សទ្ធាកថា សុកថា ។ សទ្ធា ភិក្ខុវេ សទ្ធា-
 កថាយ កច្ចមាទាយ នាភិសដ្ឋតិ ន កុប្បតិ ន
 ព្យាបដ្ឋតិ ន បតិភ្លិយតិ ន កោបញ្ច ទោសញ្ច
 អប្បច្ចយញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 តញ្ជិ សោ ភិក្ខុវេ សទ្ធាសម្បទំ អត្តនិ សម-
 នុបស្សតិ លភតិ ច តតោនិទានំ បីតិប្បាមុដ្ឋំ
 តស្មា សទ្ធស្ស សទ្ធាកថា សុកថា ។ កស្មា
 ច ភិក្ខុវេ សីលវតោ សីលកថា សុកថា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កថារបស់បុគ្គល ៥ ពួក ជាកថាល្អ ដោយលើក
យកបុគ្គលទៅប្រៀបនឹងបុគ្គល ។ កថារបស់បុគ្គល ៥ ពួក ដូចម្តេច
ខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការពោលអំពីសទ្ធា របស់បុគ្គលមានសទ្ធា
ជាកថាល្អ ១ ការពោលអំពីសីល របស់បុគ្គលមានសីល ជាកថាល្អ ១
ការពោលអំពីការចេះដឹងច្រើន របស់បុគ្គលចេះដឹងច្រើន ជាកថាល្អ ១
ការពោលអំពីការលះ របស់បុគ្គលបរិច្ចាគ ជាកថាល្អ ១ ការពោលអំពី
បញ្ញា របស់បុគ្គលមានបញ្ញា ជាកថាល្អ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ចុះការពោលអំពីសទ្ធា របស់បុគ្គលមានសទ្ធា ជាកថាល្អ តើដូចម្តេច ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានសទ្ធា កាលបើពោលអំពីសទ្ធា រមែងមិន
អាក់អរស្ត មិនកម្រើកញាប់ញ័រ មិនគ្មានភ្នាញ់ មិនធ្វើសេចក្តីក្រោធ
ខឹង និងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាបុគ្គលមានសទ្ធានោះ ឃើញច្បាស់នូវ
សទ្ធាសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងបាននូវបីតិនិងបាមោជ្ជៈ ព្រោះ
សទ្ធានោះជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការពោលអំពីសទ្ធា របស់
បុគ្គលមានសទ្ធា ទើបជាកថាល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការ
ពោលអំពីសីល របស់បុគ្គលមានសីល ជាកថាល្អ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សីលវា ភិក្ខុវេ សីលកថាយ កច្ចមាធាយ
 ធាភិសដ្ឋតិ ន កុប្បតិ ន ព្យាបដ្ឋតិ ន បតិភ្លីយតិ
 ន កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច ចាតុករោតិ ។
 តំ កិស្ស ហេតុ ។ តញ្ញំ សោ ភិក្ខុវេ សីល-
 សម្បទំ អត្តនិ សមនុបស្សតិ លភតិ ច តតោនិទានំ
 បីតិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា សីលវតោ សីលកថា សុកថា ។
 កស្មា ច ភិក្ខុវេ ពហុស្សុតស្ស ពាហុសច្ចកថា
 សុកថា ។ ពហុស្សុតោ ភិក្ខុវេ ពាហុសច្ច-
 កថាយ កច្ចមាធាយ ធាភិសដ្ឋតិ ន កុប្បតិ ន
 ព្យាបដ្ឋតិ ន បតិភ្លីយតិ ន កោបញ្ច ទោសញ្ច
 អប្បច្ចយញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 តញ្ញំ សោ ភិក្ខុវេ សុតសម្បទំ អត្តនិ សមនុបស្សតិ
 លភតិ ច តតោនិទានំ បីតិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា
 ពហុស្សុតស្ស ពាហុសច្ចកថា សុកថា ។ កស្មា
 ច ភិក្ខុវេ ចាកវតោ ចាកកថា សុកថា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានសីល កាលបើពោលអំពីសីល រមែង
 មិនអាក់រអួល មិនកម្រើកញាប់ញ័រ មិនគ្មានក្តាញ់ មិនធ្វើសេចក្តី
 ក្រោធខឹង និងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុ
 អ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាបុគ្គលមានសីលនោះ ឃើញច្បាស់
 នូវសីលសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងបាននូវបីតិវិនិច្ឆ័យនិងបាមោជ្ជៈ ព្រោះ
 សីលនោះជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការពោលអំពីសីល របស់បុគ្គល
 មានសីល ទើបជាកថាល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការពោលអំពីការ
 ចេះដឹងច្រើន របស់បុគ្គលចេះដឹងច្រើន ជាកថាល្អ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកចេះដឹងច្រើន កាលបើពោលអំពីការ
 ចេះដឹងច្រើន រមែងមិនអាក់រអួល មិនកម្រើកញាប់ញ័រ មិនគ្មាន-
 ក្តាញ់ មិនធ្វើសេចក្តីក្រោធខឹង និងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។
 រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាបុគ្គល
 ចេះដឹងច្រើននោះ ឃើញច្បាស់នូវសុតសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រម
 ទាំងបាននូវបីតិវិនិច្ឆ័យនិងបាមោជ្ជៈ ព្រោះការចេះដឹងច្រើននោះជាហេតុ ព្រោះ
 ហេតុនោះ ការពោលអំពីការចេះដឹងច្រើន របស់បុគ្គលចេះដឹង
 ច្រើន ទើបជាកថាល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការពោលអំពី
 ការបរិច្ចាគទាន របស់បុគ្គលអ្នកបរិច្ចាគ ជាកថាល្អ តើដូចម្តេច ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

ចាកវា ភិក្ខុវេ ចាកកថាយ កច្ចមាណយ ជាកិ-
 សដ្ឋតិ ន កុប្បតិ ន ព្យាបដ្ឋតិ ន បតិវ្តីយតិ ន
 កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច ចាតុករោតិ ។ តំ
 កិស្ស ហេតុ ។ តញ្ញិ សោ ភិក្ខុវេ ចាកសម្បទំ
 អត្តនិ សមនុបស្សតិ លភតិ ច តតោនិទានំ បី-
 តិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា ចាកវតោ ចាកកថា សុកថា ។
 កស្មា ច ភិក្ខុវេ បញ្ញាវតោ បញ្ញាកថា សុកថា ។
 បញ្ញាវា ភិក្ខុវេ បញ្ញាកថាយ កច្ចមាណយ ជាកិ-
 សដ្ឋតិ ន កុប្បតិ ន ព្យាបដ្ឋតិ ន បតិវ្តីយតិ ន
 កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច ចាតុករោតិ ។
 តំ កិស្ស ហេតុ ។ តញ្ញិ សោ ភិក្ខុវេ បញ្ញា-
 សម្បទំ អត្តនិ សមនុបស្សតិ លភតិ ច តតោនិ-
 ទានំ បីតិប្បាមុដ្ឋំ តស្មា បញ្ញាវតោ បញ្ញាកថា
 សុកថា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្តំ បុគ្គលានំ
 កថា សុកថា បុគ្គលេ បុគ្គលំ ឧបនិទាយាតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកមានការលះ កាលបើពោលអំពីការលះ
 រមែងមិនរអាក់រអួល មិនកម្រើកញាប់ញ័រ មិនគ្មានក្នាញ់ មិនធ្វើ
 សេចក្តីក្រោធខឹង និងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ
 ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា បុគ្គលអ្នកមានការលះ
 រមែងឃើញច្បាស់នូវចាតសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងបាននូវបីតិវិធី
 បាមោជ្ជៈ ព្រោះការលះនោះ ជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការពោលអំពី
 ការលះ របស់បុគ្គលអ្នកលះ ទើបជាកថាល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ការពោលអំពីបញ្ញា របស់បុគ្គលមានបញ្ញា ជាកថាល្អ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានបញ្ញា កាលបើពោលអំពីបញ្ញា រមែងមិន
 រអាក់រអួល មិនកម្រើកញាប់ញ័រ មិនគ្មានក្នាញ់ មិនធ្វើសេចក្តីក្រោធខឹង
 និងសេចក្តីមិនត្រេកអរឲ្យប្រាកដ ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា បុគ្គលមានបញ្ញានោះ ឃើញច្បាស់នូវ
 បញ្ញាសម្បទានោះក្នុងខ្លួន ព្រមទាំងបាននូវបីតិវិធីបាមោជ្ជៈ ព្រោះបញ្ញា
 នោះជាហេតុ ព្រោះហេតុនោះ ការពោលអំពីបញ្ញា របស់បុគ្គលមាន
 បញ្ញា ទើបជាកថាល្អ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កថារបស់បុគ្គលទាំង ៥
 ពួកនេះឯង ជាកថាល្អ ដោយលើកយកបុគ្គលទៅប្រៀបនឹងបុគ្គល ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[៥៨] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 ភិក្ខុ សារជ្ជំ ឱក្កន្តោ ហោតិ ។ កតមេហិ បញ្ច-
 ហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អស្សន្តោ ហោតិ ទុស្សី-
 លោ ហោតិ អប្បស្សន្តោ ហោតិ កុសីតោ ហោតិ
 ទុប្បញ្ញោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សារជ្ជំ ឱក្កន្តោ ហោតិ ។
 បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ វិសារ-
 នោ ហោតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សន្តោ ហោតិ សីលវា ហោតិ ពហុស្សន្តោ
 ហោតិ អារទ្ធវិយោ ហោតិ បញ្ញវា ហោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 វិសារនោ ហោតីតិ ។

[៥៩] ឯកំ សមយំ ភក្កវា កោសម្ពិយំ
 វិហារតិ ឃោសិតារាមេ ។ តេន ខោ បន សម-
 យេន អាយស្មា ឧទាយិ មហាតិយា តិហិបរិសាយ
 បរិរុតោ ធម្មំ នេសេន្តោ និសិន្នោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[៥៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងស្រុតចុះកាន់សេចក្តីញញើតញញើម ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ១ ទ្រុស្តសីល ១ មានសេចក្តីចេះដឹងតិច ១ ខ្ជិលច្រអូស ១ អប្បឥតបញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង នេះឯង រមែងស្រុតចុះកាន់សេចក្តីញញើតញញើម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងជាអ្នកភ្លៀវភ្លា ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា ១ មានសីល ១ ចេះដឹងច្រើន ១ ប្រារព្ធព្យាយាម ១ មានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងជាអ្នកភ្លៀវភ្លា ។

[៥៩] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឃោសិតារាម ជិតក្រុងកោសម្ពី ។ សម័យនោះ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ មានបរិសទ្យគ្រហស្ថជាច្រើនចោមរោម កំពុងអង្គុយសម្តែងធម៌ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

អន្ទសា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មន្តំ ឧទាយី
មហាតិយា កិហិបរិសាយ បរិវត្តំ ធម្មំ ទេសេន្តំ
និសិទ្ធិំ ទិស្វាន យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧប-
សង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ
ភកវន្តំ ឯតទវោច អាយស្មា ភន្តេ ឧទាយី មហាតិយា
កិហិបរិសាយ បរិវត្តោ ធម្មំ ទេសេន្តោ និសិទ្ធាតិ^(១) ។
ន ខោ អានន្ទ សុកវំ បរេសំ ធម្មំ ទេសេតុំ បរេសំ
អានន្ទ ធម្មំ ទេសេន្តេន បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ ឧបជ្ជា-
បេត្វា បរេសំ ធម្មោ ទេសេតព្វោ ។ កតមេ បញ្ច ។
អនុបុព្វីកមំ កថេស្សាមីតិ បរេសំ ធម្មោ ទេសេតព្វោ
បរិយាយទស្សារី កមំ កថេស្សាមីតិ បរេសំ ធម្មោ
ទេសេតព្វោ អនុទយតំ បដិច្ច កមំ កថេស្សាមីតិ
បរេសំ ធម្មោ ទេសេតព្វោ ន អាមិសន្តរោ
កមំ កថេស្សាមីតិ បរេសំ ធម្មោ ទេសេតព្វោ

១ ឱ. ម. ធម្មំ ទេសេតីតិ ទិស្សតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានឃើញព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ មានបរិសទ្យ
 គ្រហស្ថជាច្រើនចោមរោម កំពុងអង្គុយសម្តែងធម៌ លុះឃើញហើយ
 ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយ
 បង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូល ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ
 មានបរិសទ្យគ្រហស្ថជាច្រើនចោមរោម កំពុងអង្គុយសម្តែងធម៌ ។
 ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់អានន្ទ ការសម្តែងធម៌ដល់ជនដទៃ មិនអាច
 ធ្វើបានដោយងាយទេ ម្ចាស់អានន្ទ កាលភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ជន
 ដទៃ គប្បីតម្កល់ធម៌ ៥ យ៉ាង ឲ្យមានក្នុងខ្លួនសិន ទើបគួរសម្តែងធម៌
 ដល់ជនដទៃ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ ភិក្ខុត្រូវសម្តែង
 ធម៌ដល់បុគ្គលដទៃ ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងសម្តែងនូវអនុបុព្វិ-
 កថា ១ ភិក្ខុត្រូវសម្តែងធម៌ដល់បុគ្គលដទៃ ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មា
 អញនឹងសម្តែងដោយលើកអាងហេតុផល ១ ភិក្ខុត្រូវសម្តែងធម៌ដល់បុគ្គល
 ដទៃ ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងសម្តែងពាក្យដោយអាស្រ័យ
 សេចក្តីអាណិត (ដល់អ្នកស្តាប់) ១ ភិក្ខុត្រូវសម្តែងធម៌ដល់បុគ្គលដទៃ
 ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងមិនសម្តែង ព្រោះហេតុនៃអាមិស ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេទិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អត្តានញ្ច បញ្ច អនុបហច្ច កថំ កថេស្សាមីតិ
 បរេសំ ធម្មោ ទេសេតញ្ចោ ។ ន ខោ អានន្ទ សុករំ
 បរេសំ ធម្មំ ទេសេតំ បរេសំ អានន្ទ ធម្មំ ទេសេន្តេន
 ឥមេ បញ្ច ធម្មោ អជ្ឈតំ ឧបជ្ជាបេត្វា បរេសំ ធម្មោ
 ទេសេតញ្ចោតិ ។

[៦០] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ឧប្បន្នោ ទុប្បជិវិទោទយោ ។
 កតមេ បញ្ច ។ ឧប្បន្នោ វាគោ ទុប្បជិវិទោទយោ
 ឧប្បន្នោ ទោសោ ទុប្បជិវិទោទយោ ឧប្បន្នោ មោហោ
 ទុប្បជិវិទោទយោ ឧប្បន្នំ បដិកាលំ ទុប្បជិវិទោទយំ
 ឧប្បន្នំ កមិកចិត្តំ ទុប្បជិវិទោទយំ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច ឧប្បន្នោ ទុប្បជិវិទោទយោតិ ។

សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ភិក្ខុត្រូវសម្តែងធម៌ដល់បុគ្គលដទៃ ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹង
សម្តែងដោយមិនបានបៀតបៀនខ្លួនឯង និងបុគ្គលដទៃ ១ ។ ម្នាលអានន្ទ
ការសម្តែងធម៌ដល់ជនដទៃ មិនអាចធ្វើបានដោយងាយទេ ម្នាលអានន្ទ
កាលភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ជនដទៃ ត្រូវតម្កល់ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ ឲ្យមានក្នុង
ខ្លួនសិន ទើបគួរសម្តែងធម៌ដល់ជនដទៃ ។

[៦០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ កើតឡើងហើយ
បន្ទោបង់បានដោយកម្រ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរាគៈកើត
ឡើងហើយ បន្ទោបង់បានដោយកម្រ ១ ទោសៈកើតឡើងហើយ
បន្ទោបង់បានដោយកម្រ ១ មោហៈកើតឡើងហើយ បន្ទោបង់បាន
ដោយកម្រ ១ បដិសាណៈ (ការល្មោភនិយាយ) កើតឡើងហើយ
បន្ទោបង់បានដោយកម្រ ១ គមិកចិត្ត (ចិត្តប្រាថ្នានឹងទៅ) កើតឡើង
ហើយ បន្ទោបង់បានដោយកម្រ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥
យ៉ាងនេះ កើតឡើងហើយ បន្ទោបង់បានដោយកម្រ ។

ចប់ សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ សទ្ធម្មវគ្គោ បឋមោ

តិស្សុទ្ធានំ

តយោ សទ្ធម្មនិយាមា

តយោ សទ្ធម្មសម្មាសា

ទុក្ខតោ ចេវ សារដ្ឋំ

ឧទាយិ ទុព្វិលោទយាតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក សទ្ធម្មវគ្គ ទី ១

ឧទ្ទាននៃសទ្ធម្មវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការទូន្មានខ្លួន ដោយព្រះសទ្ធម្មមាន ៣ លើក
 អំពីសេចក្តីសាបសូន្យនៃព្រះសទ្ធម្មមាន ៣ លើក អំពីពាក្យ
 ពោលអាក្រក់ ១ អំពីសេចក្តីញញើតញញើម ១ អំពី
 ព្រះឧទាយិ ១ អំពីធម៌ដែលបន្ទោបង់បានដោយកម្រ ១ ។

អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

[៦១] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាយាតប្បដិវិទយា
យត្ថ ភិក្ខុនោ ឧប្បន្នោ អាយាតោ សព្វសោ បដិ-
វិទេតព្វោ ។ កតមេ បញ្ច ។ យស្មី ភិក្ខុវេ
បុគ្គលេ អាយាតោ ជាយេថ មេត្តា តស្មី បុគ្គលេ
ភាវេតព្វា ។ ឯវំ តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ
បដិវិទេតព្វោ ។ យស្មី ភិក្ខុវេ បុគ្គលេ អាយាតោ
ជាយេថ ករុណា តស្មី បុគ្គលេ ភាវេតព្វា ។
ឯវំ តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ បដិវិទេតព្វោ ។ យស្មី
ភិក្ខុវេ បុគ្គលេ អាយាតោ ជាយេថ ឧបេក្ខា តស្មី
បុគ្គលេ ភាវេតព្វា ។ ឯវំ តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ
បដិវិទេតព្វោ ។ យស្មី ភិក្ខុវេ បុគ្គលេ អាយាតោ
ជាយេថ អសតិមនសិកាពោ តស្មី បុគ្គលេ អាបដ្ឋិ-
តព្វោ ។ ឯវំ តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ បដិវិទេតព្វោ ។

អាយាតវគ្គ ទី ២

[៦១] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គំនុំកើតឡើងដល់ភិក្ខុ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់
បង់ដោយសព្វគ្រប់ ព្រោះអាយាតប្បដិវិន័យណា អាយាតប្បដិវិន័យ
នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
គំនុំកើតឡើងចំពោះបុគ្គលណា ភិក្ខុត្រូវចម្រើនមេត្តាចិត្តចំពោះបុគ្គល
នោះ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការ
យ៉ាងនេះ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គំនុំកើតឡើងចំពោះបុគ្គលណា
ភិក្ខុត្រូវចម្រើនករុណាចិត្តចំពោះបុគ្គលនោះ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពី
បុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
គំនុំកើតឡើងចំពោះបុគ្គលណា ភិក្ខុត្រូវចម្រើនឧបេក្ខាចិត្តចំពោះបុគ្គល
នោះ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការយ៉ាង
នេះ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ គំនុំកើតឡើងចំពោះបុគ្គលណា ភិក្ខុ
ត្រូវប្រតិបត្តិនូវការមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយស្មារតីចំពោះបុគ្គលនោះ ។
ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ១ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវត្តោ ទុតិយោ

យស្មី ភិក្ខុវេ បុគ្គលេ អាយាតោ ជាយេថ
 កម្មស្សកតា តស្មី បុគ្គលេ អធិដ្ឋាតព្វា កម្មស្សកោ
 អយមាយស្មា កម្មនាយាទោ កម្មយោនិ កម្មពន្ទុ
 កម្មប្បដិសរណោ យំ កម្មំ ករិស្សតិ កល្យាណំ វា
 ចាបកំ វា តស្ស នាយាទោ ករិស្សតីតិ ។ ឯវំ
 តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ បដិវិនេតព្វោ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច អាយាតប្បដិវិនយោ យត្ថ ភិក្ខុនោ
 ឧប្បន្នោ អាយាតោ សព្វសោ បដិវិនេតព្វោតិ ។
 [៦២] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវោតិ ។ អារុសោតិ ខោ
 តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។
 អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច បញ្ចិមេ អារុសោ
 អាយាតប្បដិវិនយោ យត្ថ ភិក្ខុនោ ឧប្បន្នោ
 អាយាតោ សព្វសោ បដិវិនេតព្វោ ។ កតមេ
 បញ្ច ។ ឥនារុសោ ឯកថោ បុគ្គលោ អបរិ-
 សុទ្ធកាយសមាចារោ ហោតិ បរិសុទ្ធវចីសមាចារោ

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គំនុំកើតឡើងចំពោះបុគ្គលណា ភិក្ខុត្រូវតាំងទុកនូវ
 ភាពនៃខ្លួនជាអ្នកមានកម្មជារបស់ខ្លួនចំពោះបុគ្គលនោះថា អ្នកនេះ មាន
 កម្មជារបស់ខ្លួន ជាអ្នកទទួលយកនូវកម្ម មានកម្មជាកំណើត មានកម្មជា
 ផៅពង្ស មានកម្មជាទីពំនាក់ អ្នកនេះនឹងធ្វើកម្មណា ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តី
 គង់អ្នកនោះទទួលយកកម្មនោះពុំខានឡើយ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពី
 បុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 គំនុំកើតឡើងដល់ភិក្ខុ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់ដោយសព្វគ្រប់ ព្រោះ
 អាយាតប្បដិវិន័យណា អាយាតប្បដិវិន័យនេះមាន ៥ យ៉ាង ។

[៦២] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅពួកភិក្ខុ ក្នុងទីនោះថា
 នៃអារុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ទទួលស្តាប់ពាក្យ
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា អារុសោ ដូច្នោះ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 ក៏មានចេរវាចាយ៉ាងនេះថា នៃអារុសោទាំងឡាយ គំនុំកើតឡើងដល់
 ភិក្ខុ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់ដោយសព្វគ្រប់ ព្រោះអាយាតប្បដិវិន័យណា
 អាយាតប្បដិវិន័យនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ មានបុគ្គលខ្លះ ជាអ្នកមានការ
 ប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិនបរិសុទ្ធ មានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាដ៏បរិសុទ្ធ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឯវរូបេបិ អារុសោ បុគ្គលេ អាឃាតោ បដិវិនេតញ្ចោ ។
 ឥធិ បដារុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អបរិសុទ្ធវច្ចី-
 សមាចារោ ហោតិ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ ឯវរូបេបិ
 អារុសោ បុគ្គលេ អាឃាតោ បដិវិនេតញ្ចោ ។ ឥធិ
 បដារុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អបរិសុទ្ធកាយសមាចារោ
 ហោតិ អបរិសុទ្ធវច្ចីសមាចារោ លភតិ ច កាលេន
 កាលំ ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ ឯវរូបេបិ
 អារុសោ បុគ្គលេ អាឃាតោ បដិវិនេតញ្ចោ ។ ឥធិ
 បដារុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ អបរិសុទ្ធកាយស-
 មាចារោ ហោតិ អបរិសុទ្ធវច្ចីសមាចារោ ន ច លភតិ
 កាលេន កាលំ ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ
 ឯវរូបេបិ អារុសោ បុគ្គលេ អាឃាតោ បដិវិនេតញ្ចោ ។
 ឥធិ បដារុសោ ឯកច្ចោ បុគ្គលោ បរិសុទ្ធកាយស-
 មាចារោ ហោតិ បរិសុទ្ធវច្ចីសមាចារោ លភតិ ច
 កាលេន កាលំ ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ
 ឯវរូបេបិ អារុសោ បុគ្គលេ អាឃាតោ បដិវិនេតញ្ចោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលមានសភាពយ៉ាង
នេះចេញ ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ មួយទៀត ក្នុងលោកនេះ
មានបុគ្គលខ្លះ ជាអ្នកមានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាមិនបរិសុទ្ធ តែមានការ
ប្រព្រឹត្ត ដោយកាយដ៏បរិសុទ្ធ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់
បង់គំនុំពីបុគ្គលមានសភាពយ៉ាងនេះចេញ ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
មួយទៀត ក្នុងលោកនេះ មានបុគ្គលខ្លះ មានការប្រព្រឹត្ត ដោយកាយ
មិនបរិសុទ្ធ មានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាមិនបរិសុទ្ធ តែបានឱកាសស្ងប់
នៃចិត្តផង សេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្តផង ក្នុងកាលម្តង ។ ដែរ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលមានសភាពយ៉ាងនេះចេញ ១ ។
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ មួយទៀត ក្នុងលោកនេះ មានបុគ្គលខ្លះ
មានការប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិនបរិសុទ្ធ មានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចា
មិនបរិសុទ្ធ ទាំងមិនបានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តផង សេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្តផង
ក្នុងកាលម្តង ។ ទេ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពី
បុគ្គលមានសភាពយ៉ាងនេះចេញ ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
មួយទៀត ក្នុងលោកនេះ មានបុគ្គលខ្លះ មានការប្រព្រឹត្ត ដោយកាយ
ដ៏បរិសុទ្ធ មានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាដ៏បរិសុទ្ធ ទាំងបានឱកាស
ស្ងប់នៃចិត្តផង សេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្តផង ក្នុងកាលម្តង ។ ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលមានសភាពយ៉ាងនេះចេញ ១ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

តត្រាវុសោ យ្វាយំ បុគ្គលោ អបរិសុទ្ធកាយសមា-
 ចារោ បរិសុទ្ធវចីសមាចារោ កកំ តស្មី បុគ្គលេ
 អាយាតោ បដិវិនេតញ្ចោ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ
 ភិក្ខុ បំសុក្ខលិកោ រថិយាយ នន្តកំ ទិស្វា
 វាមេន ចារេន និគ្គហេត្វា^(១) ទត្តិលោន ចារេន
 បត្តិវិញ្ញា^(២) យោ តត្ថ សារោ តំ បរិចារេត្វា^(៣)
 អាទាយ បក្កមេយ្យ ឯវមេវ ខោ អារុសោ យ្វាយំ
 បុគ្គលោ អបរិសុទ្ធកាយសមាចារោ បរិសុទ្ធវចីសមា-
 ចារោ យាស្ស អបរិសុទ្ធកាយសមាចារតា ន
 សាស្ស តស្មី សមយេ មនសិកាតញ្ចោ យា ច
 ខុស្ស បរិសុទ្ធវចីសមាចារតា សាស្ស តស្មី សមយេ
 មនសិកាតញ្ចោ ។ ឯវំ តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ
 បដិវិនេតញ្ចោ ។ តត្រាវុសោ យ្វាយំ បុគ្គលោ
 អបរិសុទ្ធវចីសមាចារោ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ កកំ
 តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ បដិវិនេតញ្ចោ ។

១ ម. និគ្គណ្ឌិត្វា ។ ២ ឱ. វិត្តាវត្វា ។ ៣ ឱ. បរិចារេត្វា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បណ្ណាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គលណា មាន
 ការប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិនបរិសុទ្ធ តែមានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចា
 ដ៏បរិសុទ្ធ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការ
 ដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាភិក្ខុអ្នកទ្រទ្រង់សំពត់
 បង្កុកូល បានឃើញផែនសំពត់នៅនាច្រកផ្លូវ ហើយជាន់នឹងជើងធ្វើ
 លាត្រដាងមើលដោយជើងស្តាំ ហើយហែកសំពត់យកតែត្រង់កន្លែង
 ដែលមានសាច់ជាប់ រួចកាន់យកដើរចៀសចេញទៅ យ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលណាមានការប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិន
 បរិសុទ្ធ តែមានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាដ៏បរិសុទ្ធ ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើទុកក្នុង
 ចិត្តនូវសេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិនបរិសុទ្ធរបស់បុគ្គលនោះ ក្នុង
 សម័យនោះឡើយ ត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្ត តែត្រង់សេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយវាចា
 ដ៏បរិសុទ្ធ របស់បុគ្គលនោះ ក្នុងសម័យនោះប៉ុណ្ណោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បណ្ណាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គលណា មានការ
 ប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាមិនបរិសុទ្ធ តែមានការប្រព្រឹត្ត ដោយកាយដ៏បរិសុទ្ធ
 ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ អារុសោ ទោក្ខរណី សេវាលបណា-
 កបរិយោនន្ទា អថ បុរិសោ អាតច្ឆេយ្យ យម្មាភិតត្តោ
 យម្មបរោតោ កិលន្តោ តសិតោ បិទាសិតោ សោ
 តំ ទោក្ខរណី ឌិកាហេត្វា ឧកោហិ ហត្ថេហិ^(១)
 សេវាលបណាតំ អបរិយូហិត្វា អញ្ញុលិដា បិរិត្វា
 បក្កមេយ្យ ឯវមេវ ខោ អារុសោ យ្វាយំ បុត្តលោ
 អបរិសុទ្ធវច្ឆិសមាចារោ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ
 យាស្ស អបរិសុទ្ធវច្ឆិសមាចារតា ន សាស្ស តស្មី
 សមយេ មនសិកាតព្វា យា ច ខុស្ស បរិសុទ្ធក-
 ាយសមាចារតា សាស្ស តស្មី សមយេ មនសិ-
 កាតព្វា ។ ឯវំ តស្មី បុត្តលេ អាឃាតោ បដិវិទេ-
 តព្វោ ។ តត្រារុសោ យ្វាយំ បុត្តលោ អបរិសុទ្ធក-
 ាយសមាចារោ អបរិសុទ្ធវច្ឆិសមាចារោ លភតិ ច
 កាលេន កាលំ ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ
 កមំ តស្មី បុត្តលេ អាឃាតោ បដិវិទេតព្វោ ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ ឥតិចិត្តិ ចាតិ បទានិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ស្រះបោក្ខរណី ពាសពេញដោយសារាយ
និងចក មានបុរសក្តៅខ្លាំងដោយកម្ដៅថ្ងៃ ត្រូវកម្ដៅថ្ងៃគ្របសង្កត់
នឿយហត់ អន្ទះអន្ទែង ស្រែក ដើរមកដល់ បុរសនោះ ក៏ចុះទៅ
រកស្រះបោក្ខរណីនោះ ហើយវែកសារាយនិងចកដោយដៃទាំងពីរ រួច
ក្បងទឹកផឹកដោយកម្បងដៃ ទើបដើរចេញទៅ យ៉ាងណាមិញ
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលណាមានការប្រព្រឹត្ត ដោយវាចា
មិនបរិសុទ្ធ តែមានការប្រព្រឹត្ត ដោយកាយដ៏បរិសុទ្ធ ភិក្ខុមិនត្រូវ
ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសេចក្ដីប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាមិនបរិសុទ្ធរបស់បុគ្គល
នោះ ក្នុងសម័យនោះឡើយ ត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្តតែត្រង់សេចក្ដីប្រព្រឹត្ត
ដោយកាយដ៏បរិសុទ្ធរបស់បុគ្គលនោះ ក្នុងសម័យនោះប៉ុណ្ណោះវិញ ក៏
យ៉ាងនោះដែរ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះ ដោយប្រការ
យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បណ្ដាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គលណា
មានសេចក្ដីប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិនបរិសុទ្ធ មានសេចក្ដីប្រព្រឹត្ត ដោយ
វាចាក៏មិនបរិសុទ្ធ តែបានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តនិងជ្រះថ្លានៃចិត្ត ក្នុងកាល
ម្តង ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការដូចម្ដេច ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

សេយ្យថាបិ អារុសោ បរិត្តំ កោបទកេ^(១) ឧទកំ
អថ បុរិសោ អាតច្ចេយ្យ យម្មាភិតត្តោ យម្មបរោតោ
កិលន្តោ តសិតោ បិចាសិតោ តស្ស វាមស្ស ឥទំ
ខោ បរិត្តំ កោបទកេ ឧទកំ សចាហំ អញ្ចលិណ
វា បិរិស្សាមិ កាជនេន វា ខោភិស្សាមិបិ តំ លោ-
ឡិស្សាមិបិ តំ អមេយ្យម្បិ តំ ករិស្សាមិ យទ្ធុនាហំ
ចតុត្ថណ្ឌិកោ^(២) និបតិត្វា កោបីតកំ បិរិត្វា បក្ក-
មេយ្យន្តិ សោ ចតុត្ថណ្ឌិកោ និបតិត្វា កោបីតកំ
បិរិត្វា បក្កមេយ្យ វាមេវ ខោ អារុសោ យ្វាយំ
បុត្តលោ អបរិសុទ្ធកាយសមាចារោ អបរិសុទ្ធវិស-
មាចារោ លភតិ ច កាលេន កាលំ ចេតសោ វិវំ
ចេតសោ បសាទំ យាស្ស អបរិសុទ្ធកាយសមាចារតា
ន សាស្ស តស្មី សមយេ មនសិកាតព្វា យា-
បិស្ស អបរិសុទ្ធវិសមាចារតា ន សាបិស្ស តស្មី
សមយេ មនសិកាតព្វា យព្វា ខោ សោ លភតិ

១ ឱ. ម. កោបទេ ។ ២ ឱ. ចតុត្ថណ្ឌិកោ ។ ម. ចតុត្ថណ្ឌិកោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចទឹកដ៏តិចដ ក៏ក្នុងដានជើងគោ មានបុរស
 ក្តៅខ្លាំងដោយកម្ដៅថ្ងៃ ត្រូវកម្ដៅថ្ងៃគ្របសង្កត់ នឿយហត់ អន្ទះអន្ទែង
 ស្រែក ដើរមកដល់ បុរសអ្នកស្រែកទឹកនោះ មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាង
 នេះថា ទឹកក្នុងដានជើងគោនេះមានតិច បើជាអាត្មាអញដង្ហើកដោយ
 កម្បងដៃឬដោយភាជនៈ ក៏ឈ្មោះថា អាត្មាអញធ្វើទឹកនោះឲ្យកក្រើកផង
 ឲ្យល្អក់ផង ទាំងធ្វើទឹកនោះ ឲ្យជាទឹកដឹកមិនបានផង បើដូច្នោះ មានតែ
 អាត្មាអញច្រត់លុតជង្គង់ឱនដឹកដូចជាគោ ហើយដើរចេញទៅចុះ ដូច្នោះ
 បុរសនោះ ក៏ច្រត់ដៃលុតជង្គង់ឱនដឹកដូចជាគោ រួចចៀសចេញទៅ យ៉ាង
 ណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលណាមានសេចក្ដីប្រព្រឹត្ត ដោយ
 កាយមិនបរិសុទ្ធ មានសេចក្ដីប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាក៏មិនបរិសុទ្ធ តែបាន
 ឱកាសស្ងប់នៃចិត្តផង សេចក្ដីជ្រះថ្លានៃចិត្តផង ក្នុងកាលម្តង ។ ភិក្ខុមិនត្រូវ
 ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្ដីប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិនបរិសុទ្ធរបស់បុគ្គលនោះ
 ក្នុងសម័យនោះឡើយ មិនត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្ដីប្រព្រឹត្ត ដោយវាចា
 មិនបរិសុទ្ធរបស់បុគ្គលនោះ ក្នុងសម័យនោះឡើយ (ព្រោះ) បុគ្គលនោះ
 បានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តផង សេចក្ដីជ្រះថ្លានៃចិត្តផង ក្នុងកាលម្តង ។ ឯណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កាលេន កាលំ ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ
 តទេវស្ស តស្មី សមយេ មនសិកាតព្វំ ។ ឯវំ
 តស្មី បុគ្គលេ អាឃាតោ បដិវិនេតព្វោ ។ តត្រារុសោ
 យូយំ បុគ្គលោ អបរិសុទ្ធកាយសមាចារោ អបរិ-
 សុទ្ធវិសមាចារោ ន លភតិ កាលេន កាលំ
 ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ កចំ តស្មី បុគ្គលេ
 អាឃាតោ បដិវិនេតព្វោ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ
 បុរិសោ អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាទ្ឋិតិលាដោ អទ្ធាន-
 មក្កប្បដិបន្នោ តស្ស បុរតោមិស្ស ទូរេ តាមោ
 បច្ឆតោមិស្ស ទូរេ តាមោ សោ ន លភេយ្យ សប្បា-
 យានិ ភោជនានិ ន លភេយ្យ សប្បាយានិ ភេ-
 សដ្ឋានិ ន លភេយ្យ បដិវ្យំ ឧបដ្ឋាកំ ន លភេយ្យ
 តាមន្តនាយកំ តមេនំ អញ្ញតោ បុរិសោ បស្សេយ្យ
 អទ្ធានមក្កប្បដិបន្នោ សោ តស្មី បុរិសេ ការុញ្ញ-
 យេវ ឧបដ្ឋាមេយ្យ អនុទយំយេវ ឧបដ្ឋាមេយ្យ
 អនុកម្យំយេវ ឧបដ្ឋាមេយ្យ អហោ វតាយំ បុរិសោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ភិក្ខុត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្តតែត្រង់ការបានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តផង សេចក្តីជ្រះថ្លា
នៃចិត្តផង ក្នុងកាលម្តង ។ នោះ របស់បុគ្គលនោះ ក្នុងសម័យនោះ
ប៉ុណ្ណោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះ ដោយ
ប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ
បុគ្គលណាមានសេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិនបរិសុទ្ធ មានសេចក្តី
ប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាក៏មិនបរិសុទ្ធ ទាំងមិនបានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តផង
សេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្តផង ក្នុងកាលម្តង ។ ទេ តើភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំ
ពីបុគ្គលនោះចេញដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចបុរសមាន
អាពាធដល់នូវសេចក្តីទុក្ខ ឈឺធ្ងន់ ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ស្រុក
បុរសនោះ ក៏នៅឆ្ងាយទៅមុខផង ស្រុកបុរសនោះ ក៏នៅឆ្ងាយទៅ
ក្រោយផង បុរសនោះ មិនបាននូវភោជនទាំងឡាយជាទីសប្បាយ
មិនបានភេសជ្ជៈទាំងឡាយជាទីសប្បាយ មិនបានអ្នកទំនុកបម្រុងដ៏សម
គួរ មិនបានជនអ្នកនាំទៅរកស្រុកសោះ ស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់ទៀត
ដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដែរ ក៏ឃើញបុរសនោះ គាត់ក៏តាំងទុកនូវសេចក្តី
ករុណាក្នុងបុរស (មានអាពាធ) នោះ តាំងទុកនូវសេចក្តីអាណិត តាំង
ទុកនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ (ដោយបំណងថា) ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យបុរសនេះ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

លកេយ្យ សប្បាយានិ កោជនានិ លកេយ្យ សប្បា-
 យានិ ភេសន្តានិ លកេយ្យ បដិរូបំ ឧបដ្ឋាកំ លកេយ្យ
 តាមន្តនាយកំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មាយំ
 បុរិសោ ឥដេវ អនយព្យសនំ អាបដ្ឋិតិ^(១) ឯវមេវ ខោ
 អារុសោ យាយំ បុគ្គលោ អបរិសុទ្ធកាយសមាទាពោ
 អបរិសុទ្ធវិសមាទាពោ ន ច លភតិ កាលេន កាលំ
 ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ ឯវរូបេបិ អារុសោ
 បុគ្គលេ ការុញ្ញយេវ ឧបដ្ឋាបេតព្វំ អនុទយាយេវ
 ឧបដ្ឋាបេតព្វា អនុកម្មាយេវ ឧបដ្ឋាបេតព្វា អហោ វត
 អយមាយស្មា កាយទុច្ចរិតំ បហាយ កាយសុច្ចរិតំ
 ភាវេយ្យ វចីទុច្ចរិតំ បហាយ វចីសុច្ចរិតំ ភាវេយ្យ
 មនោទុច្ចរិតំ បហាយ មនោសុច្ចរិតំ ភាវេយ្យ ។ តំ
 កិស្ស ហេតុ ។ មាយមាយស្មា កាយស្ស ភេនា
 បរម្មរណា អទាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបដ្ឋិតិ ។
 ឯវំ តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ បដិវិនេតព្វោ ។

១ ឱ. អាបដ្ឋតីតិ ។ ម. អាបដ្ឋេយ្យ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

បាននូវភោជនទាំងឡាយជាទីសប្បាយ បាននូវភេសជ្ជៈទាំងឡាយជាទី
សប្បាយ បាននូវអ្នកទំនុកបម្រុងដ៏សមគួរ បាននូវជនអ្នកនាំទៅរក
ស្រុកផងទៅអេះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថាបុរសនេះ
កុំដល់នូវសេចក្តីវិនាស ត្រង់កន្លែងនេះឡើយ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលណាមានសេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយកាយមិន
បរិសុទ្ធ មានសេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាក៏មិនបរិសុទ្ធទាំងមិនបានឱកាស
ស្ងប់នៃចិត្តនិងសេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្តក្នុងកាលម្តង ។ ទេ ម្នាលអារុសោទាំង-
ឡាយ ភិក្ខុត្រូវតាំងទុកនូវសេចក្តីករុណា ត្រូវតាំងទុកនូវសេចក្តីអាណិត
ត្រូវតាំងទុកនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ ចំពោះបុគ្គលមានសភាព យ៉ាងនេះ
(ដោយបំណងថា) ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អ្នកនេះ គប្បីលះកាយទុច្ចរិត ហើយ
ចម្រើនកាយសុចរិត លះវចីទុច្ចរិត ហើយចម្រើនវចីសុចរិត លះមនោទុច្ចរិត
ហើយចម្រើនមនោសុចរិត នឹងគេអេះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
ព្រោះថាកុំឲ្យអ្នកនេះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន
បិត្តិវិស័យ អសុរកាយនិងនរកបានឡើយ ក៏មានឧបមេយ្យ យ៉ាងនោះ
ដែរ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះចេញ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តត្រាវុសោ យ្វាយំ បុគ្គលោ បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ
 បរិសុទ្ធវច្ចីសមាចារោ លភតិ ច កាលេន កាលំ
 ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ កេចំ តស្មី បុគ្គលេ
 អាឃាតោ បដិវិនេតញោ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ
 ចោក្ខុរណី អច្ឆោទកា សាតោទកា សីតោទកា
 សេតោទកា សុប្បតិដ្ឋា រម្មណីយា ធានារុក្ខេហិ
 សញ្ញដ្ឋា អថ បុរិសោ អាកច្ឆេយ្យ យម្មាភិតត្តោ
 យម្មបរេតោ កិលន្តោ តសិតោ បិចាសិតោ សោ
 តំ ចោក្ខុរណី ឱកាហេត្វា នហាត្វា ច បិវិត្វា ច
 បច្ចុត្តិវិត្វា តត្តេវ រុក្ខច្ឆាយាយ និសីទេយ្យ វា
 និបទ្ខេយ្យ វា ឯវមេវ ខោ អារុសោ យ្វាយំ បុគ្គលោ
 បរិសុទ្ធកាយសមាចារោ បរិសុទ្ធវច្ចីសមាចារោ លភតិ
 ច កាលេន កាលំ ចេតសោ វិវំ ចេតសោ បសាទំ
 យាបិស្ស បរិសុទ្ធកាយសមាចារតា សាបិស្ស តស្មី
 សមយេ មនសិកាតញ្ច យាបិស្ស បរិសុទ្ធវច្ចីស-
 មាចារតា សាបិស្ស តស្មី សមយេ មនសិកាតញ្ច

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បណ្តាបុគ្គលទាំងនោះ បុគ្គលណា មានសេចក្តី
 ប្រព្រឹត្ត ដោយកាយបរិសុទ្ធ មានសេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាក៏បរិសុទ្ធ
 ទាំងបានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តនឹងសេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្ត ក្នុងកាលម្តង ។ តើ
 ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គលនោះ ដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ស្រះបោក្ខរណី មានទឹកថ្លា ឆ្ងាញ់ ត្រជាក់ ស មានកំពង់រាបល្អ គួរ
 រីករាយ ដេរដាសដោយដើមឈើផ្សេង ។ ហើយមានបុរសក្តៅខ្លាំង
 ដោយកម្តៅថ្ងៃ ត្រូវកម្តៅថ្ងៃគ្របសង្កត់ នឿយហត់ អន្ទះអន្ទែង ស្រែក
 ដើរមកដល់ បុរសនោះ ក៏ចុះក្នុងស្រះបោក្ខរណីនោះ ផ្ចិតផង ផឹកផង
 ហើយត្រឡប់ឡើងមកអង្គុយឬដេកក្រោមម្លប់ឈើ ប្របស្រះបោក្ខរណី
 នោះឯង មានឧបមាយ៉ាងណា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលណា
 មានសេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយកាយដ៏បរិសុទ្ធ មានសេចក្តីប្រព្រឹត្ត
 ដោយវាចាក៏បរិសុទ្ធ ទាំងបានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តនឹងសេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្ត
 ក្នុងកាលម្តង ។ ភិក្ខុត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តីប្រព្រឹត្ត ដោយកាយដ៏
 បរិសុទ្ធរបស់បុគ្គលនោះ ក្នុងសម័យនោះផង ត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តី
 ប្រព្រឹត្ត ដោយវាចាដ៏បរិសុទ្ធ របស់បុគ្គលនោះ ក្នុងសម័យនោះផង

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

យម្បិ សោ លភតិ កាលេន កាលំ ចេតសោ
 វិវំ ចេតសោ បសាទំ តម្បិស្ស តស្មី សមយេ
 មនសិកាតព្វំ ។ ឃំ តស្មី បុគ្គលេ អាយាតោ
 បដិវិទេតព្វោ ។ សមន្តប្បាសាទិកំ អារុសោ បុគ្គលំ
 អាភម្ម ចិត្តំ បសីទតិ ។ ឥមេ ខោ អារុសោ
 បញ្ច អាយាតប្បដិវិទយា យត្ត ភិក្ខុនោ ឧប្បន្នោ
 អាយាតោ សព្វសោ បដិវិទេតព្វោតិ ។

[៦៣] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ។ បេ ។ បញ្ចហារុសោ ធម្មេហិ សមន្នា-
 តតោ ភិក្ខុ អលំសាកច្ឆោ សព្រហ្មចារីនំ ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ឥនារុសោ ភិក្ខុ អត្តនា
 ច សីលសម្បន្នោ ហោតិ សីលសម្បនាកថាយ ច
 អាភតំ បញ្ចំ ព្យាកត្តា ហោតិ អត្តនា ច សមាធិ-
 សម្បន្នោ ហោតិ សមាធិសម្បនាកថាយ ច អាភតំ
 បញ្ចំ ព្យាកត្តា ហោតិ អត្តនា ច បញ្ញាសម្បន្នោ ហោតិ
 បញ្ញាសម្បនាកថាយ ច អាភតំ បញ្ចំ ព្យាកត្តា
 ហោតិ អត្តនា ច វិមុត្តិសម្បន្នោ ហោតិ វិមុត្តិសម្ប-
 នាកថាយ ច អាភតំ បញ្ចំ ព្យាកត្តា ហោតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

(ព្រោះ) បុគ្គលនោះ បានឱកាសស្ងប់នៃចិត្តនិងសេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្ត ក្នុង កាលម្តង ។ ឯណា ភិក្ខុត្រូវធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវការបាននូវឱកាសស្ងប់នៃចិត្ត និងសេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្ត ក្នុងកាលម្តង ។ នោះ របស់បុគ្គលនោះ ក្នុងសម័យ នោះផង ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់គំនុំពីបុគ្គល នោះចេញ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ចិត្តជ្រះថ្លា ព្រោះមកភ្ជាប់ប្រសព្វនឹងបុគ្គលដែលមានគុណគួរឲ្យជ្រះថ្លាបំផុត ។ ម្នាល អារុសោទាំងឡាយ គំនុំកើតឡើងដល់ភិក្ខុ ភិក្ខុត្រូវកម្ចាត់បង់សព្វគ្រប់ ដោយអាយាតប្បដិវិន័យណា អាយាតប្បដិវិន័យនេះមាន ៥ យ៉ាង ។

[៦៣] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុ ក្នុងទី នោះថា ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរសាកសួរ (ធម៌អាច) នឹងសព្វហ្មតារីទាំងឡាយបាន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ មានភិក្ខុជា អ្នកបរិបូណ៌ ដោយសីលខ្លួនឯងទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក ក្នុង សីលសម្បទាកថា ១ បរិបូណ៌ដោយសមាធិខ្លួនឯងទាំងព្យាករនូវប្រស្នា ដែលមក ក្នុងសមាធិសម្បទាកថា ១ បរិបូណ៌ដោយបញ្ញាខ្លួនឯង ទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក ក្នុងបញ្ញាសម្បទាកថា ១ បរិបូណ៌ ដោយវិមុត្តិខ្លួនឯងទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក ក្នុងវិមុត្តិសម្បទាកថា ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អត្តនា ច វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្មន្នោ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញា-
ណទស្សនសម្មនាគថាយ ច អាគតំ បញ្ចំ ព្យាកត្តា
ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អារុសោ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំសាកត្តោ សព្វេហ្មចារីនន្តិ ។
[៦៤] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ ។ បេ ។ បញ្ចហារុសោ ធម្មេហិ សមន្នា-
គតោ ភិក្ខុ អលំសាដីវោ សព្វេហ្មចារីនំ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ ឥនារុសោ ភិក្ខុ អត្តនា ច សីលសម្មន្នោ
ហោតិ សីលសម្មនាគថាយ ច កតំ^(១) បញ្ចំ
ព្យាកត្តា ហោតិ អត្តនា ច សមាធិសម្មន្នោ
ហោតិ សមាធិសម្មនាគថាយ ច កតំ បញ្ចំ
ព្យាកត្តា ហោតិ អត្តនា ច បញ្ញាសម្មន្នោ ហោតិ
បញ្ញាសម្មនាគថាយ ច កតំ បញ្ចំ ព្យាកត្តា
ហោតិ អត្តនា ច វិមុត្តិសម្មន្នោ ហោតិ វិមុត្តិសម្ម-
នាគថាយ ច កតំ បញ្ចំ ព្យាកត្តា ហោតិ
អត្តនា ច វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្មន្នោ ហោតិ

១ ម. អាគតំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

បរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈខ្លួនឯង ទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក
ក្នុងវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្បទាកថា ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរសាកសួរនឹងសព្វហ្មចារីទាំង-
ឡាយបាន ។

[៦៤] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុ ក្នុង
ទីនោះថា ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌
៥ យ៉ាង គួរដល់សាជីវៈជាមួយនឹងសព្វហ្មចារីទាំងឡាយបាន ។
ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ក្នុង
សាសនានេះ មានភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសីលខ្លួនឯងទាំងព្យាករនូវ
ប្រស្នាដែលមក ក្នុងសីលសម្បទាកថា ១ បរិបូណ៌ដោយសមាធិ
ខ្លួនឯងទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក ក្នុងសមាធិសម្បទាកថា ១ បរិបូណ៌
ដោយបញ្ញាខ្លួនឯង ទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក ក្នុងបញ្ញាសម្ប-
ទាកថា ១ បរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិខ្លួនឯងទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក
ក្នុងវិមុត្តិសម្បទាកថា ១ បរិបូណ៌ដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈខ្លួនឯង

ចតុត្ថបណ្ណសកេ អាយាតវត្តោ ទុតិយោ

វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនសម្បទាកថាយ ច កតំ បញ្ច
ព្យាកត្តា ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ អារុសោ បញ្ចហិ
ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ភិក្ខុ អលំសាដីវោ សព្វប្ប-
ចារីនន្តិ ។

[៦៥] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ ។ បេ ។ យោ ហិ កោចិ អារុសោ
បរំ បញ្ច បុច្ឆតិ សព្វោ សោ បញ្ចហិ ហានេហិ
ឯតេសំ វា អញ្ញតវេន ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
មន្តត្តា មោមហត្តា បរំ បញ្ច បុច្ឆតិ ចាបិច្ឆោ
ឥច្ឆាបកតោ បរំ បញ្ច បុច្ឆតិ បរិករំ បរំ បញ្ច
បុច្ឆតិ អញ្ញាតុកាមោ បរំ បញ្ច បុច្ឆតិ អថវា
បនេវចិត្តោ^(១) បរំ បញ្ច បុច្ឆតិ សចេ មេ បញ្ច
បុដ្ឋោ សម្មនេវ ព្យាករិស្សតិ ឥច្ឆេតំ កុសលំ
នោ ច^(២) មេ បញ្ច បុដ្ឋោ សម្មនេវ ព្យាក-
រិស្សតិ អហាមស្ស សម្មនេវ ព្យាករិស្សាមីតិ ។

១ ឱ. អថ វា បកុប្បន្តោ ។ ២ ឱ. ម. ចេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ទាំងព្យាករនូវប្រស្នាដែលមក ក្នុងវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនសម្បទាកថា ១ ។
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរដល់
សាជីវៈជាមួយនឹងសព្វហ្មចារីទាំងឡាយបាន ។

[៦៥] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុ ក្នុង
ទីនោះថា ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុណាសួររប្រស្នានឹង
អ្នកដទៃ ភិក្ខុអស់នោះ (រមែងសួរ) ដោយហេតុទាំង ៥ យ៉ាងឬបណ្តា
ហេតុទាំង ៥ យ៉ាងនុ៎ះ ហេតុណាមួយ ។ ហេតុទាំង ៥ យ៉ាង តើដូច
ម្តេច ។ គឺភិក្ខុសួររប្រស្នានឹងអ្នកដទៃ ព្រោះស្មារតីទន់ ព្រោះល្ងង់ខ្លៅ ១
មានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក លុះក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នា ហើយសួរ
ប្រស្នានឹងអ្នកដទៃ ១ សួររប្រស្នានឹងអ្នកដទៃ ដើម្បីសង្កត់សង្កិន ១
មិនចង់ដឹង ហើយសួររប្រស្នានឹងអ្នកដទៃ ១ មួយយ៉ាងទៀត ភិក្ខុមាន
គំនិតយ៉ាងនេះហើយ សួររប្រស្នានឹងអ្នកដទៃ ថាបើ ភិក្ខុដែលអាត្មា
អញសួររប្រស្នាហើយ រកដោះសាដោយត្រឹមត្រូវបាន ការដោះសារនុ៎ះ
ជាការល្អ បើអាត្មាអញសួររប្រស្នាហើយ ដោះសាដោយត្រឹមត្រូវមិន
បានទេ អាត្មាអញនឹងដោះសាដោយត្រឹមត្រូវ ឲ្យភិក្ខុនោះវិញ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យោ ហិ កោចិ អារុសោ បរំ បញ្ចំ បុច្ឆតិ សព្វោ
 សោ ឥមេហិ បញ្ចហិ ហានេហិ ឯតេសំ វា អញ្ញតវេន ។
 អហំ ខោ បធារុសោ ឯវិចិត្តោ បរំ បញ្ចំ បុច្ឆាមិ
 សចេ មេ បញ្ចំ បុដ្ឋោ សម្មទេវ ព្យាករិស្សតិ
 ឥច្ចតំ កុសលំ នោ ចេ មេ បញ្ចំ បុដ្ឋោ សម្មទេវ
 ព្យាករិស្សតិ អហមស្ស សម្មទេវ ព្យាករិស្សាមីតិ ។

[៦៦] តត្រិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ។ បេ ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ សីលសម្មន្នោ
 សមាធិសម្មន្នោ បញ្ញាសម្មន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 សមាបដ្ឋេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្តេតំ ហានំ នោ
 ចេ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អញ្ញំ អារាជេយ្យ អតិក្កម្មេវ
 កតទ្ធិដ្ឋារាហារកត្តានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញតរំ
 មនោមយំ កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 សមាបដ្ឋេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្តេតំ ហានន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុណាស្សប្រស្នានឹងអ្នកដទៃ ភិក្ខុអស់នោះ
 (រមែងសួរ) ដោយហេតុទាំង ៥ យ៉ាងនេះ ឬបណ្តាហេតុទាំង ៥ យ៉ាងនេះ
 ហេតុណាមួយក៏មាន ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ចំណែកខាងខ្ញុំ
 មានគំនិតយ៉ាងនេះ ទើបសួរប្រស្នានឹងអ្នកដទៃ ថាបើ ភិក្ខុដែលអាត្មា
 អញសួរប្រស្នាហើយ គេព្យាករដោយត្រឹមត្រូវបាន ការព្យាករដោយ
 ត្រឹមត្រូវដូច្នោះនេះ ជាការល្អ បើអាត្មាអញសួរប្រស្នាហើយ គេព្យាករ
 ដោយត្រឹមត្រូវមិនបានទេ អាត្មាអញនឹងព្យាករដោយត្រឹមត្រូវ ឲ្យភិក្ខុ
 នោះវិញ ១ ។

[៦៦] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុ
 ក្នុងទីនោះថា ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ
 ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសីល បរិបូណ៌ដោយសមាធិ បរិបូណ៌ដោយ
 បញ្ញា គួរចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធិក៏បាន ចេញក៏បាន ហេតុនេះ
 តែងតែមាន បើមិនបានសម្រេចអរហត្ត ក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្នទេ ក៏ផ្ទោះ
 រំលងនូវការកើតរួមនឹងពួកទេវតា អ្នកបរិភោគនូវកវឡិដ្ឋារាហារ^(១)
 ហើយកើតក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេចដោយចិត្តណាមួយ^(២) រួចចូល
 កាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធិក៏បាន ចេញក៏បាន ហេតុនេះតែងតែមាន ។

១ គឺរំលងពួកកាមាវចរទេវតា ។ ២ គឺកើតក្នុងពួកសុទ្ធាវាសព្រហ្មមួយពួក ដែលកើត
 ដោយឈានចិត្ត ។ អដ្ឋកថា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

ឯវំ វុត្តុ អាយស្មា ឧទាយិ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ
 ឯតទរោច អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ អារុសោ សារីបុត្ត
 អនវកាសោ យំ សោ ភិក្ខុ អតិក្កម្មេ កតទ្ធិដ្ឋា-
 រាហារកក្កានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញតវំ មនោមយំ
 កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នេយ្យបិ
 វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្តេតំ ហានន្តិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ
 ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ
 ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ឥធារុសោ ភិក្ខុ សីលសម្បន្នោ
 សមាធិសម្បន្នោ បញ្ញាសម្បន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 សមាបន្នេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្តេតំ ហានំ នោ
 ចេ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អញ្ញំ អារាជេយ្យ អតិក្កម្មេ
 កតទ្ធិដ្ឋារាហារកក្កានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញតវំ
 មនោមយំ កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 សមាបន្នេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្តេតំ ហានន្តិ ។
 តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧទាយិ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ
 ឯតទរោច អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ អារុសោ សារីបុត្ត

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

កាលបើព្រះសារីបុត្ត មានថេរវាចាយ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧទាយិដ៏មាន
 អាយុ ក៏និយាយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោ
 សារីបុត្ត ដំណើរនុ៎ះមិនសមហេតុ មិនសមផលទេ ដែលថា ភិក្ខុនោះ
 ផ្ទោះរំលងនូវការកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា អ្នកបរិភោគនូវកវឡិដ្ឋារាហារ
 ហើយទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេចដោយចិត្តណាមួយ រួចចូល
 កាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ហេតុនេះ មិនដែលមាន
 ទេ ។ អស់វារៈជាគម្រប់ ២ ដងផង ។ បេ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មាន
 ថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុអស់វារៈជាគម្រប់ ៣ ដងថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ
 ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសីល បរិបូណ៌ដោយសមាធិ បរិបូណ៌
 ដោយបញ្ញា ហើយចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន
 ហេតុនេះ តែងតែមាន បើមិនបានសម្រេចអរហត្ត ក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្នទេ
 ក៏ផ្ទោះរំលងនូវការកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា អ្នកបរិភោគនូវកវឡិដ្ឋារាហារ
 ហើយទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេចដោយចិត្តណាមួយ រួចចូល
 កាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ហេតុនេះ តែងតែមាន ។ ព្រះ
 ឧទាយិដ៏មានអាយុ និយាយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ជាគម្រប់ ៣ ដង
 យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ដំណើរនុ៎ះមិនសមហេតុ សមផលទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អនវកាសោ យំ សោ ភិក្ខុ អតិក្កម្មេវ កតទ្ធិដ្ឋា-
 រាហារកក្កានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញតរំ មនោមយំ
 កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមា-
 បន្នេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ នត្ថតំ ហានន្តិ ។ អថខោ
 អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ឯតទហោសិ យាវតតិយម្បិ
 ខោ មេ អាយស្មា ឧទាយិ បដិក្កោសតិ ន ច
 មេ កោចិ ភិក្ខុ អនុមោទតិ យន្ទុនាហំ យេន
 ភក្កវា តេនុបសន្តិមេយ្យន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា
 សារីបុត្តោ យេន ភក្កវា តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា
 ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
 និសិទ្ធា ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 ឥទារុសោ ភិក្ខុ សីលសម្បន្នោ សមាទិសម្បន្នោ
 បញ្ញាសម្បន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នេយ្យបិ
 វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្ថតំ ហានំ នោ ចេ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 អញ្ញំ អារាដេយ្យ អតិក្កម្មេវ កតទ្ធិដ្ឋារាហារ-
 កក្កានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញតរំ មនោមយំ កាយំ
 ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នេយ្យបិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ដែលថា ភិក្ខុនោះផ្ទោះរំលងនូវការកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា អ្នកបរិភោគ
 នូវកវឡិដ្ឋារាហារ ហើយទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេចដោយ
 ចិត្តណាមួយ រួចចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន
 ហេតុនេះ មិនដែលមានទេ ។ លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឧទាយិដ៏មានអាយុ ចេះតែហាមឃាត់
 (ពាក្យ) អាត្មាអញ អស់ ៣ ដងមកហើយ ភិក្ខុណាមួយ ក៏មិន
 អនុមោទនា (ពាក្យ) អាត្មាអញសោះ បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញ
 ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មាន
 អាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ
 ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសារី-
 បុត្តដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុថា
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសីល
 បរិបូណ៌ដោយសមាធិ បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា គួរចូលកាន់សញ្ញាវេទយិត-
 និរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ហេតុនេះ តែងតែមាន បើមិនបានសម្រេច
 អរហត្ត ក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្នទេ ក៏ផ្ទោះរំលងនូវការកើតជាមួយនឹងពួក
 ទេវតា អ្នកបរិភោគនូវកវឡិដ្ឋារាហារ ហើយទៅកើតក្នុងពួកទេវតា
 ដែលសម្រេចដោយចិត្តណាមួយ រួចចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

វុដ្ឋហោយ្យបិ អត្ថេតំ ហានន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា
 ឧទាយិ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទរោច អដ្ឋានំ ខោ
 ឯតំ អារុសោ សារីបុត្ត អនវកាសោ យំ សោ ភិក្ខុ
 អតិក្កម្មេវ កតទ្ធិដ្ឋារាហារកក្ខានំ ទេវានំ សហព្យតំ
 អញ្ញតរំ មនោមយំ កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិត-
 និរោធំ សមាបន្នេយ្យបិ វុដ្ឋហោយ្យបិ នត្ថេតំ ហានន្តិ ។
 ទុតិយម្បិ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា
 សារីបុត្តោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ឥទារុសោ ភិក្ខុ សីល-
 សម្បន្នោ សមាធិសម្បន្នោ បញ្ញាសម្បន្នោ សញ្ញាវេទ-
 យិតនិរោធំ សមាបន្នេយ្យបិ វុដ្ឋហោយ្យបិ អត្ថេតំ ហានំ
 នោ ចេ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អញ្ញំ អារាជេយ្យ អតិក្កម្មេវ
 កតទ្ធិដ្ឋារាហារកក្ខានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញតរំ
 មនោមយំ កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 សមាបន្នេយ្យបិ វុដ្ឋហោយ្យបិ អត្ថេតំ ហានន្តិ ។
 តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧទាយិ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ
 ឯតទរោច អដ្ឋានំ ខោ ឯតំ អារុសោ សារីបុត្ត

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ចេញក៏បាន ហេតុនេះ តែងតែមាន ។ កាលបើព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 មានថេរវាចាយ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ក៏មានថេរវាចានឹង
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ដំណើរនោះ
 មិនសមហេតុ មិនសមផលទេ ដែលថាភិក្ខុនោះ ផ្ទោះរំលងនូវការកើតជា-
 មួយនឹងពួកទេវតា អ្នកបរិភោគនូវកវឡិញ្ញាវហារ ហើយទៅកើតក្នុងពួក
 ទេវតាដែលសម្រេចដោយចិត្តណាមួយ រួចចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ
 ក៏បាន ចេញក៏បាន ហេតុនេះ មិនដែលមានទេ ។ អស់វារៈ ២ ដង
 ។ បេ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុ អស់វារៈ
 ៣ ដងថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយ
 សីល បរិបូណ៌ដោយសមាធិ បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា គួរចូលកាន់សញ្ញា-
 វេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន ហេតុនេះ តែងតែមាន បើមិនបាន
 សម្រេចអរហត្ត ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះទេ ក៏ផ្ទោះរំលងនូវការកើតជាមួយនឹង
 ពួកទេវតា អ្នកបរិភោគនូវកវឡិញ្ញាវហារ ហើយទៅកើតក្នុងពួកទេវតា
 ដែលសម្រេចដោយចិត្តណាមួយ រួចចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន
 ចេញក៏បាន ហេតុនេះ តែងតែមាន ។ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ មាន
 ថេរវាចានឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អស់វារៈជាគម្រប់ ៣ ដងយ៉ាងនេះថា
 ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ដំណើរនេះ មិនសមហេតុ មិនសមផលទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អនវកាសោ យំ សោ ភិក្ខុ អតិក្កម្មេ កតទ្ធិដ្ឋា-
 រាហារកក្កានំ ទេវានំ សហព្យតំ អញ្ញាតរំ មនោមយំ
 កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមា-
 បន្នេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ នត្ថតំ ហានន្តិ ។ អថខោ
 អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ឯតទហោសិ ភកវតោបិ
 ខោ មេ សមុខា អាយស្មា ឧទាយិ យាវតតិយកំ
 បដិក្កោសតិ ន ច មេ កោចិ ភិក្ខុ អនុមោ-
 ទតិ យន្ទ្រាបំ តុណ្ហំ អស្សន្តិ ។ អថខោ
 អាយស្មា សារីបុត្តោ តុណ្ហំ អហោសិ ។ អថខោ
 ភកវា អាយស្មន្តំ ឧទាយិ អាមន្តេសិ កំ បន
 តំ ឧទាយិ មនោមយំ កាយំ បច្ចេសីតិ ។ យេ
 តេ ភន្តេ ទេវា អរូបិនោ សញ្ញាមយាតិ ។ កី
 នុ ខោ តុយ្ហំ ឧទាយិ ពាលស្ស អព្យត្តស្ស
 ភណិកេន តំបិ ជាម ភណិតពំ មញ្ញសីតិ ។
 អថខោ ភកវា អាយស្មន្តំ អានន្តំ អាមន្តេសិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ដែលថា ភិក្ខុនោះ ផ្ទោះរំលងនូវការកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា អ្នក
 បរិភោគនូវកវឡិដ្ឋារាហារ ហើយទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេច
 ដោយចិត្តណាមួយ រួចចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន
 ហេតុនេះ មិនដែលមានទេ ។ គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មាន
 សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អម្បាលទីចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ម្តេចព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ ក៏នៅតែរារាំងពាក្យរបស់អាត្មាអញ អស់វារៈ
 ជាគម្រប់ ៣ ដង រកភិក្ខុណាមួយ អនុមោទនាពាក្យរបស់អាត្មាអញគ្មាន
 សោះ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញនៅស្ងៀមទៅចុះ ។ លំដាប់នោះ
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏នៅស្ងៀម ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់ឧទាយិ តើអ្នក យល់
 ពួកទេវតា ដែលសម្រេចដោយចិត្តដូចម្តេច ។ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ
 ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកទេវតាណា មិនមានរូប មាន
 តែសញ្ញា (ខ្ញុំព្រះអង្គយល់ពួកទេវតានោះ) ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា
 ម្ចាស់ឧទាយិ ប្រយោជន៍អ្វី ដោយការនិយាយ ជាមួយនឹងអ្នកដែលជា
 បុគ្គលពាលមិនឈ្លាស ខ្លួនអ្នកដឹងបានតែពាក្យ ដែលខ្លួនត្រូវពោល ។
 គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះអានន្តដ៏មានអាយុថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

អត្ថិ ធាម អាណន្ទ ថេរំ ភិក្ខុំ វិហោសិយមាណំ
 អដ្ឋបេត្តិស្សច ន ហិ ធាម អាណន្ទ ការុញ្ញបិ
 ភវិស្សតិ ព្យត្តម្ហិ ភិក្ខុម្ហិ វិហោសិយមាណម្ហិតិ ។ អថខោ
 ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីល-
 សម្បជ្ជោ សមាធិសម្បជ្ជោ បញ្ញាសម្បជ្ជោ សញ្ញា-
 វេទយិតនិរោធំ សមាបដ្ឋេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្តតំ
 ហានំ នោ ចេ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ អញ្ញំ អារាធយ្យ
 អតិក្កម្មេវ កតទ្បិដ្ឋ្តារាហារភក្ខានំ នេវានំ សហព្យតំ
 អញ្ញតរំ មនោមយំ កាយំ ឧបបន្នោ សញ្ញាវេទ-
 យិតនិរោធំ សមាបដ្ឋេយ្យបិ វុដ្ឋហេយ្យបិ អត្តតំ
 ហានន្តិ ។ ឥទមវោច ភកវា ឥទំ វត្វាន សុកតោ
 ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ ចារិសិ ។ អថខោ អាយស្មា
 អាណន្នោ អចិរ្យក្កន្តស្ស ភកវតោ យេនាយស្មា
 ឧបវានោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ
 ឧបវានំ ឯតទវោច ឥធារុសោ ឧបវាន អញ្ញោ ថេវ
 ភិក្ខុ^(១) វិហោសេន្តិ មយន្តេ ន បុច្ឆាម ។

១ ឱ. អញ្ញោ ថេរំ ភិក្ខុំ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាណាតវគ្គ ទី ២

មើលចុះអានន្ទ (តទៅ) ពួកអ្នកគង់ព្រងើយកន្តើយនឹងភិក្ខុជាថេរៈ
 ដែលគេបៀតបៀន ម្ចាស់អានន្ទ មិនគួរឃើញនឹងមិនមានសេចក្តី
 ករុណា ចំពោះភិក្ខុអ្នកឆ្ងាសដែលគេបៀតបៀនសោះ ។ លំដាប់
 នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសីល បរិបូណ៌ដោយ
 សមាធិ បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា គួរចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន
 ចេញក៏បាន ហេតុនេះ តែងតែមាន ឃើញបានសម្រេចអរហត្ត ក្នុង
 កាលជាបច្ចុប្បន្ននេះទេ ក៏ផ្ទះរំលងនូវការកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា អ្នក
 បរិភោគនូវកវឡិញ្ញាវារ ហើយទៅកើតក្នុងពួកទេវតា ដែលសម្រេច
 ដោយចិត្តណាមួយ រួចចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធក៏បាន ចេញក៏បាន
 ហេតុនេះ តែងតែមាន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ព្រះពុទ្ធដីកា
 នេះហើយ លុះព្រះសុគតទ្រង់ត្រាស់ព្រះពុទ្ធដីកានេះហើយ ទើបក្រោក
 ចាកអាសនៈ រួចចូលទៅកាន់គន្ធកុដិ ។ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគចេញ
 ទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ចូលទៅរកព្រះឧបវានៈ
 ដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏មានថេរវាចានឹងព្រះឧបវានៈ
 ដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោឧបវានៈ ឥឡូវនេះ ពួកភិក្ខុដទៃ
 បៀតបៀនពួកភិក្ខុជាថេរៈ យើងមិនទាន់បានសួរពួកភិក្ខុទាំងនោះទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អនច្ឆរិយំ ខោ បនេតំ អារុសោ ឧបវាន យំ ភកវា
 សាយណ្ណាសមយំ បដិសល្លាណ វុដ្ឋិតោ ឯតទេវ អារត្ត
 ឧទាហរេយ្យ យថា អាយស្មន្តញ្ញេវត្ថ ឧបវានំ បដិ-
 កាសេយ្យ ។ ឥទានេវ អម្ពាភំ សារដ្ឋំ ឌីក្កន្តន្តិ ។
 អថខោ ភកវា សាយណ្ណាសមយំ បដិសល្លាណ
 វុដ្ឋិតោ យេន ឧបដ្ឋានសាលា តេនុបសង្កមិ ឧប-
 សង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសង្ក ខោ
 ភកវា អាយស្មន្តំ ឧបវានំ ឯតទពោច កតីហិ នុ ខោ
 ឧបវាន ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ថេរោ ភិក្ខុ សព្វហ្ម-
 ចារីនំ បិយោ ច ហោតិ មនាទោ ច ករុ ច ការដីយោ
 ចាតិ ។ បញ្ចហិ ភន្តេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ថេរោ
 ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីនំ បិយោ ច ហោតិ មនាទោ ច
 ករុ ច ការដីយោ ច ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធិ ភន្តេ ថេរោ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។
 សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ ។ បេ ។
 ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធោ កល្យាណវាទោ ហោតិ
 កល្យាណវាត្តរណោ ទោរិយា វាចាយ សមដ្ឋាកតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអារុសោឧបវានៈ ហេតុនេះ មិនជាអស្ចារ្យទេ ដែលព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់ចេញចាកទីស្ងាត់ ក្នុងសាយណ្តាសម័យ ហើយត្រាស់
ប្រារព្ធនូវហេតុនេះឯង ដូចជាទ្រង់ត្រាស់បំភ្លឺនូវព្រះឧបវានៈដ៏មានអាយុ
ក្នុងហេតុនុ៎ះដែរ ។ ឥឡូវនេះ សេចក្តីទោមនស្ស ក៏ជ្រៀតចូល
(ក្នុងចិត្ត) របស់យើងដែរ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
ចេញចាកទីស្ងាត់ ក្នុងសាយណ្តាសម័យ ហើយស្តេចយាងចូលទៅកាន់
ឧបដ្ឋានសាលា លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈដែលគេ
ក្រាលទុកថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស្រេចហើយ
ក៏បានត្រាស់នឹងព្រះឧបវានៈដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្នាលឧបវានៈ ភិក្ខុ
ជាថេរៈ ប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង ទើបជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត
គួរគោរពនិងគួរសរសើរ របស់សព្វហ្មចារីទាំងឡាយ ។ បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាថេរៈ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ទើបជាទីស្រឡាញ់
ជាទីគាប់ចិត្ត គួរគោរពនិងគួរសរសើរ របស់សព្វហ្មចារីទាំងឡាយ ។
ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុ
ជាថេរៈ ជាអ្នកមានសីល ។ លេ ។ សិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១
ជាអ្នកចេះដឹងច្រើន ។ លេ ។ ជាអ្នកចាក់ដុះល្អដោយប្រាជ្ញា ១ ជាអ្នកមាន
វាចាដ៏ពិរោះ មានសម្តីដ៏ផ្អែមល្អែម ប្រកបដោយវាចាជារបស់អ្នកក្រុង

វិស្សជ្ជាយ អនេលកឡាយ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា
 ចតុន្នំ ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ
 ជិកាមលាកី ហោតិ អភិច្ចលាកី អកសិរលាកី
 អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភន្តេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 ថេរោ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីនំ បិយោ ច ហោតិ មនាទោ
 ច ករុ ច ការជីយោ ចាតិ ។ សាធុ សាធុ
 ឧបវាន ឥមេហិ ខោ ឧបវាន បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ថេរោ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីនំ បិយោ
 ច ហោតិ មនាទោ ច ករុ ច ការជីយោ ច ។
 ឥមេ ថេ ឧបវាន បញ្ច ធម្មា ថេរស្ស ភិក្ខុនោ ន
 សំវិជ្ជេយ្យំ កោន នំ សព្វហ្មចារី សក្ករេយ្យំ ករុ-
 ករេយ្យំ មាណេយ្យំ បូជេយ្យំ^(១) ខណ្ឌិច្ឆេន ចាលិច្ឆេន
 វស្មិត្តចតាយ ។ យស្មា ច ខោ ឧបវាន ឥមេ
 បញ្ច ធម្មា ថេរស្ស ភិក្ខុនោ សំវិជ្ជន្តិ តស្មា តំ
 សព្វហ្មចារី សក្ករោន្តិ ករុករោន្តិ មាណេន្តិ បូជេន្តិតិ ។

១ ម. តំ សព្វហ្មចារី ន សក្ករេយ្យំ ន ករុករេយ្យំ ន មាណេយ្យំ ន បូជេយ្យំ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ជាវាចាក្លោះក្លាយ មិនមានទោស គួរធ្វើអ្នកដទៃឲ្យដឹងសេចក្តីច្បាស់
 លាស់បាន ១ ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយ
 មិនក្រ រូរឈានទាំង ៤ ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្ន
 ដែលប្រកបដោយចេតសិកដ៏ថ្លៃថ្លា ១ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់រូរចេតោវិមុត្តិ
 និងបញ្ញាវិមុត្តិដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយ
 ខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាថេរៈ ប្រកប
 ដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ ទើបជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត គួរគោរព
 និងគួរសរសើរ របស់សព្វហូចារីទាំងឡាយ ។ ម្នាលឧបវានៈ ត្រូវ
 ណាស់ហើយ ត្រូវណាស់ហើយ ម្នាលឧបវានៈ ភិក្ខុជាថេរៈ ប្រកប
 ដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្ត គួរ
 គោរពនិងគួរសរសើរ របស់សព្វហូចារីទាំងឡាយ ។ ម្នាលឧបវានៈ
 បើធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ មិនមានដល់ភិក្ខុជាថេរៈទេ តើពួកសព្វហូចារី គួរធ្វើ
 សក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជាភិក្ខុជាថេរៈនោះ ត្រង់ធ្មេញបាក់ សក់ស្កូវ
 និងស្បែកជ្រួញជ្រើវ ឬដូចម្តេច ។ ម្នាលឧបវានៈ ព្រោះហេតុនោះ
 ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់ភិក្ខុជាថេរៈ ទើបពួកសព្វហូចារី
 ធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជាភិក្ខុជាថេរៈនោះបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[៦៧] តត្រិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ចោទកេន អារុសោ ភិក្ខុនា បរំ ចោទេ-
 តុកាមេន បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ ឧបដ្ឋាបេត្វា បរោ
 ចោទេតព្វោ ។ កតមេ បញ្ច ។ កាលេន វក្ខាមិ
 នោ អកាលេន ភូតេន វក្ខាមិ នោ អភូតេន
 សឃ្លោន វក្ខាមិ នោ ជរុសេន អត្ថសញ្ញិតេន
 វក្ខាមិ នោ អនត្ថសញ្ញិតេន មេត្តចិត្តោ^(១) វក្ខាមិ
 នោ នោសន្តរោ^(២) ។ ចោទកេន អារុសោ ភិក្ខុនា
 បរំ ចោទេតុកាមេន ឥមេ បញ្ច ធម្មេ អជ្ឈត្តំ
 ឧបដ្ឋាបេត្វា បរោ ចោទេតព្វោ ។ ឥនាហំ អារុសោ
 ឯកច្ចំ បុត្តលំ បស្សាមិ អកាលេន ចោទិយមាណំ
 នោ កាលេន កុបិតំ អភូតេន ចោទិយមាណំ
 នោ ភូតេន កុបិតំ ជរុសេន ចោទិយមាណំ

១ ឱ. ម. មេត្តចិត្តេន ។ ២ ឱ. ម. ទោសន្តរេន ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[៦៧] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានហៅពួកភិក្ខុ ក្នុងទីនោះថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកដាស់តឿន ចង់ដាស់តឿនភិក្ខុដទៃ គួរតម្កល់ធម៌ ៥ យ៉ាងទុកក្នុងខ្លួន ហើយសឹមដាស់តឿនភិក្ខុដទៃ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ (គឺភិក្ខុគិតថា) អាត្មាអញនិយាយដាស់តឿន ក្នុងកាលគួរ មិននិយាយដាស់តឿនក្នុងកាលមិនគួរ ១ អាត្មាអញនិយាយ ដាស់តឿនដោយពាក្យពិត មិននិយាយដាស់តឿនដោយពាក្យមិនពិត ១ អាត្មាអញនិយាយដាស់តឿនដោយពាក្យពីរោះ មិននិយាយដាស់តឿន ដោយពាក្យទ្រគោះ ១ អាត្មាអញនិយាយដាស់តឿនដោយពាក្យដែល ប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិននិយាយដាស់តឿនដោយពាក្យដែលមិន ប្រកបដោយប្រយោជន៍ ១ អាត្មាអញនិយាយដាស់តឿនដោយចិត្តមេត្តា មិននិយាយដាស់តឿនដោយទោសចិត្ត ១ ។ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកដាស់តឿន ចង់ដាស់តឿនភិក្ខុដទៃ គួរតម្កល់ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះទុកក្នុង ខ្លួន ហើយសឹមដាស់តឿនភិក្ខុដទៃ ។ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំឃើញ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ដែលគេដាស់តឿនក្នុងកាលមិនគួរ មិនដាស់ តឿនក្នុងកាលគួរ ហើយមានសេចក្តីខឹង ១ ដែលគេដាស់តឿនដោយ ពាក្យមិនពិត មិនដាស់តឿនដោយពាក្យពិត ហើយមានសេចក្តីខឹង ១

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

ឆោ សណ្ណោន កុបិតំ អនត្ថសញ្ញិតេន ចោទិយមាណំ
 ឆោ អត្ថសញ្ញិតេន កុបិតំ ឆោសន្តវេន ចោទិយមាណំ
 ឆោ មេត្តចិត្តេន កុបិតំ ។ អធម្មចុទិតស្ស
 អារុសោ ភិក្ខុនោ បញ្ចហាការេហិ អរិយ្យដិសារោ
 ឧបទហិតញោ អកាលេនាយស្មា ចុទិតោ ឆោ
 កាលេន អលន្តេ អរិយ្យដិសារាយ អភូតេនាយស្មា
 ចុទិតោ ឆោ ភូតេន អលន្តេ អរិយ្យដិសារាយ
 ធរុសេនាយស្មា ចុទិតោ ឆោ សណ្ណោន អលន្តេ
 អរិយ្យដិសារាយ អនត្ថសញ្ញិតេនាយស្មា ចុទិតោ ឆោ
 អត្ថសញ្ញិតេន អលន្តេ អរិយ្យដិសារាយ ឆោសន្តវេ-
 នាយស្មា ចុទិតោ ឆោ មេត្តចិត្តេន អលន្តេ អរិយ្យដិ-
 សារាយាតិ ។ អធម្មចុទិតស្ស អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមេហិ
 បញ្ចហាការេហិ អរិយ្យដិសារោ ឧបទហិតញោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាណាតវគ្គ ទី ២

ដែលគេដាស់តឿនដោយពាក្យទ្រគោះ មិនដាស់តឿនដោយពាក្យពីរោះ
 ហើយមានសេចក្តីខឹង ១ ដែលគេដាស់តឿនដោយពាក្យមិនប្រកបដោយ
 ប្រយោជន៍ មិនដាស់តឿនដោយពាក្យដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍
 ហើយមានសេចក្តីខឹង ១ ដែលគេដាស់តឿនដោយទោសចិត្ត មិនដាស់
 តឿនដោយចិត្តមេត្តា ហើយមានសេចក្តីខឹង ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 បើភិក្ខុមានគេដាស់តឿន មិនប្រកបដោយធម៌ គួរតាំងទុកនូវសេចក្តី
 មិនក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាង ដោយគិតថា គេដាស់តឿន
 អ្នកក្នុងកាលមិនគួរ មិនដាស់តឿនក្នុងកាលគួរ គួរតែអ្នកមិនមានសេចក្តី
 ក្តៅក្រហាយ ១ គេដាស់តឿនអ្នកដោយពាក្យមិនពិត មិនដាស់តឿន
 ដោយពាក្យពិត គួរតែអ្នកមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ គេដាស់តឿន
 អ្នកដោយពាក្យទ្រគោះ មិនដាស់តឿនដោយពាក្យពីរោះ គួរតែអ្នកមិន
 មានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ គេដាស់តឿនអ្នកដោយពាក្យមិនប្រកបដោយ
 ប្រយោជន៍ មិនដាស់តឿនដោយពាក្យដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍
 គួរតែអ្នកមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ គេដាស់តឿនអ្នកដោយទោសចិត្ត
 មិនដាស់តឿនដោយចិត្តមេត្តា គួរតែអ្នកមិនមានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បើភិក្ខុមានគេដាស់តឿន មិនប្រកបដោយធម៌
 គួរតាំងទុកនូវសេចក្តីមិនក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អធម្មចោទកស្ស អារុសោ ភិក្ខុនោ បញ្ចហាការេហិ
 វិប្បដិសារោ ឧបទហិតព្វោ អកាលេន តេ អារុសោ
 ចុទិតោ នោ កាលេន អលន្តេ វិប្បដិសារាយ
 អភូតេន តេ អារុសោ ចុទិតោ នោ ភូតេន អលន្តេ
 វិប្បដិសារាយ ធរុសេន តេ អារុសោ ចុទិតោ នោ
 សណ្ណេន អលន្តេ វិប្បដិសារាយ អនត្តសញ្ញិតេន
 តេ អារុសោ ចុទិតោ នោ អត្តសញ្ញិតេន អលន្តេ
 វិប្បដិសារាយ នោសន្តវេន តេ អារុសោ ចុទិតោ នោ
 មេត្តចិត្តេន អលន្តេ វិប្បដិសារាយាតិ ។ អធម្មចោទ-
 កស្ស អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមេហិ បញ្ចហាការេហិ
 វិប្បដិសារោ ឧបទហិតព្វោ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 យថា នាញ្ញាបិ ភិក្ខុ អភូតេន ចោទេតព្វំ មញ្ញេ-
 យ្យាតិ ។ ឥធម បនាហំ អារុសោ ឯកច្ចំ បុគ្គលំ បស្សាមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកជាសំត្រឿនគេ មិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាង ដោយគិតថា ម្នាល អារុសោ អ្នកឯងជាសំត្រឿនគេ ក្នុងកាលមិនគួរ មិនជាសំត្រឿនគេ ក្នុងកាលគួរ ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯងជាសំត្រឿនគេដោយពាក្យមិនពិត មិនជាសំត្រឿនគេដោយពាក្យ ពិត ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯង ជាសំត្រឿនគេដោយពាក្យទ្រុឌទ្រោមៈ មិនជាសំត្រឿនគេដោយពាក្យពីរោះ ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯង ជាសំត្រឿនគេដោយពាក្យមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនជាសំត្រឿនគេ ដោយពាក្យដែលប្រកបដោយប្រយោជន៍ ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅ ក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯងជាសំត្រឿនគេដោយទោស- ចិត្ត មិនជាសំត្រឿនគេដោយចិត្តមេត្តា ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅ ក្រហាយ ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកជាសំត្រឿនគេ មិន ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាង នេះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះហេតុថា ដូចយ៉ាងភិក្ខុ ដទៃ ក៏មិនត្រូវសម្គាល់នូវភិក្ខុ ដែលខ្លួនត្រូវជាសំត្រឿនដោយពាក្យមិន ពិតដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំឃើញបុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

កាលេន ចោទិយមាណំ ណោ អកាលេន កុបិតំ
 ភូតេន ចោទិយមាណំ ណោ អភូតេន កុបិតំ
 សណ្ណេន ចោទិយមាណំ ណោ ផរុសេន កុបិតំ
 អត្ថសញ្ញិតេន ចោទិយមាណំ ណោ អនត្ថសញ្ញិតេន
 កុបិតំ មេត្តចិត្តេន ចោទិយមាណំ ណោ ណោសន្តវេន
 កុបិតំ ។ ធម្មចុទិតស្ស អារុសោ ភិក្ខុនោ បញ្ច-
 ហាការេហិ វិប្បដិសារោ ឧបទហិតញោ កាលេនា-
 យស្មា ចុទិតោ ណោ អកាលេន អលន្តេ វិប្បដិ-
 សារាយ ភូតេនាយស្មា ចុទិតោ ណោ អភូតេន
 អលន្តេ វិប្បដិសារាយ សណ្ណេនាយស្មា ចុទិតោ ណោ
 ផរុសេន អលន្តេ វិប្បដិសារាយ អត្ថសញ្ញិតេនាយស្មា
 ចុទិតោ ណោ អនត្ថសញ្ញិតេន អលន្តេ វិប្បដិ-
 សារាយ មេត្តចិត្តេនាយស្មា ចុទិតោ ណោ ណោសន្តវេន

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាណាតវគ្គ ទី ២

ដែលគេដាស់តឿន ក្នុងកាលគួរ មិនដាស់តឿន ក្នុងកាលមិនគួរ ហើយ
មានសេចក្តីខឹង ១ ដែលគេដាស់តឿន ដោយពាក្យពិត មិនដាស់តឿន
ដោយពាក្យមិនពិត ហើយមានសេចក្តីខឹង ១ ដែលគេដាស់តឿន ដោយ
ពាក្យពីរោះ មិនដាស់តឿន ដោយពាក្យទ្រគោះ ហើយមានសេចក្តីខឹង ១
ដែលគេដាស់តឿន ដោយពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនដាស់តឿន
ដោយពាក្យមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ហើយមានសេចក្តីខឹង ១ ដែលគេ
ដាស់តឿន ដោយចិត្តមេត្តា មិនដាស់តឿន ដោយទោសចិត្ត ហើយមាន
សេចក្តីខឹង ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលគេដាស់តឿនប្រកប
ដោយធម៌ ត្រូវបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាង ដោយគិត
ថា គេដាស់តឿនអ្នក ក្នុងកាលគួរ គេមិនដាស់តឿនអ្នក ក្នុងកាលមិនគួរ
ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ គេដាស់តឿនអ្នក ដោយពាក្យ
ពិត មិនដាស់តឿន ដោយពាក្យមិនពិត ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រ-
ហាយ ១ គេដាស់តឿនអ្នក ដោយពាក្យពីរោះ មិនដាស់តឿនអ្នក ដោយ
ពាក្យទ្រគោះ ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ គេដាស់តឿនអ្នក
ដោយពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនដាស់តឿន ដោយពាក្យដែល
មិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១
ដែលគេដាស់តឿនអ្នក ដោយចិត្តមេត្តា មិនដាស់តឿន ដោយទោសចិត្ត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អលន្តេ វិប្បដិសារាយាតិ ។ ធម្មចុទិតស្ស អារុសោ
ភិក្ខុនោ ឥមេហិ បញ្ចហាការេហិ វិប្បដិសារោ
ឧបទហិតញោ ។ ធម្មចោទកស្ស អារុសោ ភិក្ខុនោ
បញ្ចហាការេហិ អវិប្បដិសារោ ឧបទហិតញោ កាលេន
តេ អារុសោ ចុទិតោ នោ អកាលេន អលន្តេ
អវិប្បដិសារាយ ភូតេន តេ អារុសោ ចុទិតោ
នោ អភូតេន អលន្តេ អវិប្បដិសារាយ សណ្ណេន
តេ អារុសោ ចុទិតោ នោ ធម្មសេន អលន្តេ
អវិប្បដិសារាយ អត្ថសញ្ញាតេន តេ អារុសោ ចុទិតោ
នោ អនត្ថសញ្ញាតេន អលន្តេ អវិប្បដិសារាយ
មេត្តចិត្តេន តេ អារុសោ ចុទិតោ នោ នោសន្ត-
រេន អលន្តេ អវិប្បដិសារាយាតិ ។ ធម្មចោទកស្ស
អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមេហិ បញ្ចហាការេហិ អវិប្ប-
ដិសារោ ឧបទហិតញោ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ត្រូវតែអ្នកឯងបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលគេដាស់តឿនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាងនេះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកដាស់តឿនគេប្រកបដោយធម៌ ត្រូវបានសេចក្តីមិនក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាង ដោយគិតថា ម្នាលអារុសោ អ្នកឯងដាស់តឿនគេ ក្នុងកាលគួរ មិនដាស់តឿនគេ ក្នុងកាលមិនគួរ ត្រូវតែអ្នកឯងមិនបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯងដាស់តឿនគេ ដោយពាក្យពិត មិនដាស់តឿនគេ ដោយពាក្យមិនពិត ត្រូវតែអ្នកឯងមិនបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯងដាស់តឿនគេ ដោយពាក្យពីរោះ មិនដាស់តឿនគេ ដោយពាក្យទ្រគោះ ត្រូវតែអ្នកឯងមិនបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯងដាស់តឿនគេ ដោយពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ មិនដាស់តឿនគេ ដោយពាក្យមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ ត្រូវតែអ្នកឯងមិនបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ម្នាលអារុសោ អ្នកឯងដាស់តឿនគេ ដោយចិត្តមេត្តា មិនដាស់តឿនគេ ដោយទោសចិត្ត ត្រូវតែអ្នកឯងមិនបានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកដាស់តឿនគេ ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវបានសេចក្តីមិនក្តៅក្រហាយ ដោយអាការៈ ៥ យ៉ាងនេះ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

យថា អញ្ញោបិ ភិក្ខុ ភូតេន ចោទិតព្វំ មញ្ញោយ្យាតិ ។
 ចុទិតេន អារុសោ បុត្តលេន ទ្វីសុ ធម្មេសុ បតិដ្ឋា-
 តព្វំ សច្ចេ ច អកុប្បេ ច ។ បញ្ចហិ អារុសោ
 បវេ ចោទេយ្យំ កាលេន វា អកាលេន វា ភូតេន
 វា អភូតេន វា សណ្ណេន វា ធរុសេន វា អត្ត-
 សញ្ញិតេន វា អនត្តសញ្ញិតេន វា មេត្តចិត្តា^(១) វា
 ទោសន្តរា^(២) វា ។ អហំបិ ទ្វីសុយេវ ធម្មេសុ
 បតិដ្ឋហេយ្យំ សច្ចេ ច អកុប្បេ ច ។ សចេ
 ជានេយ្យំ អត្តសោ មយិ ធម្មោតិ អត្តិតិ នំ វទេយ្យំ
 សំវិជ្ជតេ ឯសោ មយិ ធម្មោតិ ។ សចេ ជានេយ្យំ
 នត្តសោ មយិ ធម្មោតិ នត្តិតិ នំ វទេយ្យំ
 នេសោ ធម្មោ មយិ សំវិជ្ជតិតិ ។ ឯវំបិ
 ខោ តេ សារីបុត្ត វុច្ចមាណា អថច បនិ-
 យេកកថ្វេ មោឃបុរិសា ន បទក្ខិណំ កណ្ណាន្តិតិ ។

១ ឱ. ម. មេត្តចិត្តេន វា ។ ២ ឱ. ម. ទោសន្តរេន វា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ព្រោះថា ដូចយ៉ាងភិក្ខុដទៃ ក៏ត្រូវសម្គាល់ភិក្ខុដែលខ្លួនត្រូវដាស់តឿន
 ដោយពាក្យពិតដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលដែលគេដាស់
 តឿន ត្រូវប្រតិស្ឋានក្នុងធម៌ ២ យ៉ាង គឺសច្ចៈ ១ សេចក្តីមិនខឹង ១ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុគប្បីដាស់តឿនពួកបុគ្គលដទៃ ដោយអាការៈ
 ៥ យ៉ាង គឺ (ដាស់តឿន) ក្នុងកាលគួរក៏មាន មិនគួរក៏មាន ១ ដោយ
 ពាក្យពិតក៏មាន មិនពិតក៏មាន ១ ដោយពាក្យពីរោះក៏មាន ពាក្យទ្រគោះ
 ក៏មាន ១ ដោយពាក្យប្រកបដោយប្រយោជន៍ក៏មាន មិនប្រកបដោយ
 ប្រយោជន៍ក៏មាន ១ ដោយចិត្តមេត្តាក៏មាន ដោយទោសចិត្តក៏មាន ១ ។
 (ភិក្ខុអ្នកដាស់តឿនគេត្រូវតាំងចិត្ត) ថា ទោះបីអាត្មាអញ ក៏គួរប្រតិស្ឋាន
 ក្នុងធម៌ ២ យ៉ាង គឺសច្ចៈ ១ សេចក្តីមិនខឹង ១ ដែរ ។ បើអាត្មាអញ
 ដឹងថា ធម៌នុ៎ះមាននៅក្នុងអាត្មាអញ អាត្មាអញគួរនិយាយប្រាប់គេថាមាន
 (ព្រោះ) ធម៌នុ៎ះ មាននៅក្នុងអាត្មាអញមែន ។ បើអាត្មាអញដឹងថា
 ធម៌នុ៎ះមិនមានក្នុងអាត្មាអញទេ គួរអាត្មាអញនិយាយប្រាប់គេថាមិនមាន
 (ព្រោះ) ធម៌នុ៎ះ មិនមានក្នុងអាត្មាអញមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
 ត្រាស់ថា ម្នាលសារីបុត្ត កាលដែលអ្នកពោលយ៉ាងនេះហើយ មាន
 ពួកមោឃបុរសខ្លះក្នុងសាសនានេះ មិនទទួលយកដោយផ្លិតផ្លង់ឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យេ តេ ភន្តេ បុគ្គលា អស្សុទ្ធា ដីវិកត្តា ន សទ្ធា
 អតារស្មា អនការិយំ បព្វជិតា សហា មាយារិទោ កេដ្ឋ-
 ភិទោ ឧទ្ធតា ឧទ្ធទ្យា ចបលា មុខា វិកិល្ហាវាថា
 ឥន្ទ្រិយេសុ អតុត្តទ្វារា ភោជនេ អមត្តញ្ញុនោ ជាត-
 រិយំ អននុយុត្តា សាមញ្ញោ អនបេក្ខវន្តោ សិក្ខាយ ន
 តិព្វការា ពាហុស្វិកា សាថសិកា ឱក្កមនេ បុព្វដ្ឋមា
 បរិវេកេ និក្ខិត្តទុរា កុសីតា ហីនរិយា មុដ្ឋស្សតិទោ
 អសម្បជានា អសមាហិតា វិព្ពន្តចិត្តា ទុប្បញ្ញា
 ឯឡម្មតា តេ មយា ឯវំ រុច្ចមាណ ន បទក្ខិលំ
 កណ្ហានិ ។ យេ បន តេ ភន្តេ កុលបុត្តា សទ្ធា
 អតារស្មា អនការិយំ បព្វជិតា អសហា អមាយារិទោ
 អកេដ្ឋភិទោ អនុទ្ធតា អនុទ្ធទ្យា អចបលា អមុខា
 អវិកិល្ហាវាថា ឥន្ទ្រិយេសុ តុត្តទ្វារា ភោជនេ មត្តញ្ញុនោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ព្រះសារីបុត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គលពួកណា ដែល
 មិនមានសទ្ធា ត្រូវការតែនឹងចិញ្ចឹមជីវិត ចេញចាកផ្ទះ ហើយចូលមក
 កាន់ផ្នួសដោយមិនមានសទ្ធា ជាអ្នកអួតអាង មានមាយា បោកប្រាស មាន
 ចិត្តរាយមាយ លើកកម្ពស់ មានចិត្តឃ្នេងឃ្នោង មានមាត់រឹង មានសម្តី
 ផ្តេសផ្តាស មិនគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ មិនដឹងប្រមាណ
 ក្នុងភោជន មិនប្រកបនូវការភ្ញាក់រលឹក មិនបានក្រឡេកមើល ក្នុងភាព
 នៃខ្លួនជាសមណៈ មិនមានសេចក្តីគោរពដ៏ក្លៀវក្លាក្នុងសិក្ខា ជាអ្នកល្មោក
 មានសេចក្តីព្យាយាម ក្នុងការប្រព្រឹត្តិជួរថយ ជាប្រធានខាងការប្រព្រឹត្តិ
 ជ្រោកជ្រាក ដាក់ចោលនូវធុរៈ ក្នុងវិវេក ខ្ជិលច្រអូស មានព្យាយាម
 ថោកថយ មានស្មារតីភ្លេចភ្លាំង មិនមានសម្បជញ្ញៈ មិនបានតាំងចិត្តមាំ
 មានចិត្តរើរវាយ ជាមនុស្សអប្បឥតប្រាជ្ញា ជាមនុស្សលលា បុគ្គលពួក
 នោះ កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គពោលយ៉ាងនេះ រមែងមិនទទួលយកដោយ
 ផ្ចិតផ្ចង់ឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ន័យមួយទៀត ពួកកុលបុត្តណា
 ដែលចេញចាកផ្ទះហើយ ចូលមកកាន់ផ្នួសដោយសទ្ធា ជាអ្នកមិនអួត
 អាង មិនមានមាយា មិនបោកប្រាស មិនមានចិត្តរាយមាយ មិនលើក
 កម្ពស់ មិនមានចិត្តឃ្នេងឃ្នោង មិនមានមាត់រឹង មិនមានសម្តីផ្តេស-
 ផ្តាស គ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ដឹងប្រមាណក្នុងភោជន

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

ជាតវិយំ អនុយុត្តា សាមញ្ញោ អបេក្ខវន្តោ សិក្ខាយ
 តិព្វការវា ន ពាហុស្មិកា ន សាថសិកា
 ឱក្កមនេ និក្ខិត្តជុរា បរិវេកេ បុព្វដ្ឋមា អារទ្ធវិយា
 បហិតត្តា ឧបដ្ឋិតស្សតិនោ សម្បជានា សមាហិតា
 ឯកក្កចិត្តា បញ្ញវន្តោ អនេន្ទ្រមូតា តេ មយា វរិ
 វុច្ចមាណា បនក្ខិលំ កណ្ណាដ្ឋិតិ ។ យេ តេ សារីបុត្ត
 បុត្តលា អស្សន្ទា ដីរិកត្តា ន សន្ទា អការស្មា
 អនការិយំ បព្វដិតា សហា មាយារិនោ កេដុភិនោ
 ឧទ្ធតា ឧទ្ធទ្យា ចបលា មុខរា វិកិណ្ណវាចា
 ឥន្ទ្រិយេសុ អកុត្តទ្វារា កោជនេ អមត្តញ្ញុនោ ជាតវិយំ
 អននុយុត្តា សាមញ្ញោ អនបេក្ខវន្តោ សិក្ខាយ ន
 តិព្វការវា ពាហុស្មិកា សាថសិកា ឱក្កមនេ
 បុព្វដ្ឋមា បរិវេកេ និក្ខិត្តជុរា កុសីតា ហីនវិយា

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ប្រកបក្នុងការភ្ញាក់រលឹក មានការក្រឡេកមើលក្នុងភាពនៃខ្លួនជាសមណៈ
 មានសេចក្តីគោរពដ៏ក្លៀវក្លា ក្នុងសិក្ខា មិនល្មោភ មានព្យាយាម ក្នុង
 ការប្រព្រឹត្តមិនជួរថយ ដាក់ការប្រព្រឹត្តជ្រោកជ្រាកចោល ជាអ្នក
 នាំអាទិក្នុងសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ (ព្រះនិព្វាន) ជាអ្នកប្រារព្ធនូវព្យាយាម
 មានចិត្តស្ងួតទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រុងស្មារតី មានសម្បជញ្ញៈ បានតាំង
 ទុកនូវចិត្តដ៏មាំមួន មានចិត្តនឹងនៅ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ មានបញ្ញា
 មិនលលា កុលបុត្តពួកនោះ កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គពោលយ៉ាងនេះហើយ
 រមែងទទួលយកដោយផ្ចិតផ្ចង់ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្ចាស់
 សារីបុត្ត ពួកបុគ្គលណា មិនមានសទ្ធា មានសេចក្តីត្រូវការតែនឹងចិញ្ចឹម
 ជីវិត ចេញចាកផ្ទះ ចូលមកកាន់ផ្នួសដោយមិនមានសទ្ធា ជាអ្នក
 អួតអាង មានមាយា បោកប្រាស មានចិត្តរាយមាយ លើកកម្ពស់ មាន
 ចិត្តឃ្មេងឃ្មោង មានមាត់រឹង មានសម្តីផ្តេសផ្តាស មិនបានគ្រប់គ្រង
 ទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ មិនស្គាល់ប្រមាណ ក្នុងភោជន មិនប្រកប
 នូវការភ្ញាក់រលឹក មិនបានក្រឡេកមើល ក្នុងភាពនៃខ្លួនជាសមណៈ
 មិនមានសេចក្តីគោរពដ៏ក្លៀវក្លា ក្នុងសិក្ខា ជាអ្នកល្មោភ មានសេចក្តី
 ព្យាយាម ក្នុងការប្រព្រឹត្តជួរថយ ជាប្រធានខាងការប្រព្រឹត្តដ៏ជ្រោក-
 ជ្រាក ដាក់ចោលនូវធុរៈក្នុងវិវេក ខ្ជិលច្រអូស មានព្យាយាមថោកថយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

មុដ្ឋស្សតិណោ អសម្បជានា អសមាហិតា វិព្ពន្តចិត្តា
 ទុប្បញ្ញា ឯឡម្ភកា តិដ្ឋន្ត^(១) យេ បន តេ សារីបុត្ត
 កុលបុត្តា សទ្ធា អការស្នា អនការិយំ បព្វជិតា
 អសហា អមាយារិណោ អកេដុកិណោ អនុទ្ធតា
 អនុទ្ធា អចបលា អមុខា អវិកិណ្ណាវាចា ឥន្ទ្រិយេសុ
 កុត្តទ្វារា ភោជនេ មត្តញ្ញាណោ ជាតិយំ អនុយុត្តា
 សាមញ្ញោ អបេក្ខវន្តោ សិក្ខាយ សិក្ខាការា ន
 ពាហុល្លិកា ន សាថលិកា ឱក្កមនេ និក្ខិត្តជុរា
 បរិវេកេ បុព្វដ្ឋមា អារទ្ធវិយា បហិតត្តា ឧបដ្ឋិ-
 តស្សតិណោ សម្បជានា សមាហិតា ឯកក្កចិត្តា
 បញ្ញវន្តោ អនេឡម្ភកា តេ ភំ សារីបុត្ត វាយ្យាសិ ។
 ឱវន សារីបុត្ត សព្វហ្មចារី អនុសាស សារីបុត្ត
 សព្វហ្មចារី អសទ្ធម្មា វុដ្ឋាបេត្តា សទ្ធម្មេ បតិដ្ឋា-
 បេស្សាមិ សព្វហ្មចារីតិ ។ ឯវំ ហិ តេ សារីបុត្ត
 សិក្ខិតព្វន្តិ ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តវេ តេតិ បទំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មានស្មារតីភ្លេចភ្នាំង មិនមានសម្បជញ្ញៈ មិនបានតាំងចិត្តមាំ មានចិត្ត
 រវើរវាយ ជាមនុស្សអប្បឥតបញ្ញា ជាមនុស្សលលា ពួកបុគ្គលនោះ
 លើកទុកដោយឡែកសិន ម្នាលសារីបុត្ត ពួកកុលបុគ្គណា ដែលចេញ
 ចាកផ្ទះហើយ ចូលមកកាន់ផ្ទះដោយសទ្ធា មិនជាអ្នកអួតអាង មិនមាន
 មាយា មិនបោកប្រាស មិនរាយមាយ មិនលើកកម្ពស់ មិនមានចិត្ត
 ឃ្មេងឃ្មោង មិនជាអ្នកមាត់រឹង មិនមានសម្តីផ្តេសផ្តាស ជាអ្នកគ្រប់គ្រង
 ទ្វារ ក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជន ប្រឹងប្រកបនូវការ
 ភ្ញាក់រលឹក ក្រឡេកមើល ក្នុងភាពនៃខ្លួនជាសមណៈ មានសេចក្តីគោរព
 ដ៏ក្លៀវក្លា ក្នុងសិក្ខា មិនល្មោភ មិនប្រព្រឹត្តធូរថយ ដាក់ចោលនូវធុរៈ
 ក្នុងការប្រព្រឹត្តជ្រោកជ្រាក ជាអ្នកនាំអាទិ៍ក្នុងវិវេក ប្រារព្ធនូវព្យាយាម
 មានចិត្តស្តុកទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ប្រុងស្មារតី មានសម្បជញ្ញៈ តាំង
 ចិត្តមាំ មានចិត្តនឹងក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ មានបញ្ញា មិនលលា ម្នាល
 សារីបុត្ត អ្នកត្រូវនិយាយទៅរកតែពួកកុលបុគ្គលនោះបានហើយ ។ ម្នាល
 សារីបុត្ត អ្នកចូរទូន្មានពួកសព្វហូចារី ម្នាលសារីបុត្ត អ្នកចូរប្រៀន-
 ប្រដៅពួកសព្វហូចារី ដោយតាំងចិត្តថា អាត្មាអញនឹងធ្វើពួកសព្វហូ-
 ចារីឲ្យចេញផុតចាកអសទ្ធម្ម ហើយឲ្យប្រតិស្ថាន ក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ។
 ម្នាលសារីបុត្ត អ្នកត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវត្តោ ទុតិយោ

[៦៨] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ ។ បេ ។ ទុស្សីលស្ស អារុសោ សីលវិបន្នស្ស
ហតុបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ
អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហតុបនិសំ ហោតិ
យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនេ
អសតិ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនវិបន្នស្ស ហតុបនិសោ
ហោតិ និព្វិទារិកោ និព្វិទារិកេ អសតិ និព្វិទារិក-
វិបន្នស្ស ហតុបនិសំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។
សេយ្យថាបិ អារុសោ រុក្ខោ សាខាបលាសវិបន្នោ តស្ស
បបដិកាយិ ន ចារិប្បី កច្ឆតិ តចោបិ ដេក្កុបិ សារោបិ
ន ចារិប្បី កច្ឆតិ ឯវមេវ ខោ អារុសោ ទុស្សីលស្ស
សីលវិបន្នស្ស ហតុបនិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ
សម្មាសមាធិម្ហិ អសតិ សម្មាសមាធិវិបន្នស្ស ហតុប-
និសំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញា-
ណទស្សនេ អសតិ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនវិបន្នស្ស
ហតុបនិសោ ហោតិ និព្វិទារិកោ និព្វិទារិកេ អសតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

[៦៨] ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាហៅពួកភិក្ខុមកក្នុង
 ទីនោះ ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល
 ជាហេតុសាបសូន្យចាកសម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិមិនមានហើយ
 ភិក្ខុ វិបត្តិចាកសម្មាសមាធិ ជាហេតុសាបសូន្យចាកយថាភូតញ្ញាណ-
 ទស្សនៈ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈមិនមានហើយ ភិក្ខុវិបត្តិចាក
 យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ជាហេតុសាបសូន្យចាកនិព្វិទាវិរាគៈ កាលបើ
 និព្វិទាវិរាគៈ មិនមានហើយ ភិក្ខុវិបត្តិចាកនិព្វិទាវិរាគៈ ជាហេតុសាបសូន្យ
 ចាកវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចជាដើមឈើ
 ដែលវិបត្តិចាកមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរនៃដើមឈើនោះក្តី ក៏មិនបរិបូណ៌
 សម្បកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី ក៏មិនបរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល ជាហេតុសាបសូន្យចាក
 សម្មាសមាធិ កាលបើសម្មាសមាធិ មិនមានហើយ ភិក្ខុវិបត្តិចាកសម្មា-
 សមាធិ ជាហេតុសាបសូន្យចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ កាលបើយថា-
 ភូតញ្ញាណទស្សនៈមិនមានហើយ ភិក្ខុវិបត្តិចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
 ជាហេតុសាបសូន្យចាកនិព្វិទាវិរាគៈ កាលបើនិព្វិទាវិរាគៈ មិនមានហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

និព្វិទាវិរាគវិបន្នស្ស ហតុបនិសំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណា-
 ទស្សនំ ។ សីលវតោ អារុសោ សីលសម្បន្នស្ស ឧប-
 និសសម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ
 សតិ សម្មាសមាធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនេ សតិ
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នោ
 ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ សតិ និព្វិទាវិរាគ-
 សម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណា-
 ទស្សនំ ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ រុក្ខោ សាខា-
 បលាសសម្បន្នោ តស្ស បបដិកាមិ ចារិប្បី កច្ចតិ
 តចោមិ ដេក្កុមិ សារោមិ ចារិប្បី កច្ចតិ ឯវមេវ
 ខោ អារុសោ សីលវតោ សីលសម្បន្នស្ស ឧបនិស-
 សម្បន្នោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ
 សតិ សម្មាសមាធិសម្បន្នស្ស ឧបនិសសម្បន្នំ ហោតិ
 យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនេ
 សតិ យថាក្ខតញ្ញាណាទស្សនសម្បន្នស្ស ឧបនិស-
 សម្បន្នោ ហោតិ និព្វិទាវិរាគោ និព្វិទាវិរាគេ សតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ភិក្ខុវិបត្តិចាកនិព្វិទាវិរាគៈ ជាហេតុសាបសូន្យចាកវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ
 ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុមានសីល បរិបូណ៌
 ដោយសីល ឈ្មោះថា បរិបូណ៌ដោយហេតុនៃសម្មាសមាធិ កាលបើមាន
 សម្មាសមាធិហើយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា បរិបូណ៌
 ដោយហេតុនៃយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ
 មានហើយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ឈ្មោះថា បរិបូណ៌
 ដោយហេតុនៃនិព្វិទាវិរាគៈ កាលបើនិព្វិទាវិរាគៈមានហើយ ភិក្ខុបរិបូណ៌
 ដោយនិព្វិទាវិរាគៈ ឈ្មោះថា បរិបូណ៌ដោយហេតុវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ដូចដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ដោយមែកនិងស្លឹក
 ហើយ ក្រុមនៃដើមឈើនោះក្តី ក៏បរិបូណ៌ សម្បកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី
 ក៏បរិបូណ៌ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកមានសីល
 បរិបូណ៌ដោយសីល ឈ្មោះថា បរិបូណ៌ដោយហេតុនៃសម្មាសមាធិ កាល
 បើសម្មាសមាធិមានហើយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយសម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា
 បរិបូណ៌ដោយហេតុនៃយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ កាលបើយថាភូតញ្ញាណ-
 ទស្សនៈមានហើយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ឈ្មោះ
 ថា បរិបូណ៌ដោយហេតុនៃនិព្វិទាវិរាគៈ កាលបើនិព្វិទាវិរាគៈមានហើយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

និព្វិទារិរាគសម្បទ្ធស្ស ឧបនិសសម្បទ្ធនំ ហោតិ វិមុត្តិ-
ញ្ញាណាទស្សនន្តិ ។

[៦៩] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេនាយស្មា
សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មតា
សារីបុត្តេន សទ្ធិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កងំ សារា-
ណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ
ឯតទរោច កិត្តារតា នុ ខោ អារុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុ
ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ សុត្តហិ-
តក្កាហិ ច ពហុញ្ញច កណ្ណាតិ កហិតញ្ចស្ស នប្ប-
មុស្សតីតិ ។ អាយស្មា ខោ អានន្ទោ ពហុស្សតោ
បដិភាតុ អាយស្មន្តញ្ញោ អានន្តន្តិ ។ តេនហារុសោ
សារីបុត្ត សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ កា-
សិស្សាមីតិ ។ ឯវមារុសោតិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ
អាយស្មតោ អានន្តស្ស បច្ចុស្សោសិ ។ អាយស្មា
អានន្ទោ ឯតទរោច ឥដារុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុ

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយនិព្វិទាវិរាគៈ ឈ្មោះថា បរិបូណ៌ដោយហេតុនៃវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[៦៧] គ្រានោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅរក ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បានរីករាយជាមួយ នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយនឹងពាក្យ ដែលគួររលឹកហើយ ក៏គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏មានថេរវាចានឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណាឃើញចាប់ ក្នុងពួកធម៌ជាកុសលផង ជាអ្នកកាន់យកនូវធម៌ ដែលខ្លួនកាន់យកដោយ ល្អផង កាន់យកនូវធម៌បានច្រើនផង មិនភ្លេចធម៌ ដែលខ្លួនកាន់យក ហើយផង តើដោយហេតុប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ព្រះសារីបុត្តមានថេរវាចាថា អានន្ទដ៏មានអាយុ ជាពហុស្សូតស្រាប់ហើយ ចូរអានន្ទដ៏មានអាយុ សម្តែង (ខ្លួនឯង) ចុះ ។ ព្រះអានន្ទមានថេរវាចាថា ម្ចាស់អារុសោ សារីបុត្ត បើដូច្នោះ លោកចូរប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អ ខ្ញុំនឹង សម្តែង ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏បានទទួលស្តាប់ថេរវាចាព្រះ អានន្ទដ៏មានអាយុថា ករុណា អារុសោ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អត្តកុសលោ ច ហោតិ ធម្មកុសលោ ច ព្យញ្ញន-
 កុសលោ ច និរុត្តិកុសលោ ច បុញ្ញាបរកុសលោ
 ច ។ ឯត្តារតា ខោ អារុសោ សារីបុត្ត ភិក្ខុ
 ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ សុត្ត-
 ហិតក្កាហី ច ពហុញ្ញ កណ្ណាតិ កហិតញ្ញស្ស នប្ប-
 មុស្សតីតិ ។ អច្ឆរិយំ អារុសោ អព្ពតំ អារុសោ យាវ
 សុកាសិតញ្ញំ អាយស្មតា អានន្ទេន ឥមេហិ ច
 មយំ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតំ អាយស្មន្តំ
 អានន្តំ ជារម អាយស្មា អានន្ទោ អត្តកុសលោ
 ធម្មកុសលោ ព្យញ្ញនកុសលោ និរុត្តិកុសលោ
 បុញ្ញាបរកុសលោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងអត្តផង ឈ្លាសក្នុងធម៌ផង ឈ្លាសក្នុងប្រភេទអក្សរផង
 ឈ្លាសក្នុងភាសាផង ឈ្លាសទាំងដើម ទាំងចុង^(១) (នៃអត្តនិងធម៌
 ជាដើម) ផង ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណាយើញ
 ឆាប់ ក្នុងពួកកុសលធម៌ផង ជាអ្នកកាន់យកនូវធម៌ ដែលខ្លួនកាន់យក
 ដោយល្អផង កាន់យកនូវធម៌បានច្រើនផង មិនភ្លេចធម៌ ដែលខ្លួនកាន់
 យកហើយផង ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ ព្រះសារីបុត្តមានថេរវាចាថា
 ម្នាលអារុសោ អស្ចារ្យណាស់ ម្នាលអារុសោ ចម្លែកណាស់ ពាក្យ
 ដែលអានន្ទដ៏មានអាយុពោលមកហើយនេះ ជាសុភាសិតប្រាកដ មួយ
 ទៀត យើងនឹងចាំទុកនូវព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ជាអ្នកប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ គឺអានន្ទដ៏មានអាយុ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងអត្ត ១ ឈ្លាស
 ក្នុងធម៌ ១ ឈ្លាសក្នុងអក្ខរវប្បភេទ ១ ឈ្លាសក្នុងភាសា ១ ឈ្លាសទាំង
 ដើមទាំងចុង ១ ។

១ ឈ្លាសត្រង់ខាងដើមនិងខាងចុងនោះ មាន ៥ យ៉ាង គឺឈ្លាសទាំងអដ្ឋកថាខាងដើម
 និងអដ្ឋកថាខាងចុង ១ ឈ្លាសទាំងបាលីខាងដើមនិងបាលីខាងចុង ១ ឈ្លាសទាំងបទខាង
 ដើមនិងបទខាងចុង ១ ឈ្លាសទាំងអក្សរខាងដើមនិងអក្សរខាងចុង ១ ឈ្លាសទាំងអនុសន្តិ
 ខាងដើមនិងអនុសន្តិខាងចុង ១ ។ អដ្ឋកថា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

[៧០] ឯកំ សមយំ អាយស្មា អានន្ទោ
 កោសម្ព័យំ វិហរតិ យោសិតារាមេ ។ អថខោ
 អាយស្មា ភទ្ទជិ យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កម្ពិ
 ឧបសង្កម្ពិត្វា អាយស្មតា អានន្ទេន សទ្ធិ សម្មោទិ
 សម្មោទនីយំ កេចំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិ ខោ អាយស្មន្តំ ភទ្ទជិ
 អាយស្មា អានន្ទោ ឯតទោច កី នុ ខោ អារុសោ
 ភទ្ទជិ ទស្សនានំ អក្កំ កី សវនានំ អក្កំ កី
 សុខានំ អក្កំ កី សញ្ញានំ អក្កំ កី ភវានំ អក្កន្តិ ។
 អត្តារុសោ ព្រហ្មា អភិក្ខុ អនភិក្ខុតោ អញ្ញទត្តទសោ
 វសវត្តិ ។ យោ តំ ព្រហ្មានំ បស្សតិ ឥទំ
 ទស្សនានំ អក្កំ ។ អត្តារុសោ អាកស្សរា ឆាម ទេវា

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

[៧០] សម័យ ១ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងយោសិ-
តារាម ទៀបក្រុងកោសម្ពី ។ គ្រានោះឯង ព្រះភទ្ទជីដ៏មានអាយុ
បានចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាន
រីករាយជាមួយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យ គួររីករាយ
និងពាក្យគួររលឹកហើយ ក៏គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះភទ្ទជីដ៏មាន
អាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏មានថេរវាចា
យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អារុសោភទ្ធី ការឃើញដូចម្តេច ដែលប្រសើរ
លើសជាងការឃើញទាំងឡាយ ការស្តាប់ដូចម្តេច ដែលប្រសើរ
លើសជាងការស្តាប់ទាំងឡាយ សុខដូចម្តេច ដែលប្រសើរលើស
ជាងសុខទាំងឡាយ ការសម្គាល់ដូចម្តេច ដែលប្រសើរលើសជាង
ការសម្គាល់ទាំងឡាយ ទីកើតដូចម្តេច ដែលប្រសើរលើសជាងទីកើត
ទាំងឡាយ ។ ព្រះភទ្ទជីដ៏មានអាយុមានថេរវាចាតបថា ម្ចាស់
អារុសោ មានព្រហ្មដែលជាអ្នកគ្របសង្កត់ (លើព្រហ្មឯទៀត)
ដែលព្រហ្មឯទៀតមិនអាចគ្របសង្កត់លើបាន ជាអ្នកឃើញហេតុ
សព្វគ្រប់ ជាអ្នកធ្វើជនទាំងពួងឲ្យលុះក្នុងអំណាចខ្លួន ។ បុគ្គលណា
ឃើញនូវព្រហ្មនោះ ការឃើញនេះ ឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាងការ
ឃើញទាំងឡាយ ។ ម្ចាស់អារុសោ មានពួកទេវតាឈ្មោះអាកសុរៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សុខេន អភិសន្នា បរិសន្នា តេ កណាចិ កាវហាចិ
 ឧទានំ ឧទានេន្តិ អហោ សុខំ អហោ សុខន្តិ ។
 យោ តំ សទ្ធិំ សុណាតិ ឥទំ សវនានំ អក្កំ ។
 អត្តារុសោ សុភកិណ្ណា នាម ទេវា តេ សន្តញ្ញវ
 តុសីតា សុខំ បដិសំវេទេន្តិ ឥទំ សុខានំ អក្កំ ។
 អត្តារុសោ អាភិញ្ញាយតនុបកា ទេវា ឥទំ
 សញ្ញានំ អក្កំ ។ អត្តារុសោ នេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនុបកា ទេវា ឥទំ ភវានំ អក្កន្តិ ។ សមេតិ
 ខោ ឥទំ អាយស្មតោ ភទ្ធិស្ស យទិទំ ពហុនា
 ជនេនាតិ ។ អាយស្មា ខោ អានន្ទោ ពហុស្សតោ
 បដិភតុ អាយស្មន្តញ្ញវ អានន្តន្តិ ។ តេនហារុសោ
 ភទ្ធិ សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ
 កាសិស្សាមីតិ ។ ឯវមារុសោតិ ខោ អាយស្មា
 ភទ្ធិ អាយស្មតោ អានន្តស្ស បច្ចុស្សាសិ ។
 អាយស្មា អានន្ទោ ឯតទរោច យថា បស្សតោ
 ខោ អារុសោ អនន្តរា អាសវានំ ខយោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជ្រួតជ្រាប ស្តាប់ស្តល់ ដោយសេចក្តីសុខ ពួកទេវតាទាំងនោះ តែង
 បន្ធិឡើងនូវឧទាន ក្នុងកាលម្តង ។ ថា ឱហ្ន៎ ចំជាសុខ ចំជាសុខមែន ។
 បុគ្គលណា ឮសំឡេងនោះ ការឮនេះឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាង
 ការឮទាំងឡាយ ។ ម្នាលអារុសោ មានពួកទេវតាឈ្មោះសុភកិណ្ណាៈ
 ពួកទេវតាទាំងនោះ ត្រេកអរតែនឹងសេចក្តីស្ងប់ សោយសេចក្តីសុខ សុខ
 នេះឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាងសុខទាំងឡាយ ។ ម្នាលអារុសោ
 មានពួកទេវតា ដែលទៅកើតក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនភព សេចក្តីសម្គាល់
 (របស់ពួកទេវតា) នេះឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាងសេចក្តីសម្គាល់ទាំង-
 ឡាយ ។ ម្នាលអារុសោ មានពួកទេវតា ដែលទៅកើតក្នុងនេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនភពនេះ ឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាងភពទាំងឡាយ ។
 សម្តីព្រះភទ្ធជីដ៏មានអាយុនេះ សមគ្នានឹងសម្តីរបស់ជនច្រើន ។ អានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ ជាពហុស្វតស្រាប់ហើយ ចូរអានន្ទដ៏មានអាយុ សម្តែង
 (ខ្លួនឯង)ចុះ ។ ម្នាលអារុសោ ភទ្ធជី បើដូច្នោះ អ្នកចូរប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើ
 ទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អចុះ ខ្ញុំនឹងសម្តែង ។ ព្រះភទ្ធជីដ៏មានអាយុ បានទទួល
 ស្តាប់ថេរវាចាព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ករុណា អារុសោ ។ ព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ បានសម្តែងយ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោ បុគ្គលឃើញ
 យ៉ាងណា ដែលជាហេតុឲ្យអាសវៈទាំងឡាយ អស់ទៅដោយលំដាប់

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ

ឥទំ ទស្សនាទំ អក្កំ ។ យថា សុណាតោ អនន្តរា
 អាសវាទំ ខយោ ហោតិ ឥទំ សវនាទំ អក្កំ ។
 យថា សុខិតស្ស អនន្តរា អាសវាទំ ខយោ
 ហោតិ ឥទំ សុខាទំ អក្កំ ។ យថាសញ្ញិស្ស
 អនន្តរា អាសវាទំ ខយោ ហោតិ ឥទំ សញ្ញាទំ
 អក្កំ ។ យថាក្ខតស្ស អនន្តរា អាសវាទំ ខយោ
 ហោតិ ឥទំ ភវាទំ អក្កន្តិ ។

អាយាតវគ្គោ ទុតិយោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

ទ្វេ អាយាតវិណយា
 សាកក្ខា សាដីវតោ បញ្ចំ
 បុត្តា និរោដោ ចោទនា
 សីលំ និសន្តិ ភទ្ធដីតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អាយាតវគ្គ ទី ២

ការឃើញនេះ ឈ្មោះថា ប្រសើរជាងការឃើញទាំងឡាយ ។ បុគ្គល
 ស្តាប់យ៉ាងណា ដែលជាហេតុឲ្យអាសវៈទាំងឡាយ អស់ទៅដោយ
 លំដាប់ ការស្តាប់នេះឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាងការស្តាប់ទាំងឡាយ ។
 បុគ្គលបានសុខយ៉ាងណា ដែលជាហេតុឲ្យអាសវៈទាំងឡាយ អស់ទៅ
 ដោយលំដាប់ សុខនេះឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាងសុខទាំងឡាយ ។
 បុគ្គលមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងណា ដែលជាហេតុឲ្យអាសវៈទាំងឡាយ
 អស់ទៅដោយលំដាប់ សេចក្តីសម្គាល់នេះ ឈ្មោះថា ប្រសើរលើសជាង
 សេចក្តីសម្គាល់ទាំងឡាយ ។ បុគ្គលកើតយ៉ាងណា ដែលជាហេតុឲ្យ
 អាសវៈទាំងឡាយ អស់ទៅដោយលំដាប់ ទីកើតនេះឈ្មោះថា ប្រសើរ
 លើសជាងទីកើតទាំងឡាយ ។

ចប់ អាយាតវគ្គ ទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃអាយាតវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីធម៌សម្រាប់កម្ចាត់បង្កនូវគំនុំ ២ លើក ភិក្ខុគួរ
 សាក្សី ១ ភិក្ខុគួរដល់សាដីវៈ ១ ការបុប្ផា ១ ការចូល
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ១ ការដាស់តឿន ១ ភិក្ខុវិបត្តិចាក
 សីល ១ ការពិចារណាធម៌ ១ រឿងព្រះកម្មជិ ១ ។

ឧបាសកវគ្គោ

[៧១] ឯកំ សមយំ ភក្កា សាវត្ថិយំ វិហាតិ
ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តត្រ ខោ
ភក្កា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវេតិ ។ ភទន្តេតិ
តេ ភិក្ខុ ភក្កវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភក្កា ឯតទ-
វោច បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧចា-
សកោ សារជ្ជំ ឌិក្កន្តោ ហោតិ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ ចាលាតិចាតិ ហោតិ អទិន្នាទាយិ
ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ
សុវាមេរយមជ្ជប្បមាទជ្ជាយិ ហោតិ ។ តមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧចាសកោ
សារជ្ជំ ឌិក្កន្តោ ហោតិ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ
ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧចាសកោ វិសារទោ ហោតិ ។
កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចាលាតិចាតា បដិវិរតោ
ហោតិ អទិន្នាទាទា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ
មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ

ឧបាសកវគ្គ

[៧១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុក្នុងទីនោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុទាំង
នោះ បានទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណា ។
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
ឧបាសក ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ជាអ្នកមានចិត្តចុះកាន់សេចក្តី
ញញើតញញើម ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺ ឧបាសកជាអ្នក
សម្លាប់សត្វ ១ ជាអ្នកកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ១ ជាអ្នក
ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកនិយាយពាក្យកុហក ១ ជា
អ្នកផឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីធ្វេស
ប្រហែស ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
នេះឯង ជាអ្នកមានចិត្តចុះកាន់សេចក្តីញញើតញញើម ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ជាអ្នកភ្លៀវភ្លា ។
ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺ ឧបាសកជាអ្នករៀរចាកបាណាតិបាត ១
រៀរចាកអទិន្នាទាន ១ រៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ រៀរចាកមុសាវាទ ១

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ឧទាសកោ វិសារទោ ហោតីតិ ។

[៧២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ឧទាសកោ អវិសារទោ អការំ អជ្ឈាវសតិ ។ កត-

មេហិ បញ្ចហិ ។ ចាណាតិចាតី ហោតិ ។ បេ ។

សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ

ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧទាសកោ
អវិសារទោ អការំ អជ្ឈាវសតិ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ

ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧទាសកោ វិសារទោ អការំ
អជ្ឈាវសតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចាណាតិចាតា

បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា

បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ

ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧទាសកោ វិសារទោ អការំ
អជ្ឈាវសតីតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសក
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
ជាអ្នកមិនភ្ញៀវក្លា នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។
គឺឧបាសកជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ ។ បេ ។ ជាអ្នកផឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិង
មេរ័យ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកមិនភ្ញៀវក្លា នៅគ្រប់-
គ្រងផ្ទះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺ
ឧបាសកជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត ១ ។ បេ ។ វៀរចាកសុរាមេរយ-
មជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌
៥ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[៧៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 ឧទាសកោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចាណាតិចាតី ហោតិ ។ បេ ។
 សុរាមេរយមជ្ជប្បមាណជ្ជាយី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ឧទាសកោ
 យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ឧទាសកោ យថាកតំ
 និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។ សុរា-
 មេរយមជ្ជប្បមាណជ្ជាណ បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ឧទា-
 សកោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[៧៤] អថខោ អនាថបិណ្ណិកោ កហាបតិ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវា-
 ទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ
 ខោ អនាថបិណ្ណិកំ កហាបតី ភកវា ឯតទវោច

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[៧៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ចោល ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺឧបាសកជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ ។ លេ ។ ជាអ្នកផឹកនូវ ទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីធ្វេសប្រហែស ១ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងទៅកើត ក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ចោល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេ នាំយកទៅដាក់ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺឧបាសកជាអ្នករៀរចាក បាណាតិបាត ១ ។ លេ ។ រៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែង ទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។

[៧៤] គ្រានោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតី បានចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់យ៉ាងនេះថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

បញ្ច កហាបតិ កយានិ វោនិ អប្បហាយ ទុស្សីលោ
 ឥតិ វុច្ចតិ និរយញ្ច ឧបបជ្ជតិ ។ កតមាណិ បញ្ច ។
 ចាលោភិចាតំ អទិញ្ញាទានំ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ
 មុសាវាទំ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ ។ ឥមាណិ
 ខោ កហាបតិ បញ្ច កយានិ វោនិ អប្បហាយ
 ទុស្សីលោ ឥតិ វុច្ចតិ និរយញ្ច ឧបបជ្ជតិ ។
 បញ្ច កហាបតិ កយានិ វោនិ បហាយ សីលវា
 ឥតិ វុច្ចតិ សុកតិញ្ច ឧបបជ្ជតិ ។ កតមាណិ បញ្ច ។
 ចាលោភិចាតំ អទិញ្ញាទានំ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ
 មុសាវាទំ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ ។ ឥមាណិ
 ខោ កហាបតិ បញ្ច កយានិ វោនិ បហាយ
 សីលវា ឥតិ វុច្ចតិ សុកតិញ្ច ឧបបជ្ជតិ ។
 យំ កហាបតិ ចាលោភិចាតិ ចាលោភិចាតប្បច្ចយា
 ទិដ្ឋធម្មិកម្យិ កយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្យិ
 កយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្យិ ទុក្ខំ
 ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ ចាលោភិចាតា បដិវិរតោ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ម្នាលគហបតី បុគ្គលមិនបានលះបង់នូវភ័យ នូវព្យោរ ៥ យ៉ាង ហៅថា
 ជាអ្នកទ្រុស្តសីលផង តែងទៅកើតក្នុងនរកផង ។ ព្យោរ ៥ យ៉ាង តើ
 ដូចម្តេច ។ គឺបាណាតិបាត ១ អទិន្នាទាន ១ កាមេសុមិច្ឆាចារ ១
 មុសាវាទ ១ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលមិន
 បានលះនូវភ័យ នូវព្យោរ ៥ យ៉ាងនេះឯង ហៅថា ជាអ្នកទ្រុស្តសីលផង
 តែងទៅកើតក្នុងនរកផង ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលបានលះនូវភ័យ នូវព្យោរ
 ៥ យ៉ាង ហៅថា ជាអ្នកមានសីលផង តែងទៅកើតក្នុងសុគតិផង ។
 ព្យោរ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺ បាណាតិបាត ១ អទិន្នាទាន ១ កាមេ-
 សុមិច្ឆាចារ ១ មុសាវាទ ១ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាល
 គហបតី បុគ្គលលះនូវភ័យ នូវព្យោរ ៥ យ៉ាងនេះឯង ហៅថា ជាអ្នកមាន
 សីលផង តែងទៅកើតក្នុងសុគតិផង ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលអ្នកសម្លាប់
 សត្វ តែងបាននូវភ័យ នូវព្យោរជាបច្ចុប្បន្នផង បាននូវភ័យ នូវព្យោរ
 ទៅខាងមុខផង ទទួលទុក្ខ ទោមនស្ស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះ
 បច្ច័យ គឺ បាណាតិបាតណា បុគ្គលរៀនចាកបាណាតិបាតនោះហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

នេវ ទិដ្ឋធម្មិកំ ភយំ វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកំ
 ភយំ វេរំ បសវតិ ន ចេតសិកំ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ
 បដិសំវេទេតិ ចាលាតិចាតា បដិវិរតស្ស ឯវន្តំ ភយំ
 វេរំ រូបសន្តំ ហោតិ ។ យំ កហាបតិ អទិដ្ឋា-
 ទាយី... យំ កហាបតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារី... យំ
 កហាបតិ មុសាវាទី... យំ កហាបតិ សុរាមេរយ-
 មជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានប្បច្ចយា
 ទិដ្ឋធម្មិកម្មិ ភយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្មិ
 ភយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្មិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ
 បដិសំវេទេតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ
 នេវ ទិដ្ឋធម្មិកំ ភយំ វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកំ
 ភយំ វេរំ បសវតិ ន ចេតសិកំ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ
 បដិសំវេទេតិ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិ-
 វិរតស្ស ឯវន្តំ ភយំ វេរំ រូបសន្តំ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

រមែងមិនបាននូវភ័យ នូវពៀរជាបច្ចុប្បន្នផង មិនបាននូវភ័យ នូវពៀរ
 ទៅខាងមុខផង មិនទទួលទុក្ខទោមនស្ស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ។
 បុគ្គលវៀរចាកបាណាតិបាតហើយ ភ័យ ពៀរនោះ រមែងស្ងប់រម្ងាប់
 ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលអ្នកកាន់យករបស់
 ដែលគេមិនបានឲ្យ... ម្នាលគហបតី បុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាម
 ទាំងឡាយ... ម្នាលគហបតី បុគ្គលអ្នកនិយាយកុហក... ម្នាលគហបតី
 បុគ្គលអ្នកដឹកនូវទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីធ្វេស
 ប្រហែស រមែងបាននូវភ័យ នូវពៀរជាបច្ចុប្បន្នផង បាននូវភ័យ នូវពៀរ
 ទៅខាងមុខផង ទទួលទុក្ខ ទោមនស្ស ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះ
 បច្ច័យគឺសុរាមេរ័យមជ្ជប្បមាទដ្ឋានណា បុគ្គលវៀរចាកសុរាមេរ័យ-
 មជ្ជប្បមាទដ្ឋាននោះ រមែងមិនបាននូវភ័យ នូវពៀរជាបច្ចុប្បន្នផង មិន
 បាននូវភ័យ នូវពៀរទៅខាងមុខផង មិនទទួលទុក្ខ ទោមនស្ស ប្រព្រឹត្ត
 ទៅក្នុងចិត្តផង ។ បុគ្គលវៀរចាកសុរាមេរ័យមជ្ជប្បមាទដ្ឋានហើយ ភ័យ
 ពៀរនោះ រមែងស្ងប់រម្ងាប់ ដោយប្រការយ៉ាងនេះ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

យោ	ចាណាមតិចាតេតិ	មុសាវាទញ្ច	កាសតិ
លោកេ	អទិដ្ឋំ	អាទិយតិ	បរទារញ្ច
កច្ចតិ			
សុរាមេរយចានញ្ច		យោ	នរោ
		អនុយុញ្ជតិ	
អប្បហាយ	បញ្ច	វេរាទិ	ទុស្សីលោ
			ឥតិ
			វុច្ចតិ
កាយស្ស	ភេទា	ទុប្បញ្ញោ	និរយំ
			សោបបដ្ឋតិ
			។
យោ	ចាណំ	នាតិចាតេតិ	មុសាវាទំ
			ន
			កាសតិ
លោកេ	អទិដ្ឋំ	នាទិយតិ	បរទារំ
			ន
			កច្ចតិ
សុរាមេរយចានញ្ច		យោ	នរោ
		នាទុយុញ្ជតិ	
បហាយ	បញ្ច	វេរាទិ	សីលវា
			ឥតិ
			វុច្ចតិ
កាយស្ស	ភេទា	សប្បញ្ញោ	សុកតី
			សោបបដ្ឋតីតិ
			។

[៧៥] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
ឧចាសកោ ឧចាសកចណ្ណាលោ ច ហោតិ ឧចា-
សកមលញ្ច ឧចាសកប្បដិកិដ្ឋោ ច ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ អស្សុទ្ធោ ហោតិ ទុស្សីលោ ហោតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

នរណាសម្លាប់សត្វផង និយាយពាក្យកុហកផង កាន់យក
 ទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យក្នុងលោកផង ក្បត់នឹងប្រពន្ធជន
 ដទៃផង ប្រកបនូវការផឹកសុរានិងមេរ័យផង នរណា អ្នកមិន
 បានលះនូវពៀរ ៥ យ៉ាងនោះ ហៅថាជាអ្នកទ្រុស្តសីល ជា
 អ្នកអប្បឥតបញ្ញា លុះបែកធ្លាយរាងកាយ រមែងទៅកើត
 ក្នុងនរក ។ នរណាមិនសម្លាប់សត្វ មិននិយាយកុហក
 មិនកាន់យកទ្រព្យ ដែលគេមិនបានឲ្យក្នុងលោក មិនក្បត់នឹង
 ប្រពន្ធជនដទៃ និងមិនប្រកបនូវការផឹកសុរានិងមេរ័យ នរណា
 អ្នកបានលះនូវពៀរ ៥ យ៉ាងនោះ ហៅថាជាអ្នកមានសីល
 ជាអ្នកប្រកបដោយបញ្ញា លុះបែកធ្លាយរាងកាយ រមែង
 ទៅកើតក្នុងសុគតិ ។

[៧៥] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌
 ៥ យ៉ាង ឈ្មោះថា ចណ្ណាលឧបាសកផង ឈ្មោះថា មលឧបាសក
 ផង ឈ្មោះថា បដិកិដ្ឋឧបាសកផង ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូច
 ម្តេច ។ គឺ ឧបាសក ជាអ្នកមិនមានសទ្ធា ១ ជាអ្នកទ្រុស្តសីល ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កោតុហលមដ្ឋលីកោ ហោតិ មដ្ឋលំ បច្ចេតិ ដោ
កម្មំ ឥតោ ច ពហិទ្ធា ទក្ខិណោយ្យំ កវេសតិ
តត្ថ ច បុព្វការំ ករោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧទាសកោ
ឧទាសកចណ្ណាលោ ច ហោតិ ឧទាសកមលញ្ច
ឧទាសកប្បដិកិដ្ឋោ ច ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ ឧទាសកោ ឧទាសកវតនញ្ច ហោតិ
ឧទាសកបទុមញ្ច ឧទាសកបុណ្ណារីកញ្ច ។ កត-
មេហិ បញ្ចហិ ។ សទ្ធា ហោតិ សីលវា ហោតិ
អកោតុហលមដ្ឋលីកោ ហោតិ កម្មំ បច្ចេតិ
ដោ មដ្ឋលំ ន ឥតោ ពហិទ្ធា ទក្ខិណោយ្យំ
កវេសតិ ឥធិ ច បុព្វការំ ករោតិ ។ ឥមេហិ
ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ឧទា-
សកោ ឧទាសកវតនញ្ច ហោតិ ឧទាសកបទុមញ្ច
ឧទាសកបុណ្ណារីកញ្ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ប្រកាន់មង្គលភ្នាក់ផ្អើល ១ ជឿតែមង្គល មិនជឿកម្ម ១ ស្វែងរកទក្ខិ-
 ណោយ្យបុគ្គល ខាងក្រៅពុទ្ធសាសនា ហើយធ្វើបុណ្យនឹងទក្ខិណោយ្យ-
 បុគ្គលនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយធម៌ ៥
 យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា ចណ្ណាលឧបាសកផង ឈ្មោះថា មលឧបាសក
 ផង ឈ្មោះថា បដិកិដ្ឋឧបាសកផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសក
 ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ឈ្មោះថា រតនឧបាសកផង ឈ្មោះថា
 បទុមឧបាសកផង ឈ្មោះថា បុណ្ណារីកឧបាសកផង ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង
 តើដូចម្តេច ។ គឺឧបាសកជាអ្នកមានសទ្ធា ១ ជាអ្នកមានសីល ១
 ជាអ្នកមិនប្រកាន់មង្គលភ្នាក់ផ្អើល ១ ជឿតែកម្ម មិនជឿមង្គល ១
 មិនស្វែងរកទក្ខិណោយ្យបុគ្គល ខាងក្រៅពុទ្ធសាសនា ធ្វើបុណ្យតែក្នុង
 ពុទ្ធសាសនានេះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថា រតនឧបាសកផង ឈ្មោះថា បទុម-
 ឧបាសកផង ឈ្មោះថា បុណ្ណារីកឧបាសកផង ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

[៧៦] អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ
 បញ្ចមត្តេហិ ឧចាសកសតេហិ បរិវុតោ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
 និសីន្តំ ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតី ភកវា ឯត-
 ទពោច តុម្ពេ ខោ កហាបតិ ភិក្ខុសង្ឃំ បច្ចុបដ្ឋិតា
 ចីវរបិណ្ឌាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយភេសន្តបរិក្ខារេន ។
 ន ខោ កហាបតិ តាវតកេនេវ តុដ្ឋិ ករណីយា
 មយំ ភិក្ខុសង្ឃំ បច្ចុបដ្ឋិតា ចីវរបិណ្ឌាចាតសេនាសន-
 តិលានប្បច្ចយភេសន្តបរិក្ខារេនាតិ ។ តស្មាតិហ
 កហាបតិ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ កិណ្ឌិ មយំ កាលេន
 កាលំ បរិវេកំ បីតិ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យាមាតិ ។
 ឯវំ ហិ វោ កហាបតិ សិក្ខិតព្វន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ
 អាយស្មា សារីបុត្តោ ភកវន្តំ ឯតទពោច អច្ឆរិយំ
 ភន្តេ អព្ពតំ ភន្តេ យាវ សុភាសិតញ្ចំ ភន្តេ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

[៧៦] គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានឧបាសកប្រមាណ ប្រាំរយ ជាបរិវារ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកាយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់គហបតី ពួកអ្នកបានទំនុកបម្រុង ភិក្ខុសង្ឃ ដោយចីវរ បិណ្ឌាបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយ- ភេសជ្ជបរិក្ខារហើយ ។ ម្ចាស់គហបតី ពួកអ្នកមិនគួរធ្វើសេចក្តីត្រេកអរ ដោយគ្រាន់តែគិតថា ពួកយើងបានទំនុកបម្រុងភិក្ខុសង្ឃ ដោយចីវរ បិណ្ឌាបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ប៉ុណ្ណោះ ឡើយ ។ ម្ចាស់គហបតី ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ ពួក អ្នកត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកយើងនឹងបានចូលកាន់បីតិ ដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ក្នុងកាលដ៏គួរ ។ ម្ចាស់គហបតី ពួកអ្នកត្រូវសិក្សាយ៉ាង នេះឯង ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចម្រើនណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពាក្យនេះពេញជាសុភាសិត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ភកវតា តុម្ភេ ខោ កហាបតិ ភិក្ខុសង្ឃំ
 បច្ចុបដ្ឋិតា ចីវរវិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយភេសន្ត-
 បរិក្ខារេន ។ ន ខោ កហាបតិ តាវតកេនេវ
 តុដ្ឋិ ករណីយា មយំ ភិក្ខុសង្ឃំ បច្ចុបដ្ឋិតា
 ចីវរវិណ្ណាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយភេសន្តបរិក្ខារេនាតិ ។
 តស្មាតិហា កហាបតិ ឯវំ សិក្ខិតពុំ
 កិក្ខិ មយំ កាលេន កាលំ បរិវេកំ បីតិ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យាមាតិ ។ ឯវំ ហិ ហោ កហាបតិ
 សិក្ខិតពុំ ។ យស្មី ភន្តេ សមយេ អរិយស្សា-
 វកោ បរិវេកំ បីតិ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ បញ្ចស្ស
 ហានានិ តស្មី សមយេ ន ហោតិ យម្បិស្ស
 កាមុបសញ្ញាតំ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី
 សមយេ ន ហោតិ យម្បិស្ស កាមុបសញ្ញាតំ
 សុខំ សោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី សមយេ
 ន ហោតិ យម្បិស្ស អកុសលុបសញ្ញាតំ ទុក្ខំ
 ទោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី សមយេ ន ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្ចាស់គហបតី ពួកអ្នកបានទំនុក
 បម្រុងភិក្ខុសង្ឃ ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយ-
 ភេសជ្ជបរិក្ខារហើយ ។ ម្ចាស់គហបតី ពួកអ្នកមិនគួរធ្វើសេចក្តីត្រេកអរ
 ដោយគ្រាន់តែគិតថា ពួកយើងបានទំនុកបម្រុងភិក្ខុសង្ឃ ដោយចីវរ
 បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ប៉ុណ្ណោះ
 ឡើយ ។ ម្ចាស់គហបតី ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ
 ពួកអ្នកត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ពួកយើងនឹងបានចូល
 កាន់បីតិដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ក្នុងកាលដ៏គួរ ។ ម្ចាស់គហបតី ពួកអ្នកត្រូវ
 សិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សម័យណា អរិយ-
 សាវ័ក បានចូលកាន់បីតិដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ សម័យនោះ ហេតុ ៥ យ៉ាង មិន
 មានដល់អរិយសាវ័កនោះឡើយ គឺទុក្ខ ទោមនស្សណាដែលជាគ្រឿង
 ប្រកបដោយកាមរបស់អរិយសាវ័កនោះ ទុក្ខ ទោមនស្សនោះ មិន
 មានដល់អរិយសាវ័កនោះ ក្នុងសម័យនោះ ១ សុខ សោមនស្សណា
 ដែលប្រកបដោយកាមរបស់អរិយសាវ័កនោះ សុខ សោមនស្សនោះ
 មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះ ក្នុងសម័យនោះ ១ ទុក្ខ ទោមនស្ស
 ណា ដែលប្រកបដោយអកុសល របស់អរិយសាវ័កនោះ ទុក្ខ
 ទោមនស្សនោះ មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះ ក្នុងសម័យនោះ ១

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

យម្បិស្ស អកុសលុបសញ្ញាតំ សុខំ សោមនស្សំ
 តម្បិស្ស តស្មី សមយេ ន ហោតិ យម្បិស្ស
 កុសលុបសញ្ញាតំ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី
 សមយេ ន ហោតិ ។ យស្មី ភន្តេ សមយេ អរិយ-
 ស្សារកោ បរិវេកំ បីតី ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឥមាណិ
 បញ្ចស្ស ហានានិ តស្មី សមយេ ន ហោន្តិតិ ។
 សាធុ សាធុ សារីបុត្ត យស្មី សារីបុត្ត សមយេ
 អរិយស្សារកោ បរិវេកំ បីតី ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 បញ្ចស្ស ហានានិ តស្មី សមយេ ន ហោន្តិ យម្បិស្ស
 កាមុបសញ្ញាតំ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី
 សមយេ ន ហោតិ យម្បិស្ស កាមុបសញ្ញាតំ
 សុខំ សោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី សមយេ
 ន ហោតិ យម្បិស្ស អកុសលុបសញ្ញាតំ ទុក្ខំ
 ទោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី សមយេ ន ហោតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

សុខ សោមនស្សណា ដែលប្រកបដោយអកុសល របស់អរិយសាវ័ក
 នោះ សុខ សោមនស្សនោះ មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះ ក្នុង
 សម័យនោះ ១ ទុក្ខ ទោមនស្សណា ដែលប្រកបដោយកុសលរបស់
 អរិយសាវ័កនោះ ទុក្ខ ទោមនស្សនោះ មិនមានដល់អរិយសាវ័ក
 នោះ ក្នុងសម័យនោះ ១ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សម័យណា
 អរិយសាវ័កបានចូលកាន់បីតិដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ សម័យនោះ ហេតុ ៥ យ៉ាង
 នេះ មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះឡើយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់
 ថា ម្នាលសារីបុត្ត ត្រូវហើយ ត្រូវហើយ ម្នាលសារីបុត្ត សម័យណា
 អរិយសាវ័កបានចូលកាន់បីតិដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ សម័យនោះ ហេតុ ៥ យ៉ាង
 មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះឡើយ គឺ ទុក្ខ ទោមនស្សណា ដែល
 ប្រកបដោយកាម របស់អរិយសាវ័កនោះ ទុក្ខ ទោមនស្សនោះ មិន
 មានដល់អរិយសាវ័កនោះ ក្នុងសម័យនោះ ១ សុខ សោមនស្សណា
 ដែលប្រកបដោយកាម របស់អរិយសាវ័កនោះ សុខ សោមនស្សនោះ
 មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះ ក្នុងសម័យនោះ ១ ទុក្ខ ទោមនស្ស
 ណា ដែលប្រកបដោយអកុសល របស់អរិយសាវ័កនោះ ទុក្ខ
 ទោមនស្សនោះ មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះ ក្នុងសម័យនោះ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យម្បិស្ស អកុសលុបសញ្ញាតំ សុខំ សោមនស្សំ
 តម្បិស្ស តស្មី សមយេ ន ហោតិ យម្បិស្ស
 កុសលុបសញ្ញាតំ ទុក្ខំ នោមនស្សំ តម្បិស្ស តស្មី
 សមយេ ន ហោតិ ។ យស្មី សារីបុត្ត សមយេ
 អរិយស្សារកោ បរិវេកំ បីតី ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 ឥមាធិ បញ្ចស្ស ហាណាធិ តស្មី សមយេ ន
 ហោន្តីតិ ។

[៧៧] បញ្ចិមា ភិក្ខុវេ វណិជ្ជា ឧចាសកេន
 អករណីយា ។ កតមា បញ្ច ។ សត្តវណិជ្ជា សត្តវណិជ្ជា
 មំសវណិជ្ជា មជ្ជវណិជ្ជា វិសវណិជ្ជា ។ ឥមា ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច វណិជ្ជា ឧចាសកេន អករណីយាតិ ។

[៧៨] តំ កី មញ្ញុប ភិក្ខុវេ អបិទុ តុម្ភេហិ ទិដ្ឋំ
 វា សុតំ វា អយំ បុរិសោ ចាលោភិចាតំ បហាយ ចា-
 លោភិចាតា បដិវិតោ ហោតិ តមេនំ វាជានោ តហេត្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

សុខ សោមនស្សណា ដែលប្រកបដោយអកុសល របស់អរិយ-
 សាវ័កនោះ សុខ សោមនស្សនោះ មិនមានដល់អរិយសាវ័កនោះ
 ក្នុងសម័យនោះ ១ ទុក្ខ ទោមនស្សណា ដែលប្រកបដោយកុសល
 របស់អរិយសាវ័កនោះ ទុក្ខ ទោមនស្សនោះ មិនមានដល់អរិយសាវ័ក
 នោះ ក្នុងសម័យនោះ ១ ។ ម្នាលសារីបុត្ត សម័យណា អរិយសាវ័ក
 បានចូលកាន់បីតិដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ សម័យនោះ ហេតុ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិន
 មានដល់អរិយសាវ័កនោះឡើយ ។

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ជំនួញ ៥ យ៉ាងនេះ ឧបាសក
 មិនគួរធ្វើឡើយ ។ ជំនួញ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺការជួញគ្រឿង
 សស្រ្តាវុធ ១ ការជួញមនុស្ស ១ ការជួញ (សត្វដែលគេសម្លាប់យក)
 សាច់ ១ ការជួញគ្រឿងស្រវឹង ១ ការជួញថ្នាំពិស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ជំនួញ ៥ ប្រការនេះឯង ឧបាសកមិនគួរធ្វើឡើយ ។

[៧៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយសម្គាល់នូវហេតុនោះ
 ដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយដែលឃើញ ដែលឮថា បុរសនេះបានលះបាណា-
 តិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត ស្តេចទាំងឡាយចាប់បុរសនោះហើយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ចាណាតិចាតាវេមណីហោតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ វា
 បញ្ចាដេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា កកោន្តិតិ ។ នោ ហោតំ
 ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខុវេ មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខុវេ
 នេវ ទិដ្ឋំ ន សុតំ អយំ បុរិសោ ចាណាតិចាតំ
 បហាយ ចាណាតិចាតា បដិវរតោ ហោតិ តមេនំ
 វាជានោ កហោត្វា ចាណាតិចាតាវេមណីហោតុ ហានន្តិ
 វា ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាដេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា កកោន្តិតិ ។
 អបិច ខុស្ស តនេវ ចាបកម្មំ បវេទេតិ អយំ បុរិសោ
 តត្ថិ វា បុរិសំ វា ដីវិតា វោវោបេសីតិ^(១) ។ តមេនំ
 វាជានោ កហោត្វា ចាណាតិចាតហោតុ ហានន្តិ វា
 ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាដេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា កកោន្តិ ។
 អបិទុ តុម្ពេហិ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។
 ទិដ្ឋញ្ច នោ ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។
 តំ កិ មញ្ញាថ ភិក្ខុវេ អបិទុ តុម្ពេហិ ទិដ្ឋំ វា
 សុតំ វា អយំ បុរិសោ អទិដ្ឋានានំ បហាយ

១ ឱ. ម. វោវោបេសីតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

សម្លាប់ ចង់ បណ្តេញ ឬធ្វើឲ្យគួរតាមទោស ព្រោះហេតុតែ វៀរចាក
 បាណាតិបាតដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុនោះមិនដែលមាន
 ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះបី
 តថាគតក៏មិនដែលឃើញ មិនដែលឮហេតុនុ៎ះថា បុរសនេះបានលះបង់
 បាណាតិបាត វៀរចាកបាណាតិបាត ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់នូវបុរសនោះ
 ហើយ សម្លាប់ ចង់ បណ្តេញ ឬធ្វើឲ្យគួរតាមទោស ព្រោះហេតុតែ
 វៀរចាកបាណាតិបាតដែរ ។ មួយទៀត អ្នកផងតែងដឹងនូវបាបកម្ម
 របស់បុរសនោះថា បុរសនេះសម្លាប់ប្រុសឬស្រីចាកជីវិត ស្តេចទាំង-
 ឡាយចាប់បុរសនោះ សម្លាប់ ចង់ បណ្តេញ ឬធ្វើឲ្យសមគួរតាមទោស
 ព្រោះហេតុតែបាណាតិបាត ។ អ្នកទាំងឡាយដែលឃើញ ដែលឮ
 បែបនេះ ដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គដែលឃើញ
 ដែលឮរួចមកហើយ គង់នឹងឮតទៅទៀត មិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវហេតុនោះ ថាដូចម្តេច អ្នកទាំង-
 ឡាយ ដែលឃើញ ដែលឮថា បុរសនេះ បានលះនូវអទិន្នាទាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អទិន្នាទាណា បដិវិរតោ ហោតិ តមេនំ វាជានោ
 កហោត្វា អទិន្នាទាណាវេមណីហោតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ
 វា បញ្ចាជេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា កកោន្តិតិ ។ នោ ហោតំ
 ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខុវេ មយាមិ ខោ ឯតំ ភិក្ខុវេ នេវ
 ទិដ្ឋំ ន សុតំ អយំ បុរិសោ អទិន្នាទានំ បហាយ
 អទិន្នាទាណា បដិវិរតោ ហោតិ តមេនំ វាជានោ កហោត្វា
 អទិន្នាទាណាវេមណីហោតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ វា
 បញ្ចាជេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា កកោន្តិតិ ។ អបិច
 ខុស្ស តនេវ ចាបកម្មំ បវេទេតិ អយំ បុរិសោ
 តាមា វា អវញ្ញា វា អទិន្នំ ថេយ្យសដ្ឋាតំ អាទិយតិ
 តមេនំ វាជានោ កហោត្វា អទិន្នាទាណហោតុ ហានន្តិ វា
 ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាជេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា កកោន្តិ ។
 អបិទុ តុម្ពេហិ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។
 ទិដ្ឋញ្ច នោ ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។ តំ
 កី មញ្ញាថ ភិក្ខុវេ អបិទុ តុម្ពេហិ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វា

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

រៀរចាកអទិន្នាទាន ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់បុរសនោះហើយ សម្លាប់
 ចង់ បណ្តោញ ឬធ្វើតាមទោស ព្រោះហេតុតែរៀរចាកអទិន្នាទាន
 ដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបាន
 ឮសោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ទោះបីតថាគត ក៏មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបានឮ នូវហេតុនុ៎ះថា
 បុរសនេះ បានលះអទិន្នាទាន រៀរចាកអទិន្នាទាន ស្តេចទាំងឡាយ
 ចាប់បុរសនោះហើយ សម្លាប់ ចង់ បណ្តោញ ឬធ្វើតាមទោស ព្រោះ
 ហេតុតែរៀរចាកអទិន្នាទានដែរ ។ មួយទៀត អ្នកផងតែងដឹងនូវ
 បាបកម្មរបស់បុរសនោះថា បុរសនេះ កាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបាន
 ឲ្យក្នុងស្រុកឬក្នុងព្រៃ ដោយចំណែកនៃចិត្តលួច ស្តេចទាំងឡាយ
 ចាប់បុរសនោះហើយ សម្លាប់ ចង់ បណ្តោញ ឬធ្វើតាមទោស
 ព្រោះហេតុតែអទិន្នាទាន ។ អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានឃើញ
 ឬបានឮបែបយ៉ាងនេះ ដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួក
 ខ្ញុំព្រះអង្គបានឃើញ បានឮរួចមកហើយ គង់នឹងឮតទៅទៀត
 មិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់
 នូវហេតុនោះថាដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានឃើញ បានឮថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អយំ បុរិសោ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារា បដិវរតោ ហោតិ តមេនំ រាជាណោ
 កហេត្វា កាមេសុ មិច្ឆាចារាវេមណីហេតុ ហានន្តិ
 វា ពន្ធន្តិ វា បញ្ចេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា
 ករោន្តិតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។ សាធុ ភិក្ខុវេ
 មយាបិ ខោ ឯតំ ភិក្ខុវេ នេវ ទិដ្ឋំ ន សុតំ
 អយំ បុរិសោ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារា បដិវរតោ ហោតិ តមេនំ រាជាណោ កហេត្វា
 កាមេសុ មិច្ឆាចារាវេមណីហេតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ
 វា បញ្ចេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា ករោន្តិតិ ។ អបិច
 ខ្វស្ស តនេវ ចាបកម្មំ បវេនេតិ អយំ បុរិសោ
 បរិត្តិសុ បរកុមារីសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជតិ^(១) តមេនំ
 រាជាណោ កហេត្វា កាមេសុ មិច្ឆាចារហេតុ ហានន្តិ
 វា ពន្ធន្តិ វា បញ្ចេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា ករោន្តិ ។
 អបិទុ តុម្ភេហិ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។
 ទិដ្ឋញ្ច នោ ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។

១ ឱ. ម. អាបជ្ជិតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

បុរសនេះ បានលះបង់នូវកាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ
 ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់បុរសនោះហើយសម្លាប់ ចង់ បណ្តេញ ឬ ធ្វើ
 តាមទោស ព្រោះហេតុតែវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ដែរឬទេ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបានឮសោះឡើយ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះបីតថាគត
 ក៏មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបានឮ នូវហេតុនេះថា បុរសនេះបាន
 លះបង់នូវកាមេសុមិច្ឆាចារ វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ស្តេចទាំងឡាយ
 ចាប់បុរសនោះហើយ សម្លាប់ ចង់ បណ្តេញ ឬធ្វើតាមទោស
 ព្រោះហេតុតែវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារដែរ ។ មួយទៀត អ្នកផង
 តែងដឹងនូវបាបកម្ម របស់បុរសនោះថា បុរសនេះដល់នូវសេចក្តីប្រព្រឹត្ត
 ក្នុងពួកស្រ្តីនៃជនដទៃ និងពួកកុមារីនៃជនដទៃ ស្តេចទាំងឡាយ
 ចាប់បុរសនោះហើយ សម្លាប់ ចង់ បណ្តេញ ឬធ្វើតាមទោស
 ព្រោះហេតុតែកាមេសុមិច្ឆាចារ ។ អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានឃើញ
 បានឮបែបនេះ ដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ
 បានឃើញ បានឮរួចមកហើយ គង់នឹងឮតទៅទៀត មិនខាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តំ កី មញ្ញាថ ភិក្ខុវេ អបិណ្ណុ តុម្ភេហិ ទិដ្ឋំ វា
 សុតំ វា អយំ បុរិសោ មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា
 បដិវរតោ ហោតិ តមេនំ វាជាដោ កហេត្វា មុសា-
 វាទាវេមណីហេតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាដេន្តិ
 វា យថាបច្ចយំ វា កហេន្តិតិ ។ នោ ហេតំ កន្តេ ។
 សាធុ ភិក្ខុវេ មយាមិ ខោ ឯតំ ភិក្ខុវេ នេវ ទិដ្ឋំ
 ន សុតំ អយំ បុរិសោ មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា
 បដិវរតោ ហោតិ តមេនំ វាជាដោ កហេត្វា មុសា-
 វាទាវេមណីហេតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាដេន្តិ
 វា យថាបច្ចយំ វា កហេន្តិតិ ។ អបិច ខុស្ស
 តនេវ ចាបកម្មំ បវេទេតិ អយំ បុរិសោ កហាបតិស្ស
 វា កហាបតិបុត្តស្ស វា មុសាវាទេន អត្ថំ កញ្ចតិ^(១)
 តមេនំ វាជាដោ កហេត្វា មុសាវាទហេតុ ហានន្តិ វា
 ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាដេន្តិ វា យថាបច្ចយំ វា កហេន្តិតិ ។
 អបិណ្ណុ តុម្ភេហិ ឯវរូបំ ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។

១ ឱ. ម. កញ្ចតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់នូវហេតុនោះថា ដូចម្តេច
អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានឃើញ បានឮថា បុរសនេះបានលះមុសាវាទ
វៀរចាកមុសាវាទ ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់នូវបុរសនោះហើយសម្លាប់ ចង
បណ្តោញ ឬធ្វើតាមទោស ព្រោះហេតុតែវៀរចាកមុសាវាទដែរឬទេ ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបានឮសោះឡើយ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះបីតថាគត
ក៏មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបានឮ នូវហេតុនេះថា បុរសនេះបានលះ
មុសាវាទ វៀរចាកមុសាវាទ ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់បុរសនោះហើយ
សម្លាប់ ចង បណ្តោញ ឬធ្វើតាមទោស ព្រោះហេតុតែ វៀរចាកមុសាវាទ
ដែរ ។ មួយទៀត អ្នកផងតែងដឹងនូវបាបកម្មរបស់បុរសនោះថា បុរសនេះ
កាច់បង់នូវប្រយោជន៍របស់គហបតី ឬគហបតិបុត្ត ដោយពាក្យមុសាវាទ
ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់បុរសនោះហើយ សម្លាប់ ចង បណ្តោញ ឬធ្វើតាម
ទោស ។ អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានឃើញ បានឮបែបនេះដែរឬទេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ទិដ្ឋញ្ច នោ ភន្តេ សុតញ្ច សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។
 តំ កី មញ្ញុថ ភិក្ខុវេ អបិណុ តុម្ភេហិ ទិដ្ឋំ វា
 សុតំ វា អយំ បុរិសោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ
 បហាយ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវរតោ ហោតិ
 តមេនំ វាជានោ កហេត្វា សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋា-
 នាវេរមណីហេតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាជេន្តិ វា
 យថាបច្ចុយំ វា កកោន្តិតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ ។
 សាធុ ភិក្ខុវេ មយាមិ ខោ ឯតំ ភិក្ខុវេ នេវ ទិដ្ឋំ
 ន សុតំ អយំ បុរិសោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ
 បហាយ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវរតោ
 ហោតិ តមេនំ វាជានោ កហេត្វា សុរាមេរយ-
 មជ្ជប្បមាទដ្ឋានាវេរមណីហេតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ វា
 បញ្ចាជេន្តិ វា យថាបច្ចុយំ វា កកោន្តិតិ ។
 អបិច ខុស្ស តនេវ ចាបកម្មំ បវេទេតិ
 អយំ បុរិសោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ អនុយុត្តោ
 តត្ថិ វា បុរិសំ វា ដិវិតា វោរោមេតិ^(១) អយំ
 បុរិសោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ អនុយុត្តោ

១ ឱ. ម. វោរោមេសិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ ដែលបានឃើញ បានឮ
រួចមកហើយ គង់នឹងព្រតទៅទៀតមិនខាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អ្នកទាំងឡាយ សម្គាល់សេចក្តីនោះថាដូចម្តេច អ្នកទាំងឡាយដែល
បានឃើញ បានឮថា បុរសនេះ បានលះបង់នូវសុរាមេរយមជ្ជប្ប-
មាទដ្ឋាន វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ស្តេចទាំងឡាយ
ចាប់បុរសនោះហើយ សម្លាប់ ចង់ បណ្តេញ ឬធ្វើតាមទោស
ព្រោះហេតុតែវៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានដែរឬទេ ។ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបានឮសោះឡើយ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោះបី
តថាគតក៏មិនដែលបានឃើញ មិនដែលបានឮនូវហេតុនុ៎ះថា បុរស
នេះបានលះនូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្ប-
មាទដ្ឋាន ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់នូវបុរសនោះហើយ សម្លាប់ ចង់
បណ្តេញ ឬធ្វើតាមទោស ព្រោះហេតុតែវៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្ប-
មាទដ្ឋានដែរ ។ មួយទៀត អ្នកផងតែងដឹងនូវបាបកម្មរបស់បុរសនោះថា
បុរសនេះប្រកបនូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានហើយ ផ្តាច់ផ្តិលនូវស្រ្តីឬ
បុរសចាកជីវិត បុរសនេះ ប្រកបនូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កាមា វា អរញ្ញា វា អទិដ្ឋំ ថេយ្យសង្ខាតំ អាទិ-
 យតិ អយំ បុរិសោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ
 អនុយុត្តោ បរិតិសុ បរកុមារីសុ ចារិត្តំ អាបជ្ជតិ^(១)
 អយំ បុរិសោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ អនុយុត្តោ
 កហាបតិស្ស វា កហាបតិបុត្តស្ស វា មុសាវាទេន អត្ថំ
 ភញ្ញតិ តមេនំ វាជាដោ កហេត្វា សុរាមេរយមជ្ជប្ប-
 មាទដ្ឋានហេតុ ហានន្តិ វា ពន្ធន្តិ វា បញ្ចាដេន្តិ វា
 យថាបច្ចយំ វា កហេន្តិ ។ អបិទុ តុម្ពេហិ ឯវរូបំ
 ទិដ្ឋំ វា សុតំ វាតិ ។ ទិដ្ឋព្វា ដោ ភន្តេ
 សុតព្វា សុយ្យិស្សតិ ចាតិ ។

[៧៩] អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ បញ្ចា-
 មត្តេហិ ឧចាសកសតេហិ បរិវត្តោ យេន ភកវា តេនុ-
 បសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 ទិសីទិ ។ អថខោ ភកវា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ
 យំ កញ្ចំ សារីបុត្ត ជានេយ្យាថ តិហិ ឱទាតវសនំ

១ ឱ. ម. អាបជ្ជិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

កាន់យកនូវទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យ ក្នុងស្រុកឬក្នុងព្រៃដោយចំណែក
 នៃចិត្តលួច បុរសនេះ ប្រកបនូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានហើយ ដល់
 នូវការប្រព្រឹត្ត ក្នុងពួកស្រីនៃជនដទៃ ក្នុងពួកកុមារីនៃជនដទៃ បុរស
 នេះ ប្រកបនូវសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានហើយ កាច់បង់នូវប្រយោជន៍
 របស់គហបតី ឬគហបតិបុត្តដោយមុសាវាទ ស្តេចទាំងឡាយ ចាប់បុរស
 នោះហើយ សម្លាប់ ចង់ បណ្តោញ ឬ ធ្វើតាមទោស ព្រោះហេតុតែ
 សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ។ អ្នកទាំងឡាយ ដែលបានឃើញ បានឮ
 បែបនេះដែរឬទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គ ពួកខ្ញុំព្រះអង្គ បានឃើញ
 បានឮរួចមកហើយ គង់នឹងពួតទៅទៀត មិនខាន ។

[៧៧] គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី មានឧបាសកប្រមាណ
 ៥០០ ជាបរិវារ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
 ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។
 លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 ថា ម្ចាស់សារីបុត្ត ពួកអ្នកគួរដឹងនូវគ្រហស្ថនីមួយ ដែលស្ងៀកស

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

បញ្ចសុ សិក្ខាបទេសុ សំរុតកម្មន្តំ ចតុន្ទញ្ច
 អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ និកាមលាភី
 អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី សោ អាកដ្ឋមាដោ
 អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ទីណានិរយោម្ហិ
 ទីណាតិរច្ឆានយោនិ ទីណាមិត្តិវិសយោ ទីណាទាយ-
 ទុក្ខតិវិទិចាតោ សោតាបន្នោហាមស្មិ អវិទិចាតធម្មោ
 និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ ។ កតមេសុ បញ្ចសុ
 សិក្ខាបទេសុ សំរុតកម្មន្តោ ហោតិ ។ ឥធិ សារីបុត្ត
 អរិយស្សារកោ ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ
 អទិដ្ឋាទាណា បដិវិរតោ ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា
 បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាណា បដិវិរតោ ហោតិ
 សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាណា បដិវិរតោ ហោតិ ។
 ឥមេសុ បញ្ចសុ សិក្ខាបទេសុ សំរុតកម្មន្តោ ហោតិ ។
 កតមេសំ ចតុន្តំ អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហា-
 រានំ និកាមលាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

មានការងារសង្គ្រម ក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ ប្រការផង បានតាមប្រាថ្នា បាន
មិនលំបាក បានមិនក្រ រូបការសម្រេចសម្រាន្ត ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន
អាស្រ័យនូវចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទាំង ៤ ផង កាលបើគ្រហស្ថនោះប្រាថ្នា
ព្យាករខ្លួនឯង ដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់នរកហើយ អស់
កំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់បិត្តិវិស័យហើយ អស់អបាយទុគ្គតិវិនិបាត
ហើយ អាត្មាអញជាសោតាបន្នបុគ្គល មិនមានការធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជា
បុគ្គលទៀង មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាងមុខ ។ គ្រហស្ថដែល
មានការងារសង្គ្រម ក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
សារីបុត្ត អរិយសារីក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត ១
វៀរចាកអទិន្នាទាន ១ វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ ១ វៀរចាកមុសាវាទ ១
វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ គ្រហស្ថ ជាអ្នកមានការងារ
សង្គ្រម ក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ នេះ ។ គ្រហស្ថ ជាអ្នកបានតាម
ប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានមិនក្រ រូបការសម្រេចសម្រាន្ត ជា
សុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន អាស្រ័យនូវចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទាំង ៤ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥធិ សារីបុត្ត អរិយស្សារកោ ពុទ្ធន្ត អវេច្ចប្បសាទេន
 សមដ្ឋាកតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភក្កវា អរហំ
 សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណសម្បទ្ធា សុកតោ លោក-
 វិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្តា ទេវមនុស្សានំ
 ពុទ្ធា ភក្កវាតិ ។ អយមស្ស បបមោ អាកិចេតសិកោ
 ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារោ អធិតតោ ហោតិ អរិសុទ្ធស្ស
 ចិត្តស្ស វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតស្ស ចិត្តស្ស បរិ-
 យោទបធាយ ។ បុន ចបរំ សារីបុត្ត អរិយស្សារកោ
 ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ
 ស្វាភ្នាតោ ភក្កវតា ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ អកាលិកោ
 ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចតំ វេទិតព្វោ
 វិញ្ញហ័តិ ។ អយមស្ស ទុតិយោ អាកិចេត-
 សិកោ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារោ អធិតតោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលសារីបុត្ត អរិយសារីក ក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់ឆ្ងាយចាក កិលេស ទ្រង់ត្រាស់ដឹងដោយប្រពៃ បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជា ព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ប្រសើរបំផុត ទ្រង់ទូន្មាននូវបុរស ដែលគួរទូន្មានបាន ជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ត្រាស់ដឹងនូវ អរិយសច្ចធម៌ លែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ដូច្នោះ ។ នេះជាការ សម្រេចសម្រាន្ត ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន អាស្រ័យនូវចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទី ១ ដែលអរិយសារីកនោះ បានចូលប្រទះហើយ នាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់ បរិសុទ្ធឲ្យបរិសុទ្ធ និងនាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់ផ្លូវផងឲ្យផ្លូវផង ។ ម្នាល សារីបុត្ត មួយទៀត អរិយសារីកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាមិនញាប់ញ័រ ក្នុងព្រះធម៌ថា ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយដោយប្រពៃ ជាធម៌ដែលព្រះអរិយបុគ្គល គប្បីឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យ ផលមិនរង់ចាំកាល ជាធម៌គួរហៅបុគ្គលដទៃឲ្យចូលមកមើលបាន ជា ធម៌ គប្បីបង្ហោនចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលវិញ្ញាជន គប្បីដឹងដោយ ខ្លួនឯង ។ នេះជាការសម្រេចសម្រាន្ត ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដ៏ប្រកប ដោយចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ទី ២ ដែលអរិយសារីកនោះបានចូលប្រទះហើយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អរិសុទ្ធស្ស ចិត្តស្ស វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតស្ស
ចិត្តស្ស បរិយោទបនាយ ។ បុន ចបរំ សារីបុត្ត
អរិយស្សាវកោ សង្ឃេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ
ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃោ ឧដ្ឋ-
ប្បដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ឃោ ញាយប្បដិបន្នោ
ភកវតោ សាវកសង្ឃោ សាមីចិប្បដិបន្នោ ភកវតោ
សាវកសង្ឃោ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុតានិ អដ្ឋ
បុរិសបុត្តលា ឯស ភកវតោ សាវកសង្ឃោ អាហុ-
នេយ្យោ ចាហុនេយ្យោ ទត្តិណោយ្យោ អញ្ចុលិ-
កវណ្ណិយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។
អយមស្ស តតិយោ អាកិចេតសិកោ ទិដ្ឋធម្មសុខ-
វិហារោ អទិតតោ ហោតិ អរិសុទ្ធស្ស ចិត្តស្ស
វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតស្ស ចិត្តស្ស បរិយោទ-
បនាយ ។ បុន ចបរំ សារីបុត្ត អរិយស្សាវកោ
អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ
អខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ធដ្ចេហិ អសតលេហិ អកម្មាសេហិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

នាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធឲ្យបរិសុទ្ធ និងនាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់
 ផ្លូវផងឲ្យផ្លូវផង ។ ម្នាលសារីបុត្ត មួយទៀត អរិយសារីកប្រកប
 ដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនញាប់ញ័រក្នុងព្រះសង្ឃថា ពួកសារីករបស់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដោយប្រពៃ ពួកសារីករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ប្រតិបត្តិដោយត្រង់ ពួកសារីករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិ
 ដើម្បីព្រះនិព្វាន ពួកសារីករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដ៏សម
 គួរ ពួកសារីកនោះ បើរាប់ជាគូនៃបុរសមាន ៤ បើរាប់រៀងជាបុរស
 បុគ្គលមាន ៨ ពួកសារីករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនុ៎ះ លោកគួរទទួល
 នូវចតុប្បជ្ជយ ដែលគេនាំមកបូជា លោកគួរទទួលនូវអាគន្តកុទាន លោក
 គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន ជាបុគ្គលដែលសត្វលោក គប្បីធ្វើអញ្ញាលិកម្ម
 ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោកដូច្នោះ ។ នេះជាការសម្រេចសម្រាន្ត
 ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន អាស្រ័យនូវចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទី ៣ ដែលអរិយ-
 សារីកនោះ បានចូលប្រទះហើយ នាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធឲ្យ
 បរិសុទ្ធ និងនាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់ផ្លូវផងឲ្យផ្លូវផង ។ ម្នាលសារីបុត្ត
 មួយទៀត អរិយសារីកប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ជាទីគាប់ចិត្តរបស់
 ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល មិនពព្រុស

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ភុជិស្សេហិ វិញ្ញប្បសត្តេហិ អបរាមដ្ឋេហិ សមាធិសំវត្ត-
 និកេហិ ។ អយមស្ស ចតុត្តោ អាកិចេតសិកោ ទិដ្ឋ-
 ធម្មសុខវិហារោ អធិតតោ ហោតិ អវិសុទ្ធស្ស ចិត្តស្ស
 វិសុទ្ធិយា អបរិយោទាតស្ស ចិត្តស្ស បរិយោទបនាយ ។
 ឥមេសំ ចតុន្នំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហា-
 រានំ និកាមលាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិ-
 រលាភី ។ យំ កក្កុ សារីបុត្ត ជានេយ្យាថ តិហី
 ឌីនាតវសនំ ឥមេសុ បញ្ចសុ សិក្ខាបទេសុ សំវត្ត-
 កម្មន្តំ ឥមេសញ្ច ចតុន្នំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្ម-
 សុខវិហារានំ និកាមលាភី អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី
 សោ អាកដ្ឋមាដោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ
 ទីណានិរយោម្ហិ ទីណាតិវច្ឆានយោនិ ទីណាបិត្តិវិសយោ
 ទីណាចាយទុក្កតិវិនិចាតោ សោតាបន្នោហាមស្មិ អវិ-
 និចាតធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជាសីលរបស់មនុស្សអ្នកជា ជាសីលដែលអ្នកប្រាជ្ញសរសើរ ជាសីលមិន
 ប៉ះពាល់ដោយតណ្ហានិងទិដ្ឋិ ជាសីលញ៉ាំងសមាធិឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន ។
 នេះជាការសម្រេចសម្រាន្ត ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដ៏ប្រកបដោយ
 ចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទី ៤ ដែលអរិយសាវ័កនោះ បានចូលប្រទះហើយ
 នាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់បរិសុទ្ធឲ្យបរិសុទ្ធ និងនាំឲ្យចិត្ត ដែលមិនទាន់
 ផ្លូវផងឲ្យផ្លូវផង ។ គ្រហស្ថដែលជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានមិន
 លំបាក បានមិនក្រ រួចការសម្រេចសម្រាន្ត ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 អាស្រ័យនូវចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលសារីបុត្ត
 អ្នកត្រូវដឹងនូវគ្រហស្ថណាមួយ ដែលជាអ្នកស្ងៀកស មានការងារ
 សង្រួម ក្នុងសិក្ខាបទទាំង ៥ នេះផង បានតាមប្រាថ្នា បានមិន
 លំបាក បានមិនក្រ រួចការសម្រេចសម្រាន្ត ជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 អាស្រ័យនូវចេតសិកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ៤ យ៉ាងនេះឯង កាលបើគ្រហស្ថនោះ
 ប្រាថ្នាព្យាករខ្លួនឯង ដោយខ្លួនឯងថា អាត្មាអញអស់នរកហើយ
 អស់កំណើតតិរច្ឆានហើយ អស់បិត្តិវិស័យហើយ អស់អបាយ-
 ទុគ្គតិវិនិបាតហើយ អាត្មាអញជាសោតាបន្ទបុគ្គល មានការមិន
 បានធ្លាក់ចុះជាធម្មតា ជាបុគ្គលទៀង មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងទៅខាង
 មុខ ដូច្នោះ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

និរយេសុ ភយំ ទិស្វា ចាចានិ បរិវេជ្ជយេ
 អរិយធម្មំ សមាទាយ បណ្ឌិតោ បរិវេជ្ជយេ ។
 ន ហីសេ ចាលាក្ខតានិ វិជ្ជមានេ បរក្កមេ
 មុសា ច ន ភណោ ជាធំ អទិទ្ធិំ ន បរាមសេ ។
 សេហិ ទារហិ សន្តុដ្ឋោ បរទារព្វោ ទារមេ
 មេរយំ វារុណី ជន្តុ ន បិវេ ចិត្តមោហានី ។
 អនុស្សរេយ្យ សម្មទ្ធិំ ធម្មំ ចានុវិតក្កយេ
 អព្យាបជ្ឈំ ហិតំ ចិត្តំ ទេវលោកាយ ភារយេ ។
 ឧបដ្ឋិតេ ទេយ្យធម្មេ បុញ្ញត្ថស្ស ជិតីសតោ
 សន្តេសុ បបមំ ទិដ្ឋា វិបុលា ហោតិ ទត្តិណា ។
 សន្តោ ហវេ បរក្កាមិ សារីបុត្ត សុណោហិ មេ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

បើអ្នកប្រាជ្ញ ឃើញភ័យក្នុងនរកហើយ ត្រូវរៀនបាប
 ទាំងឡាយ សមាទាននូវអរិយធម៌ (សីល ៥) ។
 កាលបើមានសេចក្តីព្យាយាម មិនត្រូវបៀតបៀនសត្វទាំង-
 ឡាយផង កាលដឹង មិនត្រូវនិយាយកុហកផង មិនត្រូវកាន់
 យកទ្រព្យដែលគេមិនបានឲ្យផង ត្រូវសន្តោសតែនឹងភរិយា
 របស់ខ្លួន មិនត្រូវត្រេកត្រអាលនឹងភរិយារបស់ជនដទៃផង
 មិនត្រូវផឹកមេរ័យនិងសុរា ដែលនាំចិត្តឲ្យវង្វេងផង ។
 បុគ្គលគួររលឹកនូវព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធផង ត្រិះរិះនូវធម៌ឲ្យរឿយផង
 ចម្រើនចិត្តដែលជាប្រយោជន៍ មិនមានព្យាបាទ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ដល់ទេវលោកផង ។ កាលបើមានទេយ្យធម៌
 គ្រប់គ្រាន់ បុគ្គលអ្នកត្រូវការបុណ្យ អ្នកស្វែងរកបុណ្យ
 បានឲ្យទាន ចំពោះពួកសប្បុរសជាមុនហើយ ទាន
 នោះជាទានមានផលបរិបូណ៌ ។ ម្ចាស់សារីបុត្ត តថាគត
 នឹងសម្តែងនូវពួកសប្បុរស អ្នកចូរស្តាប់តថាគតចុះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥតិ កណ្ណាសុ សេតាសុ ពោហិណ្ឌាសុ ចារីសុ វា ។
 កម្មាសាសុ សរូចាសុ កោសុ ចារេតាសុ វា
 យាសុ កាសុចិ ឯតាសុ ទន្តោ ជាយតិ បុដ្ឋវោ ។
 ឆោរេយ្ហោ ពលសម្បន្តោ កល្យាណជវនិក្កមោ
 តមេវ ភារេ យុញ្ញន្តិ ធាស្ស វណ្ណំ បរិក្ខេវេ ។
 ឯវមេវ មនុស្សេសុ យស្មី កស្មិញ្ចិ ជាតិយេ
 ខត្តិយេ ព្រាហ្មណោ វេស្សេ សុទ្ធេ ចណ្ណាលបុក្កសេ ។
 យាសុ កាសុចិ ឯតាសុ ទន្តោ ជាយតិ សុព្វតោ
 ធម្មដ្ឋោ សីលសម្បន្តោ សច្ចវាទី ហិរិមនោ ។
 បហីនជាតិមរណោ ព្រហ្មចរិយស្ស កេវលី
 បន្ទភារោ វិសំយុត្តោ កតកិច្ចោ អនាសវោ ។
 ចារក្ខុ សព្វធម្មានំ អនុចាទាយ និព្វតោ
 តស្មិញ្ច វិរដេ ខេត្តេ វិបុលា ហោតិ ទក្ខិណា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

គោឈ្មោលកើតក្នុងមេគោណាមួយ ទោះសម្បុរខ្មៅក្តី សក្តី
 ក្រហមក្តី លឿងក្តី ពព្រុសក្តី មានរូបប្រហែលនឹងកូន
 របស់ខ្លួនក្តី ប្រផែនក្តី ដែលគេបង្ខំបានបទហើយ ជាសត្វ
 អាចនាំទៅនូវផុរៈបាន បរិបូណ៌ដោយកម្លាំង មានល្បឿន
 ដ៏លឿន ពួកជនទើមគោនោះក្នុងការៈ គេមិនរើសអើងសម្បុរនៃ
 គោនោះឡើយ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ បុគ្គលមានមារ-
 យាទល្អ កើតក្នុងស្រ្តីណាមួយ ទោះបីជាក្ស័ត្រឬព្រាហ្មណ៍
 វេស្សៈ សុទ្ធៈ ចណ្ណាល បុក្កសៈ តែបានទូន្មានល្អ ប្រដៅ
 ងាយ តាំងនៅក្នុងធម៌ បរិបូណ៌ដោយសីល ពោល
 ពាក្យសច្ចៈ មានចិត្តប្រកបដោយហិរិ លះបង់នូវការកើត
 និងស្លាប់ មានព្រហ្មចរិយៈពេញលេញ ទម្លាក់ចោល
 នូវការៈ ប្រាសចាកគ្រឿងសៅហ្មង ធ្វើនូវកិច្ចស្រេច មិន
 មានអាសវៈ ចេះចប់ធម៌ទាំងពួង រលត់ទុក្ខ ព្រោះមិន
 ប្រកាន់ ទាន (ដែលទាយកឲ្យ) ចំពោះបុគ្គល
 ដែលជាបុញ្ញកេត្ត ប្រាសចាកជួលីនោះ ជាទានមាន
 ផលពេញបរិបូណ៌ ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

ពាលា ច អរិជានន្តា ទុម្មេតា អស្សុតារិទោ
 ពហិទ្ធា ទេន្តិ ទាណនិ ន ហិ សន្តេ ឧបាសវេ ។
 យេ ច សន្តេ ឧបាសន្តិ សប្បញ្ញេ ដីរសម្មតេ
 សទ្ធា ច នេសំ សុកតេ មូលជាតា បតិដ្ឋិតា
 ទេវលោកញូ តេ យន្តិ កុលេ វា ឥធិ ជាយវេ
 អនុបុព្វេន និព្វានំ អធិកច្ឆន្តិ បណ្ឌិតាតិ ។

[៨០] ឯកំ សមយំ ភកវា កោសលេសុ
 ចារិកំ ចរតិ មហាតា ភិក្ខុសង្ឃេន សន្តិ ។
 អទ្ធិសា ខោ ភកវា អទ្ធានមត្តប្បជិបន្នោ អញ្ញតវស្មី
 បទេសេ មហាន្តំ សាលវនំ ទិស្វាន មត្តា ឱក្កម្ម
 យេន តំ សាលវនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 តំ សាលវនំ អន្នោតាហេត្វា អញ្ញតវស្មី បទេសេ
 សិតំ ចាត្វាកាសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ
 អានន្ទស្ស ឯតទហោសិ កោ នុ ខោ ហេតុ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ពួកជនពាល ដែលមិនដឹង ឥតប្រាជ្ញា គ្មានការស្តាប់ តែង
 ឲ្យទានខាងក្រៅ មិនចូលទៅអង្គុយជិតពួកសប្បុរសឡើយ ។
 ជនពួកណា តែងចូលទៅអង្គុយជិតពួកសប្បុរស ដែល
 ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ដែលអ្នកប្រាជ្ញសន្មតហើយ ជនពួកនោះ
 រមែងមានសទ្ធាជាមូល ប្រតិស្ឋានក្នុងព្រះសុគត មិនតែ
 ប៉ុណ្ណោះ ជនពួកនោះ រមែងទៅកាន់ទេវលោក ឬកើត
 ក្នុងត្រកូលនាលោកនេះ រមែងជាបណ្ឌិតដល់នូវព្រះនិព្វាន
 ដោយលំដាប់ ។

[៨០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រេចទៅកាន់
 ចារិក ក្នុងដែនកោសល ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើន ។ ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរ ទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ បានទតឃើញ
 ព្រៃសាលព្រឹក្សដ៏ធំ ក្នុងប្រទេសមួយ លុះទ្រង់ទតឃើញហើយ
 ក៏យាងចុះអំពីផ្លូវ ស្តេចទៅកាន់ព្រៃសាលព្រឹក្សនោះ លុះចូល
 ទៅដល់ហើយ ក៏អាស្រ័យនៅនឹងព្រៃសាលព្រឹក្សនោះ រួចទ្រង់
 ធ្វើនូវការញញឹមឲ្យប្រាកដ ត្រង់ប្រទេសមួយ ។ លំដាប់នោះ
 ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានបរិវិតក្តុះយ៉ាងនេះថា អ្វីហ្ន៎ ដែលជាហេតុ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កោ បច្ចយោ ភកវតោ សិតស្ស ចាតុកម្មាយ ។ ន
អការណោ តថាគតា សិតំ ចាតុកោន្តិ^(១) ។ អថខោ
អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទរោច កោ នុ ខោ ភន្ត
ហេតុ កោ បច្ចយោ ភកវតោ សិតស្ស ចាតុកម្មាយ ។
ន អការណោ តថាគតា សិតំ ចាតុកោន្តិតិ ។
ភូតបុព្វំ អានន្ទ ឥមស្មី បទេសេ នករំ អហោសិ
ឥន្ទព្វោ ដីតព្វា ពហុជនំ អាភិណ្ណមនុស្សំ ។
តំ ខោ បនានន្ទ នករំ កស្សទោ ភកវា អរហំ
សម្មាសម្ពុទ្ធា ឧបនិស្សាយ វិហារតិ ។ កស្សបស្ស
ខោ បនានន្ទ ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
ភវេសី ធាម ឧចាសកោ អហោសិ សីលេសុ
អបរិប្បការី ។ ភវេសិធា ខោ អានន្ទ ឧចាសកេន
បញ្ចមត្តានិ ឧចាសកសតានិ បដិទេសិតានិ សមា-
ទមិតានិ អហោសុំ សីលេសុ អបរិប្បការិណោ ។ អថខោ
អានន្ទ ភវេសិស្ស ឧចាសកស្ស ឯតទរោសិ

១ ឱ. ម. បាតុកោន្តិតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

អ្វីហ្ន៎ ដែលជាបច្ច័យ នាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើនូវការញញឹម
ឲ្យប្រាកដ ។ (ព្រោះ) ព្រះតថាគតទាំងឡាយ មិនដែលធ្វើនូវការ
ញញឹម ដោយឥតហេតុឡើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
បានក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
អ្វីហ្ន៎ ជាហេតុ អ្វីហ្ន៎ ជាបច្ច័យ នាំឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
ធ្វើនូវការញញឹមឲ្យប្រាកដ ។ (ព្រោះ) ព្រះតថាគតទាំងឡាយ មិន
ដែលធ្វើនូវការញញឹមឲ្យប្រាកដ ដោយឥតហេតុឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ
ហេតុធ្លាប់មានមកហើយថា ត្រង់ប្រទេសនេះមាននគរមួយ ជានគរស្កុក-
ស្កម្ម មាំមួន មានជនច្រើន មានមនុស្សកុះករ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយ
ទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះនាមកស្សបៈ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់
ចូលទៅអាស្រ័យក្នុងនគរនោះ ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះ
នាមកស្សបៈ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ មានឧបាសកម្នាក់ ឈ្មោះភវេសី ជាអ្នក
មិនបានធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំងឡាយទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ទាំងពួក
ឧបាសកចំនួនប្រាំរយ ដែលភវេសីឧបាសក បានសម្តែងពន្យល់ឲ្យ
សមាទានហើយ ក៏ជាអ្នកមិនបានធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំងឡាយដែរ ។
ម្នាលអានន្ទ គ្រានោះ ភវេសីឧបាសក មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អហំ ខោ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ ឧបាសកសតានំ ពហូប-
 កាពោ បុព្វដ្ឋមោ សមាទបេតា អហញ្ចម្ហិ សីលេសុ
 អបរិប្បការី ឥមាទិបិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ សីលេសុ
 អបរិប្បការិណោ ឥច្ចេតំ សមសមំ នត្តិ កិញ្ចិ អតិរេកំ
 ហន្ទាហំ អតិរេកាយាតិ ។ អថខោ អាណន្ទ ភវេសី
 ឧបាសកោ យេន តានិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តានិ បញ្ច ឧបាសក-
 សតានិ ឯតទរោច អន្ទតក្កេ មំ អាយស្មន្តោ
 សីលេសុ បរិប្បការី ជាវេថាតិ ។ អថខោ អាណន្ទ
 តេសំ បញ្ចន្នំ ឧបាសកសតានំ ឯតទរោសិ អយ្យោ
 ខោ ភវេសី អម្ហាកំ ពហូបកាពោ បុព្វដ្ឋមោ
 សមាទបេតា អយ្យោ ហិ នាម ភវេសី សីលេសុ
 បរិប្បការី ភរិស្សតិ កិមដ្ឋំ បន មយន្តិ ។ អថខោ
 អាណន្ទ តានិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ យេន ភវេសី
 ឧបាសកោ តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា ភវេសី
 ឧបាសកំ ឯតទរោចំ អន្ទតក្កេ អយ្យោ ភវេសី

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

អាត្មាអញមានឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំអាទី ឲ្យពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយ
នេះសមាទាន តែអាត្មាអញ មិនទាន់ជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីល
ទាំងឡាយទេ ឯពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ ក៏មិនជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌
ក្នុងសីលទាំងឡាយឡើយ សុទ្ធតែស្មើគ្នាដូច្នោះ មិនមានលើសលុប
ជាងគ្នាតិចតួចឡើយ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មា (ធ្វើ) ឲ្យលើសលុប
ជាងចុះ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ភវេសីឧបាសក បានចូលទៅ
រកពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយ
ទៅរកពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ យ៉ាងនេះថា អំពីថ្ងៃនេះទៅមុខ
អ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវខ្ញុំថាជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុង
សីលទាំងឡាយ ។ ម្នាលអានន្ទ គ្រានោះឯង ពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយ
នោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភវេសីជាម្ចាស់ហ្នឹងឯង មាន
ឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំអាទី ឲ្យពួកយើងសមាទាន អម្បាលភវេសីជា
ម្ចាស់ម្តេច គង់ជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំងឡាយទៅហើយ ចុះ
ពួកយើងចាំអ្វីទៀត ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះឯង ពួកឧបាសកទាំងប្រាំ
រយនោះ បានចូលទៅរកភវេសីឧបាសក លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាន
និយាយនឹងភវេសីឧបាសកយ៉ាងនេះថា អំពីថ្ងៃនេះទៅមុខ ភវេសីជាម្ចាស់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥមាទិមិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ សីលេសុ បរិប្ប-
 ការិណោ ធារេត្វតិ ។ អថខោ អាណន្ទ ភវេសីស្ស
 ឧបាសកស្ស ឯតទហោសិ អហំ ខោ ឥមេសំ
 បញ្ចន្នំ ឧបាសកសតានំ ពហូបកាពោ បុព្វន្នំមោ
 សមាទបេតា អហាព្វម្ហិ សីលេសុ បរិប្បការី ឥមា-
 ទិមិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ សីលេសុ បរិប្បកា-
 រិណោ ឥច្ចេតំ សមសមំ នត្តិ កិញ្ចំ អតិរេកំ
 ហន្តាហំ អតិរេកាយាតិ ។ អថខោ អាណន្ទ ភវេសី
 ឧបាសកោ យេន តានិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ
 តេនុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា តានិ បញ្ច ឧបាសក-
 សតានិ ឯតទរោច អន្ធពត្តេ មំ អាយស្មន្តោ
 ព្រហ្មចារី ធារេថ អារាចារី វិរតំ មេដុនា តាមធម្មាតិ ។
 អថខោ អាណន្ទ តេសំ បញ្ចន្នំ ឧបាសកសតានំ
 ឯតទហោសិ អយ្យោ ខោ ភវេសី អម្ពាតំ ពហូប-
 កាពោ បុព្វន្នំមោ សមាទបេតា អយ្យោ ហិ នាម
 ភវេសី ព្រហ្មចារី ភរិស្សតិ អារាចារី វិរតោ មេដុនា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

សូមចាំទុកនូវពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ ថាជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំងឡាយដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ភវេសីឧបាសកមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញហ្នឹងឯង មានឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំអាទី ឲ្យពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ សមាទានឯអាត្មាអញ ជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំងឡាយ ទាំងពួកឧបាសកប្រាំរយនេះ ក៏ជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំងឡាយដែរ សុទ្ធតែស្មើ ។ គ្នាដូច្នោះ មិនមានលើសលុប ជាងគ្នាតិចតួចឡើយ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ (ធ្វើ) ឲ្យលើសលុបជាងចុះ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះឯង ភវេសីឧបាសកបានចូលទៅរកពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយនឹងពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះយ៉ាងនេះថា អំពីថ្ងៃនេះទៅមុខ ពួកអ្នកដ៏មានអាយុ ចូរចាំទុកនូវខ្ញុំ ថាជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ឆ្ងាយ វៀរចាកមេបុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះឯង ឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភវេសីជាម្ចាស់ហ្នឹងឯង មានឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំអាទី ឲ្យពួកយើងសមាទាន អម្បាលភវេសីជាម្ចាស់ម្តេច គង់ជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ឆ្ងាយ វៀរចាកមេបុន

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

កាមធម្មា កិមង្គំ បន មយន្តិ ។ អថខោ អានន្ទ តានិ
 បញ្ច ឧបាសកសតានិ យេន ភវេសី ឧបាសកោ
 តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមីត្វា ភវេសី ឧបាសកំ
 ឯតទរោចំ អដ្ឋតក្កេ អយ្យោ ភវេសី ឥមាទិមិ បញ្ច
 ឧបាសកសតានិ ព្រហ្មចារិណោ ជាវេតុ អារាចារិណោ
 វិរតោ មេដុនា កាមធម្មាតិ ។ អថខោ អានន្ទ
 ភវេសីស្ស ឧបាសកស្ស ឯតទរោសិ អហំ ខោ
 ឥមេសំ បញ្ចន្ទំ ឧបាសកសតានំ ពហូបកាវោ
 បុព្វដ្ឋមោ សមាទមេតា អហព្វម្ហិ សីលេសុ បរិប្បការី
 ឥមាទិមិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ សីលេសុ
 បរិប្បការិណោ អហព្វម្ហិ ព្រហ្មចារី អារាចារី វិរតោ
 មេដុនា កាមធម្មា ឥមាទិមិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ
 ព្រហ្មចារិណោ អារាចារិណោ វិរតោ មេដុនា កាមធម្មា
 ឥច្ចតំ សមសមំ នត្តិ កិញ្ចិ អតិវេកំ ហន្ទាហំ
 អតិវេកាយាតិ ។ អថខោ អានន្ទ ភវេសី ឧបាសកោ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

ជាធម៌របស់អ្នកស្រុកទៅហើយ ចុះពួកយើងចាំអ្វីទៀត ។ ម្នាលអានន្ទ គ្រានោះ ឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ បានចូលទៅរកភវេសីឧបាសក លុះ ចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយនឹងភវេសីឧបាសកយ៉ាងនេះថា អំពីថ្ងៃ នេះទៅមុខ ភវេសីជាម្ចាស់ ចូរចាំទុកនូវឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះថាជា អ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ឆ្ងាយ វៀរចាកមេបុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក ដែរហើយ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះឯង ភវេសីឧបាសក មានសេចក្តី ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញហ្នឹងឯង មានឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំអាទិ៍ ឲ្យឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះសមាទាន តែថាអាត្មាអញ ជាអ្នកធ្វើឲ្យ បរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំងឡាយ សូម្បីឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ ក៏ជាអ្នកធ្វើ ឲ្យពេញលេញ ក្នុងសីលទាំងឡាយដែរ មួយទៀត អាត្មាអញជាអ្នក ប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ឆ្ងាយ វៀរចាកមេបុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក សូម្បីពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ ក៏ជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ឆ្ងាយ វៀរចាកមេបុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុកដែរ សុទ្ធតែស្មើ ។ គ្នាដូច្នោះ មិនមាន លើសលុប ជាងគ្នាតិចតួចឡើយ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញប្រតិបត្តិ ឲ្យ លើសលុបជាងទៅចុះ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះឯង ភវេសីឧបាសក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យេន តានិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ តេនុបសង្កម្មិ
 ឧបសង្កម្មិត្វា តានិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ ឯតទ-
 រោច អដ្ឋតក្កេ មំ អាយស្មន្តោ ឯកកត្តិកំ
 ធារេថ រត្ថបរតំ វិរតំ វិកាលភោជនាតិ ។ អថខោ
 អានន្ទ តេសំ បញ្ចុំ ឧបាសកសតានំ ឯតទហោសិ
 អយ្យោ ខោ ភវេសី អម្ហាកំ ពហូបកាហោ
 បុព្វង្គមោ សមាទមេតា អយ្យោ ហិ ធាម
 ភវេសី ឯកកត្តិកោ ភវិស្សតិ រត្ថបរតោ វិរតោ
 វិកាលភោជនា កិមង្គំ បន មយន្តិ ។ អថខោ
 អានន្ទ តានិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ យេន ភវេសី
 ឧបាសកោ តេនុបសង្កម្មីសុ ឧបសង្កម្មិត្វា ភវេសី
 ឧបាសកំ ឯតទរោចំ អដ្ឋតក្កេ អយ្យោ ភវេសី
 ឥមាទិបិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ ឯកកត្តិកេ ធារេតុ
 រត្ថបរតេ វិរតេ វិកាលភោជនាតិ ។ អថខោ
 អានន្ទ ភវេសិស្ស ឧបាសកស្ស ឯតទហោសិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

បានចូលទៅរកពួកឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ
ក៏បាននិយាយនឹងឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ យ៉ាងនេះថា អំពីថ្ងៃនេះ
ទៅមុខ ពួកអ្នកដ៏មានអាយុ ចូរចាំទុកនូវខ្ញុំថាជាអ្នកបរិភោគភត្តតែម្តង
វៀរចាកការបរិភោគក្នុងរាត្រី វៀរចាកការបរិភោគ ក្នុងវេលាវិកាល ។
ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះឯង ឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ មានសេចក្តី
ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភវេសីជាម្ចាស់ មានឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំ
អាទិ៍ ឲ្យពួកយើងសមាទាន អម្បាលភវេសីជាម្ចាស់ម្តេច គង់ជា
អ្នកបរិភោគភត្តតែម្តង វៀរចាកការបរិភោគក្នុងរាត្រី វៀរចាកការ
បរិភោគក្នុងវេលាវិកាលទៅហើយ ចុះពួកយើងចាំអ្វីទៀតហ្ន៎ ។ ម្នាល
អានន្ទ លំដាប់នោះឯង ឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ បានចូលទៅ
រកភវេសីឧបាសក លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយនឹងភវេសី
ឧបាសកយ៉ាងនេះថា អំពីថ្ងៃនេះទៅមុខ ភវេសីជាម្ចាស់ សូមចាំទុក
នូវឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ ថាជាអ្នកបរិភោគភត្តតែម្តង វៀរចាកការ
បរិភោគក្នុងរាត្រី វៀរចាកការបរិភោគ ក្នុងវេលាវិកាលដែរហើយ ។
ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ភវេសីឧបាសក មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អហំ ខោ ឥមេសំ បញ្ចន្ទំ ឧបាសកសតានំ
 ពហូបកាហោ បុព្វដ្ឋមោ សមាទមេតា អហព្វម្ហិ
 សីលេសុ បរិបូរការី ឥមាទិបិ បញ្ច ឧបាសកសតានិ
 សីលេសុ បរិបូរការិណោ អហព្វម្ហិ ព្រហ្មចារី
 អារាចារី វិរតោ មេដុនា តាមធម្មា ឥមាទិបិ បញ្ច
 ឧបាសកសតានិ ព្រហ្មចារិណោ អារាចារិណោ វិរតា
 មេដុនា តាមធម្មា អហព្វម្ហិ ឯកភត្តិកោ រត្នូបរតោ
 វិរតោ វិកាលភោជនា ឥមាទិបិ បញ្ច ឧបាសក-
 សតានិ ឯកភត្តិកា រត្នូបរតា វិរតា វិកាល-
 ភោជនា ឥច្ចេតំ សមសមំ នត្តិ កិញ្ចំ អតិរេកំ
 ហន្តាហំ អតិរេកាយាតិ ។ អថខោ អាណន្ទ ភវេសី
 ឧបាសកោ យេន កស្សចោ ភកវា អហំ សម្មា-
 សម្ពុទ្ធា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា កស្សបំ ភកវន្តំ
 អហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធិំ ឯតទរោច លកេយ្យាហំ ភន្ត
 ភកវតោ សន្តិកេ បព្វន្តំ លកេយ្យំ ឧបសម្បទន្តិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

អាត្មាអញហ្នឹងឯង មានឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំអាទិ៍ ឲ្យឧបាសកទាំង
 ប្រាំរយនេះសមាទាន តែថាអាត្មាអញ ជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ ក្នុងសីលទាំង-
 ឡាយ សូម្បីឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ ក៏ជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសីលទាំង-
 ឡាយដែរ មួយទៀត អាត្មាអញជាអ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ឆ្ងាយ វៀរ
 ចាកមេចុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក សូម្បីឧបាសកទាំងប្រាំរយនេះ ក៏ជា
 អ្នកប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ប្រសើរ ឆ្ងាយ វៀរចាកមេចុន ជាធម៌របស់អ្នកស្រុក
 ដែរ មួយទៀត អាត្មាអញ ជាអ្នកបរិភោគភត្តតែម្តង វៀរចាកការបរិ-
 ភោគក្នុងរាត្រី វៀរចាកការបរិភោគក្នុងវេលាវិកាល សូម្បីឧបាសកទាំង
 ប្រាំរយនេះ ក៏ជាអ្នកបរិភោគភត្តតែម្តង វៀរចាកការបរិភោគក្នុងរាត្រី
 វៀរចាកការបរិភោគក្នុងវេលាវិកាលដែរ សុទ្ធតែស្មើៗ គ្នាដូច្នោះ មិនមាន
 លើសលុប ជាងគ្នាតិចតួចឡើយ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញ (ធ្វើ) ឲ្យ
 លើសលុបជាងទៅចុះ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ភវេសីឧបាសក បាន
 ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះនាមកស្សបៈ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះនាមកស្សបៈ
 អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គគួរបាន
 នូវបព្វជ្ជា គួរបាននូវឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អលត្ថ ខោ អាណន្ទ ភវេសី ឧចាសកោ កស្សបស្ស
 ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស សន្តិកេ
 បព្វជ្ជំ អលត្ថ ឧបសម្បជំ ។ អចិរ្យបសម្បន្នោ ខោ
 បណានន្ទ ភវេសី ភិក្ខុ ឯកោ រូបកដ្ឋោ អប្បមត្តោ
 អាតាបី បហិតត្តោ វិហារន្តោ ន ចិរស្សេវ យស្សត្តាយ
 កុលបុត្តា សម្មទេវ អការស្មា អនការិយំ បព្វជន្តិ
 តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ
 ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ
 ធាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ អព្ពញ្ញាសិ អញ្ញតរោ ច បណានន្ទ
 ភវេសី ភិក្ខុ អរហតំ អហោសិ ។ អថខោ អាណន្ទ
 តេសំ បញ្ចជ្ជំ ឧចាសកសតានំ ឯតទហោសិ
 អយ្យោ ខោ ភវេសី អម្ពាតំ ពហូបកាវោ បុព្វជ្ជំមោ
 សមាទមេតា អយ្យោ ហិ ធាម ភវេសី កេស-
 មស្សំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្តានិ អច្ឆានេត្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ភវេសីឧបាសក ក៏បាននូវបញ្ចជ្ជា បាននូវឧបសម្បទា ក្នុង
 សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះនាមកស្សបៈ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។
 ម្នាលអានន្ទ ភវេសីភិក្ខុ បានឧបសម្បទាមិនយូរប៉ុន្មាន ក៏ចៀសចេញ
 ទៅតែម្នាក់ឯង មិនប្រមាទ ខំប្រឹងដុតបំផ្លាញនូវកិលេស មានចិត្ត
 បញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ពួកកុលបុត្ត ដែលចេញចាកផ្ទះហើយ ចូល
 កាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរគុណណា មិនយូរ
 ប៉ុន្មាន ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនុត្តរគុណនោះ ដែលមានព្រហ្មចរិយៈ
 ជាទីបំផុតដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមខ្លួនឯង ក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្ន រួចបានដឹង
 ច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈអាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តចប់
 ហើយ សោឡសកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ កិច្ច
 ដទៃក្រៅអំពីមគ្គការវនាកិច្ចនេះ មិនមានទៀតឡើយ ម្នាលអានន្ទ ឯភវេសី-
 ភិក្ខុ ក៏បានជាព្រះអរហន្តមួយក្នុងពួកព្រះអរហន្តទាំងឡាយដែរ ។ ម្នាល
 អានន្ទ លំដាប់នោះ ឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាង
 នេះថា ភវេសីជាម្ចាស់ហ្នឹងឯង មានឧបការៈច្រើន ជាអ្នកនាំអាទិ៍ ឲ្យពួក
 យើងសមាទាន អម្បាលភវេសីជាម្ចាស់ម្តេច គង់កោរសក់និងពុក
 មាត់ពុកចង្កា ហើយស្ងៀកដណ្តាប់នូវសម្ពត្តិដែលជ្រលក់ដោយទឹកចត់

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ឧបាសកវគ្គោ

អការស្នា អនការិយំ បព្វជិស្សតិ តិមង្គំ បន មយន្តិ ។
 អថខោ អាណន្ទ តានិ បញ្ច ឧចាសកសតានិ យេន
 កស្សុចោ ភកវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា តេនុបសង្កមីសុ
 ឧបសង្កមីត្វា កស្សបំ ភកវន្តំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធិ
 ឯតទរោចំ លកេយ្យាម មយំ ភន្តេ ភកវតោ សន្តិកេ
 បព្វជ្ជំ លកេយ្យាម ឧបសម្បទន្តិ ។ អលភីសុ ខោ
 អាណន្ទ តានិ បញ្ច ឧចាសកសតានិ កស្សបស្ស
 ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស សន្តិកេ បព្វជ្ជំ
 អលភីសុ ឧបសម្បទំ ។ អថខោ អាណន្ទ ភវេសិស្ស
 ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ អហំ ខោ ឥមស្ស អនុត្តរស្ស
 វិមុត្តិសុខស្ស និកាមលាភី អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី
 អហោរតិមាទិបិ បញ្ច ភិក្ខុសតានិ ឥមសុស អនុត្ត-
 រស្ស វិមុត្តិសុខស្ស និកាមលាភិនោ អស្ស អតិច្ឆលា-
 ភិនោ អកសិរលាភិនោតិ ។ អថខោ អាណន្ទ តានិ
 បញ្ច ភិក្ខុសតានិ ឯកេកា រូបកដ្ឋា អប្បមត្តា
 អាតាបិដោ បហិតត្តា វិហារន្តា ន ចិរស្សេវ យស្សត្តាយ
 កុលបុត្តា សម្មទេវ អការស្នា អនការិយំ បព្វជន្តិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ឧបាសកវគ្គ

រួចចេញចាកផ្ទះ ចូលកាន់ផ្នួសទៅហើយ ចុះពួកយើងចាំអ្វីទៀត ។

ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ បានចូល
 ទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះនាមកស្សបៈ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ លុះ
 ចូលទៅដល់ហើយ ក៏បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះនាម
 កស្សបៈ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកខ្ញុំ
 ព្រះអង្គ គួរបាននូវបព្វជ្ជា គួរបាននូវឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ ឧបាសកទាំងប្រាំរយនោះ ក៏បាន
 នូវបព្វជ្ជា បាននូវឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ព្រះនាមកស្សបៈ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ភវេសី-
 ភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បាន
 ដោយមិនលំបាក បានដោយមិនក្រ រួចវិមុត្តិសុខដ៏ប្រសើរបំផុតនេះ
 ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ភិក្ខុទាំងប្រាំរយនេះ គប្បីបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិន
 លំបាក បានដោយមិនក្រ រួចវិមុត្តិសុខដ៏ប្រសើរបំផុតនេះផងអេះ ។

ម្នាលអានន្ទ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងប្រាំរយនោះ ក៏ចៀសចេញទៅតែ
 ម្នាក់ ៗ ឯងមិនប្រមាទ ខំប្រឹងដុតបំផ្លាញនូវកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅ
 កាន់ព្រះនិព្វាន ពួកកុលបុត្ត ដែលចេញចាកផ្ទះ ចូលកាន់ផ្នួស
 ដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរគុណណា មិនយូរប៉ុន្មាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារីសុ ទីណា
ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ ធាបរំ
ឥត្តត្តាយាតិ អព្ពញ្ញីសុ ។ ឥតិ ខោ អានន្ទ តានិ
បញ្ច ភិក្ខុសតានិ កវេសិប្បមុខានិ ឧត្តរុត្តរី បណ្ឌិត-
ប្បណ្ឌិតំ វាយមមាណ អនុត្តរំ វិមុត្តិ សច្ចាកំសុ ។
តស្មាតិហា អានន្ទ ឯវំ សិក្ខិតពុំ ឧត្តរុត្តរី បណ្ឌិត-
ប្បណ្ឌិតំ វាយមមាណ អនុត្តរំ វិមុត្តិ សច្ចិករិស្សាមាតិ ។
ឯវំ ហិ វោ អានន្ទ សិក្ខិតពុំ ។

ឧបាសកវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ធានំ

សារជ្ជំ វិសារនោ និរយំ
វេរំ ចណ្ណាលបញ្ចមំ
បីតិ វណិជ្ជា វាជានោ
តិហី ចេវ កវេសិនាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនុត្តរគុណនោះ ដែលមានព្រហ្មចរិយៈជាទី
 បំផុត ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តមខ្លួនឯង ក្នុងកាលជាបច្ចុប្បន្ន រួចបានដឹង
 ច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្ត
 ចប់ហើយ សោឡសកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ
 កិច្ចដទៃក្រៅអំពីមគ្គការវនាកិច្ចនេះ មិនមានទៀតឡើយ ។ ម្នាលអានន្ទ
 ភិក្ខុទាំងប្រាំរយនោះមានភវេសីភិក្ខុជាប្រធាន កាលប្រឹងប្រែងឲ្យម៉ត់ចត់
 លើសលុបឡើងទៅ ក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវវិមុត្តិដ៏ប្រសើរ ដោយ
 ប្រការដូច្នោះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ
 ពួកអ្នក ត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះថា ពួកយើង កាលប្រឹងប្រែងឲ្យម៉ត់ចត់
 លើសលុបឡើងទៅ គង់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវវិមុត្តិដ៏ប្រសើរបាន ។
 ម្នាលអានន្ទ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។

ចប់ ឧបាសកវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃឧបាសកវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីការញញើតញញើម ១ ភ្ញៀវភ្ញា ១ នរក ១
- ពៀរ ១ ចណ្ណាលឧបាសកជាគម្រប់ប្រាំ បីតិ ១ ជំនួញ ១
- ពួកស្តេច ១ គ្រហស្ថអ្នកស្ងៀកស ១ ភវេសីឧបាសក ១ ។

អរញ្ញកោ

[៨១] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អរញ្ញកា ។ កតមេ
 បញ្ច ។ មន្ទត្តា មោម្មហត្តា អរញ្ញកោ ហោតិ
 ចាបិច្ឆោ ឥច្ឆាបកតោ អរញ្ញកោ ហោតិ ឧម្មាទា
 ចិត្តក្ខេចា អរញ្ញកោ ហោតិ វណ្ណតំ ពុទ្ធវិ
 ពុទ្ធស្សារកេហិតិ អរញ្ញកោ ហោតិ អប្បិច្ឆតញ្ញេវ
 និស្សាយ សន្តុដ្ឋិញ្ញេវ និស្សាយ សល្មេខញ្ញេវ
 និស្សាយ បរិវេកញ្ញេវ និស្សាយ ឥទមត្តិតញ្ញេវ
 និស្សាយ អរញ្ញកោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច អរញ្ញកា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ
 អរញ្ញកានំ យាយំ អរញ្ញកោ អប្បិច្ឆតញ្ញេវ
 និស្សាយ សន្តុដ្ឋិញ្ញេវ និស្សាយ សល្មេខញ្ញេវ
 និស្សាយ បរិវេកញ្ញេវ និស្សាយ ឥទមត្តិតញ្ញេវ
 និស្សាយ អរញ្ញកោ ហោតិ អយំ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ
 អរញ្ញកានំ អត្តោ ច សេដ្ឋោ ច មោក្ខោ ច

អរញ្ញវគ្គ

[៨១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃ (ប្រព្រឹត្ត
អារញ្ញកង្ក) នេះមាន ៥ ពួក ។ ភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃ ៥ ពួក តើ
ដូចម្តេច ។ គឺភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃ ព្រោះមិនដឹង ព្រោះខ្មោល្យង ១
នៅក្នុងព្រៃ ព្រោះប្រាថ្នាលាមក លុះក្នុងសេចក្តីប្រាថ្នា ១ នៅក្នុងព្រៃ
ព្រោះត្រូវរាយមាយចិត្ត ១ នៅក្នុងព្រៃ ព្រោះគិតថា ការនៅក្នុងព្រៃ
ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយនិងពួកពុទ្ធសាវ័កសរសើរហើយ ១ នៅក្នុងព្រៃ ព្រោះ
អាស្រ័យសេចក្តីប្រាថ្នាតិច អាស្រ័យសេចក្តីសន្តោស អាស្រ័យសេចក្តី
ដុសខាត់ (កិលេស) អាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីត្រូវការ
ដោយការប្រតិបត្តិល្អ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃ
មាន ៥ ពួកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុអ្នកនៅក្នុង
ព្រៃទាំង ៥ ពួកនេះ ភិក្ខុណាអ្នកនៅក្នុងព្រៃ ដែលជាអ្នកនៅក្នុងព្រៃ
ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីប្រាថ្នាតិច អាស្រ័យសេចក្តីសន្តោស អាស្រ័យ
សេចក្តីដុសខាត់ (កិលេស) អាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តី
ត្រូវការដោយការប្រតិបត្តិល្អ បណ្តាភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃទាំង ៥ ពួកនេះ
ភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃបែបនេះ ឈ្មោះថាខ្ពង់ខ្ពស់ផង ប្រសើរផង ជាចម្បងផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឧត្តមោ ច បរោ ច ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ
 កវា ទិវំ ទិវម្ហា ទទិ ទទិម្ហា នវជិតំ នវជិតម្ហា
 សប្បិ សប្បិម្ហា សប្បិមណ្ឌោ សប្បិមណ្ឌោ តត្ថ
 អក្កមក្ខាយតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ
 អារញ្ញកានំ យាយំ អារញ្ញកោ អប្បិច្ឆតញ្ញេវ
 និស្សាយ សន្តុដ្ឋិញ្ញេវ និស្សាយ សលេខញ្ញេវ
 និស្សាយ បរិវេកញ្ញេវ និស្សាយ ឥទមត្តិតញ្ញេវ
 និស្សាយ អារញ្ញកោ ហោតិ អយំ ឥមេសំ
 បញ្ចន្នំ អារញ្ញកានំ អក្កោ ច សេដ្ឋោ ច មោក្ខោ
 ច ឧត្តមោ ច បរោ ចាតិ ។

- [៨២] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ បំសុក្ខសិកា ។ បេ ។
- [៨៣] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ រុក្ខមូលិកា ។ បេ ។
- [៨៤] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ សោសានិកា ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ឧត្តមផង ថ្ងៃថ្ងាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាខ្លះ កើត
 មកអំពីមេគោ ទងកើតមកអំពីខ្លឹមៈ នវនីតៈកើតមកអំពីទង សប្បិកើតមក
 អំពីនវនីតៈ សប្បិមណ្ឌកើតមកអំពីសប្បិ សប្បិមណ្ឌៈប្រាកដថាប្រសើរ
 ជាងយ៉ាងណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃទាំង ៥
 ពួកនេះ ភិក្ខុណាអ្នកនៅក្នុងព្រៃ ដែលជាអ្នកនៅក្នុងព្រៃ ព្រោះអាស្រ័យ
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច អាស្រ័យសេចក្តីសន្តោស អាស្រ័យសេចក្តីដុសខាត់
 (កិលេស) អាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីត្រូវការដោយការ
 ប្រតិបត្តិល្អ បណ្តាភិក្ខុអ្នកនៅក្នុងព្រៃទាំង ៥ ពួកនេះ ភិក្ខុអ្នកនៅក្នុង
 ព្រៃបែបនេះ ឈ្មោះថាខ្ពង់ខ្ពស់ផង ប្រសើរផង ជាចម្បងផង ឧត្តមផង
 ថ្ងៃថ្ងាផង ។

[៨២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុក្ខលិកង្គនេះ
 មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

[៨៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តរក្ខម្មលិកង្គនេះ
 មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

[៨៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តសោសានិកង្គនេះ
 មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អញ្ញវគ្គោ

[៨៥] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អញ្ញោកាសិកា ។ បេ ។

[៨៦] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ នេសដ្ឋិកា ។ បេ ។

[៨៧] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ យថាសន្តតិកា ។ បេ ។

[៨៨] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ឯកាសនិកា ។ បេ ។

[៨៩] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ខលុបច្ឆាកត្តិកា ។ បេ ។

[៩០] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ បត្តបិណ្ឌិកា ។ កតមេ

បញ្ច ។ មន្ទត្តា មោម្មហត្តា បត្តបិណ្ឌិកោ

ហោតិ ចាបិច្ឆោ ឥច្ឆាបកតោ បត្តបិណ្ឌិកោ ហោតិ

ឧម្មាទា ចិត្តក្ខេទា បត្តបិណ្ឌិកោ ហោតិ វណ្ណិកំ

ពុទ្ធវិហិ ពុទ្ធស្សារកេហិទិ បត្តបិណ្ឌិកោ ហោតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក អវញ្ញវគ្គ

[៨៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តអញ្ជោកាសិកង្កនេះ
មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

[៨៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តនេសជ្ជិកង្កនេះ
មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

[៨៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តយថាសន្តតិកង្កនេះ
មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

[៨៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តឯកាសនិកង្កនេះ
មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

[៨៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តខលុបច្ឆាកត្តិកង្កនេះ
មាន ៥ ពួក ។ បេ ។

[៩០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តបិណ្ឌិកង្កនេះ មាន
៥ ពួក ។ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តបិណ្ឌិកង្ក ៥ ពួក តើដូចម្តេច ។ គឺ
ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តបិណ្ឌិកង្ក ព្រោះមិនដឹង ព្រោះខ្មៅល្ងង់ ១ ប្រព្រឹត្ត
បត្តបិណ្ឌិកង្ក ព្រោះប្រាថ្នាលាមក លុះក្នុងសេចក្តីប្រាថ្នា ១ ប្រព្រឹត្ត
បត្តបិណ្ឌិកង្ក ព្រោះឆ្កួតរាយមាយចិត្ត ១ ប្រព្រឹត្តបត្តបិណ្ឌិកង្ក ព្រោះគិតថា
បត្តបិណ្ឌិកង្កនេះ ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយនិងពួកពុទ្ធសាវ័កសរសើរហើយ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អប្បិច្ឆតញ្ញោ និស្សាយ សន្តុដ្ឋិញ្ញោ និស្សាយ
សល្មេខញ្ញោ និស្សាយ បរិវេកញ្ញោ និស្សាយ
ឥទមត្តិញ្ញោ និស្សាយ បត្តបិណ្ឌិកោ ហោតិ ។
ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច បត្តបិណ្ឌិកា ។ ឥមេសំ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ បត្តបិណ្ឌិកានំ យាយំ បត្តបិណ្ឌិកោ
អប្បិច្ឆតញ្ញោ និស្សាយ សន្តុដ្ឋិញ្ញោ និស្សាយ
សល្មេខញ្ញោ និស្សាយ បរិវេកញ្ញោ និស្សាយ ឥទមត្តិ-
ញ្ញោ និស្សាយ បត្តបិណ្ឌិកោ ហោតិ អយំ ឥមេសំ
បញ្ចន្នំ បត្តបិណ្ឌិកានំ អក្កោ ច សេដ្ឋោ ច មោក្ខោ
ច ឧត្តមោ ច បរោ ច ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ
កវា ទីរំ ទីរម្ហា ទទិ ទទិម្ហា នរនីតំ នរនីតម្ហា សប្បិ
សប្បិម្ហា សប្បិមល្លោកា សប្បិមល្លោកា តត្ថ អក្កមក្ខាយតិ
ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ បត្តបិណ្ឌិកានំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីប្រាថ្នាតិច អាស្រ័យ
 សេចក្តីសន្តោស អាស្រ័យសេចក្តីដុសខាត់ (កិលេស) អាស្រ័យ
 សេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីត្រូវការដោយការប្រតិបត្តិល្អ ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ មាន ៥ ពួក
 នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ
 ទាំង ៥ ពួកនេះ ភិក្ខុណាអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ ជាអ្នកប្រព្រឹត្ត
 បត្តិបិណ្ឌិកង្គ ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីប្រាថ្នាតិច អាស្រ័យសេចក្តី
 សន្តោស អាស្រ័យសេចក្តីដុសខាត់ (កិលេស) អាស្រ័យសេចក្តី
 ស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តីត្រូវការដោយការប្រតិបត្តិល្អ បណ្តាភិក្ខុ
 អ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គទាំង ៥ ពួកនេះ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ
 បែបនេះឈ្មោះថាខ្ពង់ខ្ពស់ផង ប្រសើរផង ចម្បងផង ឧត្តមផង ថ្ងៃ
 ថ្ងាផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាខ្លះកើតអំពីមេគោ ទេពកើត
 អំពីខ្លះ នវនីតៈកើតអំពីទេពិ សប្បិកើតអំពីនវនីតៈ សប្បិមណ្ឌៈកើតអំពី
 សប្បិ សប្បិមណ្ឌៈប្រាកដថាប្រសើរលើសជាងយ៉ាងណា ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គទាំង ៥ ពួកនេះ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ អវញ្ញវគ្គោ

យាយំ	បត្តបិណ្ឌិកោ	អប្បិច្ឆតញ្ញោ	និស្សាយ
សន្តដិញ្ញោ	និស្សាយ	សល្មេខញ្ញោ	និស្សាយ
បរិវេកញ្ញោ	និស្សាយ	ឥទមត្តិតញ្ញោ	និស្សាយ
បត្តបិណ្ឌិកោ	ហោតិ	អយំ	ឥមេសំ បញ្ចន្តំ
បត្តបិណ្ឌិកានំ	អក្កោ	ច	សេដ្ឋោ ច មោក្ខោ ច
ឧត្តមោ	ច	បរោ	ចាតិ ។

អវញ្ញវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

អវញ្ញំ ចីវរំ រុក្ខ-
 សុសានំ អញ្ញោកាសិកំ
 នេសដ្ឋំ សន្តតំ ឯកំ
 ខលុបច្ឆា បិណ្ឌិកេន ចាតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក អវញ្ញវគ្គ

ភិក្ខុណាអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ ព្រោះ
 អាស្រ័យសេចក្តីប្រាថ្នាតិច អាស្រ័យសេចក្តីសន្តោស អាស្រ័យសេចក្តី
 ដុសខាត់ (កិលេស) អាស្រ័យសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ អាស្រ័យសេចក្តី
 ត្រូវការដោយការប្រតិបត្តិល្អ បណ្តាភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គទាំង ៥ ពួក
 នេះ ភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គបែបនេះ ឈ្មោះថាខ្ពង់ខ្ពស់ផង ប្រសើរ
 ផង ជាចម្បងផង ឧត្តមផង ថ្ងៃថ្នាផង ។

ចប់ អវញ្ញវគ្គ ទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃអវញ្ញវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តអារញ្ញិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្តបំសុក្ខ-
- លិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្តរុក្ខមូលិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្តសោសានិកង្គ ១
- ប្រព្រឹត្តអញ្ជោកាសិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្តនេសជ្ជិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្ត
- យថាសន្តតិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្តឯកាសនិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្ត
- ខលុបច្ឆាភត្តិកង្គ ១ ប្រព្រឹត្តបត្តិបិណ្ឌិកង្គ ១ ។

ព្រាហ្មណ៍វគ្គ

[៩០] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ចោរណា ព្រាហ្មណ៍ធម្មា
 ឯតរហិ សុនខេសុ សន្និស្សន្តិ នោ ព្រាហ្មណេសុ ។
 កតមេ បញ្ច ។ បុព្វេ សុទំ ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា
 ព្រាហ្មណី កច្ឆន្តិ នោ អព្រាហ្មណី ។ ឯតរហិ
 ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា ព្រាហ្មណិម្បិ កច្ឆន្តិ អព្រាហ្មណិម្បិ
 កច្ឆន្តិ ។ ឯតរហិ ភិក្ខុវេ សុនខា សុនខិញ្ញេវ កច្ឆន្តិ
 នោ អសុនខី អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ ចោរណោ
 ព្រាហ្មណាធម្មោ ឯតរហិ សុនខេសុ សន្និស្សតិ នោ
 ព្រាហ្មណេសុ ។ បុព្វេ សុទំ ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា
 ព្រាហ្មណី ឧតុនិញ្ញេវ កច្ឆន្តិ នោ អនុតុនី ឯតរហិ
 ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា ព្រាហ្មណី ឧតុនិម្បិ កច្ឆន្តិ
 អនុតុនិម្បិ កច្ឆន្តិ ។ ឯតរហិ ភិក្ខុវេ សុនខា
 សុនខី ឧតុនិញ្ញេវ កច្ឆន្តិ នោ អនុតុនី

ព្រាហ្មណ៍វគ្គ

[៧១] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទំនៀមរបស់ពួកព្រាហ្មណ៍ អំពី បុរាណ នេះមាន ៥ យ៉ាង រមែងប្រាកដស្មើក្នុងពួកសុនខ មិនប្រាកដ ក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ ឥឡូវនេះទេ ។ ទំនៀមរបស់ព្រាហ្មណ៍ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮមក ក្នុងកាលពីដើម ពួក ព្រាហ្មណ៍តែងគប់រកនាងព្រាហ្មណ៍ មិនគប់រកស្រីមិនមែនជាព្រាហ្មណ៍ ទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ពួកព្រាហ្មណ៍គប់រកស្រីជា ព្រាហ្មណ៍ខ្លះ គប់រកស្រីមិនមែនជាព្រាហ្មណ៍ខ្លះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ពួកសុនខ រមែងគប់រកតែសុនខញី មិនគប់រកជាតិសត្វ មិន មែនជាសុនខញីឡើយ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទំនៀមរបស់ពួក ព្រាហ្មណ៍ អំពីបុរាណទី ១ តែងប្រាកដស្មើក្នុងពួកសុនខ មិនប្រាកដ ក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ ឥឡូវនេះទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលពីដើម ពួកព្រាហ្មណ៍ រមែងគប់រកព្រាហ្មណ៍ ដែលមានរដូវ មិនគប់រកព្រាហ្មណ៍ ដែលមិនមានរដូវទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ពួកព្រាហ្មណ៍ តែងគប់រកព្រាហ្មណ៍ ដែលមានរដូវខ្លះ គប់រកព្រាហ្មណ៍ ដែលមិន មានរដូវខ្លះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះពួកសុនខ រមែង គប់រកសុនខញី ដែលមានរដូវ មិនគប់រកសុនខញី ដែលមិនមានរដូវទេ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ ចោរាណោ ព្រាហ្មណាធម្មោ
 ឯតរហិ សុនខេសុ សន្និស្សតិ នោ ព្រាហ្មណេសុ ។ បុព្វេ
 សុខំ ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា ព្រាហ្មណី នេវ កីណាន្តិ
 នោ វិក្កិណាន្តិ សម្បិយេនេវ សំវាសំ សម្ពុទ្ធាយ^(១)
 សម្បវត្តន្តិ ។ ឯតរហិ ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា ព្រាហ្មណី
 កីណាន្តិមិ វិក្កិណាន្តិមិ សម្បិយេនេវ សំវាសំ សម្ពុ-
 ទ្ធាយ សម្បវត្តន្តិ ឯតរហិ ភិក្ខុវេ សុនខា សុនខី
 នេវ កីណាន្តិ នោ វិក្កិណាន្តិ សម្បិយេនេវ សំវាសំ
 សម្ពុទ្ធាយ សម្បវត្តន្តិ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ ចោរា-
 ណោ ព្រាហ្មណាធម្មោ ឯតរហិ សុនខេសុ សន្និស្សតិ
 នោ ព្រាហ្មណេសុ ។ បុព្វេ សុខំ ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា
 ន សន្និដី កកោន្តិ ធនស្សបិ ធម្មស្សបិ រជតស្សបិ
 ជាតរូបស្សបិ ឯតរហិ ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា សន្និដី
 កកោន្តិ ធនស្សបិ ធម្មស្សបិ រជតស្សបិ ជាតរូបស្ស-
 បិ ឯតរហិ ភិក្ខុវេ សុនខា ន សន្និដី កកោន្តិ

១ ឱ. សំសគ្គត្ថាយ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទំនៀមរបស់ព្រាហ្មណ៍ អំពីបុរាណទី ២
 រមែងប្រាកដស្មើក្នុងពួកសុនខ មិនប្រាកដក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ ក្នុង
 កាលឥឡូវនេះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលពីដើម ពួក
 ព្រាហ្មណ៍ មិនបានទិញ មិនបានលក់នូវនាងព្រាហ្មណីទេ គ្រាន់
 តែប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីផ្សំផ្គុំនូវសំវាស តាមសេចក្តីស្រឡាញ់ និងមិន
 ស្រឡាញ់ប៉ុណ្ណោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះពួកព្រាហ្មណ៍
 ទិញខ្លះ លក់ខ្លះ នូវនាងព្រាហ្មណី ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីផ្សំផ្គុំនូវ
 សំវាស តាមសេចក្តីស្រឡាញ់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ
 ពួកសុនខ នៅតែមិនបានទិញ មិនបានលក់នូវសុនខញីដែរ គ្រាន់
 តែប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីរួមនូវសំវាស តាមសេចក្តីស្រឡាញ់ប៉ុណ្ណោះ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទំនៀមរបស់ព្រាហ្មណ៍ អំពីបុរាណ
 ទី ៣ រមែងប្រាកដស្មើក្នុងពួកសុនខ មិនប្រាកដក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍
 ទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលពីដើមមក ពួកព្រាហ្មណ៍
 មិនបានធ្វើនូវការសន្សំទុកដាក់នូវទ្រព្យខ្លះ ស្រូវខ្លះ ប្រាក់ខ្លះ មាស
 ខ្លះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ពួកព្រាហ្មណ៍ធ្វើនូវការ
 សន្សំទុកដាក់នូវទ្រព្យខ្លះ ស្រូវខ្លះ ប្រាក់ខ្លះ មាសខ្លះ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ពួកសុនខ មិនធ្វើនូវការសន្សំទុកដាក់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ធនស្សបិ ធម្មស្សបិ រជតស្សបិ ជាតរូបស្សបិ
 អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ ចោរាណោ ព្រាហ្មណធម្មោ
 ឯតរហិ សុនខេសុ សន្និស្សតិ នោ ព្រាហ្មណេសុ ។
 បុព្វេ សុទំ ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា សាយំ សាយមាសាយ
 ចាតោ ចាតរាសាយ ភិក្ខុំ បរិយេសន្តិ ។ ឯតរហិ
 ភិក្ខុវេ ព្រាហ្មណា យារទត្ថំ ឧទរាវទេហាតំ ភុញ្ញិត្វា
 អវសេសំ អាទាយ បក្កមន្តិ ។ ឯតរហិ ភិក្ខុវេ
 សុនខា សាយំ សាយមាសាយ ចាតោ ចាតរាសាយ
 ភិក្ខុំ បរិយេសន្តិ អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ ចោរាណោ
 ព្រាហ្មណធម្មោ ឯតរហិ សុនខេសុ សន្និស្សតិ នោ
 ព្រាហ្មណេសុ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ចោរាណោ
 ព្រាហ្មណធម្មោ ឯតរហិ សុនខេសុ សន្និស្សន្តិ នោ
 ព្រាហ្មណេសុតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

នូវទ្រព្យខ្លះ ស្រូវខ្លះ ប្រាក់ខ្លះ មាសខ្លះដែរ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
 ជាទំនៀមរបស់ព្រាហ្មណ៍ពីបុរាណទី ៤ តែងប្រាកដស្មើក្នុងពួកសុនខ
 មិនប្រាកដក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ ក្នុងកាលឥឡូវនេះទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ក្នុងកាលពីដើម ពួកព្រាហ្មណ៍តែងស្វែងរកនូវភិក្ខុក្នុងពេលល្ងាច
 តាមពេលល្ងាច ក្នុងពេលព្រឹក តាមពេលព្រឹក ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ឥឡូវនេះ ពួកព្រាហ្មណ៍ បរិភោគ (អាហារ) បំពេញពោះដរាបដល់
 ឆ្អែត ហើយកាន់យកអាហារដ៏សេសសល់ ចៀសចេញទៅ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ពួកសុនខ ក៏ស្វែងរក (អាហារ) ក្នុង
 ពេលល្ងាច តាមពេលល្ងាច ក្នុងពេលព្រឹក តាមពេលព្រឹក ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទំនៀមរបស់ព្រាហ្មណ៍ ពីបុរាណទី ៥ រមែង
 ប្រាកដស្មើក្នុងពួកសុនខ មិនប្រាកដក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍ ក្នុងកាលឥឡូវ
 នេះទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទំនៀមរបស់ព្រាហ្មណ៍ពីបុរាណទាំង ៥
 យ៉ាងនេះឯង រមែងប្រាកដស្មើក្នុងពួកសុនខ មិនប្រាកដក្នុងពួក
 ព្រាហ្មណ៍ ក្នុងកាលឥឡូវនេះទេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

[៩២] អថខោ ទោណោ ព្រាហ្មណោ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវតា សទ្ធិ
 សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ ទោណោ
 ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ ឯតទវោច សុតមេតំ ភោ កោតម
 ន សមណោ កោតមោ ព្រាហ្មណោ ដិឡោ វុឡោ
 មហាលូកេ អន្ទតតេ វាយោអនុប្បត្តេ អភិវាទេតិ វា
 បច្ចុដ្ឋេតិ វា អាសនេន វា និមន្តេតីតិ ។ តយិទំ
 ភោ កោតម តថេវ ន ហិ ភវំ កោតមោ ព្រាហ្មណោ
 ដិឡោ វុឡោ មហាលូកេ អន្ទតតេ វាយោ-
 អនុប្បត្តេ អភិវាទេតិ វា បច្ចុដ្ឋេតិ វា អាសនេន វា
 និមន្តេតិ ។ តយិទំ ភោ កោតម ន សម្មន្ទមេវាតិ ។
 តំបិ ដោ ទោណោ ព្រាហ្មណោ បដិជាតាសីតិ ។ យំ
 ហិ តំ ភោ កោតម សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

[៩២] គ្រានោះឯង ទោណព្រាហ្មណ៍ បានចូលទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយ
នឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែល
គួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទោណព្រាហ្មណ៍ អង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នោះថា បពិត្រ
ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮថា ព្រះសមណគោតម មិនសំពះ
មិនក្រោកទទួលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដែលចាស់គ្រាំគ្រា ជាព្រឹទ្ធាចារ្យ
មានអាយុច្រើន រស់នៅបានយូរឆ្នាំមកហើយ មានអាយុជ្រុលចូលមក
ក្នុងបច្ច័មវ័យហើយ មិនអញ្ជើញដោយអាសនៈ ។ បពិត្រព្រះគោតម
ដ៏ចម្រើន ពាក្យដែលខ្ញុំបានឮមកនោះជាប្រាកដថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន
មិនសំពះ មិនក្រោកទទួលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ដែលចាស់គ្រាំគ្រា ជា
ព្រឹទ្ធាចារ្យ មានអាយុច្រើនរស់នៅបានយូរឆ្នាំមកហើយ មានអាយុជ្រុល
ចូលមកក្នុងបច្ច័មវ័យហើយ មិនអញ្ជើញដោយអាសនៈ ។ បពិត្រព្រះ
គោតមដ៏ចម្រើន កិច្ចមានការមិនសំពះជាដើមនោះ ជាទំនងពុំសមគួរ
ឡើយ ។ ម្ចាស់ទោណៈ អ្នកមិនប្តេជ្ញាថាជាព្រាហ្មណ៍ទេឬ ។ បពិត្រ
ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន បុគ្គលកាលនឹងពោលនូវរឿងនោះឲ្យត្រូវ គួរពោលថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ព្រាហ្មណោ ឧភតោ សុជាតោ មាតិតោ ច បិតិតោ
 ច សំសុទ្ធកហាណិកោ យាវ សត្តមា បិតា-
 មហាយុតា អក្ខិត្តោ អនុបកុដ្ឋោ ជាតិវាទេន
 អជ្ឈាយិកោ^(១) មន្តេនោ តិល្ល្នំ វេទានំ ចារក្ខ
 សនិយណ្ណាកេដុកានំ សាក្ការប្បភេទានំ ឥតិហាស-
 បញ្ចមានំ បទកោ វេយ្យាករណោ លោកាយតម-
 ហាបុរិសលក្ខណោសុ អនវយោតិ មមេវ តំ កោ
 កោតម សម្មា វទមាដោ វទេយ្យ ។ អហំ ហិ កោ
 កោតម ព្រាហ្មណោ ឧភតោ សុជាតោ មាតិតោ ច
 បិតិតោ ច សំសុទ្ធកហាណិកោ យាវ សត្តមា
 បិតាមហាយុតា អក្ខិត្តោ អនុបកុដ្ឋោ ជាតិ-
 វាទេន អជ្ឈាយិកោ មន្តេនោ តិល្ល្នំ វេទានំ
 ចារក្ខ សនិយណ្ណាកេដុកានំ សាក្ការប្បភេទានំ
 ឥតិហាសបញ្ចមានំ បទកោ វេយ្យាករណោ
 លោកាយតមហាបុរិសលក្ខណោសុ អនវយោតិ ។

១ ឱ. ម. អជ្ឈាយកោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ព្រាហ្មណ៍អ្នកមានកំណើតស្អាតទាំងពីរខាង គឺខាងមាតានិងខាងបិតា កើត
 ចាកគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធ ដរាបអំពីតំណែនៃជីដូនជីតាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណា
 រិះគន់តិះដៀល ដោយពោលដល់ជាតិកំណើតបាន ជាអ្នករាយមន្ត ចេះ
 ចាំមន្ត ចេះចប់ត្រៃវេទ ព្រមទាំងគម្ពីរនិយណ្ឌុនិងគម្ពីរកេដុកៈ ព្រមទាំង
 អក្ខរវិញ្ញាណគឺសិក្ខានិងនិរុត្តិ ដែលមានគម្ពីរឥតិហាសៈជាគម្រប់ ៥ ជាអ្នកដឹង
 នូវបទនិងវេយ្យាករណ៍ ជាអ្នកមិនថោកថយ គឺស្ងាត់ជំនាញក្នុងលោកា-
 យតសាស្ត្រនិងមហាបុរិសលក្ខណព្យាករណសាស្ត្រ បពិត្រព្រះគោតម
 ដ៏ចម្រើន បុគ្គលកាលនឹងពោលនូវរឿងនោះឲ្យត្រូវ គប្បីពោលនូវខ្ញុំ
 ព្រះអង្គហ្នឹងឯង ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ព្រោះថាខ្ញុំព្រះអង្គជា
 ព្រាហ្មណ៍មានកំណើតស្អាតទាំងពីរខាង គឺខាងមាតានិងខាងបិតា កើត
 ចាកគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធ ដរាបអំពីតំណែនៃជីដូនជីតាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណា
 រិះគន់តិះដៀល ដោយពោលដល់ជាតិកំណើតបាន ជាអ្នករាយមន្ត ចេះ
 ចាំមន្ត ចេះចប់ត្រៃវេទ ព្រមទាំងគម្ពីរនិយណ្ឌុនិងគម្ពីរកេដុកៈ ព្រម
 ទាំងអក្ខរវិញ្ញាណ គឺសិក្ខានិងនិរុត្តិ ដែលមានគម្ពីរឥតិហាសៈជាគម្រប់ ៥
 ជាអ្នកដឹងនូវបទនិងវេយ្យាករណ៍ ជាអ្នកមិនថោកថយ គឺស្ងាត់ជំនាញ
 ក្នុងលោកាយតសាស្ត្រ និងមហាបុរិសលក្ខណព្យាករណសាស្ត្រ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

យេ ខោ តេ ទោណា ព្រាហ្មណានំ បុព្វកា
 ឥសយោ មន្តានំ កត្តាហេ មន្តានំ បវត្តាហេ យេស-
 មិទំ ឯតហិ ព្រាហ្មណា ទោរាណំ មន្តបទំ កីតំ បវត្តំ
 សមិហិតំ តទនុកាយន្តិ តទនុកាសន្តិ ភាសិតម-
 នុកាសន្តិ វាចិតមនុវាចេន្តិ សេយ្យដីទំ អដ្ឋកោ
 វាមកោ វាមទេវោ វេស្សាមិត្តោ យមទក្កិ អដ្ឋិវសោ
 ការទ្វាដោ វាសេដ្ឋោ កស្សទោ ភកុ ត្យស្សមេ បញ្ច
 ព្រាហ្មណោ បញ្ញាបេន្តិ ព្រហ្មសមំ ទេវសមំ មរិយាទំ
 សម្ពិទ្ធមរិយាទំ ព្រាហ្មណាចណ្ណាលញ្ញោ បញ្ចមំ ។
 តេសំ ត្ថំ ទោណា កតមោតិ ។ ន ខោ មយំ
 កោ កោតម ឥមេ បញ្ច ព្រាហ្មណោ ជាតាម
 អថខោ មយំ ព្រាហ្មណាត្វេវ ជាតាម សាធុ
 មេ កវំ កោតមោ តថា ធម្មំ ទេសេតុ យថា
 អហំ ឥមេ បញ្ច ព្រាហ្មណោ ជានេយ្យន្តិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ម្នាលទោណៈ ពួកឥសីទាំងអម្បាលមាណ ជាប្រធានរបស់ព្រាហ្មណ៍
 ទាំងឡាយ អ្នកធ្វើនូវមន្តទាំងឡាយ និងញ្ញាំងមន្តទាំងឡាយ ឲ្យប្រព្រឹត្ត
 ទៅបាន ក៏បទមន្តនឹងចម្រៀងចាស់នេះ ដែលពួកឥសីបានពោលធ្វើ
 ឲ្យជាគំនរដល់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយណា ពួកព្រាហ្មណ៍ ក្នុងកាលឥឡូវ
 នេះ រមែងច្រៀងតាម ពោលតាមនូវបទមន្តនិងចម្រៀងនោះ តែង
 ពោលតាមបទមន្តដែលពួកឥសីពោលហើយនោះ បង្ហាញតាមបទមន្ត
 និងចម្រៀង ដែលពួកឥសីបង្ហាញហើយ ឥសីទាំងនោះ គឺឥសីឈ្មោះ
 អដ្ឋកៈ ១ វាមកៈ ១ វាមទេវៈ ១ វេស្សាមិត្តៈ ១ យមទគ្គិ ១
 អង្គីរសៈ ១ ការទ្វាជៈ ១ វាសេដ្ឋៈ ១ កស្សបៈ ១ ភិគុ ១ ឥសី
 ទាំងនោះ តែងនាំគ្នាបញ្ញត្តនូវព្រាហ្មណ៍ទាំង ៥ នេះ គឺព្រហ្មសមៈ ១
 ទេវសមៈ ១ មរិយាទៈ ១ សម្ពិទ្ធមរិយាទៈ ១ និងព្រាហ្មណ៍ចណ្ណាល
 ជាគម្រប់ ៥ ។ ម្នាលទោណៈ អ្នកជាព្រាហ្មណ៍អ្វី ក្នុងពួកព្រាហ្មណ៍
 ទាំង ៥ នោះ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនស្គាល់
 ព្រាហ្មណ៍ទាំង ៥ នេះទេ ខ្ញុំព្រះអង្គគ្រាន់តែស្គាល់ថាជាព្រាហ្មណ៍ប៉ុណ្ណោះ
 ឯង ប្រពៃណាស់ហើយ ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន
 សម្តែងធម៌ឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គ ស្គាល់ព្រាហ្មណ៍ទាំង ៥ នេះឲ្យទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តេនហិ ទោណា សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ
 ភាសិស្សាមីតិ ឯវំ កោតិ ខោ ទោណោ ព្រាហ្មណោ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសិ ។ ភកវា ឯតទរោច កថញ្ច
 ទោណោ ព្រាហ្មណោ ព្រហ្មសមោ ហោតិ ។ ឥធម
 ទោណោ ព្រាហ្មណោ ឧភតោ សុដាតោ ហោតិ
 មាតិតោ ច មិតិតោ ច សំសុទ្ធកហាណិកោ
 យាវ សត្តមា មិតាមហាយុកា អក្ខិត្តោ អនុបក្កដ្ឋោ
 ជាតិវាទេន សោ អដ្ឋចត្តាឡីសវស្សានិ កោមារំ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ មន្តេ អដិយមាទោ អដ្ឋចត្តាឡី-
 សវស្សានិ កោមារំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិត្វា មន្តេ អដិយិត្វា
 អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ បរិយេសតិ ធម្មេនេវ
 នោ អធម្មេន ។ តត្ថ ច ទោណោ កោ ធម្មោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្ចាស់ទោណៈ បើដូច្នោះ អ្នកចូរស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ
 តថាគតនឹងសម្តែង ទោណព្រាហ្មណ៍ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីការនៃ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ដូច្នោះឯង ។ ព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះ
 ព្រហ្មសមៈ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោកនេះ
 ជាអ្នកមានកំណើតស្អាតទាំងពីរខាង គឺខាងមាតានិងខាងបិតា កើតចាក
 គភ៌ដ៏បរិសុទ្ធ ដរាបអំពីតំណនៃជីដូនជីតាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណា
 រិះគន់តិះដៀល ដោយពោលដល់ជាតិកំណើតបាន ព្រាហ្មណ៍នោះតែង
 រៀនយកនូវមន្ត ប្រព្រឹត្តកោមារ^(១)ព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ លុះរៀន
 យកនូវមន្ត ប្រព្រឹត្តកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ រួចហើយ ក៏ស្វែង
 រកនូវទ្រព្យសម្រាប់អាចារ្យ ដើម្បីអាចារ្យ ដោយធម៌ មិនស្វែងរក
 ខុសធម៌ឡើយ ។ ម្ចាស់ទោណៈ ធម៌ដូចម្តេច ក្នុងការស្វែងរកនោះ ។

១ ក្នុងត្រកូលណា មាននាងទារិកាពេញរូបរាងហើយ ព្រាហ្មណ៍នោះឯង ក៏ទៅឈរ
 ទៀបផ្ទះត្រកូលនោះ កាលបើត្រកូលនោះសួរថា ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមកឈរ ក្នុងទីនេះ
 ក៏ប្រាប់គេថា ខ្ញុំប្រព្រឹត្តកោមារព្រហ្មចរិយធម៌អស់ ៤៨ ឆ្នាំហើយ ឥឡូវខ្ញុំប្រគល់ព្រហ្មចរិយៈ
 ទាំងអស់នោះឲ្យទៅអ្នករាល់គ្នា អ្នកទាំងឡាយ ចូរឲ្យនាងទារិកាមកខ្ញុំ ជនទាំងនោះក៏ព្រម
 សុខចិត្តផ្សំផ្គុំ ឲ្យជាភរិយានឹងគ្នាតទៅ ។ អដ្ឋកថា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

នេវ កសិយា ន វណិជ្ជាយ ន កោរក្ខេន ន
 ឥស្សត្តេន ន រាជទោរិសេន ន សិប្បញ្ញតវេន
 កេវលំ ភិក្ខុចរិយាយ កថាលំ អនតិមញ្ញមាដោ ។
 សោ អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ និយ្យទេត្វា កេស-
 មស្សំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្តានិ អច្ឆាទេត្វា
 អការស្មា អនការិយំ បព្វជតិ ។ សោ ឯវំ បព្វជិតោ
 សមាដោ មេត្តាសហគតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ
 ជរិត្វា វិហារតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា
 ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមដោ តិរិយំ សព្វជិ សព្វត្តតាយ
 សព្វារន្តំ លោកំ មេត្តាសហគតេន ចេតសា វិបុ-
 លេន មហាក្កតេន អប្បមាលោន អវេវេន អព្យាបដ្ឋេន
 ជរិត្វា វិហារតិ ករុណាសហគតេន ចេតសា... មុទិតា-
 សហគតេន ចេតសា... ឧបេក្ខាសហគតេន ចេតសា
 ឯកំ ទិសំ ជរិត្វា វិហារតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

គឺព្រាហ្មណ៍នោះ មិនបានស្វែងរកដោយការភ្ជួរ មិនបានស្វែងរក
ដោយការជួញ មិនបានស្វែងរកដោយការរក្សាគោ មិនបានស្វែង
រកដោយអំពើនៃឋានៈជាទាហាន មិនបានស្វែងរកដោយភាពជារាជ-
បុរស មិនបានស្វែងរកដោយសិប្បកម្មណានីមួយឡើយ គ្រាន់តែ
ស្វែងរកដោយការត្រេចទៅ ដើម្បីភិក្ខុប៉ុណ្ណោះ មិនបានមើលងាយ
នូវភិក្ខុភាជនៈឡើយ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ ប្រគល់ទ្រព្យសម្រាប់
អាចារ្យដល់អាចារ្យ ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ ស្លៀកដណ្តប់សំពត់
កាសាយៈចេញចាកផ្ទះមកបួស ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ កាលដែលបាន
បួសយ៉ាងនេះហើយ ជាអ្នកមានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយទៅកាន់
ទិសទី ១ ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ២ ទិសទី ៣ ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ផ្សាយ
ទៅកាន់ទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម ទិសទីដ៏គឺទិសតូច ។ មាន
ចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ចិត្តទូលាយ ដល់នូវសភាវៈធំ មិនមាន
ប្រមាណ មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោក
ទាំងពួង ដោយអាការទាំងពួង ក្នុងទីទាំងពួង មានចិត្តប្រកបដោយ
ករុណា... មានចិត្តប្រកបដោយមុទិតា... មានចិត្តប្រកបដោយ
ឧបេក្ខា ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ១ ផ្សាយទៅកាន់ទិសទី ២ ទិសទី ៣

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តថា ចតុត្ថំ ឥតិ ឧទ្ធមដោ តិរិយំ សព្វជិ
សព្វត្តតាយ សញ្ញាវន្តំ លោកំ ឧបេក្កាសហគតេន
ចេតសា វិបុលេន មហាក្កតេន អប្បមាលោន
អវេវេន អព្យាបដ្ឋេន ជវិត្វា វិហារតិ ។ សោ ឥមេ
ចត្តារោ ព្រហ្មវិហារេ ភារេត្វា កាយស្ស ភេទា
បរម្មរណា សុភតី ព្រហ្មលោកំ ឧបបដ្ឋតិ ឯវំ ខោ
នោណា ព្រាហ្មណោ ព្រហ្មសមោ ហោតិ ។
កថញ្ច នោណា ព្រាហ្មណោ ទេវសមោ ហោតិ ។
ឥធិ នោណា ព្រាហ្មណោ ឧភតោ សុជាតោ
ហោតិ មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធកហា-
ណិកោ យាវ សត្តមា បិតាមហាយុកា អក្ខិត្តោ
អនុបកុដ្ឋោ ជាតិវាទេន សោ អដ្ឋចត្តាឡីសវស្សានិ
កោមារំ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ មន្តេ អដិយមាដោ អដ្ឋ-
ចត្តាឡីសវស្សានិ កោមារំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិត្វា មន្តេ
អដិយិត្វា អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ បរិយេសតិ ធម្មេ-
នេវ នោ អធម្មេន ។ តត្ថ ច នោណា កោ ធម្មោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ទិសទី ៤ ក៏ដូចគ្នា ផ្សាយទៅកាន់ទិសខាងលើ ទិសខាងក្រោម
 ទិសទីទី៧គឺទិសតូច ។ មានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ជាចិត្តទូលាយ
 ដល់នូវសភាវៈធំ មិនមានប្រមាណ មិនមានពៀរ មិនមាន
 ព្យាបាទ ផ្សាយទៅកាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយអាការៈទាំងពួង
 ក្នុងទីទាំងពួង ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ លុះបានចម្រើននូវព្រហ្មវិហារ
 ទាំង ៤ នេះហើយ ក៏ទម្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ទៅកើតក្នុង
 សុគតិនិងព្រហ្មលោក ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ជាព្រហ្មសមៈយ៉ាង
 នេះឯង ។ ម្នាលទោណៈ ចុះព្រាហ្មណ៍ជាទេវសមៈនោះ តើដូច
 ម្តេច ។ ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមាន
 កំណើតស្អាតទាំងពីរខាង គឺខាងមាតានិងខាងបិតា កើតចាកគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធ
 ដរាបអំពីតំណនៃដីដូនដីតាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណារិះគន់ តិះដៀល
 ដោយពោលដល់ជាតិកំណើតបាន ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏រៀនយកនូវមន្ត
 ប្រព្រឹត្តនូវកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ លុះរៀនយកនូវមន្តប្រព្រឹត្ត
 នូវកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ រួចហើយ ទើបស្វែងរកទ្រព្យសម្រាប់
 អាចារ្យ ដើម្បីអាចារ្យ ដោយគន្លងធម៌ មិនស្វែងរកខុសគន្លងធម៌
 ឡើយ ។ ម្នាលទោណៈ ធម៌ដូចម្តេច ក្នុងការស្វែងរកនោះ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

នេវ កសិយា ន វណិជ្ជាយ ន កោរក្ខេន ន
 ឥស្សត្តេន ន រាជទោរិសេន ន សិប្បញ្ញតវេន កេវលំ
 ភិក្ខាវិយាយ កថាលំ អនតិមញ្ញមាណោ ។ សោ
 អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ និយ្យាទេត្វា ទារំ បរិយេ-
 សតិ ធម្មេនេវ នោ អធម្មេន ។ តត្ថ ច ទោណា កោ
 ធម្មោ ។ នេវ កយេន ន វិក្កយេន ព្រាហ្មណីយេវ
 ឧទកុបសដ្ឋំ សោ ព្រាហ្មណីយេវ កច្ចតិ ន ខត្តិយី
 ន វេស្សី ន សុទ្ធិ ន ចណ្ណាលី ន ទេសាទី ន
 វេណី ន វថការី ន បុក្កសី កច្ចតិ ន កត្តិដី
 កច្ចតិ ន ចាយមាណំ កច្ចតិ ន អនុត្តដី កច្ចតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

គឺព្រាហ្មណ៍នោះ មិនបានស្វែងរកដោយការភ្ជួរ មិនបានស្វែងរក
ដោយការជួញ មិនបានស្វែងរកដោយការរក្សាគោ មិនបានស្វែងរក
ដោយអំពើនៃឋានៈជាទាហាន មិនបានស្វែងរកដោយភាពជាពាណិជ្ជ-
បុរស មិនបានស្វែងរកដោយសិប្បកម្មណានីមួយឡើយ គ្រាន់តែ
ស្វែងរកដោយការត្រេចទៅដើម្បីភិក្ខុប៉ុណ្ណោះ មិនបានមើលងាយនូវ
ភិក្ខុភាជនៈឡើយ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ ប្រគល់ទ្រព្យសម្រាប់អាចារ្យ
ដល់អាចារ្យ ហើយក៏ស្វែងរកភរិយាដោយធម៌ មិនស្វែងរកខុសធម៌
ឡើយ ។ ម្ចាស់ទោណៈ ធម៌ដូចម្តេច ក្នុងការស្វែងរកនោះ ។
គឺព្រាហ្មណ៍នោះ មិនបានស្វែងរកដោយការទិញ មិនបានស្វែងរក
ដោយការលក់ដូរ ស្វែងរកតែព្រាហ្មណ៍ដែលគេបរិច្ចាគដោយប្រោះទឹកឲ្យ
ព្រាហ្មណ៍នោះ រមែងគប់រកនាងព្រាហ្មណ៍ផងគ្នា មិនគប់រកស្រ្តីក្សត្រិយ៍
មិនគប់រកស្រ្តីវេស្សៈ គឺ ស្រ្តីអ្នកជួញឬធ្វើស្រែចម្ការ មិនគប់រកស្រ្តីសុទ្ធៈ
គឺស្រ្តីធ្វើគូលីសុយ្ហលគេ មិនគប់រកស្រ្តីចណ្ឌាល មិនគប់រកស្រ្តី
នេសាទ មិនគប់រកស្រ្តីដែលមានភ្នងសក់ (សក់ជុក) មិនគប់រកស្រ្តី
ជាងរថ មិនគប់រកស្រ្តីអ្នកចោលសម្រាម មិនគប់រកស្រ្តីដែលមានគក់
មិនគប់រកស្រ្តីដែលមានកូននៅបៅ មិនគប់រកស្រ្តីដែលមិនមានរដូវ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កស្មា ច ទោណា ព្រាហ្មណោ ន កត្តិដី កច្ចតិ ។
សចេ ទោណា ព្រាហ្មណោ កត្តិដី កច្ចតិ អតិមិទ្ឋ្រដោ
នាម សោ ហោតិ មាណាវកោ វា មាណាវិកា វា
តស្មា ទោណា ព្រាហ្មណោ ន កត្តិដី កច្ចតិ ។
កស្មា ច ទោណា ព្រាហ្មណោ ន ចាយមាណំ កច្ចតិ ។
សចេ ទោណា ព្រាហ្មណោ ចាយមាណំ កច្ចតិ
អសុចិប្បដិបីតោ នាម សោ ហោតិ មាណាវកោ
វា មាណាវិកា វា តស្មា ទោណា ព្រាហ្មណោ ន
ចាយមាណំ កច្ចតិ ។ តស្ស សា ហោតិ ព្រាហ្មណី
នេវ កាមត្តា ន ទវត្តា ន វតត្តា បដត្តាវ ព្រាហ្ម-
ណាស្ស ព្រាហ្មណី ហោតិ សោ មេដុណំ ឧប្បាទេត្វា
កេសមស្សំ ឱហារេត្វា កាសាយានិ វត្តានិ អច្ឆា-
ទេត្វា អការស្មា អនការិយំ បព្វជតិ ។ សោ ឯវំ
បព្វទិតោ សមាដោ វិវិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលទោណៈ ចុះហេតុអ្វី បានជាព្រាហ្មណ៍ មិនគប់រកស្រ្តីដែល
មានគភ៌ ។ ម្នាលទោណៈ ប្រសិនបើព្រាហ្មណ៍ គប់រកស្រ្តីដែល
មានគភ៌ហើយ មាណវកៈនិងមាណវិកានោះ ឈ្មោះថា កើតក្នុងគំនរ
លាមកធំ មានកូនអាក្រក់ក្រៃពេក ម្នាលទោណៈ ព្រោះហេតុនោះ
បានជាព្រាហ្មណ៍ មិនគប់រកស្រ្តីដែលមានគភ៌ឡើយ ។ ម្នាលទោណៈ
ចុះហេតុអ្វី បានជាព្រាហ្មណ៍ មិនគប់រកស្រ្តីដែលមានកូននៅ
បៅ ។ ម្នាលទោណៈ ប្រសិនបើព្រាហ្មណ៍ គប់រកស្រ្តីដែលមាន
កូននៅបៅហើយ មាណវកៈនិងមាណវិកានោះ ឈ្មោះថា ផឹករបស់
មិនស្អាត ម្នាលទោណៈ ព្រោះហេតុនោះ បានជាព្រាហ្មណ៍
មិនគប់រកស្រ្តីដែលមានកូននៅបៅ ។ ឯនាងព្រាហ្មណីរបស់ព្រាហ្មណ៍
នោះ មិនមានប្រយោជន៍ដោយកាម មិនមានប្រយោជន៍ដោយការ
លេង មិនមានប្រយោជន៍ដោយសេចក្តីត្រេកអរក្នុងកាម នាងព្រាហ្មណី
របស់ព្រាហ្មណ៍នោះ មានប្រយោជន៍ដោយបុត្រប៉ុណ្ណោះ ព្រាហ្មណ៍
នោះញ៉ាំងមេបុរសឲ្យកើតឡើង ហើយកោរសក់និងពុកមាត់ ស្លៀកដណ្តប់
សំពត់កាសាយៈ ចេញចាកផ្ទះមកបួស ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ កាលដែល
បានបួសយ៉ាងនេះហើយ ក៏ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ ឥមេ ចត្តារោ
ឈានេ ភាវេត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុភតិ
សត្តំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ឯវំ ខោ ទោណា ព្រាហ្មណោ
ទេវសមោ ហោតិ ។ កថញ្ច ទោណា ព្រាហ្មណោ
មរិយានោ ហោតិ ។ ឥធិ ទោណា ព្រាហ្មណោ ឧភតោ
សុជាតោ ហោតិ មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធ-
ភហណិកោ យាវ សត្តមា បិតាមហាយុកា អក្ខិត្តោ
អនុបកុដ្ឋោ ជាតិវាទេន ។ សោ អដ្ឋចត្តាឡីសវស្សានិ
កោមារំ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ មន្តេ អដិយមាទោ
អដ្ឋចត្តាឡីសវស្សានិ កោមារំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិត្វា
មន្តេ អដិយិត្វា អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ បរិយេសតិ
ធម្មទេវ ទោ អធម្មទេ ។ តត្ថ ច ទោណា កោ
ធម្មា ។ ទេវ កសិយា ន វណិដ្ឋាយ ន កោរក្ខេន
ន ឥស្សត្តេន ន រាជទោរិសេន ន សិប្បញ្ញតវេន
កោវលំ ភិក្ខាចរិយាយ កថាលំ អនតិមញ្ញមាទោ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ រមែងចម្រើននូវឈាន
 ទាំង ៤ នេះ លុះទម្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងសុគតិ
 ស្នូត៍ទេវលោក ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ ជាទេវសមៈយ៉ាងនេះ
 ឯង ។ ម្នាលទោណៈ ចុះព្រាហ្មណ៍ ជាមរិយាទៈ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានកំណើតស្អាត
 ទាំងពីរខាង គឺខាងមាតានិងខាងបិតា កើតចាកគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធ ដរាប
 អំពីតំណនៃដីដូនដីតាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណារិះគន់ តិះដៀលដោយ
 ពោលដល់ជាតិកំណើតបាន ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ ក៏រៀនយក
 នូវមន្ត ប្រព្រឹត្តកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ លុះរៀនយកនូវមន្ត
 ប្រព្រឹត្តកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ រួចហើយ ក៏ស្វែងរកទ្រព្យ
 សម្រាប់អាចារ្យ ដើម្បីអាចារ្យ ដោយធម៌ មិនស្វែងរកខុសធម៌ឡើយ ។
 ម្នាលទោណៈ ធម៌ដូចម្តេច ក្នុងការស្វែងរកនោះ ។ គឺព្រាហ្មណ៍នោះ
 មិនបានស្វែងរក ដោយការភ្ជួរ មិនបានស្វែងរក ដោយការជួញ មិន
 បានស្វែងរក ដោយការរក្សាគោ មិនបានស្វែងរក ដោយអំពើនៃ
 ឋានៈជាទាហាន មិនបានស្វែងរក ដោយការជាបុរស មិនបាន
 ស្វែងរក ដោយសិប្បកម្មណានីមួយ ហើយស្វែងរកដោយការត្រេចទៅ
 ដើម្បីភិក្ខុតែប៉ុណ្ណោះ មិនបានមើលងាយនូវភិក្ខុភាជនៈឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សោ អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ និយ្យានេត្វា ទារំ
 បរិយេសតិ ធម្មេនេវ នោ អធម្មេន ។ តត្ថ ច
 នោណា កោ ធម្មោ ។ នេវ កាយេន ន វិក្កយេន
 ព្រាហ្មណីយេវ ឧទកុបសដ្ឋំ សោ ព្រាហ្មណីយេវ
 កច្ចតិ ន ខត្តិយី ន វេស្សី ន សុទ្ធិ ន ចណ្ណាសី
 ន នេសាទី ន វេណី ន វេការី ន បុក្កសី
 កច្ចតិ ន កត្តិដី កច្ចតិ ន ចាយមាណំ កច្ចតិ
 ន អនុត្តដី កច្ចតិ ។ កស្មា ច នោណា
 ព្រាហ្មណោ ន កត្តិដី កច្ចតិ ។ សចេ នោណា
 ព្រាហ្មណោ កត្តិដី កច្ចតិ អតិមិទ្បដោ នាម សោ
 ហោតិ មាណាវកោ វា មាណាវិកា វា តស្មា
 នោណា ព្រាហ្មណោ នេវ កត្តិដី កច្ចតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ព្រាហ្មណ៍នោះ ប្រគល់ទ្រព្យសម្រាប់អាចារ្យ ដល់អាចារ្យ ហើយ
 ស្វែងរកភរិយាដោយធម៌ មិនស្វែងរកខុសធម៌ឡើយ ។ ម្ចាស់ទោណៈ
 ធម៌ដូចម្តេច ក្នុងការស្វែងរកនោះ ។ គឺ ព្រាហ្មណ៍នោះ មិនបានស្វែងរក
 ដោយការទិញ មិនបានស្វែងរក ដោយការលក់ដូរ ស្វែងរកតែព្រាហ្មណ៍
 ដែលគេបរិច្ចាគ ដោយប្រោះទឹកឲ្យ ព្រាហ្មណ៍នោះ គប់រកតែនាង
 ព្រាហ្មណ៍ផងគ្នា មិនបានគប់រកស្ត្រីក្សត្រិយ៍ មិនបានគប់រកស្ត្រីវេស្សៈ
 មិនបានគប់រកស្ត្រីសុទ្ធៈ មិនបានគប់រកស្ត្រីចណ្ឌាល មិនបានគប់រក
 ស្ត្រីនេសាទ មិនបានគប់រកស្ត្រីដែលមានក្នុងសក់ (សក់ដុក) មិនបាន
 គប់រកស្ត្រីជាងរថ មិនបានគប់រកស្ត្រីអ្នកចោលសម្រាម មិនបានគប់រក
 ស្ត្រីដែលមានគក់ មិនបានគប់រកស្ត្រីដែលមានកូននៅបៅ មិនបានគប់រក
 ស្ត្រីដែលមិនមានរដូវ ។ ម្ចាស់ទោណៈ ចុះហេតុអ្វី បានជាព្រាហ្មណ៍
 មិនគប់រកស្ត្រីដែលមានគក់ ។ ម្ចាស់ទោណៈ ប្រសិនបើព្រាហ្មណ៍
 គប់រកស្ត្រីដែលមានគក់ហើយ មាណវកៈនិងមាណវិកានោះ ឈ្មោះថា
 កើតក្នុងគំនរលាមកដ៏ធំ អាត្រក់ក្រៃពេក ម្ចាស់ទោណៈ ព្រោះ
 ហេតុនោះ បានជាព្រាហ្មណ៍ មិនគប់រកស្ត្រីដែលមានគក់ឡើយ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

កស្មា ច ទោណ ព្រាហ្មណេ ឆ ចាយមាដំ
 កច្ចតិ ។ សចេ ទោណ ព្រាហ្មណេ ចាយមាដំ កច្ចតិ
 អសុចិប្បដិបីតោ នាម សោ ហោតិ មាណវកោ
 វា មាណវិកា វា តស្មា ទោណ ព្រាហ្មណេ
 ឆ ចាយមាដំ កច្ចតិ តស្ស សា ហោតិ
 ព្រាហ្មណី នេវ កាមត្តា ឆ ទវត្តា ឆ វតត្តា
 បដត្តាវ ព្រាហ្មណស្ស ព្រាហ្មណី ហោតិ ។
 សោ មេដុដំ ឧប្បាទេត្វា តមេវ បុត្តស្សាដំ និកាម-
 យមាទោ កុដុដំ អជ្ឈាវសតិ ឆ អការស្មា អន-
 ការិយំ បព្វជតិ ។ យាវ ទោរណាដំ ព្រាហ្មណាដំ
 មរិយាទោ តត្ថ តិដ្ឋតិ តំ ឆ វីតិក្កមតិ ។ យាវ
 ទោរណាដំ ព្រាហ្មណាដំ មរិយាទោ តត្ថ ព្រាហ្មណេ
 បីតោ តំ ឆ វីតិក្កមតិ ទោ ទោណ តស្មា
 ព្រាហ្មណេ មរិយាទោតិ វុច្ចតិ ។ ឯវំ ទោ
 ទោណ ព្រាហ្មណេ មរិយាទោ ហោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ម្ចាស់ទោណៈ ចុះហេតុអ្វី បានជាព្រាហ្មណ៍ មិនគប់រកស្រ្តីដែល
មានកូននៅបៅ ។ ម្ចាស់ទោណៈ ប្រសិនបើព្រាហ្មណ៍ គប់រកស្រ្តី
ដែលមានកូននៅបៅហើយ មាណវកៈនិងមាណវិកានោះ ឈ្មោះថា
ជាអ្នកផឹករបស់មិនស្អាត ម្ចាស់ទោណៈ ព្រោះហេតុនោះ បានជា
ព្រាហ្មណ៍ មិនគប់រកស្រ្តីដែលមានកូននៅបៅ នាងព្រាហ្មណ៍របស់
ព្រាហ្មណ៍នោះ ជាអ្នកមិនមានប្រយោជន៍ដោយកាម មិនមានប្រយោជន៍
ដោយការលេង មិនមានប្រយោជន៍ដោយសេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងកាម
នាងព្រាហ្មណ៍របស់ព្រាហ្មណ៍ មានប្រយោជន៍ដោយបុត្រតែប៉ុណ្ណោះ ។
ព្រាហ្មណ៍នោះញ៉ាំងមេប៉ុនឲ្យកើតឡើងហើយ ក៏ប្រាថ្នាមិនជាចំនូរសេចក្តី
ត្រេកអរ ក្នុងបុត្រនោះឯង ក៏នៅគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិ មិនបាន
ចេញចាកផ្ទះមកបួសឡើយ ។ ឯព្រាហ្មណ៍ ជាមរិយាទៈតែងបិតនៅ
ក្នុងធម៌នោះ របស់ពួកព្រាហ្មណ៍អំពីបុរាណរៀងមក មិនបានប្រព្រឹត្តកន្លង
នូវធម៌នោះឡើយ ។ មរិយាទៈព្រាហ្មណ៍ បិតនៅក្នុងធម៌នោះ របស់
ពួកព្រាហ្មណ៍អំពីបុរាណរៀងមក មិនបានប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌នោះ
ដូច្នោះឯង ម្ចាស់ទោណៈ ព្រោះហេតុនោះ បានជាហៅថា ព្រាហ្មណ៍
មរិយាទៈ ។ ម្ចាស់ទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ ជាមរិយាទៈយ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កថញ្ច ទោណា ព្រហ្មណោ សម្ពិទ្ធមរិយានោ
 ហោតិ ។ ឥធន ទោណា ព្រហ្មណោ ឧភតោ សុជាតោ
 ហោតិ មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធកហណិកោ
 យាវ សត្តមា បិតាមហាយុកា អក្ខត្តោ អនុបកុដ្ឋោ
 ជាតិវាទេន ។ អដ្ឋចត្តាធឿសវស្សានិ កោមារំ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ មន្តេ អដ្ឋិយមាណោ អដ្ឋចត្តាធឿស-
 វស្សានិ កោមារំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិត្វា មន្តេ អដ្ឋិយិត្វា
 អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ បរិយេសតិ ធម្មេនេវ នោ
 អធម្មេន ។ តត្ថ ច ទោណា កោ ធម្មោ ។ នេវ
 កសិយា ន វណិដ្ឋាយ ន កោរក្ខេន ន ឥស្សត្តេន
 ន រាជទោរិសេន ន សិប្បញ្ញតវេន កេវលំ ភិក្ខា-
 ចរិយាយ កថាលំ អនតិមញ្ញមាណោ ។ សោ អាច-
 រិយស្ស អាចរិយធនំ និយ្យានេត្វា ទារំ បរិយេសតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលទោណៈ ចុះព្រាហ្មណ៍ ជាសម្ពិទ្ធមរិយាទៈ តើដូចម្តេច ។

ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោកនេះ មានកំណើតស្អាតទាំង ពីរខាង គឺខាងមាតានិងខាងបិតា កើតចាកគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធ ដរាបអំពី តំណនៃជីដូនជីតាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណារិះគន់ តិះដៀលដោយ ពោលដល់ជាតិកំណើតបានឡើយ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ រមែងរៀនយក នូវមន្ត ប្រព្រឹត្តកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ លុះរៀនយកនូវមន្ត ប្រព្រឹត្តកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ រួចហើយស្វែងរកនូវទ្រព្យ សម្រាប់អាចារ្យ ដើម្បីអាចារ្យ ដោយធម៌ មិនស្វែងរកខុសធម៌ឡើយ ។

ម្នាលទោណៈ បណ្តាការស្វែងរកទាំងនោះ ការស្វែងរកដោយធម៌ តើដូចម្តេច ។ គឺព្រាហ្មណ៍នោះ មិនបានស្វែងរក ដោយការក្លួរ មិនបានស្វែងរក ដោយការជួញ មិនបានស្វែងរក ដោយការ រក្សាគោ មិនបានស្វែងរក ដោយអំពើនៃឋានៈជាទាហាន មិនបាន ស្វែងរក ដោយភាវៈជារាជបុរស មិនបានស្វែងរក ដោយសិប្បកម្ម ណានីមួយឡើយ គ្រាន់តែស្វែងរក ដោយការត្រេចទៅដើម្បីកិក្ខា ប៉ុណ្ណោះ មិនបានមើលងាយនូវកិក្ខាភាជនៈឡើយ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ ប្រគល់ទ្រព្យសម្រាប់អាចារ្យ ដល់អាចារ្យហើយ ក៏ស្វែងរកភរិយា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

ធម្មេនបិ អធម្មេនបិ កាយេនបិ វិក្កយេនបិ ឧទ-
 កុបសដ្ឋំ សោ ព្រាហ្មណិម្បិ កច្ចតិ ខត្តិយិម្បិ
 កច្ចតិ វេស្សិម្បិ កច្ចតិ សុទ្ធិម្បិ កច្ចតិ ចណ្ណាលិម្បិ
 កច្ចតិ នេសាទិម្បិ កច្ចតិ វេណិម្បិ កច្ចតិ រថ-
 ការិម្បិ កច្ចតិ បុក្កុសិម្បិ កច្ចតិ កព្ពិទិម្បិ កច្ចតិ
 ចាយមាណម្បិ កច្ចតិ ឧតុទិម្បិ កច្ចតិ អនុតុទិម្បិ
 កច្ចតិ ។ តស្ស សា ហោតិ ព្រាហ្មណី កាមត្តាបិ
 ទវត្តាបិ រតត្តាបិ បជត្តាបិ ព្រាហ្មណាស្ស ព្រាហ្មណី
 ហោតិ ។ យាវ ចោរាណានំ ព្រាហ្មណានំ មរិយាទោ
 តត្ថ ន តិដ្ឋតិ តំ វីតិក្កមតិ ។ យាវ ចោរាណានំ
 ព្រាហ្មណានំ មរិយាទោ តត្ថ ព្រាហ្មណោ ន
 បិតោ តំ វីតិក្កមតីតិ ខោ ទោណា តស្មា
 ព្រាហ្មណោ សម្ពិទ្ធមរិយាទោតិ វុច្ចតិ ។ ឯវំ ខោ
 ទោណា ព្រាហ្មណោ សម្ពិទ្ធមរិយាទោ ហោតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ដែលគេបរិច្ចាគ ដោយប្រោះទឹកឲ្យ ដោយធម៌ខ្លះ មិនដោយធម៌ខ្លះ
ដោយការទិញខ្លះ ដោយការលក់ដូរខ្លះ ព្រាហ្មណ៍នោះ រមែង
គប់រកនាងព្រាហ្មណីខ្លះ គប់រកស្រ្តីក្សត្រិយ័ខ្លះ គប់រកស្រ្តីវេស្សៈខ្លះ
គប់រកស្រ្តីសុទ្ធរៈខ្លះ គប់រកស្រ្តីចណ្ណាលខ្លះ គប់រកស្រ្តីនេសាទខ្លះ
គប់រកស្រ្តីដែលមានក្នុងសក់ (សក់ដុក) ខ្លះ គប់រកស្រ្តីជាងរថខ្លះ
គប់រកស្រ្តីអ្នកចោលសម្រាមខ្លះ គប់រកស្រ្តីដែលមានគក់ខ្លះ គប់រក
ស្រ្តីដែលមានកូននៅចៅខ្លះ គប់រកស្រ្តីដែលមានរដូវខ្លះ គប់រកស្រ្តី
ដែលមិនមានរដូវខ្លះ ។ ព្រាហ្មណីរបស់ព្រាហ្មណ៍នោះ ជាអ្នក
មានប្រយោជន៍ដោយកាមខ្លះ មានប្រយោជន៍ដោយការលេងខ្លះ
មានប្រយោជន៍ដោយការត្រេកអរក្នុងកាមខ្លះ នាងព្រាហ្មណីរបស់
ព្រាហ្មណ៍ មានប្រយោជន៍ដោយបុត្រខ្លះ ។ ព្រាហ្មណ៍ ជាមរិយាទៈ
មិនបានបិតនៅក្នុងធម៌នោះ របស់ពួកព្រាហ្មណ៍អំពីបុរាណរៀងមក
រមែងប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌នោះ ។ ព្រាហ្មណ៍មរិយាទៈ មិនបាន
បិតនៅក្នុងធម៌នោះ ប្រព្រឹត្តកន្លងលើសនូវធម៌របស់ពួកព្រាហ្មណ៍អំពី
បុរាណរៀងមក រមែងប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌នោះ ម្នាលទោណៈ ព្រោះ
ហេតុនោះ បានជាហៅថា ព្រាហ្មណ៍ ជាសម្ពិទ្ធមរិយាទៈ ដូច្នោះ
ឯង ។ ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ ជាសម្ពិទ្ធមរិយាទៈ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កថញ្ច ទោណា ព្រាហ្មណោ ព្រាហ្មណាចណ្ណាលោ
 ហោតិ ។ ឥធិ ទោណា ព្រាហ្មណោ ឧភតោ សុជាតោ
 ហោតិ មាតិតោ ច បិតិតោ ច សំសុទ្ធកហណិកោ
 យាវ សត្តមា បិតាមហាយុកា អក្ខត្តោ អនុបកុដ្ឋោ
 ជាតិវាទេន ។ សោ អដ្ឋចត្តាឡីសវស្សានិ កោមារំ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ មន្តេ អដ្ឋិយមាណោ អដ្ឋចត្តាឡីស-
 វស្សានិ កោមារំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិត្វា មន្តេ អដ្ឋិយិត្វា
 អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ បរិយេសតិ ធម្មេនបិ
 អធម្មេនបិ កសិយាបិ វណិដ្ឋាយបិ កោរក្ខេនបិ
 ឥស្សត្តេនបិ សិប្បញ្ញតវេនបិ រាជទោរិសេនបិ
 កោវលំ ភិក្ខុចរិយាយ កថាលំ អនតិមញ្ញមាណោ ។
 សោ អាចរិយស្ស អាចរិយធនំ និយ្យាទេត្វា ទារំ
 បរិយេសតិ ធម្មេនបិ អធម្មេនបិ កាយេនបិ
 វិក្កយេនបិ ឧទកុបសដ្ឋំ សោ ព្រាហ្មណិម្បិ កច្ចតិ
 ខត្តិយិម្បិ កច្ចតិ វេស្សិម្បិ កច្ចតិ សុទ្ធិម្បិ កច្ចតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ ជាព្រាហ្មណចណ្ណាល តើដូចម្តេច ។

ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានកំណើតស្អាត ទាំងពីរខាង គឺខាងមាតានិងខាងបិតា កើតចាកគភ៌ដ៏បរិសុទ្ធ អំពីតំណ នៃដីដូននិងដីតាជាគម្រប់ ៧ មិនមានអ្នកណារិះគន់ តិះដៀលដោយពោល ដល់ជាតិកំណើតបានឡើយ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ រមែងរៀនយកនូវមន្ត ប្រព្រឹត្តកោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំ លុះរៀនយកនូវមន្ត ប្រព្រឹត្ត កោមារព្រហ្មចរិយៈអស់ ៤៨ ឆ្នាំរួចហើយ ក៏ស្វែងរកនូវទ្រព្យ សម្រាប់ អាចារ្យ ដើម្បីអាចារ្យ ដោយធម៌ខ្លះ មិនដោយធម៌ខ្លះ ដោយការក្លរខ្លះ ដោយការជួញខ្លះ ដោយការរក្សាគោខ្លះ ដោយអំពើនៃឋានៈជាទាហាន ខ្លះ ដោយសិប្បកម្មណានីមួយខ្លះ ដោយភារៈជារាជបុរសខ្លះ គ្រាន់ តែស្វែងរក ដោយការត្រេចទៅដើម្បីភិក្ខុប៉ុណ្ណោះ មិនបានមើល ងាយនូវភិក្ខុភាជនៈឡើយ ។ ព្រាហ្មណ៍នោះក៏ប្រគល់ទ្រព្យ សម្រាប់ អាចារ្យ ដល់អាចារ្យហើយ ក៏ស្វែងរកភរិយា ដែលគេបរិច្ចាគ ដោយប្រោះទឹកឲ្យ ដោយធម៌ខ្លះ មិនដោយធម៌ខ្លះ ដោយការទិញ ខ្លះ ដោយការលក់ដូរខ្លះ ព្រាហ្មណ៍នោះ រមែងគប់រកនាងព្រាហ្មណី ខ្លះ គប់រកស្ត្រីក្សត្រិយ៍ខ្លះ គប់រកស្ត្រីវេស្សៈខ្លះ គប់រកស្ត្រីសុទ្រៈខ្លះ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

ចណ្ណាលិម្បិ កច្ឆតិ នេសាទិម្បិ កច្ឆតិ វេណិម្បិ កច្ឆតិ
 រថការិម្បិ កច្ឆតិ បុក្កុសិម្បិ កច្ឆតិ កត្តិទិម្បិ កច្ឆតិ
 ចាយមាណម្បិ កច្ឆតិ ឧតុទិម្បិ កច្ឆតិ អនុតុទិម្បិ កច្ឆតិ ។
 តស្ស សា ហោតិ ព្រាហ្មណី កាមត្តាបិ ទវត្តាបិ
 រតត្តាបិ បដត្តាបិ ព្រាហ្មណស្ស ព្រាហ្មណី ហោតិ ។
 សោ សព្វកម្មេហិ ដីវិតំ កហ្សេតិ តមេនំ ព្រាហ្មណា
 ឯវមាហំសុ កស្មា កវំ ព្រាហ្មណោ បដិជានមាដោ
 សព្វកម្មេហិ ដីវិតំ កហ្សេតីតិ ។ សោ ឯវមាហា
 សេយ្យថាបិ កោ អត្តិ សុចិម្បិ ទហាតិ អសុចិម្បិ
 ទហាតិ ន ច តេន អត្តិ ឧបលិប្បតិ ឯវមេវ
 ខោ កោ សព្វកម្មេហិ ថេបិ ព្រាហ្មណោ ដីវិតំ
 កហ្សេតិ ន ច តេន ព្រាហ្មណោ ឧបលិប្បតិ
 សព្វកម្មេហិ ដីវិតំ កហ្សេតីតិ ខោ ទោណា តស្មា
 ព្រាហ្មណោ ព្រាហ្មណាចណ្ណាលោតិ វុច្ឆតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

គប់រកស្រ្តីចណ្ណាលខ្លះ គប់រកស្រ្តីនេសាទខ្លះ គប់រកស្រ្តីដែលមានក្នុង
 សក់ខ្លះ គប់រកស្រ្តីជាងរថខ្លះ គប់រកស្រ្តីដែលចោលសម្រាមខ្លះ គប់រក
 ស្រ្តីដែលមានគភ៌ខ្លះ គប់រកស្រ្តីដែលមានកូននៅបៅខ្លះ គប់រកស្រ្តីដែល
 មានរដូវខ្លះ គប់រកស្រ្តីដែលមិនមានរដូវខ្លះ ។ នាងព្រាហ្មណីរបស់
 ព្រាហ្មណ៍នោះ ជាអ្នកមានប្រយោជន៍ដោយកាមខ្លះ មានប្រយោជន៍
 ដោយការលេងខ្លះ មានប្រយោជន៍ដោយសេចក្តីត្រេកអរខ្លះ នាង
 ព្រាហ្មណីរបស់ព្រាហ្មណ៍មានប្រយោជន៍ដោយបុត្រខ្លះ ។ ព្រាហ្មណ៍
 នោះ រមែងចិញ្ចឹមជីវិតដោយការងារទាំងពួង ពួកព្រាហ្មណ៍ក៏បាន
 និយាយនឹងព្រាហ្មណ៍នោះ យ៉ាងនេះថា ហេតុអ្វី បានជាព្រាហ្មណ៍
 ដ៏ចម្រើន ប្តេជ្ញា ចិញ្ចឹមជីវិតដោយការងារទាំងពួង ។ ព្រាហ្មណ៍នោះ
 បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អ្នកទាំងឡាយដ៏ចម្រើន ប្រៀបដូចភ្លើង
 រមែងឆេះ របស់ស្អាតខ្លះ ឆេះរបស់មិនស្អាតខ្លះ ភ្លើងក៏មិនបានប្រឡាក់
 ជាប់ដោយរបស់នោះទេ យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់អ្នកទាំងឡាយដ៏ចម្រើន
 បើទុកជាព្រាហ្មណ៍ ចិញ្ចឹមជីវិតដោយអំពើទាំងពួង ព្រាហ្មណ៍ក៏មិន
 បានជាប់ប្រឡាក់ ដោយការងារទាំងពួងនោះ ព្រាហ្មណ៍តែងចិញ្ចឹម
 ជីវិតដោយការងារទាំងពួងដូច្នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ម្ចាស់ទោណៈ
 ព្រោះហេតុនោះ បានជាហៅថា ព្រាហ្មណ៍ ជាព្រាហ្មណ៍ចណ្ណាល ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ទោណា ព្រាហ្មណោ ព្រាហ្មណាចណ្ណាលោ
 ហោតិ ។ យេ ខោ តេ ទោណា ព្រាហ្មណានំ
 បុព្វកា ឥសយោ មន្ទានំ កត្តារោ មន្ទានំ
 បវត្តារោ យេសមិទំ ឯតរហិ ព្រាហ្មណា ទោរាណំ
 មន្តបទំ កីតំ បវុត្តំ សមិហិតំ តទនុកាយន្តិ តទនុ-
 កាសន្តិ កាសិតមនុកាសន្តិ វាចិតមនុវាចេន្តិ សេយ្យ-
 ដីទំ អដ្ឋកោ វាមកោ វាមទេវោ វេស្សាមិត្តោ យមទក្កិ
 អដ្ឋិរសោ ការទ្វាដោ វាសេដ្ឋោ កស្សទោ ភកុ
 ត្យស្សមេ បញ្ច ព្រាហ្មណោ បញ្ញាបេន្តិ ព្រហ្មសមំ
 ទេវសមំ មរិយាទំ សម្ពិទ្ធមរិយាទំ ព្រាហ្មណាចណ្ណា-
 លញ្ញោ បញ្ចមំ ។ តេសំ ត្វំ ទោណា កតមោតិ ។
 ឯវំ សន្តេ មយំ កោ កោតម ព្រាហ្មណាចណ្ណាលម្បិ
 ន បូរេម អភិក្កន្តំ កោ កោតម ។ បេ ។ ឧចាសកំ
 មំ កវំ កោតមោ ធារេតុ អដ្ឋតក្កេ ចាណុបេតំ
 សរណំ កតន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលទោណៈ ព្រាហ្មណ៍ជាព្រាហ្មណចណ្ណាលយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
 ទោណៈ ពួកឥសីជាប្រធានរបស់ពួកព្រាហ្មណ៍ អ្នកធ្វើមន្ត អ្នកញ្ជាំង
 មន្តឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ពួកព្រាហ្មណ៍ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ រមែងច្រៀង
 តាមមន្តនោះ ពោលតាមមន្តនោះ ពោលតាមមន្តដែលឥសីពោលហើយ
 បង្រៀនតាមមន្តដែលឥសីបង្រៀនហើយ ជាមន្តពីបុរាណ ជាមន្តបទ
 ដែលឥសីច្រៀងហើយ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ បានធ្វើឲ្យជាគំនរទុក
 ហើយ ឥសីទាំងនោះ គឺអង្គកៈ ១ វាមកៈ ១ វាមទេវៈ ១ វេស្សាមិត្តៈ ១
 យមទគ្គិ ១ អង្គីរសៈ ១ ភារទ្វាជៈ ១ វាសេដ្ឋៈ ១ កស្សបៈ ១ ភិគុ ១
 ឥសីទាំងនោះ រមែងបញ្ញត្តព្រាហ្មណ៍ទាំង ៥ នេះគឺ ព្រហ្មសមៈ ១
 ទេវសមៈ ១ មរិយាទៈ ១ សម្ពិទ្ធមរិយាទៈ ១ គម្រប់ ៥ នឹងព្រាហ្មណ-
 ចណ្ណាល ។ ម្នាលទោណៈ អ្នកជាព្រាហ្មណ៍អ្វី ក្នុងព្រាហ្មណ៍ទាំង
 នោះ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន បើតាមទំនងនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គ
 មិនពេញជាព្រាហ្មណចណ្ណាលទេ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ភាសិត
 នេះច្បាស់ណាស់ ។ បេ ។ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះ
 អង្គថាជាឧបាសក ដល់នូវទីពឹងស្មើដោយជីវិត តាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើម
 រៀងទៅ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

[៩៣] អថខោ សង្ការោ ព្រាហ្មណោ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវតា សន្ធិ
 សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កងំ សារាណីយំ វីតិសា-
 វេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ
 សង្ការោ ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ
 ខោ កោ កោតម ហេតុ កោ បច្ចយោ យេនេកទា
 ទីយវត្ថំ សន្ន្យាយកតាបិ មន្តា នប្បទិកន្តិ បកេវ
 អសន្ន្យាយកតា ។ កោ បន កោ កោតម ហេតុ
 កោ បច្ចយោ យេនេកទា ទីយវត្ថំ អសន្ន្យាយកតាបិ
 មន្តា បទិកន្តិ បកេវ សន្ន្យាយកតាតិ ។ យស្មី
 ព្រាហ្មណោ សមយេ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 វិហារតិ កាមរាគបវេតេន ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស
 និស្សរណំ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ អត្តត្ថម្យិ តស្មី
 សមយេ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ ន បស្សតិ បរត្ថម្យិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

[៩៣] គ្រានោះឯង សង្ការវព្រាហ្មណ៍ (ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះសង្ការវៈ) បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសង្ការវព្រាហ្មណ៍ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន អ្វីជាហេតុអ្វីជាបច្ច័យ បានជាមន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង ជួនកាលមិនបានប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលមិនបានស្វាធារាយឡើយ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន អ្វីជាហេតុអ្វីជាបច្ច័យ បានជាមន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង ជួនកាលប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធារាយឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវកាមរាគ្សបរិវិត ត្រូវកាមរាគគ្របសង្កត់ហើយ ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិតនូវការរលាស់ចេញនូវកាមរាគ ដែលកើតឡើង សម័យនោះ ក៏មិនបានដឹង មិនបានឃើញតាមពិត នូវប្រយោជន៍របស់ខ្លួនខ្លះ សម័យនោះ មិនបានដឹង មិនបានឃើញតាមពិត នូវប្រយោជន៍អ្នកដទៃខ្លះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ ន បស្សតិ
 ឧកយត្តម្បិ តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ
 ន បស្សតិ ធីយរត្តំ សជ្ឈាយកតាបិ មន្តា
 នប្បដិកន្តិ បកេវ អសជ្ឈាយកតា សេយ្យថាបិ
 ព្រាហ្មណា ឧទបត្តោ សំសដ្ឋោ លាខាយ វា
 ហាលិទ្ធិយា វា ធីលិយា វា មញ្ញិដ្ឋាយ វា តត្ត
 ចក្កុមា បុរិសោ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខុមាណោ
 យថាក្ខតំ នប្បជានេយ្យ ន បស្សេយ្យ វាវេរ
 ខោ ព្រាហ្មណា យស្មី សមយេ កាមរាគបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា វិហារតិ កាមរាគបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច
 កាមរាគស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ
 អត្តត្តម្បិ តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ
 ន បស្សតិ បរត្តម្បិ តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ
 នប្បជាណតិ ន បស្សតិ ឧកយត្តម្បិ តស្មី សមយេ
 យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ ន បស្សតិ ធីយរត្តំ សជ្ឈា-
 យកតាបិ មន្តា នប្បដិកន្តិ បកេវ អសជ្ឈាយកតា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

សម័យនោះ មិនបានដឹង មិនបានឃើញតាមពិត នូវប្រយោជន៍ទាំង
ពីរខ្លះ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយដែលគេបានស្វាធ្យាយ អស់
កាលជាយូរអង្វែង រមែងមិនបានប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែល
មិនបានស្វាធ្យាយឡើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈពេញដោយ
ទឹកដែលលាយដោយល័ខ ឬរមៀត ពណ៌លឿង ឬពណ៌ហង្សបាទ
បុរសមានចក្ខុ ពិចារណាមើលមុខនិមិត្តរបស់ខ្លួនក្នុងភាជនៈនោះ មិន
គប្បីដឹង មិនគប្បីឃើញតាមពិត យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវកាមរាគរូបរិត ត្រូវកាមរាគគ្របសង្កត់
ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិតនូវការរលាស់ចេញនូវកាមរាគ ដែលកើតឡើង
សម័យនោះ ក៏មិនបានដឹង មិនបានឃើញតាមពិត នូវប្រយោជន៍
របស់ខ្លួនខ្លះ សម័យនោះ មិនបានដឹង មិនបានឃើញតាមពិត នូវ
ប្រយោជន៍អ្នកដទៃខ្លះ សម័យនោះ មិនបានដឹង មិនបានឃើញតាម
ពិត នូវប្រយោជន៍ទាំងពីរខ្លះ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយដែល
បុគ្គលបានស្វាធ្យាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែងមិនបានប្រាកដ
មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលមិនបានស្វាធ្យាយឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

បុន ចបរំ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ព្យាចា-
 ទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ព្យាចាទបរេតេន
 ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាចាទស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ
 នប្បជាណាតិ ។ បេ ។ ទីឃរត្តំ សជ្ឈាយកតាបិ មន្តា
 នប្បដិកន្តិ បកេវ អសជ្ឈាយកតា សេយ្យថាបិ
 ព្រាហ្មណ ឧទបត្តោ អត្តិណា សន្តត្តោ ឧក្កុដ្ឋិតោ
 ឧស្សនកជាតោ តត្ថ ចក្កុមា បុរិសោ សកំ
 មុខនិមិត្តំ បច្ចុវេក្ខុមាណោ យថាក្ខតំ នប្បជានេយ្យ ន
 បស្សេយ្យ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ
 ព្យាចាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ព្យាចាទបរេតេន
 ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាចាទស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ
 នប្បជាណាតិ ។ បេ ។ ទីឃរត្តំ សជ្ឈាយកតាបិ
 មន្តា នប្បដិកន្តិ បកេវ អសជ្ឈាយកតា ។ បុន ចបរំ
 ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ដីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា វិហារតិ ដីនមិទ្ធិបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច
 ដីនមិទ្ធិស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ នប្បជាណាតិ ។ បេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវព្យាបាទ
 រូបរឹត ត្រូវព្យាបាទគ្របសង្កត់ ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការ
 រលាស់ចេញនូវព្យាបាទដែលកើតឡើង ។ បេ ។ (ព្រោះហេតុនោះ)
 មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែង
 មិនបានប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលមិនបានស្វាធារាយឡើយ
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈពេញដោយទឹក ត្រូវភ្លើងឆេះហើយ ក៏ពុះ
 ឡើងចំហាយ បុរសមានចក្ខុពិចារណា មុខនិមិត្តរបស់ខ្លួនក្នុងភាជនៈនោះ
 មិនគប្បីដឹង មិនគប្បីឃើញតាមពិត យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
 សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវព្យាបាទរូបរឹត ត្រូវព្យាបាទគ្របសង្កត់
 ហើយ រមែងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញនូវព្យាបាទដែល
 កើតឡើង ។ បេ ។ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលបាន
 ស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែងមិនមានប្រាកដ មិនបាច់ពោល
 ដល់មន្តដែលមិនស្វាធារាយឡើយ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត សម័យ
 ណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវបីនិមិត្តរូបរឹត ត្រូវបីនិមិត្តគ្របសង្កត់ ទាំងមិនដឹង
 ច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញនូវបីនិមិត្ត ដែលកើតឡើង ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ធីយរត្តំ	សជ្ឈាយកតាបិ	មន្តា	នប្បដិភន្តិ			
បកេវ	អសជ្ឈាយកតា	សេយ្យថាបិ	ព្រាហ្មណ			
ឧទបត្តោ	សេវាលបណាកបរិយោនន្ទោ	តត្ថ	ចក្កុមា			
បុរិសោ	សកំ	មុខនិមិត្តំ	បច្ចវេក្កុមាណោ	យថាក្ខតំ		
នប្បជានេយ្យ	ន	បស្សេយ្យ	ឯវមេវ	ខោ	ព្រាហ្មណ	
យស្មី	សមយេ	ដីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋិតេន			ចេតសា	
វិហារតិ	ដីនមិទ្ធិបរេតេន	ឧប្បន្នស្ស	ច		ដីនមិទ្ធិស្ស	
និស្សរណំ	យថាក្ខតំ	នប្បជានាតិ	។		បេ	។
ធីយរត្តំ	សជ្ឈាយកតាបិ	មន្តា	នប្បដិភន្តិ			
បកេវ	អសជ្ឈាយកតា	។	បុន	ចបរំ	ព្រាហ្មណ	
យស្មី	សមយេ	ឧទ្ធចកុក្កុច្ចបរិយុដ្ឋិតេន			ចេតសា	
វិហារតិ	ឧទ្ធចកុក្កុច្ចបរេតេន	ឧប្បន្នស្ស	ច		ឧទ្ធចកុក្កុច្ចស្ស	
និស្សរណំ	យថាក្ខតំ	នប្បជានាតិ	។		បេ	។
ធីយរត្តំ	សជ្ឈាយកតាបិ	មន្តា	នប្បដិភន្តិ			
បកេវ	អសជ្ឈាយកតា	សេយ្យថាបិ	ព្រាហ្មណ			
ឧទបត្តោ	វាតេរិតោ	ចលិតោ	ភន្តោ	ឧមិជាតោ		

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ បញ្ចកនិបាត

(ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលបានស្វាធាយ អស់
 កាលជាយូរអង្វែង រមែងមិនប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលមិន
 បានស្វាធាយឡើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈពេញដោយទឹក
 ដែលសារាយនិងចក្ខុរូបវិត បុរសមានចក្ខុ បានពិចារណាមុខនិមិត្ត
 របស់ខ្លួនក្នុងភាជនៈនោះ ក៏មិនគប្បីដឹង មិនគប្បីឃើញតាមពិត
 យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវ
 បីនិមិត្តរូបវិត ត្រូវបីនិមិត្តគ្របសង្កត់ ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត
 នូវការរលាស់ចេញនូវបីនិមិត្តដែលកើតឡើង ។ បេ ។ (ព្រោះហេតុ
 នោះ) មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលបានស្វាធាយ អស់កាលជាយូរ
 អង្វែង ក៏មិនបានប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្ត ដែលមិនបាន
 ស្វាធាយឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត
 សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវឧទ្ធចក្ខុកុក្កច្ចៈរូបវិត ត្រូវឧទ្ធច្ចៈ កុក្កច្ចៈគ្រប
 សង្កត់ ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញ នូវឧទ្ធច្ចៈ កុក្កច្ចៈ
 ដែលកើតឡើង ។ បេ ។ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គល
 បានស្វាធាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង ក៏មិនបានប្រាកដ មិនបាច់ពោល
 ដល់មន្តដែលមិនបានស្វាធាយឡើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈ
 ពេញដោយទឹក ត្រូវខ្យល់បក់ក៏ញាប់ញ័រ កម្រើក កើតទៅជារលក

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

តត្ថ ចក្កុមា បុរិសោ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចុវេក្ខុ-
 មាដោ យថាក្ខតំ នប្បជានេយ្យ ន បស្សេយ្យ
 ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ឧទ្ធចក្កុ-
 ក្កុច្ចបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ឧទ្ធចក្កុក្កុច្ច-
 បវេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ឧទ្ធចក្កុក្កុច្ចស្ស និស្សរណំ
 យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ ។ មេ ។ ធីយរត្តំ សជ្ឈាយ-
 កតាបិ មន្តា នប្បជិកន្តិ បកេវ អសជ្ឈាយ-
 កតា ។ បុន ចបរំ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ
 វិចិត្តិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ វិចិត្តិច្ឆា-
 បវេតេន ឧប្បន្នាយ ច វិចិត្តិច្ឆាយ និស្សរណំ
 យថាក្ខតំ នប្បជានាតិ ។ មេ ។ ធីយរត្តំ សជ្ឈាយ-
 កតាបិ មន្តា នប្បជិកន្តិ បកេវ អសជ្ឈាយកតា
 សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ ឧទបត្តោ អាវិលោ លុឡិតោ
 កលលីក្ខតោ អន្ធការេ និក្ខិតោ តត្ថ ចក្កុមា
 បុរិសោ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចុវេក្ខុមាដោ យថាក្ខតំ
 នប្បជានេយ្យ ន បស្សេយ្យ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ
 យស្មី សមយេ វិចិត្តិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

បុរសមានចក្ខុ បានពិចារណាមើលមុខនិមិត្តរបស់ខ្លួន ក្នុងភាជនៈនោះ
 មិនគប្បីដឹង មិនគប្បីឃើញ តាមពិត យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់
 ព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តត្រូវឧទ្ធចក្ខុក្នុងរូបវិត ត្រូវ
 ឧទ្ធចក្ខុក្នុងគ្របសង្កត់ ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញ
 នូវឧទ្ធចក្ខុក្នុងដែលកើតឡើង ។ បេ ។ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំង
 ឡាយ ដែលបុគ្គលបានស្វាធារាម អស់កាលជាយូរអង្វែង ក៏មិនបាន
 ប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលមិនបានស្វាធារាមឡើយ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត សម័យណា បុគ្គល
 មានចិត្ត ត្រូវវិចិត្រាប្បវិត ត្រូវវិចិត្រាគ្របសង្កត់ ទាំងមិនដឹង
 ច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញនូវវិចិត្រា ដែលកើតឡើង ។ បេ ។
 (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលបានស្វាធារាម
 អស់កាលជាយូរអង្វែង ក៏មិនបានប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់
 មន្តដែលមិនបានស្វាធារាមឡើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈ
 ពេញដោយទឹកល្អក់ មិនបាននៅនឹង កើតទៅជាកក់ បុគ្គលតម្កល់ទុក
 ក្នុងទីងងឹត បុរសមានចក្ខុ ពិចារណាមើលមុខនិមិត្តរបស់ខ្លួន ក្នុង
 ភាជនៈនោះ ក៏មិនគប្បីដឹង មិនគប្បីឃើញតាមពិត យ៉ាងណាមិញ
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្ត ត្រូវវិចិត្រាប្បវិត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

វិចិត្តិក្ខាបរេតេន ឧប្បន្នាយ ច វិចិត្តិក្ខាយ និស្សរណំ
 យថាក្ខតំ នប្បជាតតិ ។ បេ ។ ទីយរត្តំ សជ្ឈាយ-
 កតាបិ មន្តា នប្បដិកន្តិ បកេវ អសជ្ឈាយកតា ។
 យស្មិញ្ច ខោ ព្រាហ្មណ សមយេ ន កាមរាគ-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន កាមរាគបរេតេន
 ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ
 បជាតតិ អត្តត្ថម្បិ តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ
 បជាតតិ បស្សតិ បរត្ថម្បិ តស្មី សមយេ យថា-
 ក្ខតំ បជាតតិ បស្សតិ ឧកយត្ថម្បិ តស្មី សមយេ
 យថាក្ខតំ បជាតតិ បស្សតិ ទីយរត្តំ អសជ្ឈាយ-
 កតាបិ មន្តា បដិកន្តិ បកេវ សជ្ឈាយកតា
 សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ ឧទបត្តោ អសំសដ្ឋោ
 លាខាយ វា ហាលិទ្ធិយា វា នីលិយា វា មញ្ញិដ្ឋាយ
 វា តត្ថ ចក្កុមា បុរិសោ សកំ មុខនិមិត្តំ
 បច្ចុវេក្កុមាដោ យថាក្ខតំ បដានេយ្យ បស្សេយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ត្រូវវិចិត្រិកិច្ចាគ្របសង្កត់ ទាំងមិនដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញ
 នូវវិចិត្រិកិច្ចាដែលកើតឡើង ។ បេ ។ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយ
 ដែលបុគ្គលបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង ក៏មិនបានប្រាកដ
 មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលមិនបានស្វាធារាយឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 ម្នាលព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តដែលកាមរាគ មិនបានរូបរិត
 ដែលកាមរាគមិនបានគ្របសង្កត់ ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់
 ចេញនូវកាមរាគ ដែលកើតឡើង សម័យនោះ ក៏ដឹងច្បាស់ ឃើញ
 ច្បាស់តាមពិតនូវប្រយោជន៍ខ្លួនឯងខ្លះ សម័យនោះ ដឹងច្បាស់ ឃើញ
 ច្បាស់តាមពិតនូវប្រយោជន៍អ្នកដទៃខ្លះ សម័យនោះ ដឹងច្បាស់ ឃើញ
 ច្បាស់តាមពិតនូវប្រយោជន៍ទាំងពីរខ្លះ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយ
 ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែងប្រាកដ
 មិនបាច់ពោលដល់មន្ត ដែលស្វាធារាយឡើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូច
 ភាជនៈពេញដោយទឹក ដែលមិនបានច្រឡំដោយល័ខ ឬរមៀត ពណ៌
 លឿង ឬ ពណ៌ហង្សបាទ បុរសមានចក្ខុពិចារណាមើលមុខនិមិត្តរបស់ខ្លួន
 ក្នុងភាជនៈនោះ គប្បីដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់តាមពិត យ៉ាងណាមិញ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ន កាមរាគ-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន កាមរាគបរេតេន
 ឧប្បន្នស្ស ច កាមរាគស្ស យថាក្ខតំ បជាណតិ
 អត្តត្ថម្យំ តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ បជាណតិ បស្សតិ
 បរត្ថម្យំ តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ បជាណតិ បស្សតិ
 ឧភយត្ថម្យំ តស្មី សមយេ យថាក្ខតំ បជាណតិ
 បស្សតិ ធីយរត្តំ អសជ្ឈាយកតាបិ មន្តា បដិភន្តិ
 បកេវ សជ្ឈាយកតា ។ បុន ចបរំ ព្រាហ្មណ
 យស្មី សមយេ ន ព្យាចាទបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 វិហារតិ ន ព្យាចាទបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាចា-
 ទស្ស ទិស្សរណំ យថាក្ខតំ បជាណតិ ។ មេ ។
 ធីយរត្តំ អសជ្ឈាយកតាបិ មន្តា បដិភន្តិ បកេវ
 សជ្ឈាយកតា សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ ឧទបត្តោ
 អក្កិណ អសន្តត្តោ អនុក្កុដ្ឋិតោ អនុស្សនកជាតោ
 តត្ថ ចក្កុមា បុរិសោ សកំ មុខទិមិត្តំ បច្ច-
 វេក្កុមាណោ យថាក្ខតំ បជានេយ្យ បស្សេយ្យ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្ត ដែលកាមរាគមិនបាន
 រូបរិត ដែលកាមរាគមិនបានគ្របសង្កត់ ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត នូវ
 កាមរាគ ដែលកើតឡើង សម័យនោះ រមែងដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់
 តាមពិតនូវប្រយោជន៍ខ្លួនខ្លះ សម័យនោះ ដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់
 តាមពិតនូវប្រយោជន៍អ្នកដទៃខ្លះ សម័យនោះ ដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់
 តាមពិតនូវប្រយោជន៍ទាំងពីរខ្លះ (ព្រោះហេតុនោះ) មន្តទាំងឡាយ
 ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារ្យ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែងប្រាកដ
 មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធារ្យឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល
 ព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តដែលព្យាបាទមិន
 បានរូបរិត ដែលព្យាបាទមិនបានគ្របសង្កត់ ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត
 នូវការរលាស់ចេញនូវព្យាបាទ ដែលកើតឡើង ។ បេ ។ មន្តទាំង-
 ឡាយដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារ្យ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែង
 ប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធារ្យឡើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍
 ដូចភាជនៈពេញដោយទឹក មិនបានក្តៅ មិនបានពុះ មិនបានចំហាយ
 ឡើងដោយភ្លើង បុរសមានចក្ខុបានពិចារណាមើលមុខនិមិត្តរបស់ខ្លួនក្នុង
 ភាជនៈនោះ គប្បីដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់តាមពិត យ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ន ព្យាបាទ-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន ព្យាបាទបរេតេន
 ឧប្បន្នស្ស ច ព្យាបាទស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ
 បជាណតិ ។ បេ ។ ទីយរត្តំ អសជ្ឈាយកតាបិ
 មន្តា បដិកន្តិ បកេវ សជ្ឈាយកតា ។ បុន ចបរំ
 ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ន មីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋិតេន
 ចេតសា វិហារតិ ន មីនមិទ្ធិបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច
 មីនមិទ្ធិស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ បជាណតិ ។ បេ ។
 ទីយរត្តំ អសជ្ឈាយកតាបិ មន្តា បដិកន្តិ បកេវ
 សជ្ឈាយកតា សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ ឧទបត្តោ
 ន សេវាលបណាកបរិយោនន្ទោ តត្ថ ចក្កុមា
 បុរិសោ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្កុមាណោ យថាក្ខតំ
 បជានេយ្យ បស្សេយ្យ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ
 យស្មី សមយេ ន មីនមិទ្ធិបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា
 វិហារតិ ន មីនមិទ្ធិបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច មីន-
 មិទ្ធិស្ស និស្សរណំ យថាក្ខតំ បជាណតិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្ត ដែលព្យាបាទមិន
បានរួបរឹត ដែលព្យាបាទមិនបានគ្របសង្កត់ ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត
នូវការរលាស់ចេញនូវព្យាបាទដែលកើតឡើង ។ បេ ។ មន្តទាំង-
ឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែង
ប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលបានស្វាធារាយឡើយ ក៏យ៉ាង
នោះដែរ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត សម័យណា បុគ្គល
មានចិត្ត ដែលបីនមិទ្ធមិនបានរួបរឹត ដែលបីនមិទ្ធមិនបានគ្របសង្កត់
ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញនូវបីនមិទ្ធ ដែលកើត
ឡើង ។ បេ ។ មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារាយ អស់
កាលជាយូរអង្វែង រមែងប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធារាយ
ឡើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈពេញដោយទឹក ដែលសារាយ
និងចកមិនបានរួបរឹត បុរសមានចក្ខុបានពិចារណា មើលមុខនិមិត្តរបស់
ខ្លួន ក្នុងភាជនៈនោះ គប្បីដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់តាមពិត យ៉ាង
ណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គលមានចិត្ត ដែល
បីនមិទ្ធមិនបានរួបរឹត ដែលបីនមិទ្ធមិនបានគ្របសង្កត់ ទាំងដឹងច្បាស់
តាមពិត នូវការរលាស់ចេញ នូវបីនមិទ្ធដែលកើតឡើង ។ បេ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

ទីយវត្ថំ អសជ្ឈាយកតាបិ មន្តា បដិភន្តិ បកេវ
 សជ្ឈាយកតា ។ បុន ចបរំ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ
 ន ឧទ្ធចកុក្កុច្ចបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន
 ឧទ្ធចកុក្កុច្ចបរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ឧទ្ធចកុក្កុច្ចស្ស
 និស្សរណំ យថាក្ខតំ បជាធាតិ ។ មេ ។ ទីយវត្ថំ
 អសជ្ឈាយកតាបិ មន្តា បដិភន្តិ បកេវ សជ្ឈាយ-
 កតា សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ ឧទបត្តោ ន
 វាតេវិតោ ន ចលិតោ ន ភន្តោ ន ឧមិជាតោ
 តត្ថ ចក្កុមា បុរិសោ សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចវេក្ខុ-
 មាណោ យថាក្ខតំ បជានេយ្យ បស្សេយ្យ វាមេវ
 ខោ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ន ឧទ្ធចកុក្កុច្ច-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន ឧទ្ធចកុក្កុច្ច-
 បរេតេន ឧប្បន្នស្ស ច ឧទ្ធចកុក្កុច្ចស្ស និស្សរណំ
 យថាក្ខតំ បជាធាតិ ។ មេ ។ ទីយវត្ថំ អសជ្ឈាយ-
 កតាបិ មន្តា បដិភន្តិ បកេវ សជ្ឈាយកតា ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង
 រមែងប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធារាយឡើយ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត សម័យណា បុគ្គលមាន
 ចិត្ត ដែលឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈមិនបានរូបរិត ដែលឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈមិនបានគ្របសង្កត់
 ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញនូវឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ ដែលកើត
 ឡើង ។ បេ ។ មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារាយ អស់កាល
 ជាយូរអង្វែង រមែងប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធារាយ
 ឡើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈពេញដោយទឹក ដែលខ្យល់
 មិនបានបក់ មិនបានឲ្យកម្រើក មិនបានឲ្យញាប់ញ័រ មិនមានរលក
 បុរសមានចក្ខុ បានពិចារណាមើលមុខនិមិត្តរបស់ខ្លួន ក្នុងភាជនៈនោះ
 គប្បីដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់តាមពិត យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍
 សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តដែលឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ មិនបានរូបរិត ដែល
 ឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ មិនបានគ្របសង្កត់ ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការ
 រលាស់ចេញនូវឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈដែលកើតឡើង ។ បេ ។ មន្តទាំងឡាយ
 ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធារាយ អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែងប្រាកដ
 មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធារាយឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

បុន ចបរំ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ ន វិចិត្តិច្ឆា-
 បរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន វិចិត្តិច្ឆាបរេតេន
 ឧប្បន្នាយ ច វិចិត្តិច្ឆាយ និស្សរណំ យថាក្ខតំ
 បដាណតិ ។ បេ ។ ទីយរត្តំ អសដ្ឋាយកតាបិ
 មន្តា បដិកន្តិ បកេវ សដ្ឋាយកតា សេយ្យថាបិ
 ព្រាហ្មណ ឧទបត្តោ អច្ឆោ វិប្បសន្នោ អនាវិលោ
 អាណោកេ និក្ខិត្តោ តត្ថ ចក្កុមា បុរិសោ
 សកំ មុខនិមិត្តំ បច្ចុវេក្កុមាណោ យថាក្ខតំ បដានេយ្យ
 បស្សេយ្យ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ យស្មី សមយេ
 ន វិចិត្តិច្ឆាបរិយុដ្ឋិតេន ចេតសា វិហារតិ ន វិចិត្តិច្ឆា-
 បរេតេន ឧប្បន្នាយ ច វិចិត្តិច្ឆាយ និស្សរណំ
 យថាក្ខតំ បដាណតិ ។ បេ ។ ទីយរត្តំ អសដ្ឋាយ-
 កតាបិ មន្តា បដិកន្តិ បកេវ សដ្ឋាយកតា ។ អយំ
 ខោ ព្រាហ្មណ ហេតុ អយំ បច្ចុយោ យេនេកទា
 ទីយរត្តំ សដ្ឋាយកតាបិ មន្តា នប្បដិកន្តិ បកេវ
 អសដ្ឋាយកតា ។ អយំ បន ព្រាហ្មណ ហេតុ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ មួយទៀត សម័យណា បុគ្គលមានចិត្តដែល
 វិចិត្តិកិច្ចាមិនបានរូបរឹត ដែលវិចិត្តិកិច្ចាមិនបានគ្របសង្កត់ហើយ ទាំងដឹង
 ច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញនូវវិចិត្តិកិច្ចាដែលកើតឡើង ។ បេ ។
 មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធាយ អស់កាលជាយូរ
 អង្វែង រមែងប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធាយឡើយ
 ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដូចភាជនៈពេញដោយទឹកថ្លាស្អាត មិនល្អក៏ដែល
 បុគ្គលយកទៅតម្កល់ទុកក្នុងទីមានពន្លឺ បុរសមានចក្ខុ បានពិចារណា
 មើលមុខនិមិត្តរបស់ខ្លួន ក្នុងភាជនៈនោះ គប្បីដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់
 តាមពិត យ៉ាងណាមិញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ សម័យណា បុគ្គល
 មានចិត្តដែលវិចិត្តិកិច្ចា មិនបានរូបរឹត ដែលវិចិត្តិកិច្ចា មិនបានគ្របសង្កត់
 ទាំងដឹងច្បាស់តាមពិត នូវការរលាស់ចេញនូវវិចិត្តិកិច្ចា ដែលកើត
 ឡើង ។ បេ ។ មន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធាយអស់កាល
 ជាយូរអង្វែង រមែងប្រាកដ មិនបាច់ពោលដល់មន្តដែលស្វាធាយ
 ឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាហេតុ នេះឯង
 ជាបច្ច័យ ឲ្យមន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលបានស្វាធាយ អស់កាលជា
 យូរអង្វែង មិនឲ្យប្រាកដ ក្នុងកាលខ្លះ មិនបាច់ពោលដល់មន្ត
 ដែលមិនបានស្វាធាយឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាហេតុ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

អយំ បច្ចុយោ យេនេកទា ដីយវត្ថំ អសដ្ឋាយ-
 កតាបិ មន្តា បដិភន្តិ បកេវ សដ្ឋាយកតាតិ ។
 អភិក្កន្តំ កោ កោតម ។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ កវំ
 កោតមោ ជាវេតុ អដ្ឋតក្កេ ចាណុបេតំ សវណំ
 កតន្តិ ។

[៩៤] ឯកំ សមយំ ភកវា វេសាលិយំ វិហារតិ
 មហារនេ ក្យុជាការសាលាយំ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន ការណាចាលី ព្រាហ្មណោ លិច្ឆវីនំ កម្មន្តំ
 កាវេតិ ។ អន្ទសា ខោ ការណាចាលី ព្រាហ្មណោ
 បិដ្ឋិយានី ព្រាហ្មណំ ទូរតោវ អាតច្ឆន្តំ ទិស្វាន
 បិដ្ឋិយានី ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច ហន្ទ កុតោ ទុ
 កវំ បិដ្ឋិយានី អាតច្ឆតិ ទិវា ទិវស្សាតិ ។ ឥធាហំ^(១)
 កោ អាតច្ឆាមិ សមណាស្ស កោតមស្ស សន្តិកាតិ ។
 តំ កី មញ្ញតិ កវំ បិដ្ឋិយានី សមណាស្ស កោត-
 មស្ស បញ្ញាវេយ្យត្តិយំ បណ្ឌិតោ មញ្ញតិ^(២) ។

១ ឱ. ម. ឥតោហំ ។ ២ អដ្ឋកថាយំ មញ្ញតីតិ ទិស្សតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

នេះឯងជាបច្ច័យ ឲ្យមន្តទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលមិនបានស្វាធាយ
អស់កាលជាយូរអង្វែង រមែងឲ្យប្រាកដក្នុងកាលខ្លះ មិនបាច់ពោល
ដល់មន្តដែលស្វាធាយឡើយ ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ភាសិតនេះ
ច្បាស់ណាស់ ។ បេ ។ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថា
ជាឧបាសកអ្នកដល់នូវសរណៈ ស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃ
នេះតទៅ ។

[៩២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុង
កូដាគារសាលាជិតមហាវ័ន ក្បែរក្រុងវេសាលី ។ ក៏ក្នុងសម័យ
នោះឯង ការណបាលិត្រាហ្មណ៍ (ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះការណបាលី)
តែងប្រើជនឲ្យធ្វើការងាររបស់ពួកលិច្ឆវិរាជ ។ ការណបាលិត្រាហ្មណ៍
បានឃើញបិដ្ឋិយានិត្រាហ្មណ៍ (ព្រាហ្មណ៍ឈ្មោះបិដ្ឋិយានិ) កំពុង
ដើរមកអំពីចម្ងាយ ក៏និយាយទៅនឹងបិដ្ឋិយានិត្រាហ្មណ៍ដូច្នោះថា បិដ្ឋិ-
យានិដ៏ចម្រើន មកពីណាហ្ន៎ ក្នុងវេលាថ្ងៃត្រង់ ។ ម្ចាស់អ្នកដ៏ចម្រើន
ខ្ញុំទើបនឹងមកអំពីសំណាក់ព្រះសមណគោតម ក្នុងទីឯណោះ ។
បិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន សម្គាល់នូវហេតុនោះដូចម្តេច សម្គាល់ក្នុងសេចក្តី
ឈ្លាសវៃ ដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះសមណគោតមថា ជាបណ្ឌិតឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កោតាហំ ភោ កោ ច សមណស្ស កោតមស្ស
 បញ្ញាវេយ្យត្តិយំ ជានិស្សាមិ ។ សោមិ ទូនស្ស
 តាទិសោវ យោ សមណស្ស កោតមស្ស បញ្ញា-
 វេយ្យត្តិយំ ជានេយ្យតិ ឧទ្យារាយ ខលុ កវំ វិជ្ជិ-
 យានី សមណំ កោតមំ បសំសាយ បសំសតីតិ
 កោតាហំ ភោ កោ ច សមណំ កោតមំ បសំសិ-
 ស្សាមិ ។ បសដ្ឋប្បសដ្ឋោ ច សោ កវំ កោតមោ
 សេដ្ឋោ នេវមនុស្សានន្តិ កី បន កវំ វិជ្ជិយានី អត្តវសំ
 សម្បស្សមាណោ សមណោ កោតមេ ឯវំ អភិប្ប-
 សន្នោតិ សេយ្យថាមិ ភោ បុរិសោ អត្តវសបរិទិត្តោ ន
 អញ្ញេសំ ហីនានំ រសានំ វិហោតិ ឯវមេវ ខោ ភោ
 យតោ យតោ តស្ស កោតោ កោតមស្ស ធម្មំ
 សុណាតិ យទិ សុត្តសោ យទិ កេយ្យសោ
 យទិ វេយ្យាករណសោ យទិ អព្ពតធម្មសោ តតោ
 តតោ ន អញ្ញេសំ បុថុស្សមណាប្បវាទានំ^(១) វិហោតិ
 សេយ្យថាមិ ភោ បុរិសោ ជិយច្ឆាទុព្វល្បបរេតោ

១ អដ្ឋកថាយំ បន បុថុសមណព្រាហ្មណប្បវាទានន្តិ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំជាអ្វី ខ្ញុំនឹងដឹងក្នុងការឈ្លាសវៃ ដោយប្រាជ្ញារបស់
 ព្រះសមណគោតម ដូចម្តេចបាន ។ បុគ្គលណាដឹងក្នុងការឈ្លាសវៃ
 ដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះសមណគោតមបាន បុគ្គលនោះស្រដៀងគ្នានឹង
 ព្រះសមណគោតមដោយពិត ឮថាបិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន រមែងសរសើរព្រះ
 សមណគោតម ដោយពាក្យសរសើរដ៏លើសលុបដូច្នោះ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំជាអ្វី ខ្ញុំនឹងសរសើរព្រះសមណគោតម ដូចម្តេច ។ ព្រះគោតមដ៏
 ចម្រើននោះ ប្រសើរក្រៃពេក ប្រសើរជាងទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ
 ដូច្នោះ បិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន ឃើញនូវអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច បាន
 ជាជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសមណគោតមយ៉ាងនេះ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន ដូចបុរស
 ដែលឆ្កែតដោយរសដ៏ប្រសើរ រមែងមិនប្រាថ្នានូវរសទាំងឡាយដទៃ
 ដ៏ថោកទាបឡើយ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន (បុរស) រមែង
 ស្តាប់ធម៌ ទោះបីជាសុត្តៈ ឬជាគេយ្យៈ ទោះបីជាវេយ្យាករណៈ ឬ
 ជាអព្វតធម្មៈ របស់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើននោះ ក្នុងកាលណា ។ ហើយ
 (បុរសនោះ) ក៏មិនប្រាថ្នានូវវាទៈ របស់ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ជាច្រើន
 ដទៃ ក្នុងកាលនោះ ។ ឡើយ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន មួយទៀត ដូចបុរស
 ត្រូវសេចក្តីស្រែកឃ្លាន និងភាពនៃកម្លាំងថមថយ គ្របសង្កត់ហើយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

មធុបិណ្ឌិកំ អធិកច្ឆេយ្យ សោ យតោ យតោ
 សាយេថ លភតេវ សាធុរសំ អសេចនកំ ឯវមេវ
 ខោ កោ យតោ យតោ តស្ស កោតោ កោតមស្ស
 ធម្មំ សុណាតិ យទិ សុត្តសោ យទិ កេយ្យសោ
 យទិ វេយ្យាករណសោ យទិ អព្ពតធម្មសោ
 តតោ តតោ លភតេវ អត្តមនតំ លភតិ ចេតសោ
 បសាទំ ។ សេយ្យថាបិ កោ បុរិសោ ចន្ទនយទិកំ
 អធិកច្ឆេយ្យ ហរិចន្ទនស្ស វា លោហិតចន្ទនស្ស
 វា យតោ យតោ ឃាយេថ យទិ មូលតោ
 យទិ មជ្ឈតោ យទិ អក្កតោ អធិកច្ឆតេវ សុរភិតន្ទំ
 អសេចនកំ ឯវមេវ ខោ កោ យតោ យតោ តស្ស
 កោតោ កោតមស្ស ធម្មំ សុណាតិ យទិ សុត្តសោ
 យទិ កេយ្យសោ យទិ វេយ្យាករណសោ យទិ
 អព្ពតធម្មសោ តតោ តតោ អធិកច្ឆតិ ចាមុដ្ឋំ
 អធិកច្ឆតិ សោមនស្សំ ។ សេយ្យថាបិ កោ បុរិសោ
 អាពាធិកោ ទុក្ខិតោ ពាណ្យតិលាដោ តស្ស
 កុសលោ ភិសកោ ហានសោ អាពាធំ ជីហវេយ្យ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

គប្បីបាននូវនិមានរសត្វាញ្ចំ បុរសនោះលិទ្ធក្នក់ ក្នុងកាលណា ។ ក៏បាន
 នូវរសត្វាញ្ចំ ដ៏មិនលាយឡំក្នុងកាលនោះ ។ យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់អ្នកដ៏
 ចម្រើន (បុរស) ស្តាប់ធម៌ទោះបីសុត្តៈ ឬ គេយ្យៈ ទោះបីវេយ្យាករណៈ
 ឬអព្វតធម្មៈ របស់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើននោះ ក្នុងកាលណា ។ តែង
 បាននូវភាវៈពេញចិត្ត តែងបាននូវសេចក្តីជ្រះថ្លានៃចិត្ត ក្នុងកាលនោះ ។
 ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ម្ចាស់អ្នកដ៏ចម្រើន មួយទៀត ដូចបុរសបានដុំខ្លឹម
 ចន្ទន៍ នៃខ្លឹមចន្ទន៍លឿងឬខ្លឹមចន្ទន៍ក្រហម ហើយគប្បីហិតស្រូប
 ទោះបីអំពីគល់ ឬអំពីកណ្តាល ឬ អំពីចុង ក្នុងកាលណា ។ គង់បាន
 នូវភ្លិនក្រអូប មិនលាយឡំដូចគ្នា យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់អ្នកដ៏ចម្រើន
 (បុរស) ស្តាប់ធម៌ ទោះបីសុត្តៈ ឬ គេយ្យៈ ទោះបីវេយ្យាករណៈ
 ឬ អព្វតធម្មៈ របស់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើននោះ ក្នុងកាលណា ។ ហើយ
 តែងបាននូវបាមោជ្ជៈ តែងបាននូវសោមនស្ស ក្នុងកាលនោះ ។ ក៏យ៉ាង
 នោះឯង ។ ម្ចាស់អ្នកដ៏ចម្រើន មួយទៀត ដូចបុរសមានអាពាធ
 ដល់នូវសេចក្តីទុក្ខមានជំងឺធ្ងន់ ពេទ្យអ្នកឈ្លាសអង្គអាច គប្បីនាំបង្គំ
 នូវអាពាធ របស់បុរសនោះចេញបាន ដោយឋានៈ យ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ កោ យតោ យតោ តស្ស កោតោ
 កោតមស្ស ធម្មំ សុណាតិ យទិ សុត្តសោ យទិ
 កេយ្យសោ យទិ វេយ្យាករណសោ យទិ អព្ពតធម្មសោ
 តតោ តតោ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សទាយាសា
 អព្ពត្តំ កច្ឆន្តិ ។ សេយ្យថាបិ កោ ចោក្ខរណី
 អច្ឆោទកា សាតោទកា សីតោទកា សេតោទកា
 សុបតិដ្ឋា រមណីយា អថ បុរិសោ អាតច្ឆេយ្យ
 យម្មាភិតត្តោ យម្មបរេតោ កិលន្តោ តសីតោ
 បិទាសីតោ សោ តំ ចោក្ខរណី ឱកាហោត្វា នហាត្វា
 ច បិរិត្វា ច សព្វទរថកិលមថបរិទ្ធាហំ បដិប្ប-
 ស្សម្ពេយ្យ ឯវមេវ ខោ កោ យតោ យតោ តស្ស
 កោតោ កោតមស្ស ធម្មំ សុណាតិ យទិ សុត្តសោ
 យទិ កេយ្យសោ យទិ វេយ្យាករណសោ យទិ
 អព្ពតធម្មសោ តតោ តតោ សព្វទរថកិលមថបរិ-
 ទ្ធាហា បដិប្បស្សម្ពុត្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ ការណាទាលី
 ព្រាហ្មណោ ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសន្តិ ករិត្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន (បុរស) ស្តាប់នូវធម៌ ទោះបីសុត្តៈ ឬគេយ្យៈ ទោះបីវេយ្យាករណៈ ឬ អព្ភតធម្មៈ របស់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើននោះ ក្នុង កាលណា ។ ហើយ សេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ចង្អៀត ចង្អៀល ក៏ដល់នូវសេចក្តីវិនាស ក្នុងកាលនោះ ។ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។

ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន មួយទៀត ដូចស្រះបោក្ខរណីមានទឹកថ្លា មានទឹកឆ្ងាញ់ មានទឹកត្រជាក់ មានទឹកស មានកំពង់រាប់ស្មើ គួរជាទីត្រេកអរ ជួនជា មានបុរសម្នាក់មកដល់ បុរសនោះត្រូវសេចក្តីក្តៅរោលរាល ត្រូវ សេចក្តីក្តៅគ្របសង្កត់ នឿយព្រួយលំបាកតាមផ្លូវ តក់ស្លុតស្រែកឃ្លាន ក៏ចុះទៅកាន់ស្រះបោក្ខរណីនោះ ដូតផង ផឹកផង គប្បីកម្ចាត់បង់នូវ សេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ សេចក្តីលំបាក សេចក្តីក្តៅក្រហាយទាំងពួងបាន យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអ្នកដ៏ចម្រើន (បុរស) ស្តាប់ធម៌ ទោះបីសុត្តៈឬ គេយ្យៈ ទោះបីវេយ្យាករណៈ ឬ អព្ភតធម្មៈ របស់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន នោះ ក្នុងកាលណា ។ ហើយ សេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ សេចក្តីលំបាក សេចក្តីក្តៅក្រហាយទាំងពួង ក៏ស្ងប់រម្ងាប់ទៅ ក្នុងកាលនោះ ។ ក៏យ៉ាង នោះឯង ។ កាលដែលបិដ្ឋិយានិព្រាហ្មណ៍ពោលយ៉ាងនេះហើយ ការណាបាលិព្រាហ្មណ៍ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈធ្វើឧត្តរាសន្តៈចៀងស្នាម្នាង

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

ទក្ខិណាជានុមណ្ហាលំ បបរិយំ និហន្ត្រា យេន
 ភកវា តេនញ្ចសី បណាមេត្វា តិក្ខុត្តំ ឧទានំ
 ឧទានេសិ នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ
 សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ
 សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ
 សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។ អភិក្កន្តំ ភោ បិដ្ឋិយានិ
 អភិក្កន្តំ ភោ បិដ្ឋិយានិ សេយ្យថាបិ ភោ បិដ្ឋិយានិ
 និក្កដ្ឋិតំ វា ឧក្កដ្ឋេយ្យ បដិច្ចន្តំ វា វិវេយ្យ
 មុទ្ធស្ស វា មក្កំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា
 តេលប្បដ្ឋោតំ ជារេយ្យ ចក្កុមន្តោ រូចានិ ទក្ខន្តិតិ
 ឯវមេវ កោតា បិដ្ឋិយានិណា អនេកបរិយាយេន
 ធម្មោ បកាសិតោ ។ ឯសាហំ ភោ បិដ្ឋិយានិ តំ
 កវន្តំ កោតមំ សរណំ កច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច
 ឧទាសកំ មំ កវំ បិដ្ឋិយានី ជារេតុ អដ្ឋតក្កេ
 ចាណុបេតំ សរណំ កតន្តិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ហើយលុតមណ្ឌលជង្គង់ខាងស្តាំលើផែនដី ប្រណាម្យអញ្ញលីចំពោះទៅ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយបន្តិទូរវិទ្យាជាគម្រប់ ៣ ដងថា សូមនមស្ការ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ សូមនមស្ការព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ សូមនមស្ការព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។ ម្នាលបិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន ច្បាស់ណាស់
 ម្នាលបិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន ច្បាស់ពេកណាស់ ដូចជាគេ ផ្សាររបស់ដែលផ្តាប់
 ឬបើកបង្ហាញរបស់ដែលកំបាំង ពុំនោះដូចជាគេ ប្រាប់ផ្លូវដល់អ្នកវង្វេង
 ពុំនោះសោត ដូចជាគេទ្រាលប្រទីប ក្នុងទីងងឹតដោយគិតថា បុរស
 អ្នកមានចក្ខុ តែងឃើញនូវរូបទាំងឡាយបាន យ៉ាងណាមិញ ធម៌ដែល
 បិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន បានប្រកាសដោយអនេកបរិយាយ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។
 ម្នាលបិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន ខ្ញុំសូមដល់នូវព្រះគោតមដ៏ចម្រើននោះផង ព្រះធម៌
 ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាសរណៈ សូមបិដ្ឋិយានិដ៏ចម្រើន ចាំទុកនូវខ្ញុំថា
 ជាឧបាសកដល់នូវសរណៈ ស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមអំពីថ្ងៃនេះតទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[៩៥] ឯកំ សមយំ ភក្កវា វេសាលិយំ វិហារតិ
មហារនេ ក្វជាភារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន
សមយេន បញ្ចមត្តានិ លិច្ឆវិសតានិ ភក្កវន្តំ
បយិរុទាសន្តិ ។ អប្បេកច្ចេ លិច្ឆវី ដីលា ហោន្តិ
ដីលវណ្ណា ដីលវត្តា ដីលាលង្ការា អប្បេកច្ចេ
លិច្ឆវី បីតា ហោន្តិ បីតវណ្ណា បីតវត្តា បីតាលង្ការា
អប្បេកច្ចេ លិច្ឆវី លោហិតកា ហោន្តិ លោហិត-
កវណ្ណា លោហិតកវត្តា លោហិតកាលង្ការា
អប្បេកច្ចេ លិច្ឆវី ឱទាតា ហោន្តិ ឱទាតវណ្ណា
ឱទាតវត្តា ឱទាតាលង្ការា ត្យស្សុនំ ភក្កវា អតិរោចតិ
វណ្ណេន ចេវ យសសា ច ។ អថខោ បិដ្ឋិយានី
ព្រាហ្មណោ ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសន្តិ
កវិត្វា យេន ភក្កវា តេនញ្ចលី បណាមេត្វា ភក្កវន្តំ
ឯតនរោច បដិកាតិ មំ ភក្កវា បដិកាតិ មំ
សុកតាតិ ។ បដិកាតុ តំ បិដ្ឋិយានីតិ ភក្កវា
អរោច ។ អថខោ បិដ្ឋិយានី ព្រាហ្មណោ
ភក្កវតោ សម្មុខា សារូទាយ កាថាយ អភិត្វិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[៤៥] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងកូដាការ-
 សាលា ជិតព្រៃមហាវនក្សេរក្រុងវេសាលី ។ ក្នុងសម័យនោះឯង ពួក
 ស្តេចលិច្ឆវិប្រមាណ ៥០០ អង្គ នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។
 ពួកស្តេចលិច្ឆវិខ្លះ មានគ្រឿងប្រដាប់ខ្សែវ មានសម្បុរខ្សែវ មានសំពត់
 ខ្សែវ មានគ្រឿងតាក់តែងខ្សែវ ពួកស្តេចលិច្ឆវិខ្លះ មានគ្រឿងប្រដាប់
 ល្បឿង មានសម្បុរល្បឿង មានសំពត់ល្បឿង មានគ្រឿងតាក់តែង
 ល្បឿង ពួកស្តេចលិច្ឆវិខ្លះ មានគ្រឿងប្រដាប់ក្រហម មានសម្បុរ
 ក្រហម មានសំពត់ក្រហម មានគ្រឿងតាក់តែងក្រហម ពួកស្តេច
 លិច្ឆវិខ្លះ មានគ្រឿងប្រដាប់ស មានសម្បុរស មានសំពត់ស មានគ្រឿង
 តាក់តែងស ព្រះដ៏មានព្រះភាគ រមែងរុងរឿងកន្លងពួកស្តេចលិច្ឆវិនោះ
 ដោយសម្បុរផង ដោយយសផង ។ គ្រានោះ បិដ្ឋិយានិព្រាហ្មណ៍
 ក្រោកចាកអាសនៈ ធ្វើឧត្តរាសង្កៈធៀងស្នាម្នាង ប្រណាម្យអញ្ជូលី
 ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា
 បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គសម្តែងបន្តិច បពិត្រព្រះសុគត ខ្ញុំ
 ព្រះអង្គសម្តែងបន្តិច ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់បិដ្ឋិយានី
 អ្នកចូរសម្តែងចុះ ។ គ្រានោះឯង បិដ្ឋិយានិព្រាហ្មណ៍ ក៏ពោល
 សរសើរ ដោយសារូបគាថា ចំពោះព្រះកក្រព្រះដ៏មានព្រះភាគថា

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

បទុមំ យថា កោកនុទំ សុតន្តំ

ចាតោ សិយា ធុល្មមរីតកន្តំ

អង្គិរសំ បស្ស វិរោចមាទំ

តបន្តមាទិច្ចមិវន្តលិក្ខេតិ ។

អថខោ តេ លិច្ឆរី បញ្ចហិ ឧត្តរាសង្កសតេហិ
 បិដ្ឋិយាដី ព្រាហ្មណំ អច្ឆានេសុំ ។ អថខោ បិដ្ឋិ-
 យាដី ព្រាហ្មណោ តេហិ បញ្ចហិ ឧត្តរាសង្កសតេហិ
 ភករន្តំ អច្ឆានេសិ ។ អថខោ ភករា តេ លិច្ឆរី
 ឯតទរោច បញ្ចន្តំ លិច្ឆរី រតនាទំ ចាតុកាវោ
 ទុល្មកោ លោកស្មី ។ កតមេសំ បញ្ចន្តំ ។ តថាក-
 តស្ស អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ចាតុកាវោ ទុល្មកោ
 លោកស្មី តថាកតប្បវេទិតស្ស ធម្មវិទយស្ស ទេសិតា
 បុគ្គលោ ទុល្មកោ លោកស្មី តថាកតប្បវេទិតស្ស
 ធម្មវិទយស្ស ទេសិតស្ស វិញ្ញាតា បុគ្គលោ
 ទុល្មកោ លោកស្មី តថាកតប្បវេទិតស្ស ធម្មវិទយស្ស
 ទេសិតស្ស វិញ្ញាតា ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ បុគ្គលោ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ផ្កាឈូកឈ្មោះកោកនុទៈ មានក្លិនក្រអូប រីកអំពីព្រឹក មាន
 ក្លិនមិនបានទៅប្រាស យ៉ាងណាមិញ អ្នកចូរមើលព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ មានរស្មីផ្សាយចេញពីព្រះអង្គ ដ៏រុងរឿងដូច
 ព្រះអាទិត្យ ដែលរុងរឿង ក្នុងកណ្តាលពពក ក៏យ៉ាងនោះឯង ។
 គ្រានោះឯង ពួកស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះ បានញ៉ាំងបិដ្ឋិយានិ-
 ព្រាហ្មណ៍ឲ្យស្ងៀកដណ្តាប់ ដោយសំពត់ឧត្តរាសង្កៈ ៥០០ ។ លំដាប់
 នោះឯង បិដ្ឋិយានិព្រាហ្មណ៍ បានញ៉ាំងព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យ
 ស្ងៀកដណ្តាប់ ដោយសំពត់ឧត្តរាសង្កៈទាំង ៥០០ នោះ ។ វេលានោះ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ទៅនឹងពួកស្តេចលិច្ឆវីទាំងនោះ ដូច្នោះថា
 ការកើតប្រាកដនៃរតនៈ ៥ យ៉ាង រកបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។
 ការកើតប្រាកដនៃរតនៈទាំង ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺការកើត
 ប្រាកដនៃព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ រកបានដោយកម្រ ក្នុង
 លោក ១ បុគ្គលដែលចេះសម្តែងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតប្រកាស
 ហើយ រកបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់លាស់
 នូវធម្មវិន័យដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ សម្តែងហើយ រកបាន
 ដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ បុគ្គលដែលដឹងច្បាស់លាស់នូវធម្មវិន័យ
 ដែលព្រះតថាគតប្រកាសហើយ សម្តែងហើយ ប្រតិបត្តិនូវធម៌តាមធម៌

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ទុល្លកោ លោកស្មី កតញ្ញកតវេទី បុគ្គលោ ទុល្លកោ
លោកស្មី ។ ឥមេសំ ខោ សិច្ឆរី បញ្ចន្នំ រតនានំ
ចាតុកាវោ ទុល្លកោ លោកស្មិន្តិ ។

[៩៦] តថាភតស្ស ភិក្ខុវេ អរហតោ សម្មា-
សម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេវ សម្ពោទា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិ-
សត្តស្សេវ សតោ បញ្ច មហាសុបិណ ចាតុរហោសុំ ។
កតមេ បញ្ច ។ តថាភតស្ស ភិក្ខុវេ អរហតោ
សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេវ សម្ពោទា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស
ពោធិសត្តស្សេវ សតោ អយំ មហាបបរី មហា-
សយនំ អហោសិ ហិមវា បព្វតវាជា ពិម្ពោហានំ
អហោសិ បុរត្ថិមេ សមុទ្ធេ វាមោ ហត្ថោ ឱហិតោ
អហោសិ បច្ឆិមេ សមុទ្ធេ ទក្ខិណោ ហត្ថោ
ឱហិតោ អហោសិ ទក្ខិណោ សមុទ្ធេ ឧភោ
ចាទា ឱហិតា អហោសុំ ។ តថាភតស្ស ភិក្ខុវេ
អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេវ សម្ពោទា
អនភិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ សតោ អយំ បបមោ
មហាសុបិណោ ចាតុរហោសិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

រកបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ១ កតញ្ញកតវេទីបុគ្គល រកបានដោយ
កម្រ ក្នុងលោក ១ ។ ម្នាលលិច្ឆវីទាំងឡាយ ការកើតប្រាកដនៃរតនៈ
ទាំង ៥ យ៉ាងនេះឯង រកបានដោយកម្រ ក្នុងលោក ។

[៩៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មា-
សម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង
មានមហាសុបិន ៥ យ៉ាង កើតឡើងប្រាកដ ។ មហាសុបិន ៥ នោះ តើ
ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មា-
សម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង
មហាប្របតីនេះ ជាសំណឹងដ៏ប្រសើរ ស្តេចភ្នំឈ្មោះហិមវន្តជាខ្ចើយ
ព្រះហស្តឆ្វេងសណ្ឋាកចុះ ក្នុងសមុទ្រខាងកើត ព្រះហស្តស្តាំសណ្ឋាកចុះ
ក្នុងសមុទ្រខាងលិច ព្រះបាទទាំងគូសណ្ឋាកចុះ ក្នុងសមុទ្រខាងត្បូង ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជា
ពោធិសត្វមិនទាន់បានត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មហា-
សុបិនទី ១ នេះ ក៏កើតឡើងប្រាកដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

តថាគតស្ស អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ
 សម្ពោធា អនកិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ សតោ
 តិរិយា នាម តិណាជាតិ នាកិយា ឧត្តន្ទា នកំ អាហច្ច
 បិតា អហោសិ តថាគតស្ស ភិក្ខុវេ អរហតោ
 សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ សម្ពោធា អនកិសម្ពុទ្ធស្ស
 ពោធិសត្តស្សេវ សតោ អយំ ទុតិយោ មហាសុបិណោ
 ចាតុរហោសិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស
 អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ សម្ពោធា អនកិ-
 សម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ សតោ សេតា កិមិ
 កណ្ណាសីសា ចានេហិ ឧស្សុក្កិត្តា យាវ ជានុមណ្ណាលា
 បដិច្ឆានេសុំ តថាគតស្ស ភិក្ខុវេ អរហតោ សម្មា-
 សម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ សម្ពោធា អនកិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិ-
 សត្តស្សេវ សតោ អយំ តតិយោ មហាសុបិណោ
 ចាតុរហោសិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស
 អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ សម្ពោធា
 អនកិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ សតោ ចត្តារោ
 សកុណា នាជារណ្ណា ចត្វហិ ទិសាហិ អាគន្ធា

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វ មិនទាន់
ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មានស្មៅចិញ្ចៀន ១ សរសៃ
ដុះលេចអំពីផ្ចិតទៅទល់នឹងអាកាស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះ
តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹង
នៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មហាសុបិនទី ២ នេះ ក៏កើតឡើង
ប្រាកដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលព្រះតថាគត
ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ
មុនអំពីត្រាស់ដឹង មានពួកសត្វដង្កូវខ្លួនស ក្បាលខ្មៅ វារចេញអំពី
ព្រះបាទទាំងគូ (ចាប់ដើមអំពីចុងក្រចក) ចោមរោមជិត ដរាប
ដល់មណ្ឌលនៃដង្កូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជា
អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុន
អំពីត្រាស់ដឹង មហាសុបិនទី ៣ នេះ ក៏កើតឡើងប្រាកដ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្ត-
សម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់
ដឹង មានសត្វបក្សី៤ ពួក មានសម្បុរផ្សេង ។ គ្នា ហើរមកអំពីទិសទាំង ៤

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ចានមូលេ និបតិក្ខា សព្វសេតា សម្មជ្ជីសុ តថាភតស្ស
 ភិក្ខុវេ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ សម្ពោណា
 អនភិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ សតោ អយំ ចតុត្តោ
 មហាសុបិណោ ចាតុរហោសិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 តថាភតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា បុព្វេ សម្ពោណា
 អនភិសម្ពុទ្ធា ពោធិសត្តោវ សមាណោ មហាតោ មិទ្ធិ-
 បព្វតស្ស ឧប្បវរិ ចង្គមតិ អសិប្បមាណោ មិទ្ធិន
 តថាភតស្ស ភិក្ខុវេ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ
 សម្ពោណា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ សតោ
 អយំ បញ្ចមោ មហាសុបិណោ ចាតុរហោសិ ។
 យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាភតស្ស អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
 បុព្វេ សម្ពោណា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ
 សតោ អយំ មហាបបរិ មហាសយនំ អហោសិ
 ហិមវា បព្វតរាជា ពិម្ពោហនំ អហោសិ បុរតិមេ
 សមុទ្ទេ វាមោ ហត្ថោ ឱហិតោ អហោសិ បច្ឆិមេ
 សមុទ្ទេ ទក្ខិណោ ហត្ថោ ឱហិតោ អហោសិ
 ទក្ខិណោ សមុទ្ទេ ឧភោ ចាណា ឱហិតា អហោសុំ

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មកក្រាបចុះ ទៀបបាទមូល ក៏ត្រឡប់ជាមានសម្បុរសទាំងអស់ទៅវិញ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជា
 ពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មហាសុបិន
 ទី ៤ នេះ ក៏កើតឡើងប្រាកដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញ
 ទៀត កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិន
 ទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង រមែងចង្រ្កមលើភ្នំ
 លាមកធំ មិនបានប្រឡាក់ដោយលាមកឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់
 ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មហាសុបិនទី ៥ នេះ ក៏កើត
 ឡើងប្រាកដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្ត-
 សម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពី
 ត្រាស់ដឹង ផែនដីធំនេះ ជាសយនៈដ៏ប្រសើរ ស្តេចភ្នំហិមវន្តជាខ្ចើយ
 ព្រះហស្តឆ្វេងសណ្ឋាកចុះ ក្នុងសមុទ្រខាងកើត ព្រះហស្តស្តាំសណ្ឋាកចុះ
 ក្នុងសមុទ្រខាងលិច ព្រះបាទទាំងគូសណ្ឋាកចុះ ក្នុងសមុទ្រខាងត្បូង

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

តថាគតេន ភិក្ខុវេ អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន
 អនុត្តរា សម្មាសម្ពោធិ អភិសម្ពុទ្ធា តស្ស
 អភិសម្ពោធាយ អយំ បឋមោ មហាសុបិណោ ចាតុ-
 រហោសិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស អរហតោ
 សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេវ សម្ពោធា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស
 ពោធិសត្តស្សេវ សតោ តិរិយា ធាម តិណាជាតិ
 ធាភិយា ឧត្តន្ធា នកំ អាហច្ច បិតា អហោសិ
 តថាគតេន ភិក្ខុវេ អរហតា សម្មាសម្ពុទ្ធន អរិយោ
 អដ្ឋង្គិកោ មក្កោ អភិសម្ពុជ្ឈិត្វា យាវ ទេវមនុស្សេហិ
 សុប្បកាសិតោ តស្ស អភិសម្ពោធាយ អយំ
 ទុតិយោ មហាសុបិណោ ចាតុរហោសិ ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
 បុព្វេវ សម្ពោធា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ
 សតោ សេតា កិមី កណ្ហាសីសា ចានេហិ
 ឧស្សក្កិត្វា យាវ ជានុមណ្ឌលា បដិច្ចានេសុំ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាមហាសុបិនទី ១ កើតឡើងប្រាកដ ដើម្បី
ត្រាស់ដឹង នូវអនុត្តរសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណ ដែលព្រះតថាគត ជា
អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធបានត្រាស់ដឹងហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិន
ទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មានស្មៅចិញ្ចៀន
១ សរសៃដុះលេចអំពីផ្ចិតទៅទល់នឹងអាកាស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះជាមហាសុបិនទី ២ កើតឡើងប្រាកដ ដើម្បីត្រាស់ដឹង នូវមគ្គ
ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ដែលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មា-
សម្ពុទ្ធ បានត្រាស់ដឹងហើយ ដរាបតែទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ
ប្រកាសបានដោយប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះ
តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វ មិនទាន់ត្រាស់
ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មានពួកដង្កូវខ្លួនស ក្បាលខ្មៅ
វារចេញអំពីព្រះបាទទាំងគូ ចោមរោមជិត ដរាបដល់មណ្ឌលនៃជង្គង់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្តវនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ពហូ ភិក្ខុវេ តិហី ឱណាតវសនា តថាគតំ ចាណុបេតំ
 សរណំ កតា តស្ស អភិសម្ពោធាយ អយំ តតិយោ
 មហាសុបិណោ ចាតុរហោសិ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ តថាគតស្ស
 អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស បុព្វេ សម្ពោធា អនភិ-
 សម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ សតោ ចត្តារោ សកុណា
 ធានាវណ្ណា ចត្វាហិ ទិសាហិ អាគន្ធិ ចាទមូលេ
 ទិបតិក្ខា សព្វសេតា សម្បជ្ជីសុ ចត្តារោមេ ភិក្ខុវេ
 វណ្ណា ខត្តិយា ព្រាហ្មណា វេស្សា សុទ្ធា តេ តថាគ-
 តប្បវេទិតេ ធម្មវិទយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វទិក្ខា
 អនុត្តរំ វិមុត្តិំ សច្ចិករោន្តិ តស្ស អភិសម្ពោធាយ
 អយំ ចតុត្តោ មហាសុបិណោ ចាតុរហោសិ ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ តថាគតោ អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា បុព្វេ សម្ពោធា
 អនភិសម្ពុទ្ធា ពោធិសត្តោវ សមាណោ មហាតោ
 មិទ្ធិបព្វតស្ស ឧបរូបរិ ចង្ក្រមតិ អលិប្បមាណោ មិទ្ធិន្ទ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាមហាសុបិនទី ៣ កើតឡើងប្រាកដ ដើម្បី
ត្រាស់ដឹង (នូវគុណ) ដែលពួកគ្រហស្ថច្រើន ស្ងៀមពាក់គ្រឿង
ប្រដាប់មានពណ៌ស ដល់នូវព្រះតថាគត ជាសរណៈស្មើដោយជីវិត ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជា
ពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មានសត្វ
ស្វាប ៤ ពួក មានសម្បុរផ្សេង ៗ គ្នា ហើរមកអំពីទិសទាំង ៤ មកក្រាប
ទៀបបាទមូល មានខ្លួនត្រឡប់ជាសទាំងអស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះជាមហាសុបិនទី ៤ កើតឡើងប្រាកដ ដើម្បីត្រាស់ដឹង (នូវគុណ)
ដែលវណ្ណៈទាំង ៤ នេះគឺ ខត្តិយៈ ១ ព្រាហ្មណ៍ ១ វេស្សៈ ១
សុទ្រៈ ១ វណ្ណៈទាំង ៤ នោះ ចេញចាកផ្ទះមកបួស ក្នុងធម្មវិន័យ
ដែលព្រះតថាគតបានសម្តែងហើយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវវិមុត្តិដ៏
ប្រសើរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្ត-
សម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វមិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពី
ត្រាស់ដឹង រមែងចង្រ្រមលើភ្នំលាមក មិនប្រឡាក់ដោយលាមកឡើយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

លាភី ភិក្ខុវេ តថាគតោ ចីវរិបិណ្ណាចាតសេនាសន-
 តិលានប្បច្ចយភេសន្តបរិក្ខារាណំ តត្ថ ច តថាគតោ
 អភិសោ អមុច្ឆិតោ អនន្តោបន្តោ អាទីនវទស្សវី
 និស្សរណាប្បញ្ញោ បរិកុញ្ញតិ តស្ស អភិសម្ពោធាយ
 អយំ បញ្ចមោ មហាសុបិណោ ចាតុរហោសិ ។

តថាគតស្ស ភិក្ខុវេ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
 បុព្វេ សម្ពោធា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស ពោធិសត្តស្សេវ
 សតោ ឥមេ បញ្ច មហាសុបិណោ ចាតុរហោសុន្តិ ។

[៩៧] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ វស្សស្ស អន្តរាយា យំ
 នេមិត្តា ន ជានន្តិ យត្ថ នេមិត្តានំ ចក្កំ នក្កមតិ ។
 កតមេ បញ្ច ។ ឧបរិ ភិក្ខុវេ អាភាសេ តេជោធាតុ
 បក្សប្បតិ តេន ឧប្បន្នា មេយា បដិវិកច្ឆន្តិ អយំ
 ភិក្ខុវេ បឋមោ វស្សស្ស អន្តរាយោ យំ នេមិត្តា
 ន ជានន្តិ យត្ថ នេមិត្តានំ ចក្កំ នក្កមតិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាមហាសុបិនទី ៥ កើតឡើងប្រាកដ ដើម្បី
ត្រាស់ដឹង (នូវគុណ) ដែលព្រះតថាគត ជាបុគ្គលមានលាភគឺបាន
នូវចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តែ
ព្រះតថាគត មិនបានជាប់ចំពាក់ មិនបានជ្រប់ មិនបានសុបសៅ ក្នុង
លាភទាំងនោះឡើយ មានការឃើញលាភនោះថាជាទោស មានបញ្ញា
ជាគ្រឿងរលាស់ចេញ ហើយទើបបរិភោគ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កាលព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នៅជាពោធិសត្វ មិនទាន់
ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ មុនអំពីត្រាស់ដឹង មហាសុបិនទាំង ៥ នេះ
ក៏បានកើតឡើងប្រាកដ ។

[៩៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អន្តរាយនៃភ្លៀងនេះមាន ៥ យ៉ាង
ដែលពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត មិនបានដឹង ទាំងចក្ខុរបស់ពួកជន អ្នកទាយ
នូវនិមិត្ត ក៏មិនមុតជូះ ។ អន្តរាយនៃភ្លៀង ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តេជោធាតុ កើតឡើង ក្នុងអាកាសខាងលើ ដោយហេតុ
នោះហើយបានជាមេឃ (៣៣ក) តាំងឡើងត្រឡប់ជាស្រឡះទៅវិញ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអន្តរាយនៃភ្លៀងទី ១ ដែលពួកជនអ្នកទាយ
នូវនិមិត្តមិនបានដឹង ទាំងចក្ខុរបស់ពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត ក៏មិនមុតជូះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ឧបរិ អាណាសេ វាយោធាតុ
 បកុប្បតិ តេន ឧប្បន្នា មេយា បដិវិកច្ឆន្តិ អយំ
 ភិក្ខុវេ ទុតិយោ វស្សស្ស អន្តរាយោ យំ នេមិត្តា
 ន ជានន្តិ យត្ថ នេមិត្តានំ ចក្កំ នក្កមតិ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ រាហុ អសុរិដ្ឋោ ចាណិជា ឧទកំ
 បដិច្ឆិត្វា មហាសមុទ្ទេ ឆទ្នេតិ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ
 វស្សស្ស អន្តរាយោ យំ នេមិត្តា ន ជានន្តិ យត្ថ
 នេមិត្តានំ ចក្កំ នក្កមតិ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 វស្សវលាហាកា នេវបុត្តា^(១) បមត្តា ហោន្តិ អយំ
 ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ វស្សស្ស អន្តរាយោ យំ នេមិត្តា ន
 ជានន្តិ យត្ថ នេមិត្តានំ ចក្កំ នក្កមតិ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ មនុស្សា អធម្មិកា ហោន្តិ អយំ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចមោ វស្សស្ស អន្តរាយោ យំ នេមិត្តា ន ជានន្តិ
 យត្ថ នេមិត្តានំ ចក្កំ នក្កមតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច វស្សស្ស អន្តរាយោ យំ នេមិត្តា ន ជានន្តិ
 យត្ថ នេមិត្តានំ ចក្កំ នក្កមតិ ។

១ ឱ. ម. ទេវា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត វាយោធាតុកើតឡើង ក្នុងអាកាសខាងលើ ដោយហេតុនោះហើយ បានជាមេឃតាំងឡើងត្រឡប់ជាស្រឡះទៅវិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអន្តរាយនៃភ្លៀងទី ២ ដែលពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត មិនបានដឹង ទាំងចក្ខុរបស់ពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត ក៏មិនមុតជុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត រាហុអសុវិន្ទ ត្រង់ទឹកដោយដៃហើយជះទៅ ក្នុងមហាសមុទ្រ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអន្តរាយនៃភ្លៀងទី ៣ ដែលពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត មិនបានដឹង ទាំងចក្ខុរបស់ពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត ក៏មិនមុតជុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ពួកវស្សុវលាហកទេវបុត្ត ធ្វេសប្រហែស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអន្តរាយនៃភ្លៀងទី ៤ ដែលពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត មិនបានដឹង ទាំងចក្ខុរបស់ពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត ក៏មិនមុតជុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ពួកមនុស្សជាអ្នកមិនប្រកបដោយធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអន្តរាយនៃភ្លៀងទី ៥ ដែលពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្តមិនបានដឹង ទាំងចក្ខុរបស់ពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត ក៏មិនមុតជុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អន្តរាយនៃភ្លៀងមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ដែលពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត មិនបានដឹង ទាំងចក្ខុរបស់ពួកជនអ្នកទាយនូវនិមិត្ត ក៏មិនមុតជុះ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

[៩៨] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាគតា
 វាចា សុភាសិតា ហោតិ ដោ ទុញ្ញាសិតា អនុវដ្ឋា ច
 អនុវដ្ឋា វិញ្ញាណំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ កាលេន
 ច ភាសិតា ហោតិ សច្ចា ច ភាសិតា ហោតិ
 សណ្ណា ច ភាសិតា ហោតិ អត្តសញ្ញិតា ច ភាសិតា
 ហោតិ មេត្តចិត្តេន ច ភាសិតា ហោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ អង្កេហិ សមដ្ឋាគតា វាចា
 សុភាសិតា ហោតិ ដោ ទុញ្ញាសិតា អនុវដ្ឋា ច
 អនុវដ្ឋា វិញ្ញាណន្តិ ។

[៩៩] យំ^(១) ភិក្ខុវេ សីលវន្តោ បព្វជិតា កុលំ
 ឧបសង្កមន្តិ តត្ថ មនុស្សា បញ្ចហិ ហានេហិ ពហុ
 បុញ្ញំ បសវន្តិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ យស្មី ភិក្ខុវេ
 សមយេ សីលវន្តោ បព្វជិតេ កុលំ ឧបសង្កមន្តោ
 មនុស្សានំ^(២) ទិស្វា ចិត្តានិ បសីទន្តិ សក្កសំវត្តនិកំ
 ភិក្ខុវេ តំ កុលំ តស្មី សមយេ បដិបន្នំ ហោតិ ។ យស្មី
 ភិក្ខុវេ សមយេ សីលវន្តោ បព្វជិតេ កុលំ ឧបសង្កមន្តោ

១ ឱ. យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ ។ ២ ឱ. មនុស្សា ទិស្វា ចិត្តានិ បសាទេន្តិ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

[៩៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វាចាដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឈ្មោះថាសុភាសិត មិនមែនជាទុញ្ញាសិត ជាវាចាមិនប្រកបដោយទោសផង ដែលពួកអ្នកប្រាជ្ញ មិនគប្បីតិះដៀលផង ។ វាចាដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ តើដូចម្តេច ។ គឺវាចាដែលពោលប្រកបតាមកាល ១ វាចាដែលពោលពិត ១ វាចាដែលពោលទន់ភ្លន់ ១ វាចាដែលពោលប្រកបដោយប្រយោជន៍ ១ វាចាដែលពោលប្រកបដោយមេត្តាចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វាចាដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ នេះឯង ឈ្មោះថាសុភាសិត មិនមែនជាទុញ្ញាសិតទេ ជាវាចាមិនប្រកបដោយទោសផង ដែលពួកអ្នកប្រាជ្ញ មិនគប្បីតិះដៀលផង ។

[៩៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកបព្វជិតមានសីល ចូលទៅកាន់ត្រកូលណាហើយ ពួកមនុស្សក្នុងត្រកូលនោះ រមែងបានបុណ្យច្រើន ដោយឋានៈ ៥ យ៉ាង ។ ឋានៈ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបព្វជិតមានសីល ចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងសម័យណាហើយ មនុស្សទាំងឡាយ បានឃើញ ក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូលនោះ ក៏ប្រតិបត្តិប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ក្នុងសម័យនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបព្វជិតមានសីល ចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងសម័យណាហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

មនុស្សា បច្ចុដ្ឋេន្តិ អភិវាទេន្តិ អាសនំ ទេន្តិ
 ឧច្ចាកុលិកសំវត្តនិកំ ភិក្ខុវេ តំ កុលំ តស្មី
 សមយេ បដិបទំ បដិបទ្នំ ហោតិ ។ យស្មី
 ភិក្ខុវេ សមយេ សីលវន្តេ បព្វជិតេ កុលំ
 ឧបសង្កមន្តេ មនុស្សា មច្ឆេវមលំ បដិវិនេន្តិ^(១)
 មហោសក្ខសំវត្តនិកំ ភិក្ខុវេ តំ កុលំ តស្មី
 សមយេ បដិបទំ បដិបទ្នំ ហោតិ ។ យស្មី
 ភិក្ខុវេ សមយេ សីលវន្តេ បព្វជិតេ កុលំ ឧបសង្ក-
 មន្តេ មនុស្សា យថាសត្តិ យថាពលំ សំវិភជន្តិ
 មហាកោតសំវត្តនិកំ ភិក្ខុវេ តំ កុលំ តស្មី សមយេ
 បដិបទំ បដិបទ្នំ ហោតិ ។ យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ
 សីលវន្តេ បព្វជិតេ កុលំ ឧបសង្កមន្តេ មនុស្សា
 បរិបុច្ឆន្តិ បរិបញ្ញន្តិ ធម្មំ សុណាន្តិ មហាបញ្ញា-
 សំវត្តនិកំ ភិក្ខុវេ តំ កុលំ តស្មី សមយេ
 បដិបទំ បដិបទ្នំ ហោតិ ។ យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ
 សីលវន្តោ បព្វជិតា កុលំ ឧបសង្កមន្តិ តត្ថ មនុស្សា
 ឥមេហិ បញ្ចហិ ហានេហិ ពហំ បុញ្ញំ បសវន្តិតិ ។

១ ឱ. បដិវិនោទេន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ពួកមនុស្ស រមែងក្រោកទទួលថ្វាយបង្គំ ក្រាលអាសនៈប្រគេន ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូលនោះក៏ប្រតិបត្តិនូវបដិបទាប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
ទៅកាន់ត្រកូលខ្ពង់ខ្ពស់ ក្នុងសម័យនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កាលបព្វជិតមានសីល ចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងសម័យណាហើយ ពួក
មនុស្ស ក៏បន្ទោបង់មន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ត្រកូលនោះក៏ប្រតិបត្តិនូវបដិបទា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបាននូវយសសក្តិធំ
ក្នុងសម័យនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបព្វជិតមានសីល
ចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងសម័យណាហើយ ពួកមនុស្ស រមែងចែករលែក
(នូវទាន) តាមសមគួរដល់សេចក្តីអង្វរអាច តាមសមគួរដល់កម្លាំង ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូលនោះក៏ប្រតិបត្តិនូវបដិបទាប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
បាននូវភោគសម្បទាច្រើន ក្នុងសម័យនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
កាលបព្វជិតមានសីល ចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងសម័យណាហើយ ពួក
មនុស្សក៏សាកសួរសាកប្តាស្តាប់ធម៌ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូលនោះ
ក៏ប្រតិបត្តិនូវបដិបទាប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបាននូវបញ្ញាច្រើន ក្នុងសម័យ
នោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកបព្វជិតមានសីល ចូលទៅកាន់
ត្រកូលក្នុងសម័យណាហើយ ពួកមនុស្សក្នុងត្រកូលនោះ រមែងបាន
បុណ្យច្រើនដោយឋានៈ ៥ យ៉ាងនេះ ។

[១០០] បញ្ចិមា ភិក្ខុវេ និស្សរណ្ណំយា ធាតុយោ ។
 កតមា បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ កាមេ^(១)
 មនសិករោតោ កាមេសុ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធិតិ ន
 បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ នេក្ខម្មំ ខោ
 បនស្ស មនសិករោតោ នេក្ខម្មេ ចិត្តំ បក្ខន្ធិតិ
 បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ តស្ស តំ ចិត្តំ សុកតំ
 សុភារិតំ សុវុដ្ឋិតំ សុវិមុត្តំ សុវិសំយុត្តំ កាមេហិ យេ
 ច កាមប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជន្តិ អាសវា វិហាតបរិណ្ហាហា
 មុត្តោ សោ តេហិ ន សោ តំ វេទនំ វេទិយតិ ។
 ឥទមក្ខាតំ កាមាជំ និស្សរណ្ណំ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ព្យាចាជំ មនសិករោតោ ព្យាចាទេ
 ចិត្តំ ន បក្ខន្ធិតិ ន បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ
 ន វិមុច្ចតិ អព្យាចាជំ ខោ បនស្ស មនសិ-
 ករោតោ អព្យាចាទេ ចិត្តំ បក្ខន្ធិតិ បសីទតិ
 សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ តស្ស តំ ចិត្តំ សុកតំ សុភារិតំ
 សុវុដ្ឋិតំ សុវិមុត្តំ សុវិសំយុត្តំ ព្យាចាទេន
 យេ ច ព្យាចាទប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជន្តិ អាសវា

១ ឱ. ម. កាមំ ។

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

[១០០] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកធាតុដែលគួររលាស់ចេញនេះ
មាន ៥ យ៉ាង ។ ធាតុដែលគួររលាស់ចេញ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវកាម
ទាំងឡាយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនជ្រប់នៅ ក្នុង
កាមទាំងឡាយ មួយទៀត កាលបើភិក្ខុនោះ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនេក្ខម្មៈ
ចិត្តក៏ស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅស៊ប់ក្នុងនេក្ខម្មៈ ចិត្តនោះរបស់ភិក្ខុនោះ
ក៏ប្រព្រឹត្តទៅល្អ ចម្រើនល្អ ដាច់ស្រឡះ ផុតស្រឡះ ប្រាសស្រឡះ
ចាកកាមទាំងឡាយ អាសវៈទាំងឡាយណា មានកាមជាបច្ច័យ
នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខនិងសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយកើតឡើង បុគ្គលនោះក៏ផុត
ចាកអាសវៈទាំងនោះ បុគ្គលនោះក៏លែងទទួលនូវវេទនានោះ ។ នេះ
ហៅថា ការរលាស់ចេញនូវកាមទាំងឡាយ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយទៀត កាលភិក្ខុធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តីព្យាបាទ ចិត្តក៏មិនស្ទុះ
ទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនជ្រប់នៅ ក្នុងសេចក្តីព្យាបាទ
កាលបើភិក្ខុនោះ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តីមិនព្យាបាទ ចិត្តក៏ស្ទុះទៅ
ជ្រះថ្លា តាំងនៅស៊ប់ក្នុងសេចក្តីមិនព្យាបាទ ចិត្តនោះរបស់ភិក្ខុនោះ
ប្រព្រឹត្តទៅល្អ ចម្រើនល្អ ដាច់ស្រឡះ ផុតស្រឡះ ប្រាសស្រឡះ
ចាកសេចក្តីព្យាបាទ អាសវៈទាំងឡាយណា មានព្យាបាទជាបច្ច័យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

វិហាតបរិឡាហា មុត្តោ សោ តេហិ ន សោ
 តំ វេទនំ វេទិយតិ ។ ឥទមក្ខាតំ ព្យាចាទស្ស
 និស្សរណំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ វិហោសំ
 មនសិករោតោ វិហោសាយ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ ន
 បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ អវិហោសំ ខោ
 បនស្ស មនសិករោតោ អវិហោសាយ ចិត្តំ បក្ខន្ធតិ
 បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ តស្ស តំ ចិត្តំ សុកតំ
 សុភារិតំ សុរុដ្ឋិតំ សុវិមុត្តំ សុវិសំយុត្តំ វិហោសាយ យេ
 ច វិហោសាបច្ចយា ឧប្បជ្ឈន្តិ អាសវា វិហាតបរិឡាហា
 មុត្តោ សោ តេហិ ន សោ តំ វេទនំ វេទិយតិ ។
 ឥទមក្ខាតំ វិហោសាយ និស្សរណំ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ រូបេ មនសិករោតោ រូបេសុ ចិត្តំ
 ន បក្ខន្ធតិ ន បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ
 អរូបំ ខោ បនស្ស មនសិករោតោ អរូបេ ចិត្តំ
 បក្ខន្ធតិ បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ តស្ស តំ ចិត្តំ
 សុកតំ សុភារិតំ សុរុដ្ឋិតំ សុវិមុត្តំ សុវិសំយុត្តំ រូបេហិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខនិងសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ កើតឡើង បុគ្គល
 នោះ ក៏ផុតចាកអាសវៈទាំងនោះ បុគ្គលនោះ ក៏លែងទទួលនូវវេទនា
 នោះ ។ នេះហៅថា ការរលាស់ចេញនូវព្យាបាទ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ មួយទៀត កាលភិក្ខុធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តីបៀតបៀន ចិត្តក៏
 មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនជ្រប់នៅក្នុងសេចក្តីបៀតបៀន
 កាលបើភិក្ខុនោះ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសេចក្តីមិនបៀតបៀន ចិត្តក៏ស្ទុះទៅ
 ជ្រះថ្លាតាំងនៅស៊ប់ក្នុងសេចក្តីមិនបៀតបៀន ចិត្តនោះរបស់ភិក្ខុនោះ
 ប្រព្រឹត្តទៅល្អ ចម្រើនល្អ ដាច់ស្រឡះ ផុតស្រឡះ ប្រាសស្រឡះ
 ចាកសេចក្តីបៀតបៀន ឯអាសវៈទាំងឡាយណា មានសេចក្តីបៀត
 បៀនជាបច្ច័យ នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ និងសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយ កើតឡើង
 បុគ្គលនោះ ក៏ផុតចាកអាសវៈទាំងនោះ បុគ្គលនោះលែងទទួលនូវ
 វេទនានោះ ។ នេះហៅថា ការរលាស់ចេញនូវសេចក្តីបៀតបៀន ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលភិក្ខុធ្វើទុកក្នុងចិត្តក្នុងរូបទាំងឡាយ
 ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនជ្រប់នៅក្នុងរូបទាំង-
 ឡាយ កាលបើភិក្ខុនោះធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវរូប ចិត្តក៏ស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា
 តាំងនៅស៊ប់ក្នុងអរូបបាន ចិត្តនោះរបស់ភិក្ខុនោះ ប្រព្រឹត្តទៅល្អ
 ចម្រើនល្អ ដាច់ស្រឡះ ផុតស្រឡះ ប្រាសស្រឡះចាករូបទាំងឡាយ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ ព្រាហ្មណវគ្គោ

យេ ច រូបប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជន្តិ អាសវា វិហាតបរិណ្ហាហា
 មុត្តោ សោ តេហិ ន សោ តំ វេទនំ វេទិយតិ ។
 ឥទមក្ខាតំ រូបាណំ និស្សរណំ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនោ សក្កាយំ មនសិករោតោ សក្កាយេ ចិត្តំ
 ន បក្ខន្ធតិ ន បសីទតិ ន សន្តិជ្ជតិ ន វិមុច្ចតិ
 សក្កាយនិរោធំ ខោ បនស្ស មនសិករោតោ សក្កា-
 យនិរោធេ ចិត្តំ បក្ខន្ធតិ បសីទតិ សន្តិជ្ជតិ វិមុច្ចតិ
 តស្ស តំ ចិត្តំ សុកតំ សុការិតំ សុរុដ្ឋិតំ សុវិមុត្តំ
 សុវិសំយុត្តំ សក្កាយេន យេ ច សក្កាយប្បច្ចយា
 ឧប្បជ្ជន្តិ អាសវា វិហាតបរិណ្ហាហា មុត្តោ សោ តេហិ
 ន សោ តំ វេទនំ វេទិយតិ ។ ឥទមក្ខាតំ សក្កា-
 យស្ស និស្សរណំ ។ តស្ស កាមនដ្ឋិបិ ធានុសេតិ
 ព្យាទាននដ្ឋិបិ ធានុសេតិ វិហោសានដ្ឋិបិ ធានុសេតិ
 រូបនដ្ឋិបិ ធានុសេតិ សក្កាយនដ្ឋិបិ ធានុសេតិ

ចតុត្ថបណ្ណាសក ព្រាហ្មណវគ្គ

អាសវៈទាំងឡាយណា មានរូបជាបច្ច័យ នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខនិង
 ក្រវល់ក្រវាយកើតឡើង ភិក្ខុនោះ ក៏ផុតចាកអាសវៈទាំងនោះ ភិក្ខុ
 នោះលែងទទួលនូវវេទនានោះ ។ នេះហៅថា ការរលាស់ចេញ
 នូវរូបទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាល
 ភិក្ខុធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសក្តាយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិន
 តាំងនៅ មិនជ្រប់នៅក្នុងសក្តាយ កាលបើភិក្ខុនោះ ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវសក្តាយនិរោធតែមួយយ៉ាង ចិត្តក៏ស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅស៊ប់
 ក្នុងសក្តាយនិរោធបាន ចិត្តនោះរបស់ភិក្ខុនោះ ប្រព្រឹត្តទៅល្អ
 ចម្រើនល្អ ជាច្រើនឡះ ផុតស្រឡះ ប្រាសស្រឡះចាកសក្តាយ
 អាសវៈទាំងឡាយណា មានសក្តាយជាបច្ច័យ នាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខ
 និងសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយកើតឡើង ភិក្ខុនោះក៏ផុតចាកអាសវៈទាំងនោះ
 ភិក្ខុនោះលែងទទួលនូវវេទនានោះ ។ នេះហៅថា ការរលាស់
 ចេញនូវសក្តាយ ១ ។ សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងកាមក្តី របស់ភិក្ខុនោះ
 ក៏មិនបានកើត សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការព្យាបាទក្តី ក៏មិនបានកើត
 សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការបៀតបៀនក្តី ក៏មិនបានកើត សេចក្តីត្រេកអរ
 ក្នុងរូបក្តី ក៏មិនបានកើត សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងសក្តាយក្តី ក៏មិនបានកើត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សោ កាមនន្ទិយាមិ អននុសយា ព្យាទាននន្ទិយាមិ
អននុសយា វិហោសានន្ទិយាមិ អននុសយា រូបនន្ទិ-
យាមិ អននុសយា សក្កាយនន្ទិយាមិ អននុសយា
អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ និរាលយោ អច្ឆេដ្ឋិ តណ្ហា
វិវដ្តយិ សញ្ញោជនំ សម្មាមាណាភិសមយា អន្តមកាសិ
ទុក្ខស្ស ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច និស្សារណីយា
ធាតុយោតិ ។

ព្រាហ្មណវគ្គោ បញ្ចមោ ។

ចតុត្តោ បណ្ណាសកោ និដ្ឋិតោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

សោណោ ទោណោ សង្ការវោ
ការណាចាលី ច បិដ្ឋិយានី
សុបិដា ច វស្សា វាចា
កុលំ និស្សារណិយេន ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះតថាគតពោលថា មិនមានសេចក្តីអាស្រ័យ
 បានផ្តាច់បង់នូវតណ្ហា បានកម្ចាត់កម្មាយនូវសញ្ញាជនៈ ព្រោះមិន
 ដេកត្រាំក្នុងសេចក្តីត្រេកអរក្នុងកាមផង មិនដេកត្រាំក្នុងសេចក្តីត្រេកអរ
 ក្នុងព្យាបាទផង មិនដេកត្រាំក្នុងសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការបៀតបៀនផង
 មិនដេកត្រាំក្នុងសេចក្តីត្រេកអរក្នុងរូបផង មិនដេកត្រាំក្នុងសេចក្តីត្រេកអរ
 ក្នុងសក្កាយផង ហើយធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ព្រោះបានត្រាស់ដឹងនូវ
 មានៈដោយប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធាតុទាំងឡាយ ដែល
 គួររលាស់ចេញ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ ព្រាហ្មណវគ្គ ទី ៥ ។

ចប់ បណ្ណាសក ទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃព្រាហ្មណវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីសោណាព្រាហ្មណ៍ ១ ទោណាព្រាហ្មណ៍ ១
- សង្ការព្រាហ្មណ៍ ១ ការណបាលិព្រាហ្មណ៍ ១ បិដ្ឋិយា-
- និព្រាហ្មណ៍ ១ មហាសុបិន ១ រឿងភ្លៀង ១ វាចា ១
- ត្រកូល ១ ធាតុទាំងឡាយ ដែលគួររលាស់ចេញ ១ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកោ

កិមិលវគ្គោ^(១)

[១០១] ឯកំ សមយំ ភកវា កិមិលាយំ^(២)
 វិហារតិ វេទ្យុវនេ ។ អថខោ អាយស្មា កិមិលោ^(៣)
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ
 ខោ អាយស្មា កិមិលោ ភកវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ
 ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន តថាគតេ
 បរិនិព្វតេ សទ្ធម្មោ ន ចិវដ្ឋិតិកោ ហោតីតិ ។
 ឥធិ កិមិល តថាគតេ បរិនិព្វតេ ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយោ
 ឧចាសកា ឧចាសិកាយោ សត្វិ អការវា វិហារន្តិ
 អប្បតិស្សា ធម្មេ អការវា វិហារន្តិ អប្បតិស្សា សង្ឃេ
 អការវា វិហារន្តិ អប្បតិស្សា សិក្ខាយ អការវា វិហារន្តិ
 អប្បតិស្សា អញ្ញមញ្ញំ អការវា វិហារន្តិ អប្បតិស្សា ។
 អយំ ខោ កិមិល ហេតុ អយំ បច្ចយោ

១-២-៣ ឱ. កិមិលវគ្គោ ។ កិមិលាយំ ។ កិមិលោ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក

កិមិលវគ្គ

[១០១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តវេឡូវៃន ជិតស្រុកកិមិលា ។ គ្រានោះ ព្រះកិមិលៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មាន ព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះកិមិលៈដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច ដែលព្រះតថាគតបរិនិព្វានទៅ ព្រះសទ្ធម្មមិនប្រតិស្ឋាននៅយូរបាន ។ ម្ចាស់កិមិលៈ កាលព្រះតថាគតបរិនិព្វានទៅ ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ក្នុងសាសនានេះ មិនគោរព មិនកោតក្រែងក្នុងព្រះសាស្តា មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃ មិនគោរព មិនកោតក្រែង ក្នុងសិក្ខា មិនគោរព មិន កោតក្រែង នូវគ្នានិងគ្នា ។ ម្ចាស់កិមិលៈ នេះឯងជាហេតុ នេះជាបច្ច័យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

យេន តថាគតេ បរិនិព្វុតេ សទ្ធម្មោ ន ចិរដ្ឋិតិកោ
 ហោតីតិ ។ កោ បន ភន្តេ ហេតុ កោ បច្ចុយោ
 យេន តថាគតេ បរិនិព្វុតេ សទ្ធម្មោ ចិរដ្ឋិតិកោ
 ហោតីតិ ។ ឥធិ កិមិល តថាគតេ បរិនិព្វុតេ
 ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយោ ឧបាសកា ឧបាសិកាយោ សត្វិ
 សការវា វិហារន្តិ សប្បតិស្សា ធម្មេ សការវា វិហារន្តិ
 សប្បតិស្សា សង្ឃេ សការវា វិហារន្តិ សប្បតិស្សា
 សិក្ខាយ សការវា វិហារន្តិ សប្បតិស្សា អញ្ញមញ្ញំ
 សការវា វិហារន្តិ សប្បតិស្សា ។ អយំ ខោ កិមិល
 ហេតុ អយំ បច្ចុយោ យេន តថាគតេ បរិនិព្វុតេ
 សទ្ធម្មោ ចិរដ្ឋិតិកោ ហោតីតិ ។

[១០២] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អានិសំសា ធម្មស្សវនេ ។
 កតមេ បញ្ច ។ អស្សតំ សុណាតិ សុតំ បរិយោទបេតិ
 កង្ខំ វិហានតិ ទិដ្ឋិ ឧដ្ឋំ ករោតិ ចិត្តមស្ស បសីទតិ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អានិសំសា ធម្មស្សវនេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ដែលព្រះតថាគតបរិនិព្វានទៅ ព្រះសទ្ធម្មមិនប្រតិស្ឋាននៅយូរបាន ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេច ដែលព្រះ
 តថាគតបរិនិព្វានទៅ ព្រះសទ្ធម្មប្រតិស្ឋាននៅយូរបាន ។ ម្នាល
 ភិមិលៈ កាលព្រះតថាគតបរិនិព្វានទៅ ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក
 ឧបាសិកា ក្នុងសាសនានេះ មានសេចក្តីគោរពកោតក្រែង ក្នុងព្រះ
 សាស្តា មានសេចក្តីគោរពកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ មានសេចក្តីគោរព
 កោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃ មានសេចក្តីគោរពកោតក្រែង ក្នុងសិក្ខា
 មានសេចក្តីគោរពកោតក្រែងនូវគ្នានិងគ្នា ។ ម្នាលភិមិលៈ នេះឯង ជា
 ហេតុ នេះជាបច្ច័យ ដែលព្រះតថាគតបរិនិព្វានទៅ ព្រះសទ្ធម្មប្រតិស្ឋាន
 នៅយូរបាន ។

[១០២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃការស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម
 នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺអ្នកស្តាប់តែង
 បានស្តាប់រឿងមិនទាន់បានស្តាប់ ១ រឿងណាដែលធ្លាប់ស្តាប់ហើយ តែ
 មិនទាន់ចូលចិត្តច្បាស់នឹងចូលចិត្តច្បាស់ឡើងបាន ១ កម្ចាត់បង់សេចក្តី
 សង្ស័យចេញបាន ១ ធ្វើសេចក្តីឃើញឲ្យត្រង់ ១ ចិត្តអ្នកស្តាប់ រមែង
 ជ្រះថ្លា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃការស្តាប់ធម៌
 មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ កិមិលវគ្គោ

[១០៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមន្នាគតោ
 រញ្ញោ ភក្រោ អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ
 រាជភោក្តោ រញ្ញោ អង្កន្ទេវ សង្កំ កច្ចតិ ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អាដ្ឋវេន ជវេន មទ្ធុវេន
 ខន្តិយា សោរច្ឆេន ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ អង្កេហិ សមន្នាគតោ រញ្ញោ ភក្រោ
 អស្សាជានិយោ រាជារហោ ហោតិ រាជភោក្តោ រញ្ញោ
 អង្កន្ទេវ សង្កំ កច្ចតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ
 ហោតិ ទាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ញលិ-
 ករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អាដ្ឋវេន ជវេន មទ្ធុវេន
 ខន្តិយា សោរច្ឆេន ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ
 ហោតិ ទាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ញលិករ-
 ណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក កិមិលវគ្គ

[១០៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ចម្រើនរបស់
ព្រះរាជា ប្រកបដោយអង្គ ៥ ជាសេះគួរដល់ព្រះរាជា ជាទីប្រើប្រាស់
របស់ព្រះរាជា ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជាបាន ។ ប្រកប
ដោយអង្គ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមានចិត្តត្រង់ ១ មានសន្ទុះលឿន ១
មានចិត្តទន់ ១ មានចិត្តអត់ធន់ ១ មានចិត្តស្ងប់ស្ងៀម ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ចម្រើនរបស់ព្រះរាជា ប្រកបដោយអង្គ
ទាំង ៥ នេះ ទើបជាសេះគួរដល់ព្រះរាជា ជាទីប្រើប្រាស់របស់ព្រះរាជា
ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៥ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ទើបជាអ្នកគួរទទួលគ្រឿងបូជា
គួរទទួលអាគន្ធកិរិយា គួរទទួលទក្ខិណាទាន គួរធ្វើអញ្ញាលី ជា
បុញ្ញក្ខេត្តរបស់សត្វលោក រកខេត្តដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ។ ប្រកប
ដោយអង្គ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមានចិត្តត្រង់ ១ មានសន្ទុះលឿន ១
មានចិត្តទន់ ១ មានចិត្តអំណត់ ១ មានចិត្តស្ងប់ស្ងៀម ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ ទើបជាអ្នកគួរទទួល
គ្រឿងបូជា គួរទទួលអាគន្ធកិរិយា គួរដល់ទក្ខិណាទាន គួរធ្វើ
អញ្ញាលី ជាបុញ្ញក្ខេត្តរបស់សត្វលោក រកខេត្តដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១០៤] បញ្ចមាណិ ភិក្ខុវេ ពលាណិ ។ កត-
មាណិ បញ្ច ។ សន្ទាពលំ ហិរិពលំ ឌីត្តប្បពលំ
វិយពលំ បញ្ញាពលំ ។ ឥមាណិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
ពលាណីតិ ។

[១០៥] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ចេតោទីលា ។ កតមេ
បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សត្តវិ កង្ខតិ វិចិកិច្ចតិ
នាធិមុច្ចតិ ន សម្មសីទតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ សត្តវិ កង្ខតិ វិចិកិច្ចតិ នាធិមុច្ចតិ ន
សម្មសីទតិ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ
អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាធាយ យស្ស ចិត្តំ ន
នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាធាយ
អយំ បបមោ ចេតោទីលា ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ ធម្មេ... សង្ខេ... សិក្ខាយ... សព្វហ្មចារីសុ
កុបិតោ ហោតិ អនត្តមនោ អាហាតចិត្តោ ទីលជាតោ ។
យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីសុ កុបិតោ ហោតិ
អនត្តមនោ អាហាតចិត្តោ ទីលជាតោ តស្ស ចិត្តំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១០៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពលៈនេះមាន ៥ យ៉ាង ។
ពលៈ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសទ្ធាពលៈ ១ ហិរិពលៈ ១ ឱត្តប្បពលៈ ១
វិរិយពលៈ ១ បញ្ញាពលៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពលៈមាន ៥
យ៉ាងនេះឯង ។

[១០៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចម្រើននៃចិត្តនេះមាន ៥ យ៉ាង ។
ចម្រើននៃចិត្ត ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ សង្ស័យ ជឿងឆ្ងល់ មិនចុះចិត្តស៊ប់ មិនជ្រះថ្លាក្នុងព្រះសាស្តា ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាសង្ស័យ ជឿងឆ្ងល់ មិនចុះចិត្តស៊ប់ មិនជ្រះ-
ថ្លាក្នុងព្រះសាស្តា ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ មិនបង្កោនទៅ ដើម្បីដុតកម្ដៅ
កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីធ្វើមិនដាច់ ដើម្បីតាំងមាំ ចិត្ត
របស់ភិក្ខុណា មិនបង្កោនទៅ ដើម្បីដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
រឿយ ។ ដើម្បីធ្វើមិនដាច់ ដើម្បីតាំងមាំ នេះជាចម្រើននៃចិត្តទី ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងព្រះធម៌... ក្នុងព្រះសង្ឃ...
ក្នុងសិក្ខា... ភិក្ខុមានចិត្តខឹងអាក់អន់គ្មានក្ដាញ់ រឺបឹងរឺវង់រូសក្នុងសព្វហ្ម-
ចារីទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មានចិត្តខឹងអាក់អន់
គ្មានក្ដាញ់ រឺបឹងរឺវង់រូសក្នុងសព្វហ្មចារីទាំងឡាយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ

បញ្ចមបណ្ណាសកេ កិមិលវគ្គោ

ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ
 បដាណាយ យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ
 អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាណាយ អយំ
 បញ្ចមោ ចេតោទីលោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច ចេតោទីលាតិ ។

[១០៦] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ចេតសោ វិនិពន្ធា ។
 កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ អវីតរាគោ
 ហោតិ អវិតតច្ឆន្ទោ អវិតតប្បមោ អវិតតបិចាសោ
 អវិតតបរិណ្ណាហោ អវិតតតណ្ហោ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ កាមេសុ អវីតរាគោ ហោតិ អវិតតច្ឆន្ទោ
 អវិតតប្បមោ អវិតតបិចាសោ អវិតតបរិណ្ណាហោ
 អវិតតតណ្ហោ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ
 អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាណាយ យស្ស ចិត្តំ
 ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ
 បដាណាយ អយំ បឋមោ ចេតសោ វិនិពន្ធា ។

បញ្ចមបណ្ណាសក កិមិលវត្ត

មិនបង្ហោនទៅ ដើម្បីដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីធ្វើ
មិនដាច់ ដើម្បីតាំងមាំ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្ហោនទៅ ដើម្បីដុតកម្ដៅ
កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីធ្វើមិនដាច់ ដើម្បីតាំងមាំ នេះជា
ចម្រើននៃចិត្តទី ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចម្រើននៃចិត្តមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[១០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណងនៃចិត្តនេះមាន ៥ យ៉ាង ។
ចំណងនៃចិត្ត ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក មិនទាន់ប្រាសចាកឆន្ទៈ មិនទាន់ប្រាស
ចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្ដីស្រេកឃ្មាន មិនទាន់
ប្រាសចាកសេចក្ដីក្រហល់ក្រហាយ មិនទាន់ប្រាសចាកតណ្ហា ក្នុងកាម
ទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា មិនទាន់ប្រាស
ចាកតម្រេក មិនទាន់ប្រាសចាកឆន្ទៈ មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្ដី
ស្រឡាញ់ មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្ដីស្រេកឃ្មាន មិនទាន់ប្រាស
ចាកសេចក្ដីក្រហល់ក្រហាយ មិនទាន់ប្រាសចាកតណ្ហា ក្នុងកាម
ទាំងឡាយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ មិនបង្ហោនទៅ ដើម្បីដុតកម្ដៅ
កិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីធ្វើមិនដាច់ ដើម្បីតាំងមាំ ចិត្ត
របស់ភិក្ខុណា មិនបង្ហោនទៅ ដើម្បីដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
រឿយ ។ ដើម្បីធ្វើមិនដាច់ ដើម្បីតាំងមាំ នេះជាចំណងនៃចិត្តទី ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេ អរីតរាគោ ហោតិ...
 រូបេ អរីតរាគោ ហោតិ... យាវទត្ថំ ឧទរាវទេហកំ
 ភុញ្ញត្វា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ
 វិហារតិ... អញ្ញតរំ ទេវនិកាយំ បណិជាយ
 ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា រតេន វា
 តមេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ
 ទេវញ្ញតរោ វាតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អញ្ញតរំ
 ទេវនិកាយំ បណិជាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិនាហំ
 សីលេន វា រតេន វា តមេន វា ព្រហ្មចរិយេន វា
 ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតរោ វាតិ តស្ស ចិត្តំ
 ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ
 បដានាយ យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ
 អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដានាយ អយំ បញ្ចមោ
 ចេតសោ វិនិពន្ធា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 ចេតសោ វិនិពន្ធាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុង
 កាយ... មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងរូប... បរិភោគទាល់តែឆ្អែត
 ពេញពោះ ប្រកបការដេកជាសុខ ផ្អែកជាសុខ លក់ជាសុខ... ប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយៈដោយប្រាថ្នា នូវទេវនិកាយណាមួយថា អាត្មាអញនឹង
 បានជាទេវតាសក្តិធំ ឬ ទេវតាសក្តិតូច ដោយសីលនេះ វត្តនេះ សេចក្តី
 ព្យាយាមនេះឬដោយព្រហ្មចរិយៈនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា
 ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈដោយប្រាថ្នាទេវនិកាយណាមួយថា អាត្មាអញនឹង
 បានជាទេវតាសក្តិធំ ឬទេវតាសក្តិតូច ដោយសីលនេះ វត្តនេះ សេចក្តី
 ព្យាយាមនេះឬដោយព្រហ្មចរិយៈនេះ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ មិនបង្ហោនទៅ
 ដើម្បីដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីធ្វើមិនដាច់ ដើម្បី
 តាំងមាំ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនបង្ហោនទៅ ដើម្បីដុតកម្ដៅកិលេស
 ដើម្បីប្រកបរឿយ ។ ដើម្បីធ្វើមិនដាច់ ដើម្បីតាំងមាំ នេះជាចំណងនៃ
 ចិត្តទី ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណងនៃចិត្តមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ កិមិលវគ្គោ

[១០៧] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាណិសំសា យាកុយា ។
 កតមេ បញ្ច ។ ខុទ្ទំ បដិហនតិ បិចាសំ បដិវិទេតិ
 វាតំ អនុលោមេតិ វត្ថី សោធនេតិ អាមារសេសំ
 ចាចេតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាណិសំសា
 យាកុយាតិ ។

[១០៨] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា ទន្តកដ្ឋស្ស
 អខានេ ។ កតមេ បញ្ច ។ អចក្កុស្សំ មុទំ ទុក្កន្ទំ
 ហោតិ រសហរណិយោ ន វិសុជ្ឈន្តិ បិត្តំ សេម្ហំ
 ភត្តំ បរិយោនទ្ធពតិ ភត្តមស្ស នច្ឆានេតិ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា ទន្តកដ្ឋស្ស អខានេ ។
 បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាណិសំសា ទន្តកដ្ឋស្ស ខានេ ។
 កតមេ បញ្ច ។ ចក្កុស្សំ មុទំ ន ទុក្កន្ទំ ហោតិ
 រសហរណិយោ វិសុជ្ឈន្តិ បិត្តំ សេម្ហំ ភត្តំ ន
 បរិយោនទ្ធពតិ ភត្តមស្ស នាទេតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច អាណិសំសា ទន្តកដ្ឋស្ស ខានេតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក កិមិលវគ្គ

[១០៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សបបរនេះមាន ៥ យ៉ាង ។
 អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកម្ចាត់បង់សេចក្តីឃ្នាន ១ កម្ចាត់បង់
 សេចក្តីស្រេក ១ ញ៉ាំងខ្យល់ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅសព្វ ១ ញ៉ាំងសរសៃឲ្យស្អាត ១
 ញ៉ាំងអាហារថ្មីដែលនៅសល់ឲ្យឆ្អិន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 អានិសង្សបបរ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[១០៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសក្នុងការមិនទំពាឈើស្នួន
 នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមានចក្ខុមិនស្អាត ១
 មាត់មានក្លិនស្អុយ ១ សរសៃនាំរសអាហារមិនបរិសុទ្ធ ១ ប្រមាត់
 និងស្មៅស្នួររឹតបាយ ១ មិនឆ្ងាញ់បាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ទោសក្នុងការមិនទំពាឈើស្នួនមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ អានិសង្សក្នុងការទំពាឈើស្នួននេះមាន ៥ យ៉ាង ។
 អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺនាំឲ្យមានចក្ខុស្អាត ១ មាត់មិនមានក្លិន
 ស្អុយ ១ សរសៃនាំរសអាហារបរិសុទ្ធ ១ ប្រមាត់និងស្មៅមិនរូប
 រឹតបាយ ១ ឆ្ងាញ់បាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សក្នុងការ
 ទំពាឈើស្នួនមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១០៩] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា អាយតកេន
 កីតស្សវេន ធម្មំ ភណ្ឌាន្តស្ស ។ កតមេ បញ្ច ។
 អត្តាបិ តស្មី សវេ សារជ្ជតិ បរេបិ តស្មី សវេ
 សារជ្ជន្តិ កហាបតិកាបិ ឧជ្ឈាយន្តិ យថេវ មយំ
 កាយាម វេរមេវមេ សមណា សក្យបុត្តិយា
 កាយន្តីតិ សរកុត្តិម្បិ និកាមយមាណស្ស សមាទិស្ស
 ភន្តោ ហោតិ បច្ឆិមា ជនតា ទិដ្ឋានុកតី អាបជ្ជតិ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា អាយតកេន
 កីតស្សវេន ធម្មំ ភណ្ឌាន្តស្សាតិ ។

[១១០] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា មុដ្ឋស្សតិស្ស
 អសម្បជានស្ស និទ្ធិំ ឱក្កមតោ ។ កតមេ បញ្ច ។
 ទុក្ខំ សុបតិ ទុក្ខំ បដិពុជ្ឈតិ ចាបកំ សុបិណ្ឌំ
 បស្សតិ ទេវតា ន រក្ខន្តិ អសុចិ មុច្ចតិ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា មុដ្ឋស្សតិស្ស
 អសម្បជានស្ស និទ្ធិំ ឱក្កមតោ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ
 អាទិសំសា ឧបដ្ឋិតស្សតិស្ស សម្បជានស្ស និទ្ធិំ
 ឱក្កមតោ ។ កតមេ បញ្ច ។ សុខំ សុបតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១០៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គលពោលធម៌ដោយ
 សំឡេងច្រៀងវែងនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួន
 ឯងក៏ត្រេកអរ ក្នុងសំឡេងនោះ ១ ជនទាំងឡាយដទៃ ក៏ត្រេកអរ ក្នុង
 សំឡេងនោះ ១ គហបតីទាំងឡាយ ពោលទោសថា ពួកយើងច្រៀង
 យ៉ាងណា ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ទាំងនេះ ក៏ច្រៀងយ៉ាងនោះដែរ ១
 បុគ្គលពេញចិត្តក្នុងការសូត្ររលាក់រលែកសំឡេង រមែងខូចសមាធិ ១
 ពួកជនខាងក្រោយនឹងដល់នូវទិដ្ឋានុគតិ (យកតម្រាប់តាម) ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គលពោលធម៌ ដោយសំឡេងច្រៀងវែង
 មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[១១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គលដេកលក់ ភ្លេច
 ស្មារតី មិនដឹងខ្លួននេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺដេក
 លក់ជាទុក្ខ ១ ភ្ញាក់ឡើងជាទុក្ខ ១ យល់សប្តិអាក្រក់ ១ ទេវតាមិនរក្សា ១
 អសុចិហ្សរចេញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គលដេក
 លក់ ភ្លេចស្មារតី មិនដឹងខ្លួន មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ អានិសង្សរបស់បុគ្គលដេកលក់ ប្រុងស្មារតី ដឹងខ្លួននេះ
 មាន ៥ យ៉ាង ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺដេកលក់ជាសុខ ១

បញ្ចមបណ្ណាសកេ កិមិលវគ្គោ

សុខំ បដិពុជ្ឈតិ ន ចាបកំ សុបិដំ បស្សតិ ទេវតា
 រក្ខតិ អសុចិ ន មុច្ចតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច អាណិសំសា ឧបដ្ឋិតស្សតិស្ស សម្មជានស្ស
 និទ្ធុំ ឌីក្កមតោតិ ។

កិមិលវគ្គោ បបមោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

ភិមិលោ ធម្មស្សវេនំ
 អាជានី ច ពលំ ទីលំ
 វិនិត្តំ យាតុ កដ្ឋំ កីតំ
 មុដ្ឋស្សតិបិ ចាតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក កិមិលវគ្គ

ភ្នាក់ឡើងជាសុខ ១ មិនយល់សប្តិអាក្រក់ ១ ទេវតារក្សា ១ អសុចិមិន
ហូរចេញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សរបស់បុគ្គលដេកលក់
ប្រុងស្មារតី ដឹងខ្លួន មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ កិមិលវគ្គ ទី ១ ។

ឧទ្ធាននៃកិមិលវគ្គនោះគឺ

ពោលអំពីរឿងកិមិលត្ថេរ ១ អំពីអានិសង្សស្តាប់ធម៌ ១
អំពីសេះអាជានេយ្យ ១ អំពីធម៌ជាកម្លាំង ១ អំពីចម្រើននៃ
ចិត្ត ១ អំពីចំណងនៃចិត្ត ១ អំពីអានិសង្សបបរ ១ អំពី
ឈើស្ងួត ១ អំពីការពោលធម៌ដោយសំឡេងច្រៀងវែង ១
អំពីការដេកលក់ ភ្លេចស្មារតី ១ ។

អក្កោសកវគ្គោ

[១១១] យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អក្កោសក-
បរិកាសកោ អរិយុបវាទី សព្វប្បចារីនំ តស្ស បញ្ច
អាទីនវា ចាដិកដ្ឋា ។ កតមេ បញ្ច ។ ចារាដិកោ
វា ហោតិ និទ្ទបរិបន្តោ អញ្ញតំ វា សង្កិលីដ្ឋំ អាបត្តិ
អាបដ្ឋតិ ពាជ្ឈំ វា ហោតាតដ្ឋំ ដុសតិ សម្មទ្កេណ
កាលំ កហោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ
ទុក្ខតិ វិនិចាតំ និរយំ ឧបបដ្ឋតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ អក្កោសកបរិកាសកោ អរិយុបវាទី សព្វប្ប-
ចារីនំ តស្ស ឥមេ បញ្ច អាទីនវា ចាដិកដ្ឋាតិ ។

[១១២] យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ភណ្ឌានការកោ
កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ
សង្ឃេ អធិការណាការកោ តសុស បញ្ច អាទីនវា
ចាដិកដ្ឋា ។ កតមេ បញ្ច ។ អនទិតតំ នាទិតច្ចតិ
អទិតតំ បរិហាយតិ ចាបកោ កិត្តិសន្តោ អពុក្ខច្ចតិ
សម្មទ្កេណ កាលំ កហោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
អចាយំ ទុក្ខតិ វិនិចាតំ និរយំ ឧបបដ្ឋតិ ។

អក្កោសកវគ្គ

[១១១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាដេរ ប្រទេច តិះដៀល ព្រះអរិយៈ ចំពោះសព្វហ្មចារីទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាង តែងប្រាកដ ឡើងដល់ភិក្ខុនោះ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកត្រូវ បារាជិក អស់ផ្លូវកែខែ ១ ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិដ៏សៅហ្មងណាមួយ ១ ជា អ្នកប៉ះពាល់នូវរោគយ៉ាងធ្ងន់ ១ ជាអ្នកស្លាប់វង្វេងស្មារតី ១ លុះបែក ធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតជាតិរច្ចាន ប្រេត អសុរកាយ និងនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាដេរ ប្រទេច តិះដៀល ព្រះអរិយៈ ចំពោះសព្វហ្មចារីទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ តែង ប្រាកដឡើងដល់ភិក្ខុនោះ ។

[១១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាជាអ្នកធ្វើនូវសេចក្តី ប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើនូវជម្លោះ ធ្វើនូវវិវាទ ធ្វើនូវតិរច្ចានកថា ធ្វើនូវ អធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ទោស ៥ យ៉ាង តែងប្រាកដឡើងដល់ភិក្ខុនោះ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនបានគុណវិសេសដែលខ្លួនមិនទាន់បាន ១ គុណវិសេស ដែលខ្លួនបានហើយសាបសូន្យទៅវិញ ១ កិត្តិសព្ទអាក្រក់ រមែងខ្វរខ្វាយទៅ ១ ស្លាប់វង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ ទៅ ក៏ទៅកើតជាតិរច្ចាន ប្រេត អសុរកាយ និងនរក ១ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អក្កោសកវគ្គោ

យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ភណ្ណានការកោ
 កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ
 សង្ឃេ អធិការណការកោ តស្ស ឥមេ បញ្ច
 អាទីនវា ចាជិត្តាតិ ។

[១១៣] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា ទុស្សីលស្ស
 សីលវិបត្តិយា ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ទុស្សីលោ សីលវិបន្នោ បមាទាធិការណំ មហតី
 កោតជាជី និកច្ឆតិ អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ អាទីនវោ
 ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ទុស្សីលស្ស សីលវិបន្នស្ស ចាបកោ កិត្តិសន្នោ
 អពុត្តច្ឆតិ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស
 សីលវិបត្តិយា ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ទុស្សីលោ សីល-
 វិបន្នោ យញ្ញនេវ បរិសំ ឧបសង្កមតិ យទិ ខត្តិយបរិសំ
 យទិ ព្រាហ្មណបរិសំ យទិ កហាបតិបរិសំ យទិ
 សមណបរិសំ អរិសារនោ ឧបសង្កមតិ មង្គក្ខតោ
 អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស
 សីលវិបត្តិយា ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ទុស្សីលោ

បញ្ចមបណ្ណាសក អក្កោសកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាជាអ្នកធ្វើសេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើដម្លោះ ធ្វើវិវាទ ធ្វើតិរច្ឆានកថា ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ តែងប្រាកដឡើងដល់ភិក្ខុនោះ ។

[១១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសនៃសីលវិបត្តិរបស់បុគ្គល ទ្រុស្តសីលនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីល ក្នុងលោកនេះ តែងដល់នូវ សេចក្តីវិនាសសម្បត្តិដ៏ចម្រើន ហេតុមកពីសេចក្តីប្រមាទ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ១ នៃសីលវិបត្តិរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីលហើយ តែងមានកិត្តិសព្ទដ៏អាក្រក់ខ្វះខាយទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ២ នៃសីលវិបត្តិរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីលហើយ (បើ) ចូលទៅកាន់បរិសទ្យណា ទោះបីជាខត្តិយបរិសទ្យក្តី ព្រាហ្មណបរិសទ្យក្តី គហបតិបរិសទ្យក្តី សមណបរិសទ្យក្តី ក៏គ្មានភ្លៀវភ្លា តែងមានមុខឱនចុះដើរចូលទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៣ នៃសីលវិបត្តិរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសីល

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សីលវិបន្នោ សម្មទ្កោ កាលំ ករោតិ អយំ ភិក្ខុវេ
 ចតុត្តោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ទុស្សីលោ សីលវិបន្នោ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា អចាយំ ទុក្ខតី វិទិនាតំ និរយំ ឧប-
 បជ្ជតិ អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ អាទីនវោ ទុស្សីលស្ស
 សីលវិបត្តិយា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា
 ទុស្សីលស្ស សីលវិបត្តិយា ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ
 អាទិសំសោ សីលវតោ សីលសម្មទាយ ។ កតមេ
 បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ សីលវា សីលសម្មទ្កោ
 អប្បមាទាទិករណំ មហាន្តំ ភោកក្ខន្ធី អទិកច្ចតិ
 អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ អាទិសំសោ សីលវតោ សីល-
 សម្មទាយ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ សីលវតោ
 សីលសម្មទ្កស្ស កល្យាណោ កិត្តិសទ្កោ អព្ពក្ខច្ចតិ
 អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ អាទិសំសោ សីលវតោ
 សីលសម្មទាយ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ សីលវា
 សីលសម្មទ្កោ យញ្ញនេវ បរិសំ ឧបសង្កមតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

វិបត្តិចាកសីល តែងស្លាប់វង្វេងស្មារតី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
 ជាទោសទី ៤ នៃសីលវិបត្តិរបស់បុគ្គលទ្រុស្តសីល ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ មួយវិញទៀត បុគ្គលទ្រុស្តសីល វិបត្តិចាកសីលហើយ
 លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងកើតជាតិរច្ចាន ប្រេត អសុរកាយ
 និងនរក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៥ នៃសីលវិបត្តិរបស់បុគ្គល
 ទ្រុស្តសីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសនៃសីលវិបត្តិរបស់បុគ្គល
 ទ្រុស្តសីល មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស
 នៃសីលសម្បទារបស់បុគ្គលមានសីលនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ អានិសង្ស ៥
 យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយ
 សីលក្នុងលោកនេះ តែងបាននូវគំនរសម្បត្តិដ៏ច្រើន ហេតុមកពីសេចក្តី
 មិនប្រមាទ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ១ នៃសីលសម្បទា
 របស់បុគ្គលមានសីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គល
 មានសីល បរិបូណ៌ដោយសីលហើយ តែងមានកិត្តិសព្ទដ៏ពីរោះខ្ពង់ខ្ពាយ
 ទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ២ នៃសីលសម្បទារបស់
 បុគ្គលមានសីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលមាន
 សីល បរិបូណ៌ដោយសីលហើយ (បើ) ចូលទៅកាន់បរិសទ្យណា

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អក្កោសកវគ្គោ

យទិ ខត្តិយបរិសំ យទិ ព្រាហ្មណបរិសំ យទិ កហាបតិ-
 បរិសំ យទិ សមណបរិសំ វិសារាទោ ឧបសង្កមតិ
 អមង្គក្ខតោ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ អាទិសំសោ
 សីលវតោ សីលសម្មទាយ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 សីលវា សីលសម្មន្នោ អសម្មន្នោ កាលំ ករោតិ
 អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ អាទិសំសោ សីលវតោ
 សីលសម្មទាយ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ សីលវា
 សីលសម្មន្នោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុភតិ
 សត្តំ លោកំ ឧបបន្នតិ អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ
 អាទិសំសោ សីលវតោ សីលសម្មទាយ ។ ឥមេ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសោ សីលវតោ សីល-
 សម្មទាយាតិ ។

[១១៤] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិណវា ពហុកាណាស្មី
 បុគ្គលេ ។ កតមេ បញ្ច ។ មុសា ភណាតិ បិសុណំ
 ភណាតិ ជរុសំ ភណាតិ សម្មប្បលាបំ ភណាតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក អក្កោសកវគ្គោ

ទោះបីជាខត្តិយបរិសទ្យក្តី ព្រាហ្មណបរិសទ្យក្តី គហបតិបរិសទ្យក្តី
 សមណបរិសទ្យក្តី តែងក្លៀវក្លា មិនឱនមុខចុះដើរចូលទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ៣ នៃសីលសម្បទារបស់បុគ្គលមានសីល ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល
 តែងស្លាប់ មិនវង្វេងស្មារតីឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្ស
 ទី ៤ នៃសីលសម្បទារបស់បុគ្គលមានសីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយវិញទៀត បុគ្គលមានសីល បរិបូណ៌ដោយសីល លុះបែកធ្លាយ
 រាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ៥ នៃសីលសម្បទារបស់បុគ្គលមាន
 សីល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃសីលសម្បទារបស់បុគ្គល
 មានសីល មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[១១៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គលនិយាយច្រើននេះ
 មាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺនិយាយកុហក ១ និយាយ
 ញុះញង់ ១ និយាយពាក្យអាក្រក់ ១ និយាយពាក្យឥតប្រយោជន៍ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អចាយំ ទុក្ខតី
 វិនិចាតំ និរយំ ឧបបន្នតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច អាទីនវា ពហុកាលាស្មី បុគ្គលេ ។ បញ្ចិមេ
 ភិក្ខុវេ អាទិសំសា មន្តកាលាស្មី បុគ្គលេ ។
 កតមេ បញ្ច ។ ន មុសា ភណាតិ ន បិសុណំ
 ភណាតិ ន ធរុសំ ភណាតិ ន សម្មប្បលាបំ ភណាតិ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតី សក្កំ លោកំ
 ឧបបន្នតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសា
 មន្តកាលាស្មី បុគ្គលេតិ ។

[១១៥] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា អក្ខន្តិយា ។
 កតមេ បញ្ច ។ ពហុនោ ជនស្ស អប្បិយោ ហោតិ
 អមនាទោ វេពហុលោ ច ហោតិ វន្តពហុលោ ច
 សម្មទ្កេណ កាលំ ករោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្ម-
 រណា អចាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបន្នតិ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា អក្ខន្តិយា ។
 បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា ខន្តិយា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ទៅកើតជាតិវច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ
 និងនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គលនិយាយច្រើន
 មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សរបស់បុគ្គល
 និយាយតិចនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមិន
 និយាយកុហក ១ មិននិយាយញុះញង់ ១ មិននិយាយពាក្យអាក្រក់ ១
 មិននិយាយឥតប្រយោជន៍ ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅ
 កើតក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស
 របស់បុគ្គលនិយាយតិច មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[១១៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសនៃសេចក្តីមិនអត់ធន់នេះ
 មាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនជាទីស្រឡាញ់ មិន
 ជាទីពេញចិត្តរបស់ជនច្រើន ១ ជាអ្នកច្រើនដោយពៀរ ១ ច្រើនដោយ
 ទោស ១ តែងស្លាប់វង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ
 តែងទៅកើតជាតិវច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ និងនរក ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសនៃសេចក្តីមិនអត់ធន់ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃសេចក្តីអត់ធន់នេះ មាន ៥ យ៉ាង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អក្កោសកវគ្គោ

កតមេ បញ្ច ។ ពហុនោ ជនស្ស បិយោ ហោតិ
មនាចោ ន វេពហុលោ ហោតិ ន វដ្ឋពហុលោ
អសម្មុទ្ឋោ កាលំ កហោតិ កាយស្ស ភេនា
បរម្មរណា សុតតី សក្កំ លោកំ ឧបបដ្ឋតិ ។
ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសា ខន្តិយាតិ ។
[១១៦] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិនវា អក្ខន្តិយា ។
កតមេ បញ្ច ។ ពហុនោ ជនស្ស អប្បិយោ ហោតិ
អមនាចោ លុទ្ធា ច ហោតិ វិប្បជិសារី ច
សម្មុទ្ឋោ កាលំ កហោតិ កាយស្ស ភេនា បរម្ម-
រណា អចាយំ ទុក្ខតី វិនិចាតំ និរយំ ឧបបដ្ឋតិ ។
ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិនវា អក្ខន្តិយា ។
បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា ខន្តិយា ។ កតមេ
បញ្ច ។ ពហុនោ ជនស្ស បិយោ ហោតិ មនាចោ
អលុទ្ធា ច ហោតិ អវិប្បជិសារី ច អសម្មុទ្ឋោ
កាលំ កហោតិ កាយស្ស ភេនា បរម្មរណា
សុតតី សក្កំ លោកំ ឧបបដ្ឋតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
បញ្ច អាទិសំសា ខន្តិយាតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក អក្កោសកវគ្គ

អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត
របស់ជនច្រើន ១ មិនច្រើនដោយពៀរ ១ មិនច្រើនដោយទោស ១
តែងស្លាប់មិនវង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅ
កើតក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស
នៃសេចក្តីអត់ធន់ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[១១៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសនៃសេចក្តីមិនអត់ធន់ នេះ
មាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនជាទីស្រឡាញ់
មិនជាទីពេញចិត្តរបស់ជនច្រើន ១ ជាមនុស្សអាក្រក់ ១ ជាមនុស្ស
មានសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ១ តែងស្លាប់វង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយ
រាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាតិរច្ចាន ប្រេត អសុរកាយ និង
នរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសនៃសេចក្តីមិនអត់ធន់ មាន ៥
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃសេចក្តីអត់ធន់នេះ
មាន ៥ យ៉ាង ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាទីស្រឡាញ់
ជាទីពេញចិត្តរបស់ជនច្រើន ១ មិនជាមនុស្សអាក្រក់ ១ មិនក្តៅ
ក្រហាយ ១ តែងស្លាប់មិនវង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់
ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អានិសង្សនៃសេចក្តីអត់ធន់ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១១៧] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា អចាសា-
 ទិកេ ។ កតមេ បញ្ច ។ អត្តាបិ អត្តានំ ឧបវេទតិ
 អនុវិច្ឆ វិញ្ញ ករហន្តិ ចាបកោ កិត្តិសន្នោ
 អពុក្កច្ឆតិ សម្មន្នោ កាលំ ករោតិ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា អចាយំ ទុក្កតិ វិនិចាតំ និរយំ
 ឧបបជ្ជតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា
 អចាសាទិកេ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា
 ចាសាទិកេ ។ កតមេ បញ្ច ។ អត្តាបិ អត្តានំ ន
 ឧបវេទតិ អនុវិច្ឆ វិញ្ញ បសំសន្តិ កល្យាណោ
 កិត្តិសន្នោ អពុក្កច្ឆតិ អសម្មន្នោ កាលំ ករោតិ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតិ សក្កំ លោកំ
 ឧបបជ្ជតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសា
 ចាសាទិកេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គល អ្នកមានអំពើ
មិនជាទីជ្រះថ្លា នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ
ខ្លួនឯង ក៏តិះដៀលខ្លួនបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពិចារណាហើយ
រមែងតិះដៀលបាន ១ កិត្តិសព្ទអាក្រក់ខ្លខ្លាយទៅ ១ តែងស្លាប់វង្វេង
ស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាតិវិញបាន
ប្រេត អសុរកាយ និងនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស
របស់បុគ្គល អ្នកមានអំពើមិនជាទីជ្រះថ្លា មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សរបស់បុគ្គល អ្នកមានអំពើជាទីជ្រះថ្លា នេះ
មាន ៥ យ៉ាង ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង តិះដៀលខ្លួនឯង
មិនបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពិចារណាហើយ រមែងសរសើរ ១
កិត្តិសព្ទដ៏ពិរោះខ្លខ្លាយទៅ ១ តែងស្លាប់មិនវង្វេងស្មារតី ១ លុះបែក
ធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សរបស់បុគ្គល អ្នកមានអំពើជាទីជ្រះថ្លា
មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អក្កោសកវគ្គោ

[១១៨] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា អចាសាទិកេ ។
 កតមេ បញ្ច ។ អប្បសន្នា នប្បសីទន្តិ បសន្នាទំ
 ឯកច្ចាទំ អញ្ញបត្តំ ហោតិ សត្តុ សាសទំ ន
 កតំ ហោតិ បច្ឆិមា ជនតា ទិដ្ឋានុកតី អាបដ្ឋតិ
 ចិត្តមស្ស នប្បសីទតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 អាទីនវា អចាសាទិកេ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា
 ចាសាទិកេ ។ កតមេ បញ្ច ។ អប្បសន្នា បសីទន្តិ
 បសន្នាទំ ភិយ្យោកាវោ ហោតិ សត្តុ សាសទំ កតំ
 ហោតិ បច្ឆិមា ជនតា ទិដ្ឋានុកតី អាបដ្ឋតិ ចិត្តមស្ស
 បសីទតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសា
 ចាសាទិកេតិ ។

[១១៩] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា អត្តិស្មី ។
 កតមេ បញ្ច ។ អចក្កុស្សោ ទុព្វណ្ណករណោ
 ទុព្វលករណោ សង្កណិកាបវឌ្ឍនោ^(១) តិវច្ឆានកថា-
 បវត្តនិកោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា អត្តិស្មិន្តិ ។

១ ម. សង្កណិកាវាមពន្ធនោ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក អក្កោសកវគ្គ

[១១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គល អ្នកមានអំពើ
មិនជាទីជ្រះថ្លា នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺពួក
ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា រមែងមិនជ្រះថ្លា ១ ពួកជនខ្លះដែលជ្រះថ្លាហើយ
ក៏ត្រឡប់ជាងាកចិត្តចេញ ១ ឈ្មោះថា មិនធ្វើតាមពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះ
សាស្តា ១ ប្រជុំជនខាងក្រោយនឹងយកតម្រាប់តាម ១ ចិត្តរបស់បុគ្គល
នោះមិនជ្រះថ្លា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសរបស់បុគ្គលអ្នក
មានអំពើមិនជាទីជ្រះថ្លា មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អានិសង្សរបស់បុគ្គល អ្នកមានអំពើជាទីជ្រះថ្លា នេះមាន ៥ យ៉ាង ។
អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា រមែងជ្រះថ្លា ១
ពួកជនដែលជ្រះថ្លារួចហើយ រឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ឈ្មោះថា ធ្វើតាម
ពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ១ ប្រជុំជនខាងក្រោយនឹងយកតម្រាប់
តាម ១ ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ រមែងជ្រះថ្លា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អានិសង្សរបស់បុគ្គល អ្នកមានអំពើជាទីជ្រះថ្លា មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[១១៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសក្នុងភ្លើងនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។
ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺឲ្យងងឹតភ្នែក ១ ធ្វើសម្បុរឲ្យអាក្រក់ ១ ធ្វើ
កម្លាំងឲ្យខ្សោយ ១ កុះករដោយពួកគណៈ ១ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីតិរច្ឆាន-
កថា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសក្នុងភ្លើង មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១២០] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា មជ្ជរាយំ ។
 កតមេ បញ្ច ។ វិសមា ពហុរជា ចណ្ណាសុនខា
 វាលយក្ខា ទុល្លភបិណ្ណា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច អាទីនវា មជ្ជរាយន្តិ ។

អក្កោសកវត្តោ ទុតិយោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

អក្កោសកណ្ណានសីលំ

ពហុកាលំ ទ្វេ អទន្តិយោ

អចាសាទិកា ទ្វេ វុត្តា

អត្តិស្មី មជ្ជរេន ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១២០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសក្នុងដែនមជ្ជរាជនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺទីមិនស្មើ ១ មានធូលី ច្រើន ១ មានត្រៃសាហាវ ១ មានយក្សកាច ១ រកបាយបានក្រ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសក្នុងដែនមជ្ជរាជ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ អក្កោសកវគ្គ ទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃអក្កោសកវគ្គនោះគឺ

ពោលអំពីរឿងជេរប្រទេច ១ អំពីរឿងប្រកួតប្រកាន់ ១
អំពីសីល ១ អំពីរឿងនិយាយច្រើន ១ អំពីសេចក្តីមិន
អត់ជន់ ២ រឿង អំពីសេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ២ រឿង អំពីទោស
ក្នុងភ្លើង ១ អំពីទោសក្នុងដែនមជ្ជរាជ ១ ។

ទី១៧ ថាវិក្កវគ្គោ

[១២១] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា ទីយថាវិក្កំ
អនវត្តថាវិក្កំ អនុយុត្តស្ស វិហារតោ ។ កតមេ
បញ្ច ។ អស្សុតំ ន សុណាតិ សុតំ ន បរិយោទបេតិ
សុតេនេកច្ឆេន អវិសារទោ ហោតិ ពាជ្ឈំ ពោតាតដ្ឋំ
ដុសតិ ន ច មិត្តវា ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
អាទីនវា ទីយថាវិក្កំ អនវត្តថាវិក្កំ អនុយុត្តស្ស
វិហារតោ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា សមវត្តចារេ ។
កតមេ បញ្ច ។ អស្សុតំ សុណាតិ សុតំ បរិយោទបេតិ
សុតេនេកច្ឆេន វិសារទោ ហោតិ ន ពាជ្ឈំ ពោតាតដ្ឋំ
ដុសតិ មិត្តវា ច ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
អាទិសំសា សមវត្តចារេតិ ។

[១២២] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា ទីយថាវិក្កំ
អនវត្តថាវិក្កំ អនុយុត្តស្ស វិហារតោ ។ កតមេ
បញ្ច ។ អនទិកតំ នាទិកច្ឆតិ អទិកតំ បរិហាយតិ

ទី២ ចារិកវគ្គ

[១២១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់ បុគ្គលប្រកបរឿយ ។ នូវការដើរឆ្ងាយ ដើរមិនឈប់ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខានស្តាប់រឿង ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ស្តាប់ ១ រឿងដែលធ្លាប់ ស្តាប់ហើយ មិនចូលចិត្តច្បាស់ ១ មិនក្លៀវក្លាដោយរឿងខ្លះដែលបាន ស្តាប់ហើយ ១ មានរោគធ្ងន់មកប៉ះពាល់ ១ ឥតមានមិត្តសំឡាញ់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រកប រឿយ ។ នូវការដើរឆ្ងាយ ដើរមិនឈប់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលដើរតែល្មម ។ ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺបានស្តាប់រឿងដែលមិនធ្លាប់បានស្តាប់ ១ រឿងធ្លាប់ស្តាប់ហើយ នឹងចូលចិត្តច្បាស់ ១ ក្លៀវក្លាដោយរឿងខ្លះដែលបានស្តាប់ហើយ ១ មិនមានរោគជាទម្ងន់មកប៉ះពាល់ ១ មានមិត្តសំឡាញ់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងបុគ្គលដើរតែល្មម ។ ។

[១២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែង មានដល់បុគ្គលប្រកបរឿយ ។ នូវការដើរឆ្ងាយ ដើរមិនឈប់ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនបានគុណវិសេសដែលខ្លួនមិនទាន់ បាន ១ គុណវិសេសដែលខ្លួនបានហើយ ក៏សាបសូន្យទៅវិញ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អធិកតេនេកច្វេន អវិសារទោ ហោតិ ពាជ្ឈំ ហោតាត្ថំ
 ដុសតិ ន ច មិត្តវា ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច អាទីនវា ជីយចារិកំ អនវត្តចារិកំ អនុយុត្តស្ស
 វិហារតោ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា សមវត្តចារេ ។
 កតមេ បញ្ច ។ អនធិកតំ អធិកច្ចតិ អធិកតំ ន
 បរិហាយតិ អធិកតេនេកច្វេន វិសារទោ ហោតិ ន
 ពាជ្ឈំ ហោតាត្ថំ ដុសតិ មិត្តវា ច ហោតិ ។ ឥមេ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសា សមវត្តចារេតិ ។

[១២៣] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា អភិទិវាសេ ។

កតមេ បញ្ច ។ ពហុភណ្ណោ ហោតិ ពហុភណ្ណា-
 សន្និចយោ ពហុភេសជ្ជោ ហោតិ ពហុភេសជ្ជ-
 សន្និចយោ ពហុកិច្ចោ ហោតិ ពហុករណីយោ
 អព្យត្តោ កីករណីយេសុ សំសដ្ឋោ វិហារតិ កហដ្ឋ-
 បព្វជិតេហិ អននុលោមិកេន កិហិសំសក្កេន តម្ហា
 ច អាវាសា បក្កមន្តោ សាបេក្ខោ បក្កមតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មិនក្លៀវក្លាដោយគុណវិសេសបន្តិចបន្តួច ដែលខ្លួនបានហើយ ១ មាន
 រោគយ៉ាងធ្ងន់មកប៉ះពាល់ ១ ឥតមិត្តសំឡាញ់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ទោស ៥ យ៉ាង រមែងមានដល់បុគ្គលប្រកបរឿយ ។ នូវការដើរឆ្ងាយ ដើរ
 មិនឈប់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
 ដល់បុគ្គលដើរតែល្មម ។ ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺគុណវិសេស
 ដែលខ្លួនមិនបាន ក៏គង់នឹងបាន ១ គុណវិសេសដែលខ្លួនបាន
 ហើយមិនសាបសូន្យទៅវិញ ១ ក្លៀវក្លាដោយគុណវិសេសបន្តិចបន្តួច
 ដែលខ្លួនបានហើយ ១ ឥតមានរោគយ៉ាងធ្ងន់មកប៉ះពាល់ ១ មានមិត្ត
 សំឡាញ់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
 ដល់បុគ្គលដើរតែល្មម ។ ។

[១២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែង
 មានដល់បុគ្គលនៅជាប់មិនដាច់ ។ ទោស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជា
 អ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន សន្សំទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន ១ ជាអ្នក
 មានភេសជ្ជៈច្រើន សន្សំភេសជ្ជៈច្រើន ១ ជាអ្នកមានកិច្ចការច្រើន
 ត្រូវធ្វើការច្រើន មិនឈ្នួសក្នុងកិច្ចការ ១ ប្រឡូកប្រឡំដោយពួក
 គ្រហស្ថនិងបព្វជិត នៅរួមតែនឹងគ្រហស្ថដែលមិនសមគួរ ១ កាល
 បើចេញអំពីអាវាសនោះទៅ ចេញទៅទាំងអាឡោះអាល័យ ១ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទី១៧ ចារិកវគ្គោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា អភិទិវាសេ ។
 បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា សមវត្តនិវាសេ ។ កតមេ
 បញ្ច ។ ន ពហុកណ្ណោ ហោតិ ន ពហុកណ្ណាសន្និចយោ
 ន ពហុកេសដ្ឋោ ហោតិ ន ពហុកេសដ្ឋសន្និចយោ
 ន ពហុកិច្ចោ ហោតិ ន ពហុករណីយោ ព្យត្តោ
 កិករណីយេសុ អសំសដ្ឋោ វិហារតិ កហដ្ឋបព្វជិតេហិ
 អនុលោមិកេន តិហិសំសក្កេន តម្ហា ច អាវាសា
 បក្កមដ្ឋោ អនបេក្ខោ បក្កមតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច អាទិសំសា សមវត្តនិវាសេតិ ។

[១២៤] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា អភិទិវាសេ ។
 កតមេ បញ្ច ។ អាវាសមច្ឆរី ហោតិ កុលមច្ឆរី
 ហោតិ លាភមច្ឆរី ហោតិ វណ្ណមច្ឆរី ហោតិ
 ធម្មមច្ឆរី ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 អាទីនវា អភិទិវាសេ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ
 អាទិសំសា សមវត្តនិវាសេ ។ កតមេ បញ្ច ។

បញ្ចមបណ្ណាសក ទី១៧ ថេរវិកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលនៅ
 ជាប់មិនដាច់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែង
 មានដល់បុគ្គលនៅតែល្មម ។ ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមិន
 មានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន មិនសន្សំទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន ១ មិនមាន
 ភេសជ្ជៈច្រើន មិនសន្សំភេសជ្ជៈច្រើន ១ មិនមានកិច្ចការច្រើន
 មិនត្រូវធ្វើកិច្ចការច្រើន ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងការងារទាំងឡាយ ១ មិន
 ច្រឡំក្រឡំដោយពួកគ្រហស្ថនិងបព្វជិត មិននៅរួមជាមួយនឹងគ្រហស្ថ
 ដ៏មិនសមគួរ ១ កាលបើចៀសចេញពីអាវាសនោះទៅ ចៀសចេញ
 ទៅទាំងមិនអាឡោះអាល័យ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥
 យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងបុគ្គលនៅតែល្មម ។ ។

[១២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់
 បុគ្គលនៅជាប់មិនដាច់ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកកំណាញ់
 អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១
 កំណាញ់ធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
 ដល់បុគ្គលនៅជាប់មិនដាច់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ
 រមែងមានដល់បុគ្គលនៅតែល្មម ។ ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ន អាវាសមច្ឆរី ហោតិ ន កុលមច្ឆរី ហោតិ ន
លាភមច្ឆរី ហោតិ ន វណ្ណមច្ឆរី ហោតិ ន
ធម្មមច្ឆរី ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
អាទិសំសា សមវត្ថុនិវាសេតិ ។

[១២៥] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា កុលុបកេ ។
កតមេ បញ្ច ។ អនាមន្តចារេ អាបជ្ជតិ រហោនិ-
សជ្ជាយ អាបជ្ជតិ បដិច្ចន្នេ អាសនេ អាបជ្ជតិ
មាតុក្កាមស្ស ឧត្តរិធិប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេន្តោ
អាបជ្ជតិ កាមសង្កប្បពហុលោ វិហារតិ ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា កុលុបកេតិ ។

[១២៦] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា កុលុ-
បកស្ស ភិក្ខុនោ អតិវេលំ កុលេសុ សំសជ្ជស្ស
វិហារតោ ។ កតមេ បញ្ច ។ មាតុក្កាមស្ស អភិណ្ណា-
ទស្សនំ ទស្សនេ សតិ សំសក្កោ សំសក្កេ សតិ
វិស្សាសោ វិស្សាសេ សតិ ឱតារោ ឱតិណ្ណចិត្តស្សេតំ
ចាទិកដ្ឋំ អនភិរតោ វា ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

គឺជាអ្នកមិនកំណាញ់អាវាស ១ មិនកំណាញ់ត្រកូល ១ មិនកំណាញ់
លាភ ១ មិនកំណាញ់គុណ ១ មិនកំណាញ់ធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលនៅតែល្មម ។ ។

[១២៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
ដល់ភិក្ខុ អ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺរមែង
ត្រូវអាបត្តិ ព្រោះត្រាច់ទៅមិនលា ១ រមែងត្រូវអាបត្តិ ព្រោះអង្គុយក្នុង
ទីស្ងាត់ ១ ត្រូវអាបត្តិ ព្រោះអង្គុយក្នុងទីកំបាំង ១ ត្រូវអាបត្តិ ព្រោះ
សម្តែងធម៌ដល់មាតុគ្រាម លើសជាង ៥ ឬ ៦ ម៉ាត់ ១ ជាអ្នកច្រើន
ដោយសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងផ្លូវកាម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥
យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់ភិក្ខុ អ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ។

[១២៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់
ភិក្ខុ អ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ច្រឡកច្រឡំ ក្នុងត្រកូលហួសវេលា ។
ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺឃើញមាតុគ្រាមរឿយ ។ ១ កាលបើឃើញហើយ
រមែងជាប់ចិត្ត ១ កាលបើជាប់ចិត្តហើយ រមែងមានសេចក្តីស្មិទ្ធស្នាល ១
កាលបើមានសេចក្តីស្មិទ្ធស្នាលហើយ រមែងចុះចិត្ត (ស្រឡាញ់) ១
ដែលចុះចិត្តស្រឡាញ់ហើយ រមែងមិនត្រេកអរនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទី១៧ ចារិកវគ្គោ

សង្កិលិដ្ឋំ អាបត្តិ អាបដ្ឋិស្សតិ សិក្ខុំ វា បច្ចុក្ខាយ
ហីនាយារត្តិស្សតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
អាទីនវា កុលុបកស្ស ភិក្ខុនោ អតិវេលំ កុលេសុ
សំសដ្ឋស្ស វិហារតោតិ ។

[១២៧] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា កោតេសុ ។
កតមេ បញ្ច ។ អត្តិសាធារណា កោតា
ឧទកសាធារណា កោតា រាជសាធារណា កោតា
ចោរសាធារណា កោតា អប្បិយេហិ ទាយាទេហិ
សាធារណា កោតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
អាទីនវា កោតេសុ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា
កោតេសុ ។ កតមេ បញ្ច ។ កោតេ និស្សាយ
អត្តានំ សុខេតិ បីណោតិ សម្មា សុខំ បរិហារតិ
មាតាបិតរោ សុខេតិ បីណោតិ សម្មា សុខំ
បរិហារតិ បុត្តទារទាសកម្មករចោរិសេ សុខេតិ
បីណោតិ សម្មា សុខំ បរិហារតិ មិត្តាមច្ចេ
សុខេតិ បីណោតិ សម្មា សុខំ បរិហារតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទី១៧ ថាវិកវគ្គ

នឹងត្រូវអាបត្តិ សៅហ្មង ឬ នឹងលាសិក្ខាត្រឡប់ទៅកាន់ភេទថោកទាប
វិញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់ភិក្ខុ
អ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល ប្រឡូកប្រឡំក្នុងត្រកូលហួសវេលា ។

[១២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុង
ភោគៈទាំងឡាយ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភោគៈសាធារណៈ
ដល់ភ្លើង ១ ភោគៈសាធារណៈដល់ទឹក ១ ភោគៈសាធារណៈដល់ព្រះ
រាជា ១ ភោគៈសាធារណៈដល់ចោរ ១ ភោគៈសាធារណៈដល់អ្នកទទួល
មត់កដែលមិនជាទីស្រឡាញ់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥
យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងភោគៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥
យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងភោគៈទាំងឡាយ ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាង
គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺអាស្រ័យភោគៈហើយញ៉ាំងខ្លួនឲ្យសុខ ឲ្យឆ្អែត រក្សាខ្លួន
ឲ្យសុខសប្បាយ ១ ញ៉ាំងមាតានិងបិតាឲ្យសុខ ឲ្យឆ្អែត រក្សាមាតាបិតា
ឲ្យសុខសប្បាយ ១ ញ៉ាំងកូនប្រពន្ធ ខ្ញុំ និងបុរសជាកម្មករ ឲ្យសុខ
ឲ្យឆ្អែត រក្សាកូនប្រពន្ធ ខ្ញុំ និងបុរសជាកម្មករ ឲ្យសុខសប្បាយ ១ ញ៉ាំង
មិត្តនិងអាមាត្យឲ្យសុខ ឲ្យឆ្អែត រក្សាមិត្តអាមាត្យឲ្យបានសុខសប្បាយ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សមណព្រាហ្មណេសុ ឧទ្ធចក្កិកំ ទក្ខិណំ បតិដ្ឋាបេតិ

សោវក្កិកំ សុខវិចារិកំ សក្កសំវត្តនិកំ ។ ឥមេ

ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសា កោតេស្វតិ ។

[១២៨] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា ឧស្សរកត្តេ

កុលេ ។ កតមេ បញ្ច ។ យេ តេ អតិថី

ចាហុនា តេ ន កាលេន បដិប្បដេន្តិ យា តា

ពលិបដិក្កាហិកា ទេវតា តា ន កាលេន បដិ-

ប្បដេន្តិ យេ តេ សមណព្រាហ្មណា ឯកភត្តិកា

រត្ថបរតា វិរតា វិកាលកោជនា តេ ន កាលេន

បដិប្បដេន្តិ ទាសកម្មករោវិសា វិមុខា កម្មំ ករោន្តិ

តាវតកញ្ជាវ អសមយេន ភុត្តំ អនោជវន្តំ ហោតិ ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា ឧស្សរកត្តេ កុលេ ។

បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា សមយកត្តេ កុលេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ បញ្ចកនិបាត

តម្កល់ទុកនូវទាន មានផលដ៏ខ្ពស់ក្នុងពួកសមណព្រាហ្មណ៍ ជាទាន
ឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ប្រសើរល្អ មានផលជាសុខ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្ថាន
សួគ៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
ក្នុងភោគៈទាំងឡាយ ។

[១២៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
ក្នុងត្រកូលអ្នកបរិភោគអាហារក្នុងវេលាថ្ងៃពេក ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។
គឺភ្លៀវជាអាគន្ធកៈណា (មកកាន់ផ្ទះ) ជនក្នុងត្រកូលមិនបានបូជា
ភ្លៀវជាអាគន្ធកៈនោះ តាមកាល ១ ពួកទេវតាណាជាអ្នកទទួលពលិកម្ម
ជនក្នុងត្រកូលមិនបានបូជាពួកទេវតានោះ តាមកាល ១ ពួកសមណ-
ព្រាហ្មណ៍ណាជាអ្នកបរិភោគភត្តតៃ ១ ពេល រៀបចំការបរិភោគក្នុង
រាត្រី រៀបចំវិកាលភោជន ជនក្នុងត្រកូលមិនបានបូជាពួកសមណ-
ព្រាហ្មណ៍នោះ តាមកាល ១ ខ្ញុំនិងបុរសជាកម្មករ មុខក្រៀម ប្រឹងធ្វើ
ការងារ ១ ភត្តដែលខ្លួនបរិភោគខុសកាលហើយ ក៏ឥតឱជារស ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងត្រកូល ដែល
បរិភោគអាហារក្នុងពេលថ្ងៃពេក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥
យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងត្រកូល អ្នកបរិភោគអាហារត្រូវវេលា ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទី១៧ ចារិកវគ្គោ

កតមេ បញ្ច ។ យេ តេ អតិថី ចាហុនា តេ
 កាលេន បដិបូជេន្តិ យា តា ពលិបដិក្កាហិកា
 ទេវតា តា កាលេន បដិបូជេន្តិ យេ តេ សមណ-
 ព្រាហ្មណា ឯកកត្តិកា រត្នបរតា វិរតា វិកាលកោជនា
 តេ កាលេន បដិបូជេន្តិ ទាសកម្មករចោរិសា
 អវិមុខា កម្មំ កហេន្តិ តាវតកញ្ជាវ សមយេន
 ភុត្តំ ឱជវន្តំ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 អាទិសំសា សមយភត្តេ កុលេតិ ។

[១២៩] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា កណ្ណាសប្បេ ។

កតមេ បញ្ច ។ អសុចិ ទុក្កន្ទោ សភីរុ សប្បដិកយោ
 មិត្តទុត្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា
 កណ្ណាសប្បេ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចិមេ អាទីនវា
 មាតុក្កាមេ ។ កតមេ បញ្ច ។ អសុចិ ទុក្កន្ទោ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទី១៧ ចារិកវគ្គ

អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺពួកភ្ញៀវជាអាគន្ធកៈណា (មកកាន់ផ្ទះ) ជនក្នុងត្រកូលបានបូជាពួកភ្ញៀវ ជាអាគន្ធកៈនោះ តាមកាល ១ ពួកទេវតាណា ជាអ្នកទទួលពលិកម្ម ពួកជនក្នុងត្រកូល បានបូជាពួកទេវតានោះ តាមកាល ១ ។ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ណា ជាអ្នកបរិភោគភត្តតៃ ១ ពេល រៀបចំការបរិភោគក្នុងរាត្រី រៀបចំវិកាលភោជន ពួកជនក្នុងត្រកូលបានបូជា ពួកសមណព្រាហ្មណ៍នោះ តាមកាល ១ ពួកខ្ញុំនិងបុរសជាកម្មករ មានមុខមិនក្រៀម ប្រឹងធ្វើការងារ ១ ភត្តដែលខ្លួនបរិភោគត្រូវពេលហើយ ក៏មានឱជារសឆ្ងាញ់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងត្រកូលអ្នកបរិភោគភត្តត្រូវពេល ។

[១២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងពស់វែក ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺពស់វែកមិនស្អាត ១ មានក្លិនស្អុយ ១ គួរតក់ស្លុត ១ គួរខ្លាច ១ ទ្រុស្តមិត្រ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងពស់វែក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងមាតុគ្រាម ដូច្នោះដែរ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមាតុគ្រាមមិនស្អាត ១ មានក្លិនស្អុយ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កវនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សក្កិវុ សប្បដិកយោ មិត្តទុត្តិ ។ ឥមេ ខោ

ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា មាតុក្កាមេតិ ។

[១៣០] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា កណ្ណា-

សប្ប ។ កតមេ បញ្ច ។ កោធនោ ឧបនាហី

យោវិសោ ទុដ្ឋិញ្ចា មិត្តទុត្តិ ។ ឥមេ ខោ

ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា កណ្ណាសប្ប ឯវមេវ ខោ

ភិក្ខុវេ បញ្ចមេ អាទីនវា មាតុក្កាមេ ។ កតមេ

បញ្ច ។ កោធនោ ឧបនាហី យោវិសោ ទុដ្ឋិញ្ចា

មិត្តទុត្តិ ។ តត្រិទំ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមស្ស យោវិសតា

យេកុយ្យេន ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ តិព្វរាតោ ។

តត្រិទំ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមស្ស ទុដ្ឋិវតា យេកុយ្យេន

ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ បិសុណាវាចោ ។ តត្រិទំ

ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមស្ស មិត្តទុត្តិតា យេកុយ្យេន ភិក្ខុវេ

មាតុក្កាមោ អតិចារិដិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច

អាទីនវា មាតុក្កាមេតិ ។

ទីយចារិកវគ្គោ តតិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

គួរតក់ស្កុត ១ គួរខ្លាច ១ ទ្រុស្តមិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងមាតុគ្រាម ។

[១៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
ក្នុងពស់ដែក ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺពស់ដែកមានចិត្តក្រោធ ១
ចងពៀរ ១ មានពិសពន្លឹក ១ មានអណ្តាតអាក្រក់ ១ ទ្រុស្តមិត្ត ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងពស់ដែក
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងមាតុគ្រាម
ដូច្នោះដែរ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមាតុគ្រាមច្រើនក្រោធ ១
ចងគំនុំ ១ មានពិសពន្លឹក ១ មានអណ្តាតអាក្រក់ ១ ទ្រុស្តមិត្ត ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ពាក្យថា មាតុគ្រាមមានពិសពន្លឹកនេះ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយច្រើនមាតុគ្រាមមានរាគៈខ្លាំងក្លា ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ពាក្យថា មាតុគ្រាមមានអណ្តាតអាក្រក់នេះ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយច្រើនមាតុគ្រាមមានវាចាញុះញង់ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់ពាក្យថា មាតុគ្រាមជាអ្នកទ្រុស្តមិត្តនេះ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយច្រើនមាតុគ្រាមប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្តស្វាមី ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានក្នុងមាតុគ្រាម ។

ចប់ទីយចារិកវគ្គ ទី ៣ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទីយចារិកវគ្គោ

តិស្សុទ្ធានំ

ទ្វេ ទីយចារិកា វគ្គោ

អភិជិវាសមច្ឆរំ

ទុវេ កុលុបកា កោតោ

ភត្តំ សប្បាបវេ ទុវេតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក ទី១៧ ទី១៧

ឧទ្ទាននៃទី១៧ ទី១៧នោះគឺ

និយាយអំពីចារិក ទៅកាន់ទី១៧ ២ រឿង អំពីការនៅ
 ជាប់មិនដាច់ ១ អំពីសេចក្តីកំណាញ់ ១ អំពីការចូល
 ទៅកាន់ត្រកូល ២ រឿង អំពីភោគៈ ១ អំពីភិក្ខុ ១
 អំពីពស់វែក ២ រឿង ។

អាវាសិកវគ្គោ

[១៣១] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ អភារជីយោ ហោតិ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ ន អាភប្បសម្បន្នោ ហោតិ ន វត្ថុ-
សម្បន្នោ ន ពហុស្សុតោ ហោតិ ន សុតដរោ ន
បដិសល្លេខិតា ហោតិ ន បដិសល្លាណារាមោ ន កល្យា-
ណារាមោ ន កល្យាណាវាចោ ហោតិ ន កល្យាណា-
វាគ្គរណោ ទុប្បញ្ញោ ហោតិ ជន្មោ ឯទ្បម្ភតោ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ អភារជីយោ ហោតិ ។ បញ្ចហិ
ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ
ភារជីយោ ហោតិ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អាភប្ប-
សម្បន្នោ ហោតិ វត្ថុសម្បន្នោ ពហុស្សុតោ ហោតិ
សុតដរោ បដិសល្លេខិតា ហោតិ បដិសល្លាណារាមោ
កល្យាណារាមោ កល្យាណាវាចោ ហោតិ កល្យាណា-
វាគ្គរណោ បញ្ញាវា ហោតិ អជន្មោ អនេទ្បម្ភតោ ។

អាវាសិកវគ្គ

[១៣១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង មិនគួរសរសើរឡើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស មិនបរិបូណ៌ដោយមារយាទ មិនបរិបូណ៌ដោយ
វត្ថុ ១ មិនជាពហុស្សុត មិនទ្រទ្រង់រូបពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ១
មិនដុសខាត់ចិត្ត មិនត្រេកអរក្នុងទីស្ងាត់ មិនត្រេកអរក្នុងកុសលធម៌ ១
មានវាចាមិនពីរោះ និយាយមិនពីរោះ ១ ឥតប្រាជ្ញា ល្ងង់ខ្លៅ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង
មិនគួរសរសើរឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរសរសើរ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស បរិបូណ៌ដោយមារយាទ បរិបូណ៌ដោយ
វត្ថុ ១ ជាពហុស្សុត ទ្រទ្រង់រូបពុទ្ធវចនៈដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ១ ជាអ្នក
ដុសខាត់ចិត្ត ត្រេកអរក្នុងទីស្ងាត់ ត្រេកអរក្នុងកុសលធម៌ ១ ជាអ្នកមាន
វាចាពីរោះ ចេះនិយាយពីរោះ ១ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញាមិនល្ងង់ខ្លៅ ១ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អាវាសិកវគ្គោ

ឥម ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ ការជីយោ ហោតីតិ ។

[១៣២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ សព្វហិចារីនំ មិយោ ច ហោតិ
មនាចោ ច កុ ច ការជីយោ ច ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។

សីលវា ហោតិ ចាតិមោក្ខសំវរសំវតោ វិហារតិ អាចារ-
កោចរសម្បជ្ជោ អណ្តាមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទស្សវី
សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សតោ ហោតិ
សុតតោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិ-
កល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា
សាត្តំ សព្វញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ
អភិវទន្តិ តថាវុចាស្ស ធម្មា ពហុស្សតា ហោតិ ធា
វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា
កល្យាណាវាចោ ហោតិ កល្យាណាវាគ្គរណោ ចោរិយា
វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សដ្ឋាយ អនេលកណ្ណាយ
អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា ចតុន្នំ ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ

បញ្ចមបណ្ណាសក អាវាសិកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរសរសើរ ។

[១៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ ធម៌ ៥ យ៉ាងជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីគោរព គួរសរសើរ របស់សព្វហ្មតារីទាំងឡាយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុ ជាចៅអាវាស ជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខ បរិបូណ៌ដោយ អាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញភ័យក្នុងទោស សូម្បីមានប្រមាណតិច សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់ ពុទ្ធវចនៈ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ បានសន្សំហើយ ធម៌ទាំងឡាយ ណា មានពីរោះខាងដើម ពីរោះកណ្តាល ពីរោះខាងចុង ប្រកាស នូវព្រហ្មចរិយៈប្រកបដោយអត្ត និងព្យញ្ជនៈបរិសុទ្ធ បរិបូណ៌សព្វគ្រប់ ធម៌មានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះបានស្តាប់ច្រើន បានចាំរត់មាត់ រំពឹងដោយចិត្ត ចាក់ធ្លុះដោយសេចក្តីយល់ នូវធម៌មានសភាពដូច្នោះ ១ ជាអ្នកមានវាចាពីរោះ និយាយពីរោះ ប្រកបដោយវាចារបស់អ្នកក្រុង ជាវាចាច្បាស់លាស់ ជាវាចាប្រាសចាកទោស អាចញ៉ាំងមហាជន ឲ្យដឹងសេចក្តីបាន ១ ជាអ្នកបានដូចសេចក្តីប្រាថ្នា បានមិនលំបាក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារាណំ ជិកាមលាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី
 អកសិរលាភី អាសវាណំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ
 បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ សព្វហ្មចារីណំ
 មិយោ ច ហោតិ មនាទោ ច ករុ ច ការដិយោ
 ចាតិ ។

[១៣៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 អាវាសិកោ ភិក្ខុ អាវាសំ សោភេតិ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ សីលវា ហោតិ ។ មេ ។ សិក្ខតិ
 សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សតោ ហោតិ ។ មេ ។ ទិដ្ឋិយា
 សុប្បដិវិទ្ធា កល្យាណាវាទោ ហោតិ កល្យាណាវា-
 ក្ករណោ ទោរិយា វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សជ្ជាយ
 អនេលកឡាយ អត្តស្ស វិញ្ញាបនិយា បដិពលោ ហោតិ
 ឧបសង្កមន្តំ ធម្មិយា កថាយ សន្នស្សេតុំ សមា-
 ទមេតុំ សមុត្តេជេតុំ សម្បហំសេតុំ ចតុន្តំ ឈានាណំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

បានបរិបូណ៌នូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ក្រៃលែង ជាគ្រឿង
នៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ជាអ្នកធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោ-
វិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះក្ស័យអាសវៈទាំងឡាយ
ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ជាទីស្រឡាញ់
ជាទីពេញចិត្ត ជាទីគោរព គួរសរសើររបស់សព្វហ្មចារីទាំងឡាយ ។

[១៣៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងញ៉ាំងអាវាសឲ្យល្អ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទាន
សិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សូត ។ បេ ។ ចាក់ធ្លុះ
ដោយសេចក្តីយល់ ១ ជាអ្នកមានវាចាពីរោះ និយាយពីរោះ ប្រកប
ដោយសម្តីនៃអ្នកក្រុង ជាសម្តីច្បាស់លាស់ ជាវាចាប្រាសចាកទោស
អាចញ៉ាំងមហាជនឲ្យដឹងសេចក្តីបាន ១ ជាអ្នកអង្គអាច ដើម្បីពន្យល់
មនុស្សដែលបានមករកខ្លួន ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន
ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា ១ ជាអ្នកបានដូចសេចក្តីប្រាថ្នា បានមិន
លំបាក បានបរិបូណ៌នូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ក្រៃលែង

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អាវាសិកវគ្គោ

អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ជិកាមលាភី
 ហោតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ អាវាសិកោ
 ភិក្ខុ អាវាសំ សោភេតីតិ ។

[១៣៤] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 អាវាសិកោ ភិក្ខុ អាវាសស្ស ពហូបកាពោ ហោតិ ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ សីលវា ហោតិ ។ មេ ។
 សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សតោ
 ហោតិ ។ មេ ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បជិវិទ្ធា ខណ្ឌាដុល្លំ
 បដិសង្កំរោតិ មហា ខោ បន ភិក្ខុសង្ឃោ អភិក្កន្តោ
 ធានាវេរដ្ឋកា ភិក្ខុ តិហីនំ ឧបសង្កមិត្វា អាពោចេតិ
 មហា ខោ អាវុសោ ភិក្ខុសង្ឃោ អភិក្កន្តោ ធានាវេ-
 រដ្ឋកា ភិក្ខុ ករោថ បុញ្ញានិ សមយោ បុញ្ញានិ កាតុន្តិ
 ចតុន្តំ ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ
 ជិកាមលាភី ហោតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។

បញ្ចមបណ្ណាសក អាវាសិកវគ្គ

ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជា
ចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ នេះ រមែងញ៉ាំងអាវាសឲ្យល្អ ។

[១៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងជាអ្នកមានឧបការៈច្រើនដល់អាវាស ។ ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។
សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សូត ។ បេ ។ ចាក់ធ្មុះ
ដោយសេចក្តីយល់ ១ ជួសជុលទីសេនាសនៈដែលបាក់បែក ១ មាន
ភិក្ខុសង្ឃជាច្រើននិមន្តចូលមក ភិក្ខុទាំងឡាយមកអំពីដែនផ្សេង ។ គ្នា ភិក្ខុ
ជាចៅអាវាសក៏ចូលទៅប្រាប់ដល់គ្រហស្ថទាំងឡាយថា ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ មានភិក្ខុសង្ឃជាច្រើន ភិក្ខុទាំងឡាយមកអំពីដែនផ្សេង ។ គ្នា
អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើបុណ្យ ពេលនេះជាពេលត្រូវធ្វើបុណ្យ ១ ជាអ្នក
បានដូចសេចក្តីប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានបរិបូណ៌នូវវេយ្យាករណ៍ទាំង ៤

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ អាវាសស្ស ពហូបកាវោ
ហោតីតិ ។

[១៣៥] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ តិហីនំ អនុកម្មតិ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ អធិសីលេសុ សមាទមេតិ ធម្មទស្សនេ
និវេសេតិ តិលានកេ ឧបសង្កមិត្វា សតី ឧប្បាទេតិ
អរហត្តតំ អាយស្មន្តោ សតី ឧបជ្ជាមេថាតិ ។ មហា
ខោ បន ភិក្ខុសង្ឃោ អភិក្កុន្តោ ធានាវេជ្ជកា
ភិក្ខុ តិហីនំ ឧបសង្កមិត្វា អាវោចេតិ មហា ខោ
អាវុសោ ភិក្ខុសង្ឃោ អភិក្កុន្តោ ធានាវេជ្ជកា
ភិក្ខុ ករោច បុញ្ញានិ សមយោ បុញ្ញានិ កាតុន្តិ
យំ ខោ បនស្ស កោជនំ ទេន្តិ លូខំ វា បណីតំ
វា តំ អត្តនា បរិកុញ្ញតិ សទ្ធាទេយ្យំ ន វិនិចាតេតិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ តិហីនំ អនុកម្មតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ក្រៃលែង ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ ប្រការនេះ
រមែងជាអ្នកមានឧបការច្រើនដល់អាវាស ។

[១៣៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងជាអ្នកអនុគ្រោះដល់ពួកគ្រហស្ថ ។ ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស ណែនាំគ្រហស្ថឲ្យតាំងនៅក្នុង
អធិសីល ១ ណែនាំឲ្យឃើញធម៌ ១ ចូលទៅជិតមនុស្សមានជំងឺហើយ
រំលឹកឲ្យមានស្មារតី ថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
ចូរតម្កល់ទុកនូវស្មារតី ឲ្យតាំងនៅក្នុងអរហត្តុណ ១ មានភិក្ខុសង្ឃចូលមក
ច្រើន ភិក្ខុទាំងឡាយមកអំពីដែនផ្សេង ៗ ភិក្ខុចៅអាវាស ចូលទៅប្រាប់
ពួកគ្រហស្ថថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ មានភិក្ខុសង្ឃចូលមកច្រើន
ភិក្ខុទាំងឡាយមកអំពីដែនផ្សេង ៗ អ្នកទាំងឡាយ ចូរនាំគ្នាធ្វើបុណ្យ
ពេលនេះជាពេលគួរធ្វើបុណ្យ ១ ពួកទាយកប្រគេនភោជនណាដល់
ភិក្ខុនោះ ជារបស់សៅហ្មងក្តី ល្អក្តី ខ្លួនឯង ក៏បរិភោគភោជននោះ
មិនធ្វើសទ្ធាទេយ្យរបស់ទាយកឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងជាអ្នកអនុគ្រោះ
ដល់ពួកគ្រហស្ថ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អាវាសិកវគ្គោ

[១៣៦] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។
កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា
អវណ្ណារហស្ស វណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ អបរិយោ-
កាហេត្វា វណ្ណារហស្ស អវណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ អប-
រិយោកាហេត្វា អប្បសាទនីយេ ហានេ បសាទំ ឧបទំ-
សេតិ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា បសាទនីយេ ហានេ
អប្បសាទំ ឧបទំសេតិ សទ្ធាទេយ្យំ វិទិចាតេតិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។
បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ អាវាសិកោ
ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារហស្ស
អវណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា វណ្ណា-
រហស្ស វណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា
អប្បសាទនីយេ ហានេ អប្បសាទំ ឧបទំសេតិ

បញ្ចមបណ្ណាសក អាវាសិកវគ្គ

[១៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស មិនបានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយពោលសរសើរគុណបុគ្គលដែលមិនគួរសរសើរ ១ មិនបានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយពោលទោសបុគ្គលដែលគួរសរសើរគុណ ១ មិនបានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយខ្លាំងខ្ទប់សេចក្តីជ្រះថ្លា ក្នុងទីដែលមិនគួរជ្រះថ្លា ១ មិនបានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយខ្លាំងខ្ទប់សេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងទីដែលគួរជ្រះថ្លា ១ ញ៉ាំងសទ្ធាទេយ្យរបស់ទាយកឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចគេនាំយកទៅដាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយពោលទោសបុគ្គលដែលគួរពោលទោស ១ បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយសរសើរគុណបុគ្គលដែលគួរសរសើរ ១ បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយខ្លាំងខ្ទប់សេចក្តីមិនជ្រះថ្លា ក្នុងទីដែលមិនគួរជ្រះថ្លា ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា បសាទនីយេ ហានេ

បសាទំ ឧបទំសេតិ សទ្ធាទេយ្យំ ន វិនិចាតេតិ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ

អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[១៣៧] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ

អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។

កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា

អវណ្ណារហស្ស វណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ អបរិយោ-

កាហេត្វា វណ្ណារហស្ស អវណ្ណំ កាសតិ អាវាសមច្ឆរី

ហោតិ អាវាសបលិកេដី កុលមច្ឆរី ហោតិ

កុលបលិកេដី សទ្ធាទេយ្យំ វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ

ខោ ។ មេ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ

អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេ ។

កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា

អវណ្ណារហស្ស អវណ្ណំ កាសតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយតម្កល់ទុកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ក្នុងទី
ដែលគួរជ្រះថ្លា ១ ញ៉ាំងសទ្ធាទេយ្យរបស់ទាយក មិនឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង
រមែងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចគេនាំយកទៅដាក់ ។

[១៣៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស មិន
បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយសរសើរគុណបុគ្គល ដែលមិនគួរ
សរសើរ ១ មិនបានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយពោលទោស
បុគ្គល ដែលគួរសរសើរ ១ ជាអ្នកកំណាញ់អាវាស ជាប់ក្នុងអាវាស ១
ជាអ្នកកំណាញ់ត្រកូល ជាប់ក្នុងត្រកូល ១ ញ៉ាំងសទ្ធាទេយ្យរបស់
ទាយក ឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌
ដូចគេនាំយកទៅដាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។
គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយពោលទោស
បុគ្គលដែលគួរពោលទោស ១ បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយ

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អាវាសិកវគ្គោ

វណ្ណារហស្ស វណ្ណំ ភាសតិ ន អាវាសមច្ឆរី
 ហោតិ ន អាវាសបលិតេដី ន កុលមច្ឆរី ហោតិ
 ន កុលបលិតេដី សទ្ធាធម្យំ ន វិទិចាតេតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

[១៣៨] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ ជិក្ខុត្តោ វរំ
 ជិរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ
 អបរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារហស្ស វណ្ណំ ភាសតិ
 អនុវិច្ឆ អបរិយោកាហេត្វា វណ្ណារហស្ស អវណ្ណំ
 ភាសតិ អាវាសមច្ឆរី ហោតិ កុលមច្ឆរី ហោតិ
 លាភមច្ឆរី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។ បញ្ចហិ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ
 យថាកតំ ជិក្ខុត្តោ វរំ សក្កេ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា អវណ្ណារហស្ស
 អវណ្ណំ ភាសតិ អនុវិច្ឆ បរិយោកាហេត្វា វណ្ណារហស្ស
 វណ្ណំ ភាសតិ ន អាវាសមច្ឆរី ហោតិ ន កុលមច្ឆរី
 ហោតិ ន លាភមច្ឆរី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក អាវាសិកវគ្គ

សរសើរគុណបុគ្គល ដែលគួរសរសើរ ១ មិនជាអ្នកកំណាញ់អាវាស មិន
ជាប់ក្នុងអាវាស ១ មិនជាអ្នកកំណាញ់ត្រកូល មិនជាប់ក្នុងត្រកូល ១ មិន
ញ៉ាំងសទ្ធាទេយ្យរបស់ទាយក ឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។

[១៣៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកប
ដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាចៅអាវាស មិនបានស្ទាប-
ស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយសរសើរគុណបុគ្គល ដែលមិនគួរសរសើរ ១
មិនបានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយពោលទោសបុគ្គល ដែលគួរ
សរសើរ ១ ជាអ្នកកំណាញ់អាវាស ១ ជាអ្នកកំណាញ់ត្រកូល ១ ជាអ្នក
កំណាញ់លាភ ១ ។ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌
ដូចគេនាំយកទៅដាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជា
ចៅអាវាស បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយពោលទោសបុគ្គល
ដែលគួរពោលទោស ១ បានស្ទាបស្ទង់ពិចារណាមើល ហើយសរសើរ
គុណបុគ្គល ដែលគួរសរសើរ ១ មិនជាអ្នកកំណាញ់អាវាស ១ មិនជា
អ្នកកំណាញ់ត្រកូល ១ មិនជាអ្នកកំណាញ់លាភ ១ ។ ៥ យ៉ាងនេះ
ឯង ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១៣៩] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។
 កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អាវាសមច្ឆរី ហោតិ កុលមច្ឆរី
 ហោតិ លាភមច្ឆរី ហោតិ វណ្ណមច្ឆរី ហោតិ សន្ទា-
 ទេយ្យំ វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។ បញ្ចហិ
 ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អាវាសិកោ ភិក្ខុ
 យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សត្តេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ន អាវាសមច្ឆរី ហោតិ ន កុលមច្ឆរី ហោតិ ន
 លាភមច្ឆរី ហោតិ ន វណ្ណមច្ឆរី ហោតិ សន្ទាទេយ្យំ
 ន វិនិចាតេតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

[១៤០] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 អាវាសិកោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ
 និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ អាវាសមច្ឆរី ហោតិ
 កុលមច្ឆរី ហោតិ លាភមច្ឆរី ហោតិ វណ្ណមច្ឆរី
 ហោតិ ធម្មមច្ឆរី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១៣៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។
 ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាអ្នកកំណាញ់អាវាស ១
 ជាអ្នកកំណាញ់ត្រកូល ១ ជាអ្នកកំណាញ់លាភ ១ ជាអ្នកកំណាញ់
 គុណ ១ ជាអ្នកញ៉ាំងសទ្ធាទេយ្យរបស់ទាយក ឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។ ៥ យ៉ាង
 នេះឯង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។
 ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាអ្នកមិនកំណាញ់អាវាស ១
 ជាអ្នកមិនកំណាញ់ត្រកូល ១ ជាអ្នកមិនកំណាញ់លាភ ១ ជាអ្នកមិន
 កំណាញ់គុណ ១ មិនញ៉ាំងសទ្ធាទេយ្យរបស់ទាយក ឲ្យធ្លាក់ចុះ ១ ។
 ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។

[១៤០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។
 ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាអ្នកកំណាញ់អាវាស ១
 ជាអ្នកកំណាញ់ត្រកូល ១ ជាអ្នកកំណាញ់លាភ ១ ជាអ្នកកំណាញ់
 គុណ ១ ជាអ្នកកំណាញ់ធម៌ ១ ។ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ អាវាសិកវគ្គោ

បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ អាវាសិកោ
 ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សត្តេ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ ន អាវាសមច្ឆរី ហោតិ ន កុលមច្ឆរី
 ហោតិ ន លាភមច្ឆរី ហោតិ ន វណ្ណមច្ឆរី ហោតិ ន
 ធម្មមច្ឆរី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

អាវាសិកវគ្គោ ចតុត្តោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

អាវាសិកោ អប្បិយសោភណ្ណា^(១) ច
 ពហូបកាហោ អនុកម្មកោ ច
 យថាកតញ្ចាបិ អវណ្ណតេណ
 ចតុត្តមច្ឆេវបញ្ចកេន ចាតិ ។

១ ឱ. ម. បិយោ ច សោភណ្ណា ។

បញ្ចមបណ្ណាសក អាវាសិកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាចៅអាវាស ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែង
ទៅកើតក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។ ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុជាអ្នកមិនកំណាញ់អាវាស ១ ជាអ្នក
មិនកំណាញ់ត្រកូល ១ ជាអ្នកមិនកំណាញ់លាភ ១ ជាអ្នកមិនកំណាញ់
គុណ ១ ជាអ្នកមិនកំណាញ់ធម៌ ១ ។ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។

ចប់ អាវាសិកវគ្គ ទី ៤ ។

ឧទ្ទាននៃអាវាសិកវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីភិក្ខុចៅអាវាស ដែលមិនគួរសរសើរ ១ អំពី
ចៅអាវាស មិនជាទីស្រឡាញ់ដល់ពួកសព្វហ្មតារ ១
អំពីចៅអាវាស ធ្វើអាវាសឲ្យល្អ ១ អំពីចៅអាវាស មាន
ឧបការៈច្រើន ១ អំពីចៅអាវាស មានសេចក្តីអនុគ្រោះដល់
គ្រហស្ថ ១ អំពីចៅអាវាស កើតក្នុងនរក ឬស្ថានសួគ៌ដូចជា
គេនាំយកទៅដាក់ ១ អំពីចៅអាវាស ជាអ្នកពោលទោស ១
អំពីចៅអាវាសជាប់ក្នុងអាវាសនិងត្រកូល ១ អំពីចៅអាវាស
មានសេចក្តីកំណាញ់ជាគម្រប់បួន ១ អំពីចៅអាវាស មាន
សេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាង ១ ។

ទុច្ចរិតវគ្គោ

[១៤១] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា ទុច្ចរិតេ ។
កតមេ បញ្ច ។ អត្តាបិ អត្តានំ ឧបវេទតិ អនុវិច្ច
វិញ្ញ ករហន្តិ ចាបកោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពក្កច្ឆតិ
សម្មទ្កោ កាលំ ករោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
អចាយំ ទុក្ខតិ វិនិចាតំ និរយំ ឧបបជ្ជតិ ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា ទុច្ចរិតេ ។ បញ្ចមេ
ភិក្ខុវេ អាទិសំសា សុចរិតេ ។ កតមេ បញ្ច ។
អត្តាបិ អត្តានំ ន ឧបវេទតិ អនុវិច្ច វិញ្ញ បសំសន្តិ
កល្យាណោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពក្កច្ឆតិ អសម្មទ្កោ
កាលំ ករោតិ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតិ
សក្កំ លោកំ ឧបបជ្ជតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
អាទិសំសា សុចរិតេតិ ។

[១៤២] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា កាយ-
ទុច្ចរិតេ ។ បេ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា
កាយសុចរិតេ ។ បេ ។

ទុច្ចរិតវគ្គ

[១៤១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។ ទោស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង តិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ពិចារណាហើយ តិះដៀលបាន ១ កិត្តិសព្ទដ៏អាក្រក់ខ្លួនខ្លួនទៅ ១ វេលាស្លាប់វង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងកំណើត តិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ និងនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង មិនតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ពិចារណាហើយសរសើរ ១ កិត្តិសព្ទដ៏ពិរោះខ្លួនខ្លួនទៅ ១ វេលាស្លាប់មិនវង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងសុគតិ សួគ៌ទេវលោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ។

[១៤២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយកាយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ដោយកាយ ។ បេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុច្ចរិតវគ្គោ

[១៤៣] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា វចិ-
ទុច្ចរិតេ ។ បេ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា វចិ-
សុច្ចរិតេ ។ បេ ។

[១៤៤] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា មនោ-
ទុច្ចរិតេ ។ កតមេ បញ្ច ។ អត្តាបិ អត្តានំ ឧបវេទតិ
អនុវិច្ឆ វិញ្ញា ករហន្តិ ចាបកោ កិត្តិសន្នោ អព្ពក្កច្ឆតិ
សម្មន្នោ កាលំ ករោតិ កាយស្ស ភេទា
បរម្មរណា អចាយំ ទុក្ខតិ វិនិចាតំ និរយំ
ឧបបជ្ជតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា
មនោទុច្ចរិតេ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា
មនោសុច្ចរិតេ ។ កតមេ បញ្ច ។ អត្តាបិ អត្តានំ ន
ឧបវេទតិ អនុវិច្ឆ វិញ្ញា បសំសន្តិ កល្យាណោ
កិត្តិសន្នោ អព្ពក្កច្ឆតិ អសម្មន្នោ កាលំ ករោតិ
កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតិ សក្កំ លោកំ
ឧបបជ្ជតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទិសំសា
មនោសុច្ចរិតេតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក អាវាសិកវគ្គ

[១២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយវាចា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ដោយវាចា ។ បេ ។

[១២៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយចិត្ត ។ ទោស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង តិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពិចារណាហើយ តិះដៀលបាន ១ កិត្តិសព្ទដ៏អាក្រក់ខ្មរខ្មាយទៅ ១ វេលាស្លាប់វង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ប្រេត អសុរកាយ និងនរក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយចិត្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ដោយចិត្ត ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង មិនតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពិចារណាហើយក៏សរសើរ ១ កិត្តិសព្ទដ៏ពិរោះខ្មរខ្មាយទៅ ១ វេលាស្លាប់មិនវង្វេងស្មារតី ១ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងសុគតិ ស្នាក់ទេវលោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ដោយចិត្ត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១៤៥] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា ទុច្ចរិតេ ។

កតមេ បញ្ច ។ អត្តាបិ អត្តានំ ឧបវេទតិ អនុវិច្ឆ

វិញ្ញ ករហន្តិ ចាបកោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពក្កច្ឆតិ

សទ្ធម្មា វុដ្ឋាតិ អសទ្ធម្មេ បតិដ្ឋាតិ ។ ឥមេ

ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា ទុច្ចរិតេ ។ បញ្ចមេ

ភិក្ខុវេ អាទិសំសា សុចរិតេ ។ កតមេ បញ្ច ។

អត្តាបិ អត្តានំ ន ឧបវេទតិ អនុវិច្ឆ វិញ្ញ បសំសន្តិ

កល្យាណោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពក្កច្ឆតិ អសទ្ធម្មា

វុដ្ឋាតិ សទ្ធម្មេ បតិដ្ឋាតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច

អាទិសំសា សុចរិតេតិ ។

[១៤៦] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា កាយ-

ទុច្ចរិតេ ។ មេ ។ បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា

កាយសុចរិតេ ។ មេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១៤៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន ដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។ ទោស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង តិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពិចារណាហើយតិះដៀល បាន ១ កិត្តិសព្ទដ៏អាក្រក់ខ្មរខ្មាយទៅ ១ ឃ្លៀងឃ្លាតចាកព្រះសទ្ធម្ម ១ តាំងនៅក្នុងអសទ្ធម្ម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងគឺ អ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង មិនតិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ពិចារណាហើយសរសើរ ១ កិត្តិសព្ទដ៏ពិរោះខ្មរខ្មាយទៅ ១ ឃ្លៀង- ឃ្លាតចាកអសទ្ធម្ម ១ តាំងនៅក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ។

[១៤៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែង មានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយកាយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង- ឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ដោយកាយ ។ បេ ។

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុច្ចរិតវគ្គោ

[១៤៧] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា វេទិទុច្ចរិតេ ។ មេ ។

បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទិសំសា វេទិសុច្ចរិតេ ។ មេ ។

[១៤៨] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា មនោទុច្ចរិតេ ។

កតមេ បញ្ច ។ អត្តាបិ អត្តានំ ឧបវេទតិ អនុវិច្ឆ

វិញ្ញ ករហន្តិ ចាបកោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពក្កច្ឆតិ

សទ្ធម្មា វុដ្ឋាតិ អសទ្ធម្មេ បតិដ្ឋាតិ ។ ឥមេ ខោ

ភិក្ខុវេ បញ្ច អាទីនវា មនោទុច្ចរិតេ ។ បញ្ចមេ

ភិក្ខុវេ អាទិសំសា មនោសុច្ចរិតេ ។ កតមេ បញ្ច ។

អត្តាបិ អត្តានំ ន ឧបវេទតិ អនុវិច្ឆ វិញ្ញ បសំសន្តិ

កល្យាណោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពក្កច្ឆតិ អសទ្ធម្មា វុដ្ឋាតិ

សទ្ធម្មេ បតិដ្ឋាតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច

អាទិសំសា មនោសុច្ចរិតេតិ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក អាវាសិកវគ្គ

[១៤៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់
បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយវាចា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស
៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ដោយវាចា ។ បេ ។

[១៤៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន
ដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយចិត្ត ។ ទោស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួន
ឯង តិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពិចារណាហើយ
តិះដៀលបាន ១ កិត្តិសព្ទដ៏អាក្រក់ខ្មរខ្មាយទៅ ១ ឃ្លៀងឃ្លាតចាកព្រះ
សទ្ធម្ម ១ តាំងនៅក្នុងអសទ្ធម្ម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥
យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ដោយចិត្ត ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្ត
ល្អ ដោយចិត្ត ។ អានិសង្ស ៥ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺខ្លួនឯង មិន
តិះដៀលខ្លួនឯងបាន ១ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយពិចារណាហើយសរសើរ ១
កិត្តិសព្ទដ៏ពិរោះខ្មរខ្មាយទៅ ១ ឃ្លៀងឃ្លាតចាកអសទ្ធម្ម ១ តាំងនៅ
ក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស ៥ យ៉ាងនេះ
រមែងមានដល់បុគ្គលប្រព្រឹត្តល្អ ដោយចិត្ត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១៤៩] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា សីវេនិកាយ ។
 កតមេ បញ្ច ។ អសុចិ ទុក្ខន្ទា សប្បដិកយា
 វាលានំ អមនុស្សានំ អាវាសោ ពហុនោ ជនស្ស
 អាពោទនា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចច អាទីនវា
 សីវេនិកាយ ឯវេវេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចមេ អាទីនវា
 សីវេនិក្ខបមេ បុគ្គលេ ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ឯកោច្ឆោ បុគ្គលោ អសុចិណ កាយកម្មេន
 សមន្នាគតោ ហោតិ អសុចិណ វេចីកម្មេន សមន្នា-
 គតោ ហោតិ អសុចិណ មនោកម្មេន សមន្នាគតោ
 ហោតិ ឥទមស្ស អសុចិតាយ វេនាមិ សេយ្យថាបិ
 សា ភិក្ខុវេ សីវេនិកា អសុចិ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ
 ឥមំ បុគ្គលំ វេនាមិ ។ តស្ស អសុចិណ កាយ-
 កម្មេន សមន្នាគតស្ស អសុចិណ វេចីកម្មេន សមន្នា-
 គតស្ស អសុចិណ មនោកម្មេន សមន្នាគតស្ស
 ចាបកោ កិត្តិសន្នោ អព្ពក្កច្ឆតិ ឥទមស្ស ទុក្ខន្ទា-
 តាយ វេនាមិ សេយ្យថាបិ សា ភិក្ខុវេ សីវេនិកា
 ទុក្ខន្ទា តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ បុគ្គលំ វេនាមិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១៤៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន ក្នុងព្រៃស្នួសាន ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាទីមិនស្អាត ១ មានក្លិនស្អុយ ១ ប្រកបដោយភ័យ ១ ជាទីនៅរបស់ពួកអមនុស្សកាច ១ ជាទីទ្រហោយំរបស់ជនច្រើន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាង នេះ រមែងមានក្នុងព្រៃស្នួសាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាង នេះ រមែងមានក្នុងបុគ្គល ដូចជាព្រៃស្នួសាន ក៏ដូច្នោះដែរ ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ប្រកបដោយកាយកម្មមិនស្អាត ប្រកបដោយវចីកម្មមិនស្អាត ប្រកប ដោយមនោកម្មមិនស្អាត នេះតថាគតហៅបុគ្គលនោះថា មិនស្អាត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចជាព្រៃស្នួសាននោះ ជាទីមិនស្អាត ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតថា បុគ្គលនេះមានឧបមេយ្យដូច្នោះ ១ ។ កាលបើបុគ្គលនោះ ប្រកបដោយកាយកម្មមិនស្អាត ប្រកបដោយវចីកម្ម មិនស្អាត ប្រកបដោយមនោកម្មមិនស្អាតហើយ កិត្តិសព្ទដ៏អាក្រក់ ក៏ខ្វរខ្វាយទៅ នេះតថាគតហៅបុគ្គលនោះថា មានក្លិនស្អុយ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចព្រៃស្នួសាននោះ ជាទីមានក្លិនស្អុយ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតថា បុគ្គលនេះមានឧបមេយ្យដូច្នោះ ១ ។

តមេនំ អសុចិណ កាយកម្មេន សមន្នាគតំ អសុ-
 ចិណ វេទិកម្មេន សមន្នាគតំ អសុចិណ មនោកម្មេន
 សមន្នាគតំ បេសលា សព្វហ្មចារី អារកា បរិវេទ្ឋន្តិ
 ឥនមស្ស សប្បដិកយស្មី វេទាមិ សេយ្យថាមិ សា
 ភិក្ខុវេ សីវេទិកា សប្បដិកយា តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ
 ឥមំ បុគ្គលំ វេទាមិ ។ សោ អសុចិណ កាយកម្មេន
 សមន្នាគតោ អសុចិណ វេទិកម្មេន សមន្នាគតោ
 អសុចិណ មនោកម្មេន សមន្នាគតោ សកាកេហិ
 បុគ្គលេហិ សទ្ឋិ សំវេសតិ ឥនមស្ស វាលាវេសថស្មី
 វេទាមិ សេយ្យថាមិ សា ភិក្ខុវេ សីវេទិកា វាលានំ
 អមនុស្សានំ អាវាសោ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ
 បុគ្គលំ វេទាមិ ។ តមេនំ អសុចិណ កាយកម្មេន
 សមន្នាគតំ អសុចិណ វេទិកម្មេន សមន្នាគតំ
 អសុចិណ មនោកម្មេន សមន្នាគតំ បេសលា
 សព្វហ្មចារី ទិស្វា ទីយធម្មំ អាបជ្ជន្តិ អហោ
 វេត ធា ទុក្ខំ យេ មយំ ឯវុបេហិ បុគ្គលេហិ
 សទ្ឋិ សំវេសាមាតិ ឥនមស្ស អាហោនាយ វេទាមិ

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុច្ចរិតវគ្គ

ពួកសព្វហ្មចារីដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ តែងចៀសវាងបុគ្គលអ្នក
 ប្រកបដោយកាយកម្មមិនស្អាត ប្រកបដោយវចីកម្មមិនស្អាត ប្រកប
 ដោយមនោកម្មមិនស្អាតនោះអំពីចម្ងាយ នេះតថាគតហៅបុគ្គលនោះថា
 ប្រកបដោយភ័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចព្រៃសួសាននោះ ជាទី
 ប្រកបដោយភ័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតថា បុគ្គលនេះមាន
 ឧបមេយ្យដូច្នោះ ១ ។ បុគ្គលនោះ ប្រកបដោយកាយកម្មមិនស្អាត ប្រកប
 ដោយវចីកម្មមិនស្អាត ប្រកបដោយមនោកម្មមិនស្អាត តែងនៅរួមជា
 មួយនឹងពួកបុគ្គលស្មើគ្នា នេះតថាគតហៅបុគ្គលនោះថា ជាលំនៅ
 នៃអមនុស្សសាហាវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចព្រៃសួសាននោះ ជាទី
 នៅរបស់អមនុស្សសាហាវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតថា បុគ្គល
 នេះ មានឧបមេយ្យដូច្នោះ ១ ។ ពួកសព្វហ្មចារី ដែលមានសីលជាទី
 ស្រឡាញ់ បានឃើញបុគ្គលអ្នកប្រកបដោយកាយកម្មមិនស្អាត ប្រកប
 ដោយវចីកម្មមិនស្អាត ប្រកបដោយមនោកម្មមិនស្អាតនោះ តែង
 តិះដៀលថា ឱហ្ន៎ ពួកយើងរងទុក្ខ ព្រោះតែនៅរួមជាមួយនឹងពួក
 បុគ្គលយ៉ាងនេះ នេះតថាគតហៅបុគ្គលនោះថា ជាទីទ្រហោយំ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ សា ភិក្ខុវេ សីវទិកា ពហុនោ ជនស្ស
អាពោទនា តត្ថបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ បុគ្គលំ វនាមិ ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចា អាទីនវា សីវទិក្ខុបមេ បុគ្គលេតិ ។

[១៥០] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ អាទីនវា បុគ្គលប្ប-
សានេ ។ កតមេ បញ្ចា ។ យស្មី ភិក្ខុវេ បុគ្គលេ
បុគ្គលោ អភិប្បសន្នោ ហោតិ សោ តថារូបំ
អាបត្តិ អាបន្នោ ហោតិ យថារូបាយ អាបត្តិយា
សង្ឃោ ឧត្តិបតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យោ ខោ
ម្យាយំ បុគ្គលោ បិយោ មនាទោ សោ សង្ឃេន
ឧត្តិត្តោតិ ភិក្ខុសុ អប្បសាទពហុលោ ហោតិ
ភិក្ខុសុ អប្បសាទពហុលោ សមាណោ អញ្ញោ ភិក្ខុ
ន ភជតិ អញ្ញោ ភិក្ខុ អភជន្តោ សទ្ធម្មំ ន សុណាតិ
សទ្ធម្មំ អសុណាន្តោ សទ្ធម្មា បរិហាយតិ អយំ ភិក្ខុវេ
បឋមោ អាទីនវោ បុគ្គលប្បសានេ ។ បុន ចបរំ
ភិក្ខុវេ យស្មី បុគ្គលេ បុគ្គលោ អភិប្បសន្នោ ហោតិ
សោ តថារូបំ អាបត្តិ អាបន្នោ ហោតិ យថារូបាយ
អាបត្តិយា សង្ឃោ អន្តេ និសីទាបេតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចព្រៃស្នសាននោះ ជាទីទ្រុហោយំរបស់ជនច្រើន
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតថា បុគ្គលនេះ មានឧបមេយ្យដូច្នោះ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន ក្នុងបុគ្គលមាន
ឧបមេយ្យដូចព្រៃស្នសាន ។

[១៥០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន ក្នុង
សេចក្តីជ្រះថ្លាចំពោះបុគ្គល ។ ទោស ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ បុគ្គលជ្រះថ្លា ក្នុងបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ត្រូវអាបត្តិ តាមដែល
សង្ឃលើកវត្តនោះ បុគ្គលអ្នកជ្រះថ្លានេះ ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បុគ្គលណា
ជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តរបស់អញ បុគ្គលនោះត្រូវសង្ឃលើកវត្តហើយ
ដូច្នោះ ក៏ច្រើនតែមិនជ្រះថ្លា ក្នុងពួកភិក្ខុ កាលមិនជ្រះថ្លាច្រើន ក្នុងពួក
ភិក្ខុហើយ ក៏មិនសេពគប់នឹងពួកភិក្ខុដទៃ កាលមិនសេពគប់នឹងពួកភិក្ខុ
ដទៃហើយ ក៏មិនស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម កាលមិនស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មហើយ
រមែងសាបសូន្យចាកព្រះសទ្ធម្ម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ១
ក្នុងសេចក្តីជ្រះថ្លា ចំពោះបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
បុគ្គលជ្រះថ្លា ក្នុងបុគ្គលណា បុគ្គលនោះ ត្រូវអាបត្តិ តាមដែលសង្ឃឲ្យ
បុគ្គលនោះអង្គុយក្នុងទីបំផុតនោះ បុគ្គលអ្នកជ្រះថ្លានោះ ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា

បញ្ចមបណ្ណាសកេ ទុច្ឆរិតវគ្គោ

យោ ខោ ម្យាយំ បុគ្គលោ បិយោ មនាទោ សោ សង្ឃេន
 អន្តេ និសីទាបិតោតិ ភិក្ខុសុ អប្បសាទពហុលោ
 ហោតិ ភិក្ខុសុ អប្បសាទពហុលោ សមាដោ
 អញ្ញោ ភិក្ខុ ន ភជតិ អញ្ញោ ភិក្ខុ អភជន្តោ
 សទ្ធម្មំ ន សុណាតិ សទ្ធម្មំ អសុណាដ្ឋោ សទ្ធម្មា
 បរិហាយតិ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ អាទីនវោ
 បុគ្គលប្បសាទេ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ យស្មី បុគ្គលេ
 បុគ្គលោ អភិប្បសន្តោ ហោតិ សោ ទិសាបក្កន្តោ
 ហោតិ ។ បេ ។ សោ វិព្ពន្តោ ហោតិ ។ បេ ។
 សោ កាលកតោ ហោតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យោ
 ខោ ម្យាយំ បុគ្គលោ បិយោ មនាទោ សោ
 កាលកតោតិ អញ្ញោ ភិក្ខុ ន ភជតិ អញ្ញោ ភិក្ខុ
 អភជន្តោ សទ្ធម្មំ ន សុណាតិ សទ្ធម្មំ អសុណាដ្ឋោ
 សទ្ធម្មា បរិហាយតិ អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ អាទីនវោ
 បុគ្គលប្បសាទេ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ អាទីនវោ
 បុគ្គលប្បសាទេតិ ។

ទុច្ឆរិតវគ្គោ បញ្ចមោ ។

បញ្ចមបណ្ណាសក ទុច្ចរិតវគ្គ

បុគ្គលណាជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តរបស់អញ បុគ្គលនោះ ត្រូវសង្ឃ
 ឲ្យអង្គុយក្នុងទីបុងគេបំផុត ដូច្នោះ ក៏មិនជ្រះថ្លាច្រើន ក្នុងពួកភិក្ខុ
 កាលមិនជ្រះថ្លាច្រើន ក្នុងពួកភិក្ខុហើយ ក៏មិនសេពគប់នឹងពួកភិក្ខុដទៃ
 កាលបើមិនសេពគប់នឹងពួកភិក្ខុដទៃហើយ ក៏មិនបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម
 កាលបើមិនបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មហើយ ក៏សាបសូន្យចាកព្រះសទ្ធម្ម
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ២ ក្នុងសេចក្តីជ្រះថ្លា ចំពោះបុគ្គល ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត បុគ្គលជ្រះថ្លា ក្នុងបុគ្គលណា បុគ្គល
 នោះ ក៏ចៀសចេញទៅកាន់ទិស ។ បេ ។ បុគ្គលនោះ ក៏សឹក
 ទៅ ។ បេ ។ បុគ្គលនោះក៏ស្លាប់ទៅ បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះ
 យ៉ាងនេះថា បុគ្គលណា ដែលជាទីស្រឡាញ់ពេញចិត្តរបស់អញ
 បុគ្គលនោះស្លាប់ទៅហើយ ដូច្នោះ ក៏មិនសេពគប់នឹងពួកភិក្ខុដទៃ
 កាលបើ មិនសេពគប់នឹងពួកភិក្ខុដទៃហើយ ក៏មិនបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម
 កាលមិនបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មហើយ ក៏នឹងសាបសូន្យចាកព្រះសទ្ធម្ម
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសទី ៥ ក្នុងសេចក្តីជ្រះថ្លា ចំពោះបុគ្គល ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោស ៥ យ៉ាងនេះ រមែងមាន ក្នុងសេចក្តីជ្រះថ្លា
 ចំពោះបុគ្គល ។

ចប់ ទុច្ចរិតវគ្គ ទី ៥ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

តិស្សុទ្ធានំ

ទុច្ចរិតំ កាយទុច្ចរិតំ

វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ចរិតំ

ចត្វហិ បរេ ទ្វេ សីវចិកា

បុគ្គលប្បសារេន ចាតិ ។

បញ្ចមោ បណ្ណាសកោ និដ្ឋិតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ឧទ្ទាននៃទុច្ចរិតវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីទោសនិងអានិសង្សនៃទុច្ចរិត និងសុចរិត ១
 អំពីកាយទុច្ចរិត និងកាយសុចរិត ១ អំពីវចីទុច្ចរិត និង
 វចីសុចរិត ១ អំពីមនោទុច្ចរិត និងមនោសុចរិត ១ អំពី
 ទុច្ចរិតនិងសុចរិត ២ លើកដទៃទៀតជាពីរដង អំពីព្រៃ
 សួសាន ១ អំពីសេចក្តីជ្រះថ្លា ចំពោះបុគ្គល ១ ។

ចប់ បណ្ណាសក ទី ៥ ។

វិគ្គាសង្កហិតា សុត្តន្ត

[១៥១] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន
 ភិក្ខុនា ឧបសម្បទេតព្វំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អសេក្ខេន សីលក្ខន្ធលោ សមន្នា-
 គតោ ហោតិ អសេក្ខេន សមាធិក្ខន្ធលោ សមន្នា-
 គតោ ហោតិ អសេក្ខេន បញ្ញាខន្ធលោ សមន្នាគតោ
 ហោតិ អសេក្ខេន វិមុត្តិក្ខន្ធលោ សមន្នាគតោ ហោតិ
 អសេក្ខេន វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនក្ខន្ធលោ សមន្នាគតោ
 ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតេន ភិក្ខុនា ឧបសម្បទេតព្វន្តិ ។

[១៥២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន
 ភិក្ខុនា និស្សយោ ទាតព្វោ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អសេក្ខេន សីលក្ខន្ធលោ សមន្នាគតោ
 ហោតិ ។ បេ ។ អសេក្ខេន វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនក្ខន្ធលោ
 សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ។ បេ ។

ពួកសូត្រមិនសង្គ្រោះក្នុងវគ្គ

[១៥១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរញ៉ាំងកុលបុត្តឲ្យឧបសម្បទាបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសីលក្ខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយសមាធិក្ខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយបញ្ញាខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយវិមុត្តិក្ខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ប្រកបដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនក្ខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរញ៉ាំងកុលបុត្តឲ្យឧបសម្បទាបាន ។

[១៥២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរឲ្យនិស្ស័យបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសីលក្ខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ។ លេ ។ ប្រកបដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនក្ខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ។ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ លេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១៥៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតេន
 ភិក្ខុនា សាមណោរោ ឧបដ្ឋាបេតព្វោ ។ កតមេហិ
 បញ្ចហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អសេក្ខេន សីលក្ខន្ធន
 សមន្នាគតោ ហោតិ ។ បេ ។ អសេក្ខេន វិមុត្តិញ្ញាណ-
 ទស្សនក្ខន្ធន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ។ បេ ។

[១៥៤] បញ្ចិមាទិ ភិក្ខុវេ មច្ឆរិយាទិ ។ កតមាទិ
 បញ្ច ។ អាវាសមច្ឆរិយំ កុលមច្ឆរិយំ លាភមច្ឆរិយំ
 វណ្ណមច្ឆរិយំ ធម្មមច្ឆរិយំ ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 មច្ឆរិយាទិ ឥមេសំ^(១) ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ មច្ឆរិយានំ ឯតំ
 បតិក្កិដ្ឋំ យទិទំ ធម្មមច្ឆរិយន្តិ ។

[១៥៥] បញ្ចន្នំ ភិក្ខុវេ មច្ឆរិយានំ បហានាយ
 សមុច្ឆេនាយ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតិ ។ កតមេសំ បញ្ចន្នំ ។
 អាវាសមច្ឆរិយស្ស បហានាយ សមុច្ឆេនាយ ព្រហ្ម-
 ចរិយំ វុស្សតិ កុលមច្ឆរិយស្ស... លាភមច្ឆរិយស្ស...

១ ឱ. ម. ឥមេសំ ខោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១៥៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 គួរឲ្យសាមណេររបម្រើបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ប្រកបដោយសីលក្ខន្ធជា
 អសេក្ខៈ ១ ។ បេ ។ ប្រកបដោយវិមុត្តិញ្ញាណទស្សនក្ខន្ធជាអសេក្ខៈ ១ ។
 ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បេ ។

[១៥៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីកំណាញ់នេះមាន ៥ យ៉ាង ។
 សេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកំណាញ់អាវាស ១ កំណាញ់
 ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១ កំណាញ់ធម៌ ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ បណ្តាសេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាងនេះ សេចក្តីកំណាញ់ធម៌នេះ
 ជាសេចក្តីកំណាញ់ ដែលអ្នកប្រាជ្ញតិះដៀល ។

[១៥៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ ដើម្បី
 លះបង់ ផ្តាច់បង់ នូវសេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាង ។ សេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាង
 គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ ដើម្បីលះបង់ ផ្តាច់បង់ នូវសេចក្តីកំណាញ់
 អាវាស ១ នូវសេចក្តីកំណាញ់ត្រកូល ១ ...នូវសេចក្តីកំណាញ់លាភ ១ ...

វគ្គសង្គហិតា សុត្តន្ត

វណ្ណមច្ឆរិយស្ស... ធម្មមច្ឆរិយស្ស បហាឆាយ
 សមុច្ឆេឆាយ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតិ ។ ឥមេសំ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ មច្ឆរិយានំ បហាឆាយ សមុច្ឆេឆាយ
 ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។

[១៥៦] បញ្ច^(១) ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ
 អភព្វោ បឋមំ ណានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។
 កតមេ បញ្ច ។ អារាសមច្ឆរិយំ កុលមច្ឆរិយំ
 លាកមច្ឆរិយំ វណ្ណមច្ឆរិយំ ធម្មមច្ឆរិយំ ។ ឥមេ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ
 បឋមំ ណានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។ បញ្ច ភិក្ខុវេ
 ធម្មេ បហាយ ភព្វោ បឋមំ ណានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារិតុំ ។ កតមេ បញ្ច ។ អារាសមច្ឆរិយំ កុល-
 មច្ឆរិយំ លាកមច្ឆរិយំ វណ្ណមច្ឆរិយំ ធម្មមច្ឆរិយំ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
 បឋមំ ណានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុន្តិ ។

១ ឱ. ម. បញ្ជីមេ ។

ពួកសូត្រមិនសង្គ្រោះក្នុងវគ្គ

នូវសេចក្តីកំណាញ់គុណ ១... ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយៈ ដើម្បីលះបង់ ផ្តាច់
បង់នូវសេចក្តីកំណាញ់ធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រព្រឹត្ត
ព្រហ្មចរិយៈ ដើម្បីលះបង់ ផ្តាច់បង់ នូវសេចក្តីកំណាញ់ទាំង ៥
យ៉ាងនេះឯង ។

[១៥៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាង
មិនគួរដើម្បីបានបឋមជ្ឈាន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកំណាញ់
អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១
កំណាញ់ធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌
ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ មិនគួរដើម្បីបានបឋមជ្ឈានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ គួរដើម្បីបានបឋមជ្ឈាន ។ ធម៌ ៥
យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសេចក្តីកំណាញ់អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១
កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១ កំណាញ់ធម៌ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ គួរដើម្បីបានបឋមជ្ឈាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១៥៧] បញ្ច ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ
 ទុតិយំ ឈានំ... តតិយំ ឈានំ... ចតុត្ថំ
 ឈានំ... សោតាបត្តិដលំ... សកទាតាមិដលំ...
 អនាតាមិដលំ... អរហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ
 បញ្ច ។ អាវាសមច្ចរិយំ កុលមច្ចរិយំ លាកមច្ចរិយំ
 វណ្ណមច្ចរិយំ ធម្មមច្ចរិយំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អរហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។
 បញ្ច ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ
 សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ បញ្ច ។ អាវាសមច្ចរិយំ
 កុលមច្ចរិយំ លាកមច្ចរិយំ វណ្ណមច្ចរិយំ ធម្មមច្ចរិយំ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មេ បហាយ ភព្វោ
 អរហត្តំ សច្ចិកាតុន្តិ ។

[១៥៨] បញ្ច ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ
 បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។ កតមេ បញ្ច ។
 អាវាសមច្ចរិយំ កុលមច្ចរិយំ លាកមច្ចរិយំ វណ្ណមច្ចរិយំ
 អកតញ្ញតំ អកតវេទិតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ធម្មេ
 អប្បហាយ អភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១៥៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាង
 មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវទុតិយជ្ឈាន... នូវតតិយជ្ឈាន...
 នូវចតុត្ថជ្ឈាន... នូវសោតាបត្តិផល... នូវសកទាតាមិផល...
 នូវអនាតាមិផល... នូវអរហត្ត ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ
 កំណាញ់អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់
 គុណ ១ កំណាញ់ធម៌ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់
 ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្តឡើយ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាង គួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់
 ច្បាស់ នូវអរហត្តបាន ។ ធម៌ ៥យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកំណាញ់អាវាស ១
 កំណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១ កំណាញ់
 ធម៌ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង
 គួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្តបាន ។

[១៥៨] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាង
 មិនគួរដើម្បីបានបឋមជ្ឈាន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកំណាញ់
 អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១
 ជាមនុស្សអកតញ្ញ អកតវេទី ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 មិនលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង មិនគួរដើម្បីបានបឋមជ្ឈានឡើយ ។

វគ្គសង្គហិតា សុត្តន្ត

បញ្ច ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ បឋមំ ឈានំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។ កតមេ បញ្ច ។ អាវាស-
 មច្ឆរិយំ កុលមច្ឆរិយំ លាកមច្ឆរិយំ វណ្ណមច្ឆរិយំ
 អកតញ្ញតំ អកតវេទិតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 ធម្មេ បហាយ ភព្វោ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារិតុន្តិ ។

[១៥៩] បញ្ច ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ
 ទុតិយំ ឈានំ... តតិយំ ឈានំ... ចតុត្ថំ ឈានំ...
 សោតាបត្តិដលំ... សកទាកាមិដលំ... អនាកាមិ-
 ដលំ... អវហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ បញ្ច ។ អាវា-
 សមច្ឆរិយំ កុលមច្ឆរិយំ លាកមច្ឆរិយំ វណ្ណមច្ឆរិយំ
 អកតញ្ញតំ អកតវេទិតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 ធម្មេ អប្បហាយ អភព្វោ អវហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។
 បញ្ច ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អវហត្តំ
 សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ បញ្ច ។ អាវាស-
 មច្ឆរិយំ កុលមច្ឆរិយំ លាកមច្ឆរិយំ វណ្ណមច្ឆរិយំ

ពួកសូត្រមិនសង្គ្រោះក្នុងវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាង គួរដើម្បីបានបឋមជ្ឈាន ។
 ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកំណាញ់អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១
 កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១ ជាមនុស្សអកតញ្ញូ អកតវេទី ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរដើម្បីបាន
 បឋមជ្ឈាន ។

[១៥៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាង
 មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវទុតិយជ្ឈាន... នូវតតិយជ្ឈាន...
 នូវចតុត្ថជ្ឈាន... នូវសោតាបត្តិផល... នូវសកទាតាមិផល...
 នូវអនាតាមិផល... នូវអរហត្តឡើយ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ
 កំណាញ់អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់
 គុណ ១ ជាមនុស្សអកតញ្ញូ អកតវេទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល
 មិនលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្ត
 បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់ធម៌ ៥ យ៉ាង គួរដើម្បីធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្តបាន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺកំណាញ់
 អាវាស ១ កំណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

អកតញ្ញាតំ អកតវេទិតំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ សច្ចិកាតុន្តិ ។

[១៦០] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មហិ សមន្នាកតោ
ភត្តុទ្ទេសកោ ន សម្មន្និតព្វោ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
ឆន្នាកតី កច្ចតិ ទោសាកតី កច្ចតិ មោហាកតី
កច្ចតិ កយាកតី កច្ចតិ ឧទ្ធិដ្ឋានុទ្ធិដ្ឋំ ន ជាណតិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មហិ សមន្នាកតោ
ភត្តុទ្ទេសកោ ន សម្មន្និតព្វោ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ
ធម្មហិ សមន្នាកតោ ភត្តុទ្ទេសកោ សម្មន្និតព្វោ ។
កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ន ឆន្នាកតី កច្ចតិ ន ទោសាកតី
កច្ចតិ ន មោហាកតី កច្ចតិ ន កយាកតី កច្ចតិ
ឧទ្ធិដ្ឋានុទ្ធិដ្ឋំ ជាណតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ
ធម្មហិ សមន្នាកតោ ភត្តុទ្ទេសកោ សម្មន្និតព្វោតិ ។

[១៦១] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មហិ សមន្នាកតោ
ភត្តុទ្ទេសកោ ន សម្មន្និតព្វោ សម្មតោបិ ន
បេសេតព្វោ ។ បេ ។ សម្មតោ បេសេតព្វោ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ជាមនុស្សអកតញ្ញ អកតវេទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលលះបង់
ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្តបាន ។

[១៦០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាកត្តទ្វេសកៈ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។
គឺលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ១ លុះក្នុងទោសាគតិ ១ លុះក្នុងមោហាគតិ ១ លុះ
ក្នុងភយាគតិ ១ មិនដឹងភត្តដែលខ្លួនគួរសម្តែងនិងមិនគួរសម្តែង ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង សង្ឃមិន
គួរសន្មតឲ្យជាកត្តទ្វេសកៈឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជាកត្តទ្វេសកៈបាន ។
ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះ
ក្នុងទោសាគតិ ១ មិនលុះក្នុងមោហាគតិ ១ មិនលុះក្នុងភយាគតិ ១
ដឹងនូវភត្ត ដែលខ្លួនគួរសម្តែងនិងមិនគួរសម្តែង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជា
ភត្តទ្វេសកៈបាន ។

[១៦១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥
យ៉ាង សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាកត្តទ្វេសកៈឡើយ បើសន្មត
ក៏មិនគួរប្រើ ។ បេ ។ សន្មតហើយ គួរប្រើ ។ បេ ។

វគ្គសង្គហិតា សុត្តន្ត

ពាលោ វេទិតញោ ។ បេ ។ បណ្ឌិតោ វេទិតញោ ។ បេ ។
 ខតំ ឧបហតំ អត្តានំ បរិហារតិ ។ បេ ។ អក្ខតំ
 អនុបហតំ អត្តានំ បរិហារតិ ។ បេ ។ យថាកតំ
 និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ បេ ។ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ
 សក្កេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ន ធន្ទាគតី កច្ចតិ
 ន ទោសាគតី កច្ចតិ ន មោហាគតី កច្ចតិ ន
 ភយាគតី កច្ចតិ ឧទ្ធិដ្ឋានុទ្ធិដ្ឋំ ជាធាតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្ទាគតោ ភត្តុទ្ទេ-
 សកោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[១៦២] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្ទាគតោ
 សេនាសនប្បញ្ញាបកោ ន សម្មន្ទិតញោ... បញ្ញត្តា-
 បញ្ញត្តំ ន ជាធាតិ... សេនាសនប្បញ្ញាបកោ សម្មន្ទិ-
 តញោ... បញ្ញត្តាបញ្ញត្តំ ជាធាតិ... សេនាសនក្កាហា-
 បកោ ន សម្មន្ទិតញោ... បញ្ញត្តាបញ្ញត្តំ ន ជាធាតិ...
 សេនាសនក្កាហាបកោ សម្មន្ទិតញោ... បញ្ញត្តា-
 បញ្ញត្តំ ជាធាតិ ... ភណ្ណាភារិកោ ន សម្មន្ទិតញោ ...

ពួកសុត្រមិនសង្គ្រោះក្នុងវគ្គ

បណ្ឌិតគប្បីដឹងថាជាពាល ។ បេ ។ បណ្ឌិតគប្បីដឹងថាជាអ្នកប្រាជ្ញ ។ បេ ។
 រមែងរក្សាខ្លួន ដែលដឹករំលើងគុណចោល ។ បេ ។ រក្សាខ្លួនដូចជាដើម
 ឈើ ដែលមិនដឹករំលើងគុណចោល ។ បេ ។ រមែងទៅកើត ក្នុងនរក
 ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ បេ ។ រមែងទៅកើត ក្នុងស្ថានសួគ៌
 ដូចគេនាំយកទៅដាក់ ។ បេ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។
 គឺមិនលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះក្នុងទោសាគតិ ១ មិនលុះក្នុង
 មោហាគតិ ១ មិនលុះក្នុងភយាគតិ ១ ដឹងនូវភត្ត ដែលខ្លួនគួរសម្តែងនិង
 មិនគួរសម្តែង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាភត្តទ្វេសកៈ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងទៅកើត ក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចគេនាំយកទៅដាក់ ។

[១៦២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាសេនាសនប្បញ្ញាបកៈ... មិនដឹងនូវសេនាសនៈ
 ដែលខ្លួនគួរចាត់ចែង និងមិនគួរចាត់ចែង... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជា
 សេនាសនប្បញ្ញាបកៈ... ដឹងនូវសេនាសនៈដែលខ្លួនគួរចាត់ចែង និងមិន
 គួរចាត់ចែង... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ... មិនដឹង
 នូវសេនាសនៈដែលខ្លួនគួរចាត់ចែង និងមិនគួរចាត់ចែង... សង្ឃគួរ
 សន្មតឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ... ដឹងនូវសេនាសនៈដែលខ្លួនគួរចាត់
 ចែង និងមិនគួរចាត់ចែង ... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាភណ្ណាគារិកៈ ...

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

កុត្តាកុត្តំ ន ជានាតិ... ភណ្ណាភារិកោ សម្មន្និតញោ...
 កុត្តាកុត្តំ ជានាតិ... ចីវរប្បដិក្កាហាកោ ន សម្មន្និតញោ...
 កហិតាកហិតំ ន ជានាតិ... ចីវរប្បដិក្កាហាកោ សម្មន្និ-
 តញោ... កហិតាកហិតំ ជានាតិ... ចីវរភាជកោ ន
 សម្មន្និតញោ.. ភាជិតាកាជិតំ ន ជានាតិ... ចីវរភា-
 ជកោ សម្មន្និតញោ... ភាជិតាកាជិតំ ជានាតិ...
 យាតុភាជកោ ន សម្មន្និតញោ... យាតុភាជកោ
 សម្មន្និតញោ... ផលភាជកោ ន សម្មន្និតញោ...
 ផលភាជកោ សម្មន្និតញោ... ខន្ធកភាជកោ ន
 សម្មន្និតញោ... ភាជិតាកាជិតំ ន ជានាតិ...
 ខន្ធកភាជកោ សម្មន្និតញោ... ភាជិតាកាជិតំ
 ជានាតិ... អប្បមត្តកវិស្សន្តកោ ន សម្មន្និតញោ...
 វិស្សន្តិភារិស្សន្តិតំ ន ជានាតិ... អប្បមត្តកវិស្សន្តកោ
 សម្មន្និតញោ . . . វិស្សន្តិភារិស្សន្តិតំ ជានាតិ . . .

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មិនដឹងនូវទ្រព្យដែលខ្លួនគួររក្សាទុក និងមិនគួររក្សាទុក... សង្ឃគួរ
សន្មតឲ្យជាភណ្ណាគារិកៈ... ដឹងនូវទ្រព្យដែលខ្លួនគួររក្សាទុក និងមិន
គួររក្សាទុក... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាចីវរប្បដិគ្គាហកៈ... មិនដឹង
ចីវរដែលខ្លួនគួរទទួល និងមិនគួរទទួល... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជា
ចីវរប្បដិគ្គាហកៈ... ដឹងនូវចីវរដែលខ្លួនគួរទទួល និងមិនគួរទទួល..
សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាចីវរភាជកៈ... មិនដឹងនូវចីវរដែលខ្លួនគួរចែក
និងមិនគួរចែក... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជាចីវរភាជកៈ... ដឹងនូវចីវរ
ដែលខ្លួនគួរចែក និងមិនគួរចែក... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាយាគុ-
ភាជកៈ (អ្នកចែកបបរា)... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជាយាគុភាជកៈ...
សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាផលភាជកៈ (អ្នកចែកផ្ទៃឈើ)... សង្ឃគួរ
សន្មតឲ្យជាផលភាជកៈ... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជា ខជ្ជកភាជកៈ
(អ្នកចែកបង្កើម)... មិនដឹងបង្កើម ដែលខ្លួនគួរចែក និងមិនគួរ
ចែក... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ... ដឹងបង្កើមដែលខ្លួន
គួរចែក និងមិនគួរចែក... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ
(ចំណាយរបស់បន្តិចបន្តួច)... មិនដឹងរបស់បន្តិចបន្តួចដែលខ្លួនគួរ
ចំណាយ និងមិនគួរចំណាយ សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ...
ដឹងនូវរបស់បន្តិចបន្តួច ដែលខ្លួនគួរចំណាយ និងមិនគួរចំណាយ ...

វគ្គសង្គហិតា សុត្តន្ត

សាដិយក្កាហាបកោ ន សម្មន្និតញ្ចេ... កហិតាកហិតំ
ន ជាដាតិ... សាដិយក្កាហាបកោ សម្មន្និតញ្ចេ...
កហិតាកហិតំ ជាដាតិ... បត្តក្កាហាបកោ ន សម្មន្និ-
តញ្ចេ... កហិតាកហិតំ ន ជាដាតិ... បត្តក្កា-
ហាបកោ សម្មន្និតញ្ចេ... កហិតាកហិតំ ជាដាតិ...
អារាមិកបេសកោ ន សម្មន្និតញ្ចេ... បេសិតាបេសិតំ
ន ជាដាតិ... អារាមិកបេសកោ សម្មន្និតញ្ចេ...
បេសិតាបេសិតំ ជាដាតិ... សាមណោបេសកោ ន
សម្មន្និតញ្ចេ... សាមណោបេសកោ សម្មន្និតញ្ចេ...
សម្មតោបិ ន បេសេតញ្ចេ... សម្មតោ បេសេតញ្ចេ...
ពាលោ វេទិតញ្ចេ... បណ្ឌិតោ វេទិតញ្ចេ... ខតំ
ឧបហតំ អត្តានំ បរិហារតិ... អក្ខតំ អនុបហតំ
អត្តានំ បរិហារតិ . . . យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ . . .

ពួកសូត្រមិនសង្គ្រោះក្នុងវត្ត

សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជាសាដិយគ្នាហាបកៈ (អ្នកប្រើគេឲ្យកាន់យកនូវ
សំពត់ជូតទឹក)... មិនដឹងសំពត់ជូតទឹក ដែលខ្លួនគួរកាន់យក និងមិន
គួរកាន់យក... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជាសាដិយគ្នាហាបកៈ... ដឹងនូវ
សំពត់ជូតទឹក ដែលខ្លួនគួរកាន់យក និងមិនគួរកាន់យក... សង្ឃ
មិនគួរសន្មតឲ្យជាបត្តគ្នាហាបកៈ (អ្នកប្រើគេឲ្យកាន់យកបាត្រ)...
មិនដឹងនូវបាត្រ ដែលខ្លួនគួរកាន់យក និងមិនគួរកាន់យក... សង្ឃ
គួរសន្មតឲ្យជាបត្តគ្នាហាបកៈ... ដឹងនូវបាត្រ ដែលខ្លួនគួរកាន់យក
និងមិនគួរកាន់យក... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជា អារាមិកបេសកៈ
(អ្នកប្រើញោមវត្ត)... មិនដឹងញោមវត្ត ដែលខ្លួនគួរប្រើ និងមិន
គួរប្រើ... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជា អារាមិកបេសកៈ... ដឹង
ញោមវត្ត ដែលខ្លួនគួរប្រើនិងមិនគួរប្រើ... សង្ឃមិនគួរសន្មតឲ្យជា
សាមណេរវេសកៈ (អ្នកប្រើសាមណេរ)... សង្ឃគួរសន្មតឲ្យជា
សាមណេរវេសកៈ... បើបានជាសន្មតហើយ មិនគួរប្រើឡើយ
បើបានជាសន្មតរួចហើយគួរប្រើ... បណ្ឌិតគប្បីជ្រាបថាជាពាល...
បណ្ឌិតគប្បីជ្រាបថាជាអ្នកប្រាជ្ញ... រមែងរក្សាខ្លួន ដែលគាស់
ដឹករំលើងគុណចោល... រមែងរក្សាខ្លួនដែលមិនគាស់រំលើងគុណ
ចោល . . . រមែងទៅកើតក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ . . .

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

បេសិកាបេសិកំ ន ជាណតិ... យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ
សក្កេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ន ធន្ទាតតិ កច្ចតិ
ន ទោសាតតិ កច្ចតិ ន មោហាតតិ កច្ចតិ ន
កយាតតិ កច្ចតិ បេសិកាបេសិកំ ជាណតិ ។ ឥមេហិ
ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ សាមណោ-
បេសកោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេតិ ។

[១៦៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ
ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ
បញ្ចហិ ។ ចារណាតិចាតិ ហោតិ អទិន្ទាទាយិ
ហោតិ អព្រហ្មចារិ ហោតិ មុសាវាទិ ហោតិ
សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទជ្ជាយិ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ ភិក្ខុ យថាកតំ
និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ
សមន្ទាតតោ ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សក្កេ ។
កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចារណាតិចាតា បដិវិរតោ
ហោតិ អទិន្ទាទាទា បដិវិរតោ ហោតិ អព្រហ្មចរិយា
បដិវិរតោ ហោតិ មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

មិនដឹងសាមណេរដែលគួរប្រើនិងមិនគួរប្រើ... រមែងទៅកើត ក្នុង
 ស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺភិក្ខុ មិនលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះក្នុងទោសាគតិ ១ មិន
 លុះក្នុងមោហាគតិ ១ មិនលុះក្នុងភយាគតិ ១ ដឹងនូវសាមណេរ ដែល
 គួរប្រើ និងមិនគួរប្រើ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកប្រើ
 សាមណេរប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង រមែងទៅកើត ក្នុងស្ថានសួគ៌
 ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។

[១៦៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 រមែងទៅកើត ក្នុងនរក ដូចគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ លួចទ្រព្យគេ ១ ប្រព្រឹត្ត
 ធម៌មិនប្រសើរ ១ និយាយកុហក ១ ផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ
 ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងទៅកើត ក្នុងនរកដូចជាគេនាំយកទៅ
 ទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅ
 កើត ក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
 គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នករៀបចំការសម្លាប់សត្វ ១ រៀបចំការលួចទ្រព្យ
 គេ ១ រៀបចំការប្រព្រឹត្តធម៌មិនប្រសើរ ១ រៀបចំការនិយាយកុហក ១

វគ្គសង្គហិតា សុត្តន្ត

សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវរតោ ហោតិ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ

ភិក្ខុ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ សត្តេតិ ។

[១៦៤] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតា

ភិក្ខុនី... សិក្ខុមាណ... សាមណោរោ... សាមណេវី...

ឧទាសកោ... ឧទាសិកា យថាកតំ និក្ខិត្តោ

ឯវំ និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចាលាតិ-

ចាតិនី ហោតិ អទិន្នាទាយិនី ហោតិ កាមេសុ

មិច្ឆាចារិនី ហោតិ មុសាវាទិនី ហោតិ សុរាមេរយ-

មជ្ជប្បមាទដ្ឋាយិនី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ

បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតា ឧទាសិកា យថាកតំ

និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេ ។ បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ

សមន្នាគតា ឧទាសិកា យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ

សត្តេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចាលាតិចាតា បដិវរតា

ហោតិ អទិន្នាទាណា បដិវរតា ហោតិ កាមេសុ

មិច្ឆាចារា បដិវរតា ហោតិ មុសាវាទា បដិវរតា

ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវរតា ហោតិ ។

ពួកសូត្រមិនសង្គ្រោះក្នុងវគ្គ

វៀរចាកការផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តី
ប្រមាទ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ
រមែងទៅកើត ក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។

[១៦២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនី... សិក្ខុមានា... សាមណេរ...
សាមណេរី... ឧបាសក... ឧបាសិកា ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
រមែងទៅកើត ក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ លួចទ្រព្យគេ ១
ប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ និយាយកុហក ១ ផឹកទឹកស្រវឹង
គឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ឧបាសិកា ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងទៅកើត
ក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ឧបាសិកា ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើត ក្នុងស្ថានសួគ៌
ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នក
វៀរចាកការសម្លាប់សត្វ ១ វៀរចាកការលួចទ្រព្យគេ ១ វៀរចាកការ
ប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ១ វៀរចាកការនិយាយកុហក ១ វៀរចាក
ការផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
ឧទាសិកា យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ សក្កេតិ ។

[១៦៥] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
អាដិវកោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ និរយេ ។

កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចាលាភិចាតិ ហោតិ អទិដ្ឋា-
នាយី ហោតិ អព្រហ្មចារី ហោតិ មុសាវាទី ហោតិ
សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ អាដិវកោ
យថាកតំ និក្ខិត្តោ វរំ និរយេតិ ។

[១៦៦] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
និក្ខុល្លោក... មុណ្ណាស្សវកោ... ជជិលកោ...
បរិព្វាជកោ... មាគណ្ណិកោ... តេទណ្ណិកោ...
អារុទ្ធកោ^(១)... កោតមកោ... ទេវធម្មិកោ យថាកតំ
និក្ខិត្តោ វរំ និរយេ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។ ចាលា-
ភិចាតិ ហោតិ អទិដ្ឋានាយី ហោតិ អព្រហ្មចារី ហោតិ
មុសាវាទី ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី ហោតិ ។

១ ឱ. អរិរុទ្ធកោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសិកាប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងទៅ
កើត ក្នុងស្ថានសួគ៌ ដូចជាគេនាំយកទៅដាក់ ។

[១៦៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាជីវកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង
រមែងទៅកើត ក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយ
ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នកសម្លាប់សត្វ ១ លួចទ្រព្យគេ ១ ជាអ្នក
ប្រព្រឹត្តធម៌ មិនប្រសើរ ១ និយាយកុហក ១ ផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិង
មេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អាជីវកប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងទៅកើត ក្នុងនរក ដូចជាគេ
នាំយកទៅទម្លាក់ ។

[១៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ និគ្រន្ត... មុណ្ណសារីក៍...
ជដិលកៈ... បរិព្វាជក... មាគណ្ឌិកៈ... តេទណ្ឌិកៈ... អារុទ្ធកៈ... គោត-
មកៈ... ទេវធម្មិកៈ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង រមែងទៅកើត ក្នុងនរក ដូចជា
គេនាំយកទៅទម្លាក់ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺជាអ្នក
សម្លាប់សត្វ ១ លួចទ្រព្យគេ ១ ប្រព្រឹត្តធម៌ មិនប្រសើរ ១ និយាយកុហក ១
ផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ១ ។

វគ្គសង្គហិតា សុត្តន្ត

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ
ទេវធម្មិកោ យថាកតំ និក្ខិត្តោ ឯវំ និរយេតិ ។

[១៦៧] វាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ បញ្ច ធម្មា
ភាវេតព្វា ។ កតមេ បញ្ច ។ អសុភសញ្ញា
មរណសញ្ញា អាទីនវសញ្ញា អាហារេ បដិក្ខុលសញ្ញា
សព្វលោកេ អនភិវតសញ្ញា ។ វាគស្ស ភិក្ខុវេ
អភិញ្ញាយ ឥមេ បញ្ច ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១៦៨] វាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ បញ្ច
ធម្មា ភាវេតព្វា ។ កតមេ បញ្ច ។ អនិច្ចសញ្ញា
អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញា ទុក្ខេ អនត្តសញ្ញា បហានសញ្ញា
វិវាគសញ្ញា ។ វាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ បញ្ច
ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

[១៦៩] វាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ បញ្ច ធម្មា
ភាវេតព្វា ។ កតមេ បញ្ច ។ សទ្ធិន្ទ្រិយំ វិយំន្ទ្រិយំ
សតិទ្ធិយំ សមាធិទ្ធិយំ បញ្ញាទ្ធិយំ ។ វាគស្ស
ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ បញ្ច ធម្មា ភាវេតព្វាតិ ។

ពួកសូត្រមិនសង្គ្រោះក្នុងវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវធម្មិកៈប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ រមែងទៅ
កើត ក្នុងនរក ដូចជាគេនាំយកទៅទម្លាក់ ។

[១៦៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាង គួរចម្រើន ដើម្បីដឹង
ច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសម្គាល់ឃើញថាមិនស្អាត ១
សម្គាល់ឃើញក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ១ សម្គាល់ឃើញថាមានទោស ១
សម្គាល់ឃើញថាគួរខ្ពើម ក្នុងអាហារ ១ សម្គាល់ឃើញថាមិនគួរត្រេកអរ
ក្នុងលោកទាំងពួង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ គួរចម្រើន
ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១៦៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងគួរចម្រើន ដើម្បីដឹង
ច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសម្គាល់ឃើញថាមិនទៀង ១
សំគាល់ឃើញថាជាទុក្ខ ក្នុងរបស់មិនទៀង ១ សម្គាល់ឃើញថាមិន
មែនរបស់ខ្លួន ក្នុងរបស់ជាទុក្ខ ១ សម្គាល់ឃើញ ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងលះ ១
សម្គាល់ឃើញ ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងនឿយណាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ គួរចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១៦៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាង គួរចម្រើន ដើម្បីដឹង
ច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺសទ្ធិន្ទ្រិយ ១ វិរិយន្ទ្រិយ ១
សតិទ្ធិន្ទ្រិយ ១ សមាធិន្ទ្រិយ ១ បញ្ញាទ្ធិន្ទ្រិយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ គួរចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

[១៧០] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ បញ្ច ធម្មា
 ភាវេតញ្ច ។ កតមេ បញ្ច ។ សទ្ធាពលំ វិយពលំ
 សតិពលំ សមាធិពលំ បញ្ញាពលំ ។ រាគស្ស
 ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ បញ្ច ធម្មា ភាវេតញ្ចតិ ។

[១៧១] រាគស្ស ភិក្ខុវេ បរិញ្ញាយ ។ មេ ។
 បរិក្ខាយាយ បហានាយ ខយាយ វយាយ វិរាគាយ
 និរោធាយ ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ បញ្ច ធម្មា
 ភាវេតញ្ច ។ មេ ។ ទោសស្ស មោហស្ស កោធស្ស
 ឧបនាហស្ស មក្ខស្ស បទ្យាសស្ស ឥស្សាយ
 មច្ឆរិយស្ស មាយាយ សាថេយ្យស្ស ចម្ពស្ស
 សារម្ពស្ស មាណស្ស អតិមាណស្ស មទស្ស បមាណស្ស
 អភិញ្ញាយ ។ មេ ។ បរិញ្ញាយ បរិក្ខាយាយ បហានាយ
 ខយាយ វយាយ វិរាគាយ និរោធាយ ចាកាយ
 បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ បញ្ច ធម្មា ភាវេតញ្ចតិ ។

បញ្ចកនិបាតោ និដ្ឋិតោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

[១៧០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាង គួរចម្រើន ដើម្បីដឹង ច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងគឺអ្វីខ្លះ ។ គឺ សទ្ធាពលៈ ១ វិរិយ- ពលៈ ១ សតិពលៈ ១ សមាធិពលៈ ១ បញ្ញាពលៈ ១ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង គួរចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១៧១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៥ យ៉ាង គួរចម្រើន ដើម្បី កំណត់ដឹងនូវរាគៈ ។ បេ ។ ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បីលះ ដើម្បីក្ស័យ ដើម្បីសូន្យទៅ ដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីរំលត់ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីរលាស់នូវរាគៈ ។ បេ ។ ធម៌ ៥ យ៉ាងនេះ គួរចម្រើន ដើម្បីដឹង ច្បាស់នូវទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ (ចង់ក្រោធទុក) មក្ខៈ (រមិលគុណ) បលាសៈ (លើកខ្លួនផ្ទឹម) ឥស្សា (ឫស្សា) មច្ឆរិយៈ (កំណាញ់) មាយា (បិទបាំងទោស) សាថេយ្យៈ (អួតអាង) ចម្មៈ (មុខរឹង) សារម្មៈ (ប្រណាំងវាស្នា) មានៈ (ប្រកាន់ខ្លួន) អតិមានៈ (មើលងាយគេ) មទៈ (ស្រវឹង) បមាទៈ (ប្រាសចាកសតិ) ។ បេ ។ ដើម្បីកំណត់ដឹង ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បីលះ ដើម្បីក្ស័យ ដើម្បីសូន្យទៅ ដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បី រំលត់ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីរលាស់នូវទោសៈ ។

ចប់ បញ្ចកនិបាត ។

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តនិកាយស្ស បញ្ចកនិបាតោ

ឆដ្ឋោ ភាគោ

តតិយបណ្ណាសកោ

មាតិកា			អង្ក
តតិយបណ្ណាសកេ	ជាសុវិហារវគ្គោ	បឋមោ.....	១
	អន្ធកវិន្ទវគ្គោ	ទុតិយោ.....	១៩
	គិលានវគ្គោ	តតិយោ.....	៣០
	រាជវគ្គោ	ចតុត្ថោ.....	៤១
	តិកណ្ណកីវគ្គោ	បញ្ចមោ.....	៧៣

ចតុត្ថបណ្ណាសកោ

ចតុត្ថបណ្ណាសកេ	សទ្ធម្មវគ្គោ	បឋមោ.....	៩២
	អាយាតវគ្គោ	ទុតិយោ.....	១១៤

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ឆដ្ឋភាគ

តតិយបណ្ណាសក

មាតិកា	លេខទំព័រ
តតិយបណ្ណាសក	
ផាសុវិហារវគ្គ	ទេ ១..... ១
អន្ធកវិន្ទវគ្គ	ទេ ២..... ១៩
គិលានវគ្គ	ទេ ៣..... ៣០
រាជវគ្គ	ទេ ៤..... ៤១
តិកណ្ណកីវគ្គ	ទេ ៥..... ៧៣

ចតុត្ថបណ្ណាសក

ចតុត្ថបណ្ណាសក	
សទ្ធម្មវគ្គ	ទេ ១..... ៩២
អាយាតវគ្គ	ទេ ២..... ១១៤

មាតិកាបន្តាទិ

មាតិកា

អង្ក

ចិត្តត្ថបណ្ណាសកេ	ឧបាសកវគ្គោ	បឋមោ.....	១៥០
	អវញ្ញវគ្គោ	ចិត្តត្ថោ.....	១៨៣
	ព្រាហ្មណវគ្គោ	បញ្ចមោ.....	១៨៨

បញ្ចមបណ្ណាសកោ

បញ្ចមបណ្ណាសកេ	កិមិលវគ្គោ	បឋមោ.....	២៣៧
	អក្កោសកវគ្គោ	ទុតិយោ.....	២៤៦
	ទីយចារិកវគ្គោ	តតិយោ.....	២៥៥
	អាវាសិកវគ្គោ	ចិត្តត្ថោ.....	២៦៤
	ទុច្ឆរិតវគ្គោ	បញ្ចមោ.....	២៧៤
	វគ្គាសង្កហិតា	សុត្តន្តា.....	២៨៣

សន្និកថដ្ឋលប្រាប់មាតិកា

មាតិកា

លេខទំព័រ

ចិត្តត្ថបណ្ណាសក	ឧបាសកវគ្គ	ទី ៣.....	១៥០
	អរញ្ញវគ្គ	ទី ៤.....	១៨៣
	ព្រាហ្មណវគ្គ	ទី ៥.....	១៨៨

បញ្ចមបណ្ណាសក

បញ្ចមបណ្ណាសក	កិមិលវគ្គ	ទី ១.....	២៣៧
	អក្កោសកវគ្គ	ទី ២.....	២៤៦
	ទីយចារិកវគ្គ	ទី ៣.....	២៥៥
	អាវាសិកវគ្គ	ទី ៤.....	២៦៤
	ទុច្ចរិតវគ្គ	ទី ៥.....	២៧៤
	ពួកសូត្រមិនសង្រ្គោះក្នុងវគ្គ	២៨៣

រៀបចំវាយអក្សរឡើងវិញនិងពិនិត្យតាមច្បាប់ដើមដោយ

គណៈកម្មការពុទ្ធិករវប្បធម៌អង្គការមូលនិធិវត្តបញ្ញា

ការវាយអក្សរ និងបោះពុម្ពសាឡើងវិញនូវសៀវភៅព្រះត្រៃបិដកបាលី និងសេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ ដែលជាស្នាដៃ របស់លោកអ្នកប្រាជ្ញជំនាន់មុន គឺអាស្រ័យដោយការមើលឃើញនូវកត្តាចាំបាច់ មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖

- ឯកសារដើម ត្រូវបានថតចម្លងច្រើនសា ធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈមិនច្បាស់ពិបាកក្នុងការអាន
- រក្សាស្នាដៃវប្បធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យគង់វង្សស្ថិតស្ថេរ
- តម្រូវការរបស់សិក្ខាកាមអ្នកប្រាជ្ញាចង់យល់ដឹងនូវខ្លឹមសារពុទ្ធសាសនា
- ផ្សាយនូវធម្មទាន ធ្វើឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាកាន់តែមានភាពរីកចម្រើនរុងរឿងក្នុងលោក

ដោយកុសលផលបុណ្យទាំងអម្បាលមាណ ដែលកើតអំពីធម្មទាននេះ

សូមឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទីទូទាំងសកលលោក

សូមឲ្យសព្វសត្វទាំងឡាយទាំងពួងបាននូវសេចក្តីសុខសួស្តី

សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍មានភាពរីករាយនឹងគ្នា

សូមឲ្យពិភពលោកទាំងមូលមានសុខសន្តិភាព ។

MAHA PANNA VIHARA FOUNDATION ORGANIZATION

大般若寺基金會

ក្នុងករណីដែលលោកអ្នកអានបានព្រឹបប្រទះនូវកំហុសឆ្គងណាមួយ ចង់ឲ្យយើងកែតម្រូវ ឬចង់បានសៀវភៅធម៌យកទៅអាន សូមទាក់ទងមកយើងខ្ញុំតាមអាសយដ្ឋានដូចខាងក្រោម៖

វត្តបញ្ញា សង្កាត់ក្រាំងធួង់ ខណ្ឌពោធិ៍សែនជ័យ រាជធានីភ្នំពេញ

លេខទូរស័ព្ទ៖ (៨៥៥) ១២ ៩៦១ ៤២៩, (៨៥៥) ៩៧ ៥១១ ៦៧៨៨

អ៊ីមែល៖ maha.panna@gmail.com

គេហទំព័រ៖ <http://www.mahapanna.org>

With bad advisors forever left behind,
From paths of evil he departs for eternity,
Soon to see the Buddha of Limitless Light
And perfect Samantabhadra's Supreme Vows.

The supreme and endless blessings
of Samantabhadra's deeds,
I now universally transfer.
May every living being, drowning and adrift,
Soon return to the Pure Land of Limitless Light!

*** The Vows of Samantabhadra ***

I vow that when my life approaches its end,
All obstructions will be swept away;
I will see Amitabha Buddha,
And be born in His Western Pure Land of
Ultimate Bliss and Peace.

When reborn in the Western Pure Land,
I will perfect and completely fulfill
Without exception these Great Vows,
To delight and benefit all beings.

*** The Vows of Samantabhadra Avatamsaka Sutra ***

NAME OF SPONSOR

助印功德芳名

Book's Title: KHMER PALI TRIPITAKA VOL.43 ~ VOL.56
(SUTTANTA PITAKA)

書名：柬埔寨巴利文大藏經 第四十三冊至第五十六冊（經藏）

Book Serial No., 書號：CA143 ~ CA156

N.T.Dollars：

- 2,000,000：**〔釋心庭、蔡耀裕、蔡慶雲、蔡文裕、李國城、林美惠、朱素心、賴錦瑩、葉明炤、葉王桂花、黃莉庭、黃彩嬉、黃智美、黃寶嬌、黃怡禎、徐淑美、黃婕寧、黃婕米、黃婕棋、黃世熙、碩霖企業有限公司。〕（所有成佛功德法，悉以回向諸群生，願令一切皆清淨，到佛莊嚴之彼岸。）
- 40,000：**〔張銀嶽、徐素蓮〕。
- 22,800：**道恆法師等三寶弟子。
- 20,200：**彌陀佛堂。
- 18,200：**道恆法師及石碑彌陀佛堂。
- 10,000：**李旭峰。
- 7,500：**三寶弟子。
- 5,000：**高千惠。
- 3,000：**賴榮彬。陳永泰。
- 2,800：**張淑美。
- 2,600：**^{往生者}楊美伸。
- 2,000：**鄭凱文。王嫌。徐源河。〔蔡親仁、蔡孝俊、蔡育娣〕。陳坤煌。魏上傑。
- 1,800：**邱曉君。
- 1,500：**王安德全家。石美雲。徐孔熾。徐維君。徐維志。
- 1,200：**王裕文。
- 1,000：**^{往生者}馮俊儒。蔡靜芳。陳碧霞全家。馮志雄。蘇陳梅好全家。李素梅。邱足燕。邱坤遍。邱萬大。洪照榮。馮顯琮。釋映空。徐林阿蕊。張黃月娥。馮詩婷。馮怡蓉。徐轟壺。徐緞。
- 900：**林姿君。林泰暉。林泰維。林國忠。徐素謙。

500 : 往生者 林桂林。 往生者 徐左村。 王韻如。 吳美智。 林孝銘。 張慈燕。 梁梨芳。
褚瑞國。 林敏梅。

300 : 程明貴。 吳振興。 黃淑卿。

200 : 歷代盧氏祖先。 歷代徐氏祖先。 鄭宇嵩。 陳怡蓓。 黃氏歷代祖先。 法界眾生。 吳慶保。 歷代張氏祖先。

125 : 徐玉欣。 徐玉杰。 郭秋鳳。 徐右鎮。

100 : 釋覺瀚。 徐仕賢。 林美仙。 徐曉帆。 蘇聲瑜。 林美君。 黃兆怡。 蕭台重。 莊閔如。 莊培弘。 李俊瑩。 莊子德。

378,588 : 佛陀教育基金會。

Amount: N.T.Dollars 2,567,388 ; Print 2,000 sets

以上合計：新台幣 2,567,388 元；恭印二千套。

Dedication of Merits:

Wherever the Buddha's teachings have flourished, either in cities or countryside,
People would gain inconceivable benefits.

The land and people would be enveloped in peace.

The sun and moon will shine clear and bright.

Wind and rain would appear accordingly, and there will be no disasters.

Nations would be prosperous and there would be no use for soldiers or weapons.

People would abide by morality and accord with laws.

They would be courteous and humble, and everyone would be content without injustices.

There would be no thefts or violence.

The strong would not dominate the weak and everyone would get their fair share.

回向：天下和順，日月清明，風雨以時，災厲不起，國豐民安，兵戈無用，
崇德興仁，務修禮讓，國無盜賊，無有冤枉，強不凌弱，各得其所。
法界一切有情，所有六道四生，宿世冤親，現世業債，咸憑法力，悉得
解脫。現世者增福延壽，發菩提心，常隨佛學，勤修精進，利濟群生。
已故者往生淨土，同出苦輪，共登覺岸，直證阿鞞跋致，圓滿無上菩提。

附記：本會接受善信發心印贈經書，其必要之費用，皆經本會審慎評估；
若有結餘，均續作本會之印(購)經書及運費使用，為施主廣積陰德。

DEDICATION OF MERIT

May the merit and virtue
accrued from this work
adorn Amitabha Buddha's Pure Land,
repay the four great kindnesses above,
and relieve the suffering of
those on the three paths below.
May those who see or hear of these efforts
generate Bodhi-mind,
spend their lives devoted to the Buddha Dharma,
and finally be reborn together in
the Land of Ultimate Bliss.

Homage to Amita Buddha!

NAMO AMITABHA

南無阿彌陀佛

《東埔寨巴利文大藏經 第四十五冊 (經藏)》

〈KHMER PALI TRIPITAKA VOL.45 (SUTTANTA PITAKA)〉

財團法人佛陀教育基金會 印贈

台北市杭州南路一段五十五號十一樓

Printed and donated for free distribution by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website: <http://www.budaedu.org>

This book is strictly for free distribution, it is not for sale.

សម្រាប់ចែកជូនឥតគិតថ្លៃ

Printed in Taiwan

2,000 copies; August 2014

CA145 - 12318